

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

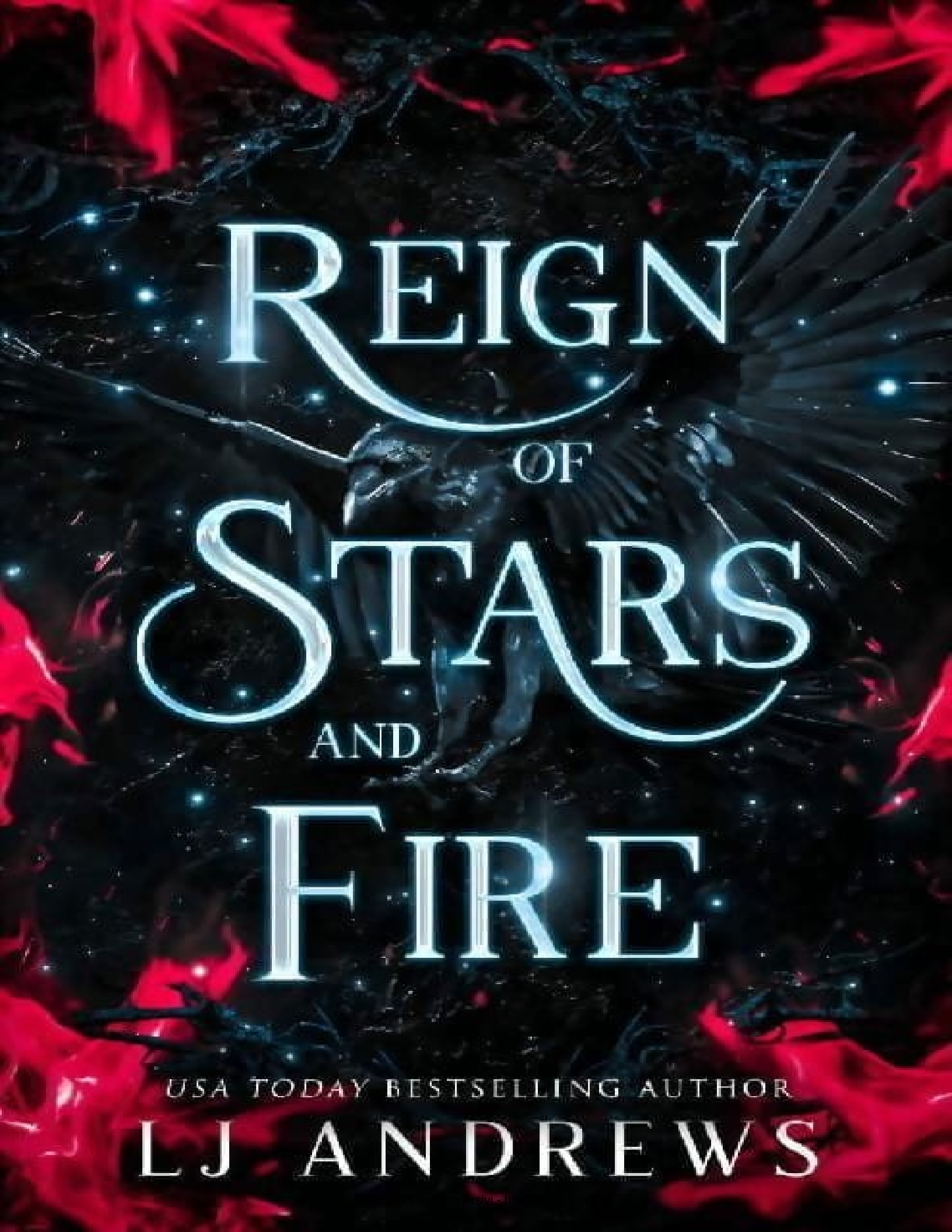
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REIGN OF STARS AND FIRE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LJ ANDREWS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yıldızların ve Ateşin Hükümdarlığı

LJ ANDREWS

Copyright © 2023 by LJ Andrews

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Sara Sorensen tarafından düzenlendi

Kapak Tasarımı: Moonpress Designs

Sanat: Samaiya art

Haklarla ilgili sorularınız için lütfen Donald Maass Agency'den Katie Shea Boutillier'e buradan ulaşın: ksboutillier@maassagency.com

✿ Vellum ile oluşturuldu

İçindekiler

1. [Gece Prensi](#)
2. [Kuzgun Kraliçe](#)
3. [Kuzgun Kraliçe](#)
4. [Altın Kral](#)
5. [Kuzgun Kraliçe](#)
6. [Kuzgun Kraliçe](#)
7. [Kuzgun Kraliçe](#)
8. [Kuzgun Kraliçe](#)
9. [The Nightrender](#)
10. [Altın Kral](#)
11. [Altın Kral](#)
12. [Kuzgun Kraliçe](#)
13. [Kuzgun Kraliçe](#)
14. [Altın Kral](#)
15. [Kuzgun Kraliçe](#)
16. [Kuzgun Kraliçe](#)
17. [Kuzgun Kraliçe](#)
18. [Kuzgun Kraliçe](#)
19. [Altın Kral](#)
20. [Kuzgun Kraliçe](#)
21. [Altın Kral](#)
22. [Kuzgun Kraliçe](#)
23. [Kuzgun Kraliçe](#)
24. [Kuzgun Kraliçe](#)
25. [Altın Kral](#)
26. [Kuzgun Kraliçe](#)
27. [Altın Kral](#)
28. [Altın Kral](#)
29. [Kuzgun Kraliçe](#)
30. [Kuzgun Kraliçe](#)
31. [Altın Kral](#)
32. [Kuzgun Kraliçe](#)
33. [Altın Kral](#)
34. [Kuzgun Kraliçe](#)
35. [Altın Kral](#)
36. [Kuzgun Kraliçe](#)
37. [Kuzgun Kraliçe](#)

38. [Altın Kral](#)
39. [Kuzgun Kraliçe](#)
40. [Altın Kral](#)
41. [Kuzgun Kraliçe](#)
42. [Altın Kral](#)
43. [Kuzgun Kraliçe](#)
44. [Altın Kral](#)
45. [Kuzgun Kraliçe](#)
46. [Altın Kral](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

İçerik Uyarısı

This book contains content that some readers might find triggering such as:

- *Sexual assault
- *Aile içi bir partnere yönelik cinsel istismar ve tecavüz
- do'Tl0Si1C lbi+se
- *tnrtui'c
- *Kadınlara ve çocuklara işkence
- *on-page sex
- "şiddet" "grip"
- Tly1ng
- 'panik attiiEks fi cm 'abus'e
- *dark themes

Read with Care

Sevdikleri için her şeylerini yakacak ve bunu yaparken
de şakalar yapacak olan Ari'lere.

Bölüm 1

Gece Prensi

Etta Krallığı

AY KIRMIZIYDI. Taze kan gibi parlak değil, daha çok bir gün önce dökülmüş ama kurumuş kan gibi paslıydı. İki gece boyunca canlılığı değişmişti. Soluk pembe, etli bir yara izi gibi, sonra kırmızı bir dokunuş, şimdi gün batımı ve bir kabuğun garip bir çarpışmasıydı.

Annem bundan nefret ederdi. Lilianna Ferus, solgun yüzeyin üzerindeki ilk gölgeden beri açık bahçelere adım attı ve gökyüzünü inceledi. Ayvanın gümüş yapraklarıyla çevrili bu manzara, kaşlarının arasındaki oluk olmasa neredeyse huzurlu bir manzara olacaktı.

Babam bir şey olmadığını söyledi, onu rahat bırakmamızı söyledi ama bu gece bakışları onu büyük salondan çıkarken izlediğinde dudağındaki seğirmeyi yakaladım. Arvad Ferus parlak bir liderdi ama korkunç bir entrikacıydı.

Çocukluk anıları, ailemizin masasında oyun salonu oyunları oynarken, on yaşına geldiğimde sadece yüzündeki ifadeleri izleyerek onu geçmeyi başarmıştım.

Eğer annem için endişeleniyorsa, yüzü irkildi, sanki konuşma ya da düşüncelerini sorma dürtüsüyle savaşıyordu. Ya da sanki Maj'ın sıkıntılı olduğu düşüncesi kendisinininkine eklenmiş gibi.

Belki yorgunluktan belki de Güney'deki insanlarımızdan haber alamamanın verdiği kızgınlıktan, ama annemin düşüncelerini merak etmekten bıkmıştım. Doğrusu, onun tedirginliği beni de rahatsız ediyordu. Lanet olası kral ben miydim, değil miydim? İnatçı annesinden söz isteyebilecek cesur bir lideri oynayabilirdim ya da Lilianna'nın muhafızlarına karşı en sert silahı kullanarak bu işi daha basit hale getirebilirdim. Ben ikincisini seçtim.

"Onu yıprat, küçük aşkım." Rahat keten battaniyeyi Livia'nın minik bedenine daha sıkı sardım, koyu renkli, tüylü başını dirseğimin kıvrımına yerleştirdim, sonra bahçelere doğru cesur bir adım attım.

Annem incecikti, benden iki baş kısaydı ama Timor kanı çok şiddetliydi. Beni annem kadar korkutan tek kişi karımdı.

"Maj." Onun yanında durdum. "Bölmek istemezdim ama yarın yola çıkmadan önce bu kıza birkaç kez daha bakmak isteyebileceğinizi düşündüm."

Annem omzunun üzerinden döndü. Bakışları bir anda kucağımdaki bohçaya kaydı. Alnındaki rahatsız çatık kaşlar kayboldu ve yerini geniş bir sırıtış aldı. "Bir bakayım ona."

Livia'yı kollarımdan aldı, bir o yana bir bu yana sallanırken mırıldanıyor ve bebeğin başına nazik öpücükler konduruyordu.

"Onu benden bu kadar erken almak zorunda mısın?" diye mırıldandı, gerçekten bana değil, yine de kızıma. "Yakında yemin törenine gideceğiz."

Gunnar'ın bu ay içinde yemin etmesi gerekiyordu, ancak adalardan gelen sessizlik göğsümde yeğenim için heyecandan çok korku bıraktı.

"Diğer krallıkların yeni kraliyetle tanışması gerekiyor," dedim. Doğru, Etta'da bir zamanlar uygulanan geleneklere göre bir soydan yeni bir kral doğduğunda, yabancı soylular ve kraliyet mensupları da kutlamaya katılırdı. Yeni Ettan varisi ile bu geleneği değiştirdik.

ve Livia'yı müttefik krallıklara kendimiz götüreceğimiz konusunda ısrar etti.

Annem sırttı. "Dürüst ol oğlum. Onu götürüyorsun çünkü Herja, Malin ve Gunnar'ı görmek istiyor ve sen de Güney'den şüpheleniyorsun."

Kaşlarımdaki gerçeği gizlemek için garip aya baktım. Bir dönem önce Bracken müttefikimiz olarak Kara Saray'dan ayrılmıştı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Gunnar ya da Ari'den tek bir mektup almayalı bir aydan fazla olmuştu. Herja, Livia'nın doğumunu duyurmak için oğluna yazdığında ısrar etmişti. İkinci gün Ari'nin Güney altınlarıyla gelmesini bekliyordum.

Tek kelime bile yazmamıştı.

Gunnar da öyle.

Elise önce incindi, sonra sinirlendi. Şimdi o da benim gibi endişeliydi.

Ari'yi bazen Gunnar'ı tanıdığımdan daha iyi tanırdım. Büyükelçi kendini tamamen Etta'ya adamıştı ve Elise'in Livia'yı taşıdığı son aylarda her hafta bir mektup göndererek her şeyin yolunda olduğunu ve adalarda hiçbir şey için üzülmememizi istiyordu. Her zaman olduğu gibi, piç kurusu mektubunu kraliçesine, sonunda akli başına gelir ve onu kral olarak seçerse, kızımıza üvey babalık yapmaktan onur duyacağını ısrarla belirten bir satırla bitirirdi.

Tabii ki, bana aşk ve sevgi yemini ederek bitirirdi, iğneleyici ama bir o kadar da içtendi. Ari ile ilgili her şey çiçekli ve meşguldü, ama kelimelerin altında samimiyet vardı. Doğru anlarda içindeki katil ortaya çıkıyordu; olabileceği acımasız savaşçı gün doğumu kadar güvenilirli.

Onu tanıyordum ve doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Endişelendiğim için beni suçlayabilir misiniz?" Sonunda ellerimi arkamda birleştirerek sordum.

Annem iç çekti. "İçgüdülerinin peşinden gittiğin için seni suçlamıyorum, ancak seni bir yere getirme fikrinden hoşlanmıyorum.

kızın da seninle."

"Maj, onu asla tehlikeye atmam. Ayrıca bu, diğer topraklarda neler olup bittiğini değerlendirmek ve birlik olduğumuzu göstermek için iyi bir fırsat." Başını salladı ve tekrar aya baktı. Omzumla onu dürttüm. "Seni neden rahatsız ettiğini söyleyecek misin? Ay."

Tereddüt etti. "Muhtemelen önemli bir şey değildir." "Yine de seni her akşam buraya getiriyor."

Annem Livia'nın başına bir öpücük daha kondurdu. "Onu görünce uzun zamandır unuttuğum bir anım canlandı. O zamanlar çok önemsiz görünüyordu."

"Daha önce kıpkırmızı bir ay gördün mü?" Emin olmak için nadir. Kızıl aylar gerçek olmaktan çok masallara konu olurdu. Yine de efsaneler bir yerden kaynaklanıyordu, kızıl ayların üzerinde düşünülemez kadar nadir olduğunu düşünmüştüm.

"Ben hiç tanık olmadım," dedi bana, "ama bize lanetler konusunda yardımcı olan hikâye anlatıcısı Greta bir keresinde bir tanesinden bahsetmişti. Senin doğum toplantısında. Bilirsin, bebek asillerin güvenli kapılarının ardında uygun bir şekilde karşılandığı bir zaman."

Alay ettim ve başımı salladım. "Livia'nın kaderinde dünyaları değiştirmek var, neden maceralarına erkenden başlamasın ki?"

Sonunda. Annemin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Her neyse, hikâye anlatıcısıyla ilk kez o zaman tanıştım. Baskınlardan önce bile batı bölgelerinin bir krallık olduğu pek düşünülmezdi. Daha çok bir toprak parçasıydı. Greta ve ona katılan bir adam dışında -kuzeni ya da kardeşi, sanırım- deli kralın iç konsey üyelerinden sadece birkaçı geldi."

Ailem küçük Batı dünyasıyla her zaman diplomatik ilişkiler içinde olmuştu ama baskınlardan önceki küçük ticaret ve katılımı bile, Batı'nın kraliyet sarayları kimsenin dokunmak istemediği bir gizemdi. Belki de Batı nadiren fesat çıkardığı için hiçbir zaman bir baskına ya da gerçek bir ittifaka değmezdi? Elise ve ben Batı'nın

Etta'nın tahtını sallarken, Batı'ya doğru harcadığım azıcık çaba sadece Calista'nın iyiliği içindi.

Parçalanmış şehirlerle neden daha güçlü bağlar kurulmadığını hiçbir zaman tam olarak bilemedim. Doğrusu, Batı Krallığı zihnimde büyük ölçüde unutulmuştu. Sanki üzerinde çok fazla düşünmek bir meydan okumaymış gibi. İtiraf etmek garip ama artık aklımda olduğu için doğruydum. Lanet olası kralın adını bile bilmediğimi ancak şimdi fark ettim. Bilmem gereken bir şeydi ama bunu yapmaya dair en ufak bir kaygı bile oluşmamıştı.

Başımı salladım, Batı'nın tuhaflıklarını çok uzun süre düşündüğümde gelen garip ağrıdan rahatsız oldum. "Büyücüye ne oldu?"

"Hepsi çok huzursuz görünüyordu, sanki bir peri masalına adım atmışlar ve ondan nasıl kaçacaklarını bilmiyorlardı. Birkaç gece seni kutladık ama bir akşam Greta ve arkadaşını dışarıda gökyüzüne bakarken buldum.

"Bir süre hiçbir şey konuşmadık, sonra bana baktı ve 'Umarım kızıl gece geldiğinde buranın güzelliği çok fazla değişmez' dedi."

Göğsüm sıkıştı. "Kıpkırmızı bir gece mi dedi?"

"Kaderin ve kehanetin nasıl ele geçirildiğine şahit oldum Valen. Kaderin armağanlarından, bizim de bu armağanların bir parçası olduğumuzdan, kucağımdaki bebeğin kızıl ayın altında nasıl büyük bir lider olacağından bahsederken öfke doluydu."

Çenemde bir kas zonkladı. Her kelimeyle birlikte omuzlarımın üzerinde bir ağırlık gibi baskı oluştu.

"İlk başta sadece iltifat ettiğini ve bir saray budalası gibi biraz süslediğini düşündüm ama devam etti." Annem omuzlarını bana doğru dikti, hâlâ kızımı sallıyordu ama gözlerinde yeni bir parıltı vardı. "Kızıl bir ayla birlikte yükselen ve kaderin tüm armağanlarını ele geçirme gücüne sahip bir düşmandan bahsetti. Çocuklarımı güçlü olmaları için yetiştirmemi, zorluklarla yiğitçe ve acımasızca yüzleşmelerini söyledi."

"Kulağa biraz çılgınca geliyor, Binbaşı."

"Kahinler ve kader işçileri hiç tutarlı konuşurlar mı?"

Başımı bir tarafa eğdim. Haklısın. "Kim bu düşman?"

"Ona karanlık dedi, hepsi bu."

"Peki böyle bir şey nasıl yenilebilir?" Sırıttım. Kafamın içinde büyücünün iddialarının saçmalığına karar verdim. Eğer onları göz ardı etmezsem, dünyanın ne kadar tuhaf hissettirdiğini uzun uzun düşünecektim. Haftalardır kendi huzursuzluğumla nasıl mücadele ettiğimi.

"İster inanın ister inanmayın," dedi annem sert bir sesle. "Ama karanlığın ancak nihai gerçek bulunursa yenileceğini söyledi."

"Son bir gerçek. Tüm kader kehanetleri gibi belirsiz ve takip edilmesi imkânsız." Serin bir esinti çiçekleri dalgalandırdı. Livia annemin kollarında inledi. Onu kucağıma aldım ve başını omzuma yasladım. "Maj, biz savaşmadık ve tüm yaptıklarımızı feda etmedik, iki kaderli krallığı sadece bir karanlığın onu çalması için restore etmedik."

Nazıkçe gülümsedi ve kolumu sıktı. "Eminim haklısındır. Sadece gerçek bir kızıl ay görmek biraz tedirgin ediciydi."

Daha parlak şeylerden bahsettik, annem torununu ve Elise'i güvende tutmam için yapmam gerekenlerin listesini tekrarlattı, sonra da bebeği içeri götürmem için ısrar etti. Buna uydum ve ancak ilk kraliyet odasına girdiğimde sahte gülümsememi bıraktım.

"Dur. Çalmayı. Bebeğimi." Elise, ağzımın o teni tatmasının üzerinden çok uzun zaman geçtiğini hatırlatan saydam bir uyku önlüğü giymiş bir halde köşeden çıktı. Yumruklarını kalçalarına sapladı.

Livia'yı büyük yatağımızın yanındaki beşiğe özenle yatırdım. "Çok fazla şey istiyorsun, aşkım."

Elise homurdandı ve kollarını belime doladı. "Seni rahatsız eden ne?"

"Tanrılar, kadın. Senden hiçbir şey saklayamaz mıyım?"

"Asla." Elise çenemi gagaladı, sonra kaşlarını kaldırıp bekledi.

Onu yatağımızın kenarına götürdüm ve yanıma çektim. "Beni neyin rahatsız ettiğini bilmiyorum ama içimden bir ses Ari'nin boş yere sessiz kalmadığını söylüyor."

Elise'in dudakları kısıtı. Livia'nın yatağının kenarına örtülmüş bir kürkü düzeltti. "O zaman aynı korkuyu paylaştığımızı biliyorsun. Bu konuda ne yapacağız?"

Parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Planladığımız gibi Doğu'ya gidiyoruz; her şeyin yolunda olduğuna şüphe yok. Sonra halkımızı prensesleriyle tanıştırmak için adalara gideceğiz ve eminim yeğenimiz ile büyükelçimizin neden bu kadar sessiz kaldıklarına dair mükemmel bir neden bulacağız."

"Ama?"

Annemin hikâyesi, midemdeki keskin burkulma, tek bir korku düğümüne karıştı.

Karımın kristal bakışlarını tuttum, tedirgindim ve bu yanlışlık hissinin daha önce de başıma geldiğini kabul etmek istemiyordum - lanetim kalktığında ve kalbimi çalan Timorlu Kvinna'dan kaçmaya çalıştığım da, sonra yine Doğu'da savaşın yaklaştığı mesajını aldığımız da.

Elise'in avucunu dudaklarıma götürdüm ve elindeki eksik parmak uçlarına şefkatli bir öpücük kondurdum. "Gidiyoruz," diye fısıldadım, "ama fazladan bir ya da iki bıçak getiriyoruz."

Bölüm 2

Kuzgun Kraliçe

AY IŞIĞI YÜZÜMÜ KAVRADI, soğuk, sert ve duygusuz. Işık, gözyaşlarımın yanağımı ıslattığı teni serinletiyor, kalbimin Kan Mahkemesi'nde bir yerlerde sonsuza dek uyumaya terk edilebilecek bir adamla gömülü olduğunu sürekli hatırlatıyordu.

Karanlık tüketiyordu, hatta korkutucuydu ama o anda gece için mutluydum. Biri yakından bakarsa çuval yastığının üzerindeki nemli lekeyi görmeyeceği, gözlerimin nasıl kızardığını ve şiştiğini görmeyeceği için mutluydum.

Onu rüyamda gördüğümde tatlı ve mükemmeldi, uyandığımda ise sadece birlikte geçirdiğimiz kısa huzura dair anılarla dehşeti yaşıyordum. Nazik eller. Vücudu benim her parçamı severken güzel, müstehcen sözler. Komik olduğunu düşündüğü bir şey söylemek üzereyken sinsice sırtması.

Gözlerindeki altın girdapların ardında yaşayan karanlığı hayal ettim. Sevgiliden çok savaşçı olan vahşi tarafını. Vahşiliği sırtışlar ve kahkahalarla maskelenmişti ama vahşice seven bir kalbin beslediği acımasız şeylerden oluşuyordu. Ölümcül bir kombinasyondur ve bir daha yeterince derin bir nefes alamayacağımdan emin olduğum noktaya kadar onu özlemiştim.

Gölüşünü neredeyse sesinden daha çok özledim. Bazı bölümleri vardı ve hepsini hayal ettim.

Keyifli olduğunda, hafif ve özgür bir esinti gibi gülerdi. Eğer alay ediyor ya da dalga geçiyorsa, sesi boğazının arkasından alçak bir törpüyle yuvarlanırdı. Sanki bir başkasının aleyhine gülmek istemiyormuş ama kendini tutamıyormuş gibiydi. Sonra, sonuncusu. Öfke, kan ve şiddetin adımlarını belirlediği ses. Düşmanın boğazında bir bıçak varken gülerdi, gerçekten uğursuz bir ses. Düşmanı sevdiği birini tehdit ettiğinde daha da kötüleşirdi.

Ari güler ve kılıcını çeker, zihninde adaleti sağlayacağı bir yere kayar ve bunun her kanlı, acımasız anını severdi.

Bir elimi yanağımda gezdirdim ve sırtüstü yuvarlandım, gözlerim kirişlerden ağaç yosunları gibi sarkan dokumacı ağlarında.

Onu özledim. Yavaş bir özlem acısı değil. Bu özlem, kaburgalarımın arasına saplanmış erimiş bir bıçak gibiydi. Her zaman orada, her zaman yanıyor, her zaman onu söküp çıkarmam ve deliği iyileştirmem ya da kan kaybından ölmem için yalvarıyordu.

Döşeme tahtaları inledi. Karyolanın kenarından baktım.

Calista küçük apartman dairesinin ön odasına süzüldü. Tahıl çuvalları birbirine dikilmiş gibi çuval bezinden yapılmış büyük boy bir palto giymişti. Kemikli vücudu kolların içinde boğulmuştu ve başının üzerinde yağmurdan ıslanmış, sarkık, kenarlı, yün bir şapka vardı.

Ateş köşesi dedikleri küçük, küllü çukurun yanında diz çöktü. Ocakta hâlâ belli belirsiz bir kor parıltısı vardı. Ben olsam ona ocak bile demezdim. Beyaz kille kaplanmış birkaç taş duvar yontuluyordu ama odanın ısınmak için fazla bir şeye ihtiyacı yoktu.

Calista bordo renkli mum fitilini közün içine daldırdı ve kıvılcım çıkana kadar inatçı uca anlaşılmaz bir şekilde tısladı.

Onu odanın ortasındaki masaya doğru yürürken izledim. Sadece üç ayak onu dik tutuyordu ve Calista ile

Stefan, yüzeyi düz tutmak için dördüncü kenarı tahta bir kutunun üzerine koymuştu. Kız sandalyeye yığıldı ve üstündeki deri kılıftan birkaç yaprak ince parşömen çıkardı.

Calista bir sandalyenin dibindeki kutudan kuzgun tüyünden bir tüy kalem ve küçük, kapaklı bir hokka çıkardı.

Uzun bir süre tüy kalemin ucunu mürekkebin üzerinde gezdirdi. Ne yapıyordu acaba? Sonra yavaş, melankolik bir uğultu geldi. Kırık bir kalp gibi, hüzünlü ve acı tatlı bir melodi. Calista parşömenin üzerini karalamadan önce birkaç dakika melodinin akmasına izin verdi.

Nabzım hızlandı. Seidr.

Kaderi yeni bir yola, yeni bir hikâyeye dönüştürme eylemine tanık olduğumdan beri dönüşler solmuştu.

Tüy kalem çılgınca parşömene sürtündü. Calista masanın üzerine eğilmiş, duvarlardan yumuşak bir çatlak sesi gelene kadar sadece kelimelere odaklanmıştı.

"Kahretsin," diye küfretti nefesinin altından. Calista tüy kalemini kaldırdı. Kalemin ucu ikiye ayrılmıştı. İnce omuzları çöktü ve alnının önünü ovuşturdu. "Bu olmadan da yapabilirdim."

Çenesini kaldırdı ve başını yavaşça isin içindeki korların parıltısına doğru çevirdi. Bakışlarını takip ettim. Yumuşak kırmızı ışıltıya bakmıyordu, gözleri kurumuş, kırılğan bir güle dikilmişti. Sapına sarılmış siyah, saten bir kurdele bir toz tabakasının altına gömülmüştü.

Calista'nın profili, bakışlarını gülün üzerinde yoğunlaştırırken kıstı. "İtilmekten hoşlanmam."

Kiminle konuşuyordu?

Kullandığı parşömeni eline aldığıında kemikli bedeninde bir ürperti dalgalandı. Köşesinde bir mürekkep lekesi vardı ama parşömeni mum alevinin üzerine tutmadan önce buna pek aldırmadı.

Ateş bir kez tutuştuğunda, kâğıt gece mavisi bir dumanla kaplandı ve küller masanın üzerine serpildi. Calista yüksek sesle, uzun bir nefes verdi, sonra

Dik duramayacak kadar bitkinmiş gibi alnını ellerinin üstüne koydu.

"Bana bakmaya devam mı edeceksin Kuzgun Kraliçe, yoksa gelip benimle konuşacak mısın?"

Kızın kafatasının arkasında gözleri vardı. Eryka'dan daha da kötüsü, her şeyi biliyordu.

Yorganı geri çektim ve daireyi bir düzineden az adımla geçtim. Oturduğumda karşısındaki sandalye sallanıyordu.

Calista'nın gözleri buzul havuzları gibiydi, yeşil dokunuşlu büyüleyici bir maviydi. Neredeyse tanıdık, neredeyse rahatlatıcı. Saçları bana çok fazla Ari'ninkini hatırlatıyordu. Altın sarısı bir sonbahar buğdayı ve onunki gibi Calista'nınki de biraz dağınık olmaktan başka bir şeye benzemiyordu. Omuz hizasındaki dalgaların arasına ipten örgüler serpiştirilmişti ve yuvarlak kulaklar aradan çıkıyordu.

Gençti ama çocuk değildi. Daha çok Eryka ya da Gunnar gibiydi.

"Bir kader yolu mu yazdın?"

Calista kül yığınınına baktı. "Söylemiştim, karanlık bir hikâyenin içindeyiz. Parçaların ve bölümlerin özenle yazılması gerekiyor. Ayrıca, tüm işi biz yaparken Altın Kral'ın orada öylece oturmasını bekleyemeyiz."

"Altın Kral mı?"

"Ben de şimdi senin geveze sevgiline öyle diyorum. Vekil Kral bir süre işe yaradı, ama şimdi ... . Bilmiyorum, Altın Kral bana geldi ve ben de onu tutuyorum."

Başlık, isim, bununla ilgili bir şey zihnimdeki gölgelere saplandı. Başka anılar mı? Bir düşünce, hatırlayamadığım bir gerçek.

"O varken neden Ari için bir masal yaz-"

"Uyuyorum. Biliyorum." Calista masanın üzerindeki tuhaf mavi renkli külleri fırçaladı. "Ama fae uykusu normal değil, öyle değil mi? Biz kadınlar yeterince şey yapıyoruz, erkeklerin de yapabiliyorken bir şeyler yapmasını sağlamalıyız."

"Ne yapabilir ki?"

"Sanırım kaybolan şeyleri bulmak ve bırakmak ona bağlı olacak."

Kayıp eşyalar mı?

"Onu iyileştirmek için bir kader mi yazdın?" Bu kadar basit olamazdı. Bana öyle olmayacağını söylemişti.

"O kan zehrinin tedavisi bizden, Kuzgun Kraliçe." "O zaman ne yazmıştın?"

"Benimle ilgili anlamamız gereken bir şey varsa o da içime bir his doğduğunda onu takip etmemdir. İçimden bir ses, kafasında olup biten her neyse ona yol gösterebilecek bir şey ya da biri olabileceğini söylüyor."

Midem sıkıştı. "Ne demek 'kafasından neler geçiyor'?"

Calista iç çekti. "Lanetinin kilidini açtığında keşfetmen gereken bir şey, bir gerçek var. Sanki kader şarkıcısı kardeşinin senin kraliçe olarak ulaşman gereken bir kaderi varmış gibi geliyor. Ama bu uyku sanki olması gereken bir şey değilmiş gibi geliyor. Bu eski sevgiliyle yüzleşmeden önce bilgi edinilmesi gerekiyordu. Şimdi, eski hikayeye geri dönmenin bir yolunu bulmalıyız."

Geri dönüş yolunu mu bulacaktı? Davorin'in gücü Riot tarafından yerleştirilen kader yolunu çözebilecek kadar güçlenmiş miydi?

Panik yükseldi, keskin ve acımasız. Kanım dondu, tenim çok sıcaktı. Ta ki Calista garip bir şefkat anıyla elime uzanana kadar.

"Bana bak," diye fısıldadı ve bakışlarımız kilitlenene kadar bekledi. "Bunu yapabilirim. Karanlık bir piçin kadersel bir aşkı mahvetmeye çalışması umurumda değil. Sen ve kralın bu savaşı kazanmak için öğrenmeniz gereken şeyi öğrenene kadar onun bükümünü bükmenin bir yolunu bulacağım."

Gücünün Ari'yi kurtarmak için yeterli olduğuna inanıyordu.

Ama . . . "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Duygular kalbimde çok şiddetli bir şekilde birbirine karıştı, uzun süredir hissetmediğim bir hatırlatma. Birbiri ardına keskin, zehirli dikenlerle vuran dehşeti, öfkeyi ve umutsuzluğu nasıl yöneteceğimi bilemiyordum.

Ari'yi daha yeni kazanmışken kaybetmek, yüzleşip yüzleşemeyeceğimi bilmediğim bir kaderdi.

"Bunu yapabilirsin," dedi Calista, bir omzunu silkerek. "Başka seçeneğin yok."

Uzun bir nefes verdim, sonra başımı salladım. "Bilmiyorum. Tek seçeneğim Ari'yi iyileştirmek ve uyandığından emin olmak. Yardım için ne gönderdin?"

"Bilmiyorum. Dediğim gibi, sadece birinin ya da bir şeyin yardım edebileceğini hissettim. Doğru hissettiriyor, daha büyük bir şeye doğru atılmış bir adım gibi geliyor."

Hayat yorucuydu ve sırtımın kıvrımından aşağı yuvarlanan bir kaya gibi omurgama ağırlık yapıyordu. Ağlamak istiyordum ama bir gün daha debelenmeyi reddediyordum. Yumruklarımı sıktım ve inatçı kocama Calista'nın gönderdiği kanayan şeyi dinlemesi için sessiz bir dua -hayır, bir emir- gönderdim.

"Sen . . ." Raftaki tozlu güle baktım. "Biriyle mi konuşuyordun?"

Calista irkilmedi, sadece yarım bir gülümseme sundu. "Kendim için. Kalemim kırıldı ve bu da yeni bir kalem almak için istemediğim bir yere gitmem gerektiği anlamına geliyor."

Kırık tüy kalem ucunu parmakladı, gözlerinde mesafeli bir bakış vardı. Gözlerinin tekrar güle kayışını kaçırmadım. Kısa bir bakıştı ama yine de oradaydı. Adalarda kuzgun casusu olarak sayısız tur atmıştım. Dikkatimden kaçan pek bir şey olmadı. Ama burada bir şeyi kaçıırıyordum. Bir sır, bir yalan, kızın sakladığı bir numara.

Bağırsaklarım keskin bir yumrukla birbirine dolandı, sanki göremediğim şey tam karşımdaydı.

Calista hakkında çok az şey biliyordum. Ari'nin uzun evinde Valen Ferus'un kraliçesini bulmasına yardım eden kız hakkında birkaç söz, Calista'nın Ari ile birlikte Kuzey kralını başka bir lanete hapsetmek için Doğu kıyılarına yelken açtığı anlar hakkında biraz daha fazla şey.

Çok güçlüydü. Doğruyu söylemek gerekirse, bildiğinden daha güçlü olabileceğini düşünmüştüm.

"Her neyse," diye devam etti, "Yeni t y kalemimi almayı birazdan d ş n r z. Kralınız i in biraz d rtme yazmaya yetecek kadar kalemim var. Umarım tutar ve hik yesindeki kıvrımları kar ılar."

Kader garip bir sihirdi. Riot'un kendi seidr'i i in endişelendiğine o kadar  ok tanık olmuştum ki, her ruhu y r yecekleri yola g re şekillendirmek i in oyunlar, deneyimler ve bazen de acımasızlık sunduğunu biliyordum.

Ari yolundan sapmıştı ama onu tekrar doğru yola getirebilecek insanlar i in  nemli olması  ok  ey ifade ediyordu. Burada benimle birlikte olması, bozulmamış bir ormanın derinliklerindeki uzun bir evde huzur dolu, donuk, g zel bir ya am  ansımız i in sava ması her  ey demekti.

Kanayan tacı isteyen herkese verebilirim. Belki de adalar Etta ve Valen'in bir uzantısı haline gelebilir ve Ari ile ben yalnız kaldığımız s rece Elise Ferus h k m s rebilirdi.

Derin orman fae'leri olarak mutlu varolu umuza giden yoldaki engel Davorin'di. Sava  lordu  zg rd  ve fae adalarına h kmediyordu. D nd ğ mde evimin neye benzeyeceğini bilmiyordum.

Kollarımı g beğime doladım. "Eğer Nornlar ger ekse, nasıl oluyor da senin onların kaderindeki yollara sapmana izin veriyorlar?"

"Yapmazlar. Her zaman değil."  enesini avucunun i ine dayadı. "Benim sihrim Norn'larla bir itme ve  ekme ili kisi. Eğer  ok fazla  ekersem, yazacak yeni bir yol bulana kadar engelleniyorum." G zleri yine g le kaydı. Bunu sormayı d   nd m ama o devam etti. "Kader hakkında bildiğim  ey,  n m ze  ıkan yolda ilerlemeyi ya da ilerlememeyi se ebileceğimiz. Her iki durumda da sonu lar vardır. Yeni bir kapı a ar gibi yolu b k yorum. Bir kez yazıldığında, genellikle orijinal yolu bastırır."

"Ve Ari'nin fae uykusu yeni kapı mı?"

Devam etmeden  nce durakladı. "Her deği iklik Norn'ları biraz daha kızdırıyor. Haddimi a mamaya dikkat etmeliyim."

Bu yüzden kralınıza kendi yeri hakkında keşfettiği şeylere güvenip güvenmeme seçeneği sundum. Çoğunun seçme şansı yoktur. O parşömen yandığında, bu onların kaderi olur."

"Nornları çok fazla kızdırırsanız ne olur?"

Calista iç çekti. "Hepimize karşı gerçek bir kader laneti yaratabilirim."

Riot'un yaptığı gibi. Davorin'i bir gölgeye dönüştürdü, topraklarımızı lanetledi, fae büyüsünü bugünün krallıklarına böldü. Unutulup gitti.

Kardeşim bunu sevdiklerini korumak için yapmıştı. Doğruyu söylemek gerekirse, soğuk kalbimi çalan güzel piçi korumak için ben de aynısını yapmaktan korkuyordum.

Calista da kardeşime biraz fazla benzemeye başlamıştı.

"Şarkı söylüyordun," diye fısıldadım. "Kardeşim şarkı söylerdi."

Calista kaşlarını kaldırarak şaşkın bir ifadeyle beni inceledi. "Tuhaf."

"Neymiş o?"

"Bilmiyorum. Sadece bunun benim için bir anlamı olmalı gibi geliyor." Calista başının yan tarafını kaşıdı ve pencereden dışarı, Raven Row'un barakaları ve apartmanlarının arasından süzülen güneş ışığına baktı.

"Belki de sen biraz Riot'a benziyorsun. Güçlüydü ama kaderi çok fazla değiştirdi. Umarım kendine dikkat edersin."

"Kendi adına konuş." Calista bakışlarımla karşılaştığında sırtıttı. "Bütün gece ağlayıp durdun ve kralını özledin. Uyumamak seni önemsemek değil."

"Onu özlememek elde değil."

"Ona senden bahsettim, biliyorsun." Sırtışı genişledi. "O zaman pek memnun görünmüyordu ama ona kırık bir tacı iyileştiren kuzgundan bahsettim. Dediğim gibi, sen onun kaderiydin."

"Benden haberin var mıydı?"

"Sadece kelimelerle. Şimdi çok mantıklı geliyor. Ay ışığı lanetin ona gerçeği gösterdi. Seni iyileştirdi."

taç."

"Benim tacım yok."

Calista homurdandı. "Evet, bunu daha önce de duymuştum ama komik olan şu ki, aynı konuyu tartışan son iki kişi şu anda bir tahtta oturuyor."

Sandalyede kaykıldım, parmaklarımı kucağında birleştirdim, başka bir şey konuşmak için çaresizdim.

Belki de kız fark etmiştir. Pantolonunun cebinden, bir parça sicime bağlı deri bir kese çıkardı. "Masalları özenle değiştirmem gerekiyor ama görünüşe göre Norn'lar aşıkların korkunç koşullarda karşılaşmasına pek aldırmıyor."

Ben tereddüt edince keseyi işaret etti. "Devam et. Bir göz at."

Alt dudağımı dişlerimin arasında sürükledim ve küçük keseyi açtım. İçinde üç adet rulo haline getirilmiş lifli parşömen vardı. İlkini açtım, dudaklarım aralandı. "Bu gerçek mi? Bu gerçekleşecek mi?"

Calista içini çekti ve sandalyesine yığıldı. "Bak Kuzgun Kraliçe, onun ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Onu bir ya da iki... ya da üç kez görebilseydin, belki de kalbini sabit tutar ve lanet krallığını bu karmaşadan çıkarabilirdik."

Gözlerimdeki sızıya karşı gözlerimi kırptırdım ve kelimeleri okudum:

*Uykunun derinliklerinde, aşkının
kucağındaki gizli yeri açığa çıkar. Dokunmak,
hissetmek, onun gerçek olduğunu bilmek için.*

Beni Ari'ye götürecek bir hikaye, bir rüya.

"Onları akıllıca kullan," dedi parmağını bana doğru uzatarak. "Daha fazlasını yazmak için kelimelerin bir daha geleceğinin garantisi yok."

Parşömeni tekrar keseye sokarken çenem titredi. Onu göğsüme bastırdım. Bu her ne anlama geliyorsa, bir rüya ya da Ari'yi tekrar görebileceğim, dokunabileceğim, hissedebileceğim mistik bir yer, her şeyi yapardım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Calista sadece omuz silkti ve masadan kalktı. Ellerini başının üzerine uzattı. "Uyumak istiyorsan, uyu." Yüzündeki sırıtış biraz muzip olduğunu ima ediyordu. "Ben de uyumaya gidiyorum. Yoğun bir sabah bizi bekliyor."

"Ne yapıyorsun?" Beni Ari'ye yardım etmeye yaklaştırdığı sürece her şeyi, her hareketi yapmak için sabırsızlanıyordum.

"Yeni bir tüy kalemime ihtiyacım var. Bu da yaşlı cadıları ziyaret etmemiz gerektiği anlamına geliyor. Posta ve baskı işleriyle onlar ilgileniyor." Calista kaşlarını çatı. "Rune kahinleri oldukları için kendilerine Norn diyorlar. Kehanetleri saçma sapan ve her zaman lanet bir peri masalı okur gibi konuşuyorlar."

"Onlara güveniyor musun?"

"Onlardan kaçıyorum," dedi. "Her zaman beni yiyip bitireceklermiş gibi bakıyorlar. Yine de bir tüy kaleme ihtiyacım var. Aklıma bir şey geliyor ve yazmazsam ne anlama geldiğini bilemeyeceğim."

"Ne düşündün?"

"Bir şahin düşünüp duruyorum." Ellerini havaya kaldırdı, sonra merdivenden Stefan'ın yatağının üzerinde asılı duran çatı katındaki yatağa tırmandı. "İyi uykular, Kuzgun Kraliçe."

Bakışlarına karşılık verdiğimde yine sırıttı ve bordo mumu işaret etti. Ari'nin rehberlik hikâyesini ateşlemek için kullandığı mumu.

Gözlerim üç kaderli masal kesesi ve alev arasında dans etti. Calista'nın ranzasına baktığımda çoktan omzunun üzerine yuvarlanmıştı. Mumu kaldırıp karyolama geri döndüğümde nabzımın atışları kafatasımda gümbürdüyordu.

Şamdanı yere koydum ve ilk rulo parşömeni çıkardım. Vücudum beklentiyle karıncalandı. Ne

olur muydu? Kaderli bir hikâye nasıl hissettirirdi? Benim seidr deneyimim soğuk bir kalbin lanetiyle ilgiliydi ama bu Ari'yi de içeriyordu.

Bir an daha tereddüt etmeden alevın küçük parşömeni yutmasına izin verdim. Son parça da yanıp kül olduğunda gözlerim kapandı ve karanlığa gömüldüm.

Bölüm 3

Kuzgun Kraliçe

Omzuna uzanırken elim titredi. Ya ona dokunduğumda sis gibi olduysa? Ya tek bir dokunuş onu yok ettiyse?

Sırtı bana dönüktü ve bol tuniği boynunun ve omuzlarının üst kısmının bronzlaşmış derisini ortaya çıkarıyordu. Uzun, güçlü kollarından birini kayalık bir duvara dayamıştı ve hafif şelalenin üzerinden Kan Sarayı'ndaki çok sayıdaki buharlı pınarlardan birine benzeyen bir yere bakıyordu.

Saçlarının buğday tonu koyu ve nemliydi ve dalgalar omuzlarına vuruyordu.

Teninin sıcaklığını avuçlarımın altında hissetme arzusu korkuyu bastırırken üst dişlerim alt dudağıma gömüldü.

"Ari?" Parmak uçlarım boynunun yan tarafına doğru uzanan kuzgun kanadının zengin siyah çizgilerine dokundu.

Boğazımdan ıslak bir hıçkırık döküldü. Teni hatırladığım kadar sıcaktı. Kaslı şeklinin çukurları ve hatları her zamanki gibi sağlamdı. Ve başını çevirdiğinde, o parlak, kehribar gözleri genişledi.

"Nedir bu?" Parmak uçlarını çeneme uzattı ve tenime dokunduğunda nefesi kesildi.

Gözlerimi kapattım. Dokunuşu sıcaktı, sertti, gerçektir.

"Tatlı tehdit mi?"

Gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırdı. Nefes almaya, ses çıkarmaya cesaret edemiyordum. Duygular yüzeye çıktı, sonra gözyaşları, hıçkırıklar ve rahatlamaadan oluşan bir girdapta patladı. Kollarına yığıldım. Tanıdık kucaklama beni göğsüne bastırdı, ezdi, bana yapıştı, sanki o da benim gibi kaybolacağımdan korkuyormuş gibi.

"Hayır. Hayır, ölmüş olamazsın Saga." Ari'nin yüzü umutsuz bir ifadeye büründü. "Bana ölmediğini söyle-"

"Ari." Yüzünü avuçlarımin arasına aldım ve gerginliği geçene kadar çenesinin kenarlarını okşadım. "Ben ölmedim. Sen de ölmedin. Sen . . . bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini kırptırdı, sonra bir süre etrafına bakındı. "Korkarım karıcığım, normalde zeki olan hafızam biraz karışmış."

Sırıttım ve ağzının kenarını öptüm. "Sen ölü değilsin. Uyuyorsun." Fae uykusunun amacına doğru hızla ilerledim ve Ari yavaşça başını salladı.

"Bu biraz daha açık. Ama burada nasıl bulunduğunuzu açıklamıyor."

"Hikaye anlatıcısını buldum. Calista üç masal yazdı. O. . . seni bana getireceklerini söylemişti ama bu kadar gerçek olacağını düşünmemiştim." Tırnaklarımı derisine geçirdim. Tanrılar adına, su püskürdüğü için nemliydi. Bir çayırın üzerindeki yağmur fırtınası gibi kokuyordu. Onu içime çektim, çenesini, boynunu, ağzının kenarını öptüm.

Ari hiçbir şey söylemedi. Onun yerine dudaklarını boynumun kıvrımında gezdirdi, tenimde gezinen nefesinin sıcaklığı kalbimi yerinden oynattı. Fısıldamadan önce kulağımın memesini ısırdı, "Bu bir rüya olamaz, çok tatlısın. Bir rüya bile böyle bir tatlılık yaratamaz."

Ari geri çekildi ve yüzümü sert avuçlarının arasına aldı. Gülümsedi, gözlerinde cam gibi bir parıltı vardı. Sert bir kahkaha attı ve sonra beni öptü. Kendimi kaybetmişim ve hiç bitmediği sürece bunun nasıl olduğunu sorgulamak artık umurumda değildi.

Kollarımı boynuna doladım. Açılıp içine girmeme izin verene kadar asla yeterince yakın olamayacaktı. Ari'nin dili ayrılmış dudaklarımın arasından kaydı. İnledim ve ağzımı daha büyük bir şevkle onunkine yapıştırdım, onun tamamını tatmak için yanıp tutuşuyordum.

Bu adamın üzerinde boğulmayı planladım.

Tutku, arzu, ıstırap, hepsi dağınık, umutsuz bir öpücükte çarpıştı. Dişlerimiz takırdadı. Dudağını ısırdım. Saçımı çekerek boynumu gerdi.

Hızını yavaşlattığında ayakta duramıyordum. Ari beni şefkatle, tatlı tatlı öptü, sonra gözlerimin içine bakmak için çekildi. Başparmakları yanaklarımın çıkıntılarında gezinerek gözyaşlarımı silip süpürdü.

"Bu gerçek. Bana gerçek olduğunu söyle," diye fısıldadım.

"Tanrım, umarım öyledir." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi yüz hatlarımı taradı. "Birbirimize bağlıyız, sen ve ben ve sen gerçek hissediyorsun."

Ari avuçlarımdan birini aldı ve boynunun yan tarafındaki kuzgun başının üzerinde açtı. Kan tüyü. Toprağın sesi, kalbimin bir parçası. Her zaman Öteki Dünya'ya sımsıkı tutunan bir kalp bağı oluşturmaya gerekiyordu.

"Neredeyiz biz?"

"Bilmiyorum." Etrafına bakındı. "Belki de kendi yarattığımız bir yerdir."

Bu topraklarla aramda hiçbir bağ hissetmedim. Aslında Kanlı Saray'ın yaldızlı bir versiyonuna benziyordu. Daha az gri kayalıklar ve uçurumlar, daha çok ışıltılı, serulean göletler.

Bir anda panik göğsüme doldu ve nabzım boynumda zonklamaya başladı. Alnımı onunkine bastırdım, nefeslerim çok keskin, çok hızlı geliyordu. "Ari, bunu sensiz yapabileceğimi sanmıyorum."

Kolları beni tekrar sardı. Biri belime yapıştı, diğeri omurgamdan yukarı, omuzlarımın arasından geçerek enseme sıkıca kavradı. Çok fazla kasvetli düşünceyle dönen bir zihnin fırtınasında güvenli bir tutuş.

"Sen, karıcığım, kendini kısa satıyorsun." Başımın yan tarafını öptü. "Beni dinle, Saga. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum-"

"Sanırım uyuyorum. Muhtemelen uyanana kadar."

Sırıttı. "Umarım derin bir uykudasındır; yorgun görünüyorsun, tatlı tehdit. Bu beni gerçekten kızdırıyor, çünkü pek uyuduğunu sanmıyorum. Eğer bundan kurtulmanın bir yolunu bulursam, dinlenmeden geçirdiğin çok fazla gece yüzünden kendini erken bir mezara soktuğunu bildiğim için durmadan somurtacağım."

Kırık bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Uyku aklımdaki son şeydi."

"Aklınızdaki şeylerin ağzımla ve onun sahip olduğu güçle büyük bir ilgisi olduğu sürece."

Kollarıma bir sıcaklık hücum etti. "Zor durumdayken baştan çıkarma becerilerinden bahsetmeyi sana bırakıyorum."

"Kan ve şiddete gülüp geçmeli ya da bunlarla hiç yüzleşmemeliyiz."

Kahretsin, onu özledim.

Ari'nin gülümsemesi soldu. "Saga, bilmiyorum. Bu durumdan nasıl çıkacağımı bilmiyorum. Sanki kapana kısılmışım gibi hissediyorum ama aynı zamanda bir şeyin benim için geldiğini de hissediyorum."

Ses tonundaki titreme tedirgin olduğunu gösteriyordu. Calista yol göstermeye çalıştı. Yapabileceğim tek şey, uğursuz hissin, yolundaki her ne kıvrım varsa ondan kaynaklanmasını ummaktı. Eğer başka bir şeyse, nihai bir şeyse, eğer tek bir tanrı onu Öteki Dünya'ya çalmaya çalıştıysa, lanet ağaçlarının dallarına tırmanır ve onu geri sürüklerdim.

"İçimden bir his bana bunun amaçsız bir uyku olmadığını söylüyor. Ama benim için cevaplar bulmak seni büyük bir riske sokacaksa, o zaman duracağına söz ver. Gitmeme izin vereceksin."

"Kes şunu." Göğsüne bir yumruk indirdim. "Şunu söylemeyi kes."

"Hayır, dinle." Yüzümü tekrar ellerinin arasına aldı. İlk kez gözlerindeki yaşları fark ettim. "Sen

seni riske atacaksa beni bırakmalısın, anladın mı? Bütün bir krallığın sana ihtiyacı var. Benim için onları riske atma."

"Ama sana ihtiyacım var."

Gözlerini kırıştırdı ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Bu isteğimi kabul edin lütfen."

"Hayır."

"Saga." Beni göğsüne doğru çekti ve sıkıca tuttu. Vücudu avuçlarımin altında titriyordu.

"Ne var, Ari?" Gözleriyle buluşmak için başımı eğdim. "Seni daha yeni elde etmişken, senden vazgeçmem için beni ikna etmeye yeteceğini düşündüğün hangi büyük şeyi söyleyeceksin?"

Ağzı gerildi ama cevap vermedi.

"Beni dinle, kocacığım." Ellerim beline gitti. "Seni tanıyorum ve meşgul kafanla daha da meşgul dilinin, bana bir armağandan çok nasıl zarar verdiğin hakkında onurlu bir konuşma yapmak için bir araya geldiğini biliyorum. Muhtemelen tüm bunların senin diyarlar için bir lanet olduğunun kanıtı olduğuna dair bir nedenler listesi düşünmüştündür. Nefesini boşa harcama. Dinlemeyeceğim."

"Ellerimde onların kanıyla yaşayabilmek için bir başkasını daha kaybetmeyeceğim." Sesi keskindi ve o geniş, kehribar gözleriyle bana bakışından, bir şey söylemeyi beklediğinden emin değildim.

Göğsümde bir merhamet duygusu toplandı. Ari beni ilk kez serbest bıraktı ve tekrar kayalık duvara yaslandı. Parmaklarını nemli saçlarında gezdirdi ve gözlerini saklandığımız yerin uzaklarına dikti.

Yavaşça kollarımı arkadan beline doladım. Yanağımı sırtının sıcaklığına bastırdım. Ari uzun bir nefes verdi ve düz karnının üzerindeki ellerimi kendi elleriyle kapattı.

"Seni seviyorum, seni kanayan tehdit," dedi, sesi sertti. "Kim olursa olsun, seni kaybetme riskini göze alamam."

"Güven bana, biliyorum, seni güzel piç." Omuzlarının arasına bir öpücük kondurdum. "Sence ben de öyle hissetmiyor muyum?"

Aynı mı? Hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim. Sana kalbimin yarısını verdim Ari, ama seninle bir bütünüm."

Beni yanına yatırarak şekilde ayarladı, sonra orta parmağının boğumuyla çenemi eğdi. "Kan tüyünden vazgeçmek seni zayıflattı mı? Bana karşı dürüst ol."

Ona bu konudaki gerçeği söylemeyi reddettim. Eğer Ari yeteneğimin onsuz kırıldığını bilseydi, uyurken bile onu kalbinden söküp atmanın bir yolunu bulurdu. Bunun nasıl mümkün olacağını bilmiyordum ama beni savunma konusundaki yoğunluğu bir yolunu bulurdu, hiç şüphesiz.

"Burada ne kadar vaktimiz var bilmiyorum," dedim dudaklarımı çenesinin çizgisi boyunca çekerek. Ürperdi ve gözlerini kapattı. Tenine karşı sırttım. "Ve bir çıkmaza girdiğimizde bunu tartışarak harcamayı planlamıyorum. Hala aptallık ediyorsun, benim için ağır bir risk olduğunu düşünüyorsun ve bu konuda söylediğin her kelimeyi kesinlikle görmezden geliyorum."

İşe yaradı. Ari sırttı ve yan tarafımı çimdikledi.

Avucumu ortasının üzerine koydum ve parmaklarımı pantolonunun beline doğru kaydurdum. Keskin bir nefes çekti. "Senden istediğim, o meşgul ağzını çalıştırmak ve beni öpmek için daha iyi bir yol bulman."

Ari, bir arzu parıltısı gözlerini karartana kadar yarım nefes tereddüt etti. Belki de zamanımızın kısaldığını fark etti, çünkü daha fazla zaman kaybetmedi ve beni döndürerek sırtımı duvara çarptı.

Ağzı benimkini aldı, derin ve şehvetli. Omuzlar, kalçalar, bacaklar, her açımız çarpıştı. Yanaklar ıslandı ve kimin gözyaşlarının kimin olduğunu unuttum.

Ari beni kalbim kaburgalarımı zedeleyene kadar öptü.

Kocama sımsıkı sarıldım, her parçasını hafızama kazıdım ve gözlerimi tekrar açtığımda o gitmişti.

Bölüm 4

Altın Kral

Bir gözümü kırdım, ışığın keskin yakıcılığından irkildim, sonra diğer gözümle takip ettim. Yumuşak güneş ışığı bahar çimenlerini aydınlatıyordu. Esinti yaprakları hışırdatıyor ve yanardöner böcek kanatlarının vızıltısı huzurlu bir yamaca doğal bir müzik katıyordu.

Tepedeki dallardan gelen birkaç gölge, bir sevgilinin saçlarında gezinen parmaklar gibi çayırın içinden geçiyordu.

"Saga?" Sesim sert ve kuruydu. Sanki bir avuç kum yutmuş, sonra da saatlerce uyumuş gibiydim. Kısa bir süre önce buradaydı. Dudakları, vücudu, hepsi tekrar benim olmuştu. "Saga!"

Uzun bir aradan sonra hiçbir cevap gelmedi. Sonra, karıma ait olamayacak kadar derinden gelen uzak bir ses kollarımdaki tüyleri kaldırdı. "Tenine kazınan o işarete layık olsan iyi edersin."

İçgüdüsel olarak, kan tüyü izinin vücuduma kazındığı hassas derinin koyu, siyah çizgilerini kapattım.

"Alo?" Omzumun üzerinden baktım. Orada kimse yoktu, sadece boş bir kavak korusu vardı.

Tepenin eğimi hafifti ama yine de ahşap çit direklerinin ve kapı girişlerinin etrafına dolanmış çiçekleri olan eski evleri seçebiliyordum. Hatta bazı gümüş rengi çiçekler, donuk kahverengiler ve kasvetli griler arasında bir renk serpintisi gibi çimen çatıların tepelerini aydınlatıyordu.

Burnumun kenarını çimdikledim. Saga nereye gitmişti? Hayır, bir adım geri. Karım neden beni rüyamda ziyaret ediyordu? Zihnim, olanları hatırlayana kadar bulanık düşünceler arasında gezinmek için zorlandı.

Ölmek. Ölmeyi unutmak zor.

Davorin, savaş lordu, beni zehirlemişti. Cehennem, derimin altında kayan binlerce iğne gibi acıttı.

Tuniğimi yumruklarımınla sıkarak vücudumdan yukarı çektim ve bir kalçamla kaburgalarım arasındaki boşluğa baktım. Derim morarmış ve hırpalanmıştı, birkaç siyah damar masanın üzerine dökülmüş bir mürekkep hokkası gibi yan tarafımı çiziyordu.

Rüya değildi. Ölüyordum.

Saga ortaya çıktığında, ayrı tutulmamızın nedenleri olduğunu biliyordum ama bu nedenlerin netliği konusunda zorlanıyordum. Şimdi hatırladım. Kan sarayının şifacıları, bir fae uykusu önerenler onlardı. Gücü hayatı duraklattı, beni durgun ama canlı bıraktı.

"Bir fae uykusunda'yım," diye duyurdum boş ağaçlara. "Bu gerçek değil."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım."

Yabani bir leylak ağacının yanında, bir adam bir çiçeğin yapraklarına dokundu. Saçları ekimden önce işlenmiş toprağın tonundaydı ve yanları kırılmıştı, kafa derisinde siyah dövme rünleri vardı. Saçlarının sırtı boynundan omuzlarına doğru örülmüştü.

Keskin bir endişe kalbime yapıştı. Onu tanıımıyordum.

Yüzünün bir tarafında siyah bir maske vardı. Elmacık kemiklerinin çıkıntılarına, burnunun eğiminin yarısına, yüzünün bir yarısında sona erene kadar oturan bir şekil. Yüz maskesi bir kaşını ve sol profilini gizliyordu ama gözlerini kapatmıyordu. Siyah kumaşın üzerindeki dikişlerin sakladığı yara izleri ve acı her ne ise, gözüne zarar vermemişti.

Bakışları benimkileri tuttu, neredeyse bilerek, belki de sinirlenerek. Bu mesafeden söylemek zor. Kulaklarının sivri uçları benimkilerle aynıydı ama gözleri benimkiler gibi değildi.

Çoğu Gece Halkı'nın parlak siyahı, bunlar bir yağmur fırtınasından sonra kayalık çıkıntıların veya Temmuz mevsiminde kabuklarının üzerinde yanmış, şekerli sırlar olan kavrulmuş cevizlerin rengiydi. Yaşlı, bilge ve yüklüydüler.

Yüzünün maskesiz tarafında, ağzının bir köşesi gülümsemeye dönüştü. Yavaşça çekiştirerek bir kolundaki tunik kolunu yukarı çekti. Boğazım düğümlendi. Ortasında Saga'nınkiyle aynı rün arması dövmesi vardı.

"Kimsin sen?" Nefesimin altında mırıldandım.

Yabancı bir dalın altına daldı ve orman yolundaki bir dönemeçte gözden kayboldu.

Öteki Dünya. Ölmüştüm. Bu o olmalıydı ve tanrılar kendilerini eğlendirmeyi sevdikleri için, beni büyük salona götürmeleri için en huysuz hayalet rehberlerini bana sundular. Düşünmeyi ya da konuşmayı nadiren bırakan bir adam olan ben, Gece Yaratan'ı en derin kaşlarını çatarak görevden alabilecek sessiz, homurdanan bir hayalete sahiptim.

"Sen ölmedin." Sesinin gürültüsü ağaçlardaki gölgelerin arasından süzülüyordu. "Henüz."

Ensemdeki deri endişeyle diken diken oldu. Burada nasıl bir oyun oynanıyordu? İçgüdülerim elimi seax'ımın kemik bıçağının kabzasına götürdü ama boş çıktı. Görünüşe göre maskeli adamlar lanet zihnime girebiliyordu ama fae uykusu beni silahlı tutamıyordu.

Nefesimin altında küfrettim ve takip ettim.

Patika ağaçların derinliklerine doğru ilerliyordu. Gölgeler birkaç adım boyunca güneş ışığını bastırdı ve patika genişleyerek fiyortların yakınındaki küçük bir kasabaya bakan çimenli bir tepenin üzerine yayıldı.

Göğsüm sıkıştı. Ruskig.

Gecekondulardan bir zamanlar yol olarak adlandırdığımız çamurlu patikalara kadar, bir zamanlar asi bir kralın tahtını tuttuğum sığınaktı.

"Sen ... .. sinir bozucusun."

Etrafımda döndüm ve neredeyse gölgeli yabancımın göğsüne çarpıyordum.

Yaklaşık benim boyumdaydı, o kadar geniş değildi ama gözlerinde nasıl öldürüleceğini bildiğinden şüphe etmeme neden olan tehditkâr bir ifade vardı. Şüphesiz, kanayan bakışlarının vahşiliğiyle öldürebilirdi. Siyah giyinmişti ve nerede olursak olalım, kemerinde cilalı, kemik kesici bir deniz baltası taşımasına izin vermekte hiçbir sorun yoktu.

Sinirlerim dilimi, bana değil de ona kılıç verilmesinin haksızlık olduğunu söylemeye zorlasa da konuşma içgüdüleriyle savaştım. Daire çizerek yavaş ve metodik adımlar attı. Lanet bir kurt gibi sinsice ilerliyordu.

"Benden korkuyor musun?" diye sordu, sesi derin ve karanlıktı.

"İlginç bir soru. Sizden korkuyor muyum? Oldukça heybetli olmanıza rağmen pek değil. Korktuğum şey ya delirmiş olmam -ki kısa bir süre önce karımı burada yanımda hayal ettiğimden neredeyse eminim- ya da yalan söylüyorsunuz ve ben ölmüşüm."

Ağzı seğirdi ve kısa bir an için dişlerini gösterdi. "Senin Öteki Dünya barışın, anavatanının sığınağında mı olacak?"

"Hayır. Sürekli bir vücut kokusu vardı. En sevdiğim kuzgunumu beklemek için buzlu safranlı çöreklerle büyük bir yatak odasında olurdum, sonra sonsuzluğumuzu kıyafetsiz yaşırdım."

Başını iki yana salladı. "Bir açıklamaya ihtiyacım yoktu. Ben sadece size ölü olmadığınızı gösteriyorum."

"Ah, bu beni çok daha rahat hissettiriyor."

"Her şeyin bir nedeni vardır, sence ben neden buradayım?"

"Gerçekten mi? Hiçbir fikrim yok. Yine de, savaştan geçtiği belli olan garip, uğursuz adamların neden kendi fae uykumda bana katılabileceğini hiç düşünmedim. Alınma ama teoriye uyacak yara izlerin var." Gergin kelimeler dökülmeye devam edince enseme ovuşturdum. "Bana neden burada olduğunu söylemek üzere olduğundan şüpheleniyorum."

Adam bir an için etrafımdaki korkutucu sinsi yürüyüşüne ara verdi ve sırtıttı. Belki bir sırtıştan çok bir gülümseme değildi ama yine de öncekinden daha az tehditkârdı.

"Bir eşten bahsettiniz."

"Sorulara cevap verecek tipte biri değil misin?" Alay ettim. "Anlaşıldı. Evet, bir eşten bahsettim ve eğer zamanımızı böyle geçireceksek ondan bahsetmeye devam etmek zorundayım. Ne de olsa ondan bahsetmek benim en sevdiğim şey."

"Güzel." Yabancı çenesini eğdi, gözleri karardı. "Çünkü burada olmamın en büyük nedeni o. Dahası da var, ama şimdilik karınızın sinirlenmemin nedenlerinden biri olduğunu bilmelisiniz."

"Sözlerine dikkat et." Sesim derinleşti. Sert. "Nornlardan ya da tanrıların kendilerinden olman umurumda değil. Karım hakkında kötü konuşursan, uzun süre konuşamazsın."

Kahkahası boğazının derinliklerinde bir yerden gelen bir törpüydü. "Seni neredeyse tam olarak hayal ettiğim gibisin."

"Beni sık sık hayal ediyor musun?" Bir dalın kırılmasıyla omzumun üzerinden baktım. "Seni suçladığımdan değil ama kalbime sahip çıkılıyor. Az önce söylediğim gibi."

Sırtışı soldu. "Kuzgun Kraliçe'nin yanında olmak yerine burada olduğun için sinir bozucusun."

"Korkarım elimden bir şey gelmezdi." Sırtıttım ama her kelime dişlerimin arasından çelik gibi döküldü. "Savaş lordu unvanını benimsemekten hoşlanan o piç beni zehirledi. Onun unvanı beni sana geri getiriyor - sen ne olarak biliniyorsun?"

Yabancı tereddüt etti, sonra şöyle dedi: "Şimdilik beni Wraith olarak tanıyabilirsin. Kaderin bir hayaleti."

"Eğer senin için her şey aynıysa, kaderden bıktım ve daha önce bir Wraith tanıdım. Sizinle tanıştığım memnun oldum ama sadece birini tanımayı tercih ederim."

Wraith beni görmezden geldi ve kırık sığınağa baktı. "Bu yer hakkında bir hikâye var."

"Bir savaş," dedim. "Acı, ıstırap ve vahşet Ruskig'i yarattı."

"Tüm bunlar daha büyük bir hikayenin parçalarıydı."

"Bana öyle söylendi." Çenem gergin bir şekilde toprak çatılara baktım. "Davorin tüm krallıklardaki savaşların sebebinin kendisi olduğunu, gücünü yeniden kazanmanın bir yolu olduğunu söyledi. Sanırım bunun övünmeye değer bir şey olduğunu düşündü, ama doğrusu, boğazını kafasını koparacak kadar derin kesmek istememe neden oluyor."

Wraith yamaçtan aşağı yavaş bir adım atarak, "İstersen ona hakkını ver," dedi. "Ben gelişmekte olan şey için başkalarına kredi vermeyi seçiyorum."

Ruskig'i çevreleyen tepelerde muhafızlarımızın nöbet tutması için her zaman çentikler ve oyuklar vardı. Bu tuhaf illüzyonda, her ayrıntı o kadar iyi düşünülmüş, o kadar iyi biçimlendirilmiş görünüyordu ki, serabın ötesini görmekte zorlandım.

"Beni karıma nasıl döndüreceğinizi biliyor musunuz? Eğer dediğiniz gibi yeni bir savaş ortaya çıkıyorsa, onunla birlikte olmalıyım ya da ..."

"Yoksa?" Döndü, yüzünün maske tarafından korunan tarafı, örtünün altında etini parçalamış olması gereken yara izlerine yol veriyordu.

Dudaklarımı yaladım ve eski kraliyet uzun evinin uzaktaki zirvesine odaklandım. "Ya da gitmeme izin vermeli ve gücünü geri almalı."

Elimi derime kazınmış çizgilerin üzerinde gezdirdim. Bir kuzgun, Saga'nın kalbinin benimkine karışmasının sembolü. İsteyerek verdiği bir fedakârlıktı ama yok olması anlamına gelse bile bunu saklamayacaktım.

Hayaletimin ifadesi yumuşadı. "Sana ne olacağı konusunda büyük bir güce sahipsin, ama bu kadarı sona erdirmeye yardım etmek istiyorsan önce onu anlamalısın."

Tekrar arkasını dönüp sığınağa yöneldiğinde ben de peşinden gittim. Botlarımın altındaki toprak nemli ve balçıklıydı, sanki kısa bir süre önce hızlı bir yağmur barakaları dövmüştü.

"Bekle." Bir düzineden fazla adım atmıştı ve adımlarını hızlandırıyordu. "Ne demek istiyorsun? Eğer bundan kurtulabilirsem ve ölmezsem, o zaman bunu yapacağım."

Bana doğru döndüğünde geriye doğru tökezledim. "Öyle mi?"

Tereddüt ettim ama başımı salladım. "Karımla birlikte olmak istiyorum."

"Hmm." Wraith çömeldi ve bakışlarımızı aynı hizaya getirdi. Yüzündeki maskenin ardında, derisini kazıyan kızgın pençeler gibi kabarık yara izleri vardı. Nasıl bir sakatlanmadan kurtulmuştu? "Kendine ve karına yalan söylüyorsun."

"Ona hiç yalan söylemedim."

"O zaman gerçeği itiraf et. Bir parçanız Kuzgun Kraliçe'nin o tüyü göğsünüzden çıkarmasının daha iyi olacağına inanıyor. Ama bunun nedeni, seni buraya getirmek için yapılan fedakârlığı bilmemen. Hayatınızdakiler için bir tehlike olduğunuzu düşünmeye devam ederseniz sizi bekleyen sonuçları da bilmiyorsunuz."

Kelimelerin gücü vardı, karanlık, keyifsiz bir büyü. Kalbimin derinliklerine ve karanlık yarıklarına inen bir büyü. İyi sakladığım bir gerçek. Saga beni sevdiğini söylediğinde ona inanmışım; o son sözlerle hiddetli bir fırtınadaki ip gibi tutunmuştum ama attığım her adımın trajedi, ölüm ve acı getirdiğine dair başka bir inancım daha vardı.

Ailemden, Ettan ve Timoran savaşlarına ve şimdi de adalara. Nereye gidersem gideyim, ölüm ve acı peşimden geliyordu.

"Yanlış görüyorsun," diye fısıldadı ve bu hayaletin zihinleri okuyabildiğini düşünmeye başlamışım. "Kaderin senin için tasarladığı rolü göremiyorsun. Bir lanet, bir zayıflık olarak gördüğün şeyi, gücün olarak kabul etmelisin."

Maskeli hayalet açık avucuyla boynumun yan tarafına vurdu. Kuzgun dövmesinin tenimi işaretlediği yere.

Sarsılarak geri döndüm. "Ne oluyor be?"

"Bu işarete layık mısın, değil misin? Sanırım bunu öğreneceğiz. Gel, görmen gereken şeyler var." Beni ileriye götürmek için bir kolunu açtı.

Bulutlar güneşin önünde yer değiştirdi. İnanılmaz derecede hızlı bir soğuk havayı ıslattı, tuniğimin ipliklerini

ısırdı

tenime değdi. Ensemdeki tedirginlik artarken Ruskig'in gölgeli kulübelerine baktım.

"Nereye gidiyoruz?"

Wraith'in ağzının bir köşesi kalktı. "Hikâyenin başlangıcına, Ari. Hepimizin hikâyesinin başlangıcına."

Bölüm 5

Kuzgun Kraliçe

CALISTA başıma küflü bir örtü geçirdi. Pantolon bir beden büyüktü ve bir parça iple sabitlenmesi gerekiyordu. Geldiğimden beri ilk kez Raven Row'un ışığına adım atıyordum. Satıcıların, sarhoşların ve oyun salonundaki tartışmaların sesleri bana sürekli eşlik ediyordu ama Calista'nın bana arka sokaklardaki keyifsiz satıcılar tarafından iğrenç bir meblağ karşılığında satın alındığını söylediği fae uykusu hakkındaki yazılara gömülmüştüm.

Ari'nin uykuya dalmasının üzerinden bir hafta geçmişti ve Batı'ya vardığımdan beri ikinci formuma geçmemiştim. Bir zamanlar bana bir parça mutluluk verebilecek bir düşünce, yanmış çıra gibi kurumuştur.

Uyandığında Ari'yle birlikte formlarımın üzerindeki lanetin sona ermesini kutlayacaktım. Apartmanın köhne merdivenlerinden inerken bu düşünceye sınıksız sarılmıştım.

Koridorlar nemli ve soğuktu. Çuval bezi ve kille yamalanmış delikler sabah esintisine karşı hiçbir şey yapmıyordu. Diğer dairelere açılan her kapının üzerinde uçan bir kuzgunun pirinç topuzu vardı. Eski, kararmış ama onlara her baktığımda beni çağıran bir kuzgun.

"Arka yoldan gideceğiz," dedi Stefan, loş bir sokağa açılan eğri bükü bir kapıyı açarak.

Stefan kız kardeşine pek benzemiyordu. Calista'nın sırık gibi olduğu yerde o genişti, onun sırttığı yerde o sırtıyordu.

kaşlarını çattı. Merdivenlerden inerken pek konuşmuyordu ama bana sık sık tuhaf bakışlar atıyordu, sanki bana söyleyecek bir sırrı varmış da söylememeyi seçmiş gibi. Ya da bana güvenmiyordu.

Muhtemelen ikincisi.

Stefan kapıya doğru bir kolunu uzattı. "Önce ben gideceğim, Cal."

Calista gözlerini devirdi. "Bu sabah zaten dışarıdaydım ve dışarıda beni kaçıran kimse yok."

"Biliyorum," diye tersledi. "Ve önce benim gitmem konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

"Kendi kişisel muhafızım gibi." Calista şapkasının kenarını eğdi ve omzunun üzerinden fısıldadı, "Artık küçük bir kız olmadığımı unuttu."

Yetersiz beslenmiş ve kemikliydi ama gözlerindeki vahşet Lord Gorm'u, hatta belki çatal dilli Bjorn'u bile korkutmaya yeterdi.

Calista kolumu tuttu. "Burası hakkında öğrenmen gereken tek şey, sen onların işine burnunu sokmazsan, halkın da senin işine burnunu sokmayacağıdır."

"Burayı kim yönetiyor?" Bu düşünce ilk kez aklımdan geçiyordu. Tuhaf. Puslu geçmişimde bile Batı'nın gizemli hükümdarını gerçekten merak ettiğim bir anı hatırlayamıyordum.

"Bazıları deli kralın taç giydiğini söylüyor ama ben onun var olmadığına ikna oldum."

Stefan homurdandı. "O zaman kraliyet evini nasıl açıklıyorsun Cal?"

"Uykulu konseyin toplandığı ve tahtımız varmış gibi davrandığı bir yer." Sanki demek istediğini kanıtlamış gibi başını salladı. "Diğer krallıklardan sorun çıkmasını istemiyorlar. Bu yüzden de yüzyıllardır herkesten daha uzun süre yaşamış olan vahşi deli kralımızla ilgili efsaneler anlatıp duruyorlar."

"Peki ya muhafızlar, savaşçılar ya da kanunlar?" Mavi şafak kasvetli ışığını somurtkan sokak satıcılarının ve oyun ve birayla geçen bir gecenin ardından evlerine dönen sendeleyeni insanların üzerine düşürdüğünde çenemi eğdim. Burası hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Batı Krallığı, yasak deniz krallıkları kadar yabancıydı.

Krallık deniyordu ama Calista haklıysa kralı olmayan bir krallık mı? Kraliçesi olmayan? Bir zamanlar tahtı boş olan Doğu'da bile en azından bir tiran vardı.

Calista nemli soğuğu kovmak için yumruklarına üfledi. "Ayyaşlar ve kumarbazlar kimsenin umurunda değil Kuzgun Kraliçe. Temel kurallarımız var, soyulmak istemiyorsan çalma. İyi bir nedenin ve buna eşlik edecek kanıtın yoksa öldürme. Biz bir tehdit değiliz. Halkımızdan birkaçı kaderi değiştirebilir, bazen gemiler bizi başka krallıklara götürmek için gelir. Başımızı eğip hayatta kalırız. Tek yaptığımız hayatta kalmaksa, sonsuz yasalara ihtiyacımız yok sanırım."

Calista boğazını temizledi ve bir adım uzaklaştı. Konuşmaları sonlandırmak istediğinde yaptığı bir alışkanlıktı bu. Genellikle konuşma ona ya da ona yakın bir şeye döndüğünde. Evi gibi.

Masalıcı, kabzası kabaca oyulmuş çelik bir bıçağı, gölgelerin dışarı fırlayıp saldırmasını bekler gibi avucunda salladı. Kırılmış buz gibi keskin bir bakışla etrafımdan dolaştı ve yolun çamurlu izlerine adım attı.

Stefan kız kardeşinin önünde bir kolunu uzattı. Bir o yana bir bu yana baktı, sonra birlikte sokağın karşısına geçtiler. Neden bu kadar temkinli davranıyordu? Dışarıda çok az insan vardı. Orada burada paçavralar içinde bir kadın çıkıp yola bir kova atabilirdi. Belki de tökezleyen ve sarhoş olan bir adam bir su birikintisine yığılırdı.

Raven Row'un tamamı pis ve çürümüştü ama benim saygın ahlaka ya da onura sahip insanlara ihtiyacım yoktu. Bana seidr ya da rune büyüleriyle uğraşan tipler lazımdı. Kaderle oyun oynamayı umursamayan kahinlere ve serserilere ihtiyacım vardı.

Davorin kadar karanlıkta kalmaya cesaret edebilecek ama yine de kalplerinde bir parça ışık olan insanlara ihtiyacım vardı.

Arnavut kaldırımları çamurdan kayganlaşmıştı ve ara sokaklardan geçerken gözlerimi her adıma odaklamak zorunda kalıyordum

ve yollar, botlarım çatlak bir taş sütuna çarpana kadar. Bakışlarımı kaldırdım. Bir sonraki nefeste ısı damarlarımda kavruldu, hızlı bir güç parıltısı, zihnimin derinliklerinde bir şeyi bilme ama onu öne çıkaramama hissinin aynısı duyularımı doldurdu.

Burası neresiydi?

Tanrıların ağacının sonsuz rünleri ve glifleriyle oyulmuş siyah, taş bir sütun, dibinde Nornlar ve onların kader iplikleri vardı. Uzun, dolambaçlı, çamurlu bir patikanın üzerinde sisler dolaşıyordu ama pusun içinden eğri büğrü bir yapı seçebiliyordum. Yarı uzun ev, yarı saray, üç katlı. Ahşap çıtalardan yapılmıştı ve badanası aşınmadan dolayı kıvrılmıştı. Parçalanmış saten sancaklar ıslak parşömen gibi sarkıyordu ve bir zamanların canlı malzemesi çok fazla güneş ve toz yüzünden renk değiştirmişti.

Alt kat, tuhaf bir şekilde üst kattan daha dardı. Giriş kapısının her iki camı da kırık menteşeler üzerinde sarkıyordu ve yukarıda dengesiz bir balkon, tahmin etmem gerekirse, bir zamanlar zemin kattakine çok benzeyen bir kapının durduğu boşluktan dışarı uzanıyordu.

Yırtık pırtık ahşap bir tabela, rün sütunundan filigranlı demir bir direğe doğru uzanıyordu: Hus Gülü.

"Orada değil, Kuzgun Kraliçe," dedi Calista, biraz soluk soluğa. Gözleri tozun ve kırık kirişlerin üzerinde gezinirken yüz hatlarını endişe kaplamıştı. "Oraya gitmiyoruz."

"Burası neresi?"

"Deli kralın var olup olmadığını görmek istiyorsan oraya git." "Kraliyet eviniz burası mı?" Muhafız yok mu? Parıltı yok mu? Yok.

Güç sembolü mü? Belki de Batı'nın liderleri delirmişti.

Stefan başıyla onayladı. "Davet edilmeyen hiç kimse içeri girmez. Davet edilenleri de bir daha görmüyoruz." Sanki bu düşünce korkunç değil de eğlenceliymiş gibi göz kırptı.

Gözlerim Calista'nın hançerinin kabzasını kavradığı yere kaydı. Parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Karanlık hayaller

İğneye benzer dişleri olan yaratıklar, gaddar hortlaklar ve iblisler kafamı doldurdu.

"Acele et." Stefan bir ara sokağın köşesinden başını uzattı.

Kardeşi bizi taş basamaklardan oluşan bir kasadan aşağı indirirken ben de Calista'nın peşinden gittim. Merdiven boşluğunun sonunda kemerli bir kapı vardı, tepesinde bir dizi kemik sarkıyordu.

Stefan bir yumruğunu kaldırdı ve parmak eklemlerini kapıya vurdu, kemikleri birbirine çarpacak kadar sertti.

En az on nefes bekledikten sonra menteşeler gıcırdadı ve kapı açıldığında bir toz bulutu dağıldı. Gölgelerin arasından, mavi bir denizin üzerindeki fırtına bulutları gibi süt rengi bir göz belirdi. Göz, sarkık bir derinin içine gömülmüş ve tel kaşların altında kapüşonlanmıştı ama geri kalan yüz hatları kapının ardına gizlenmişti.

Gözler ürkütücü bir hızla, yavaş ve sabit, Stefan'ın yüz hatlarını taradı. Kaşları oynadı. Sonra bir seğirmeyle bakışlar bana kaydı. Uzun bir nefes boyunca sadece beni inceledi, ta ki gözler şaşkınlıkla daralana kadar. Sonunda gözleri Calista'ya kaydı.

Gizli dudaklardan bir nefes kaydı, ardından alçak, hırıltılı bir kıkırdama geldi. "Gerçeği bulduğu kısım bu mu?"

Calista gözlerini bana doğru devirdi. "Ne demek istediğimi anladın mı?" Öfkeli bir homurtuyla, çatlaktan bizi izleyen göze geri döndü. "Buraya tüy kalemler için geldim Forbi."

Kadın hâlâ kapıyı açmamıştı ama havayı kokladı. "Sanırım kaderin çıldırdığını biliyor."

Calista yumruklarını sıktı. "Üç cehennem, koparımı mı istiyorsun Yoksa değil mi? Saçma sapan konuşmaya devam ederseniz anlamayacaksınız."

Masalıcı elini pantolonunun derin cebine soktu ve paslanmış gibi görünen birkaç bakır para çıkardı.

Kapının arkasındaki kadın homurdandı. "Bu işin nasıl yapıldığını biliyor."

"Kahretsin, parayı al. Buraya aptalca bir rune okumaya

gelmedim ve sen Stef'in yüzü kızarana kadar okudun."

Forbi önce Stefan'a, sonra bana baktı. "Peki ya diğeri?"
Parmaklarımı iki yanımda gezdirdim. "Peki ya ben?"

"Okumak için tüy kalem." Forbi havayı tekrar kokladı.
"İki kayıp kronun birbirini bulduğu bölüm bu mu?"

İki kayıp taç mı?

Calista, "Deli yaşlı bitty," diye mırıldandı.

"Forbi." Stefan aramıza girdi, yüzünde yumuşak bir sırıtış vardı. "Sevgilim, Forbi. Eğer Prenses Saga kabul ederse-" Yaşlı kadının nefesi kesildi, kapıdan bakan gözü genişledi ama Stefan duraksamadı. "Rünlerdeki yolunu oku. Ama bu hikâye daha fazla masalın ortaya çıkması için devam edecekse, umutsuzca bir tüy kaleme ihtiyacımız var."

Forbi'nin ağzı dar bir çizgi halinde kıstı. "Ayın kana dönüştüğü bölüm bu mu?"

"Ah, ayı fark etmişsiniz." Calista gözlerini devirdi. "Sanki geri kalanımız fark etmemiş gibi."

Kalın kalın yutkundum. Burada garip bir şeyler vardı. Raven Row'un tamamında. Belki Calista buna alışkındı, belki de bunu görmemeyi tercih ediyordu ama burada bile tuhaf kadın ve onun süt gibi gözleriyle damarlarımda görünmeyen bir güçten kaynaklanan yumuşak bir yanma vardı.

Forbi Stefan'a baktı. "Kayıp gerçeğe giden kısım burası mı?"

"Büyük ihtimalle." Stefan göz kırptı.

Kadının sesindeki önsezili tonu duymamış mıydı? Belki de kadının da kız kardeşi gibi deli olduğunu düşünüyor ve saçmalıklarını ciddiye almıyordu. Bana gelince, tüylerim diken diken oldu.

Bir anda kapı açıldı. Forbi benden bir baş daha kısaydı ama vücudu kalın ve heybetliydi. Kösele gibi deri ruloları boynunu oluşturunuyordu ve dudakları neredeyse hiç yokken gözleri cesur ve genişti. Uzun, gümüş rengi saçları sert bir örgü halinde sırtından aşağı dökülüyordu ve kalçaları kapı çerçevesinden daha genişti.

Giydiği elbisede delikleri kapatmak için başka kumaşlardan yamalar vardı ve bir zamanlar giysi büyük olabilirmiş gibi görünüyordu. Taze kan gibi kırmızı saten, etek ucu ve bedeni boyunca altın süslemeler ve Forbi'nin buruşuk göğüs dekoltesini fazlasıyla ortaya çıkaran derin bir yaka.

Forbi yırtık pırtık eteğini düzeltti. "Parça bu mu-" "Başka parça yok," diye tersledim. Tahriş güçlendi ve boğazımda sıcak. Acınası, anlamsız anlaşmalar yaparak ne kadar çok zaman kaybedersek, Davorin'in Kan Sarayı'na, Ari'ye giden bir yol bulması için o kadar çok zamanı olacaktı. "Rünlerin yolunu benim için okumanıza izin vereceğim ama kalemi teslim etmelisiniz. Hikâye anlatıcısına bolca tüy teslim etmeyi bilirim ve tüy kalemlerimin kendi başlarına özel bir tür olduğundan şüphem yok. Eğer okumak istiyorsan, bizi içeri al."

Forbi başını eğerek beni inceledi. "Bir zamanlar onun gibi bir kız tanırdım. Asla göremediği bir gücü vardı. Umarım şimdi daha iyi görüyordur."

Dilim ağzımda yapışkan ve kalın bir his uyandırdı; tedirgindim ve Batı'nın barakalarının köşelerinde sürünen fareler gibi kollarımda bir ürperti dolaştı. "Sanırım rünlerin her ne gösteriyorsa göreceğim. Daha önce de rün büyülerinden kurtulmuştum, bir tane daha nedir ki?"

Forbi bizi içeri çağırdı. Bir elimi Calista'nın dairesinden aldığım bıçaklardan birine koydum ve Stefan'ın arkasından gittim. Calista evin derinliklerine doğru ilerlerken yaşlı kadına karşı omuzlarını dikleştirdi. Zeminden tavana kadar çıtalar asırlık gibi görünen bir tozla kaplıydı. Küf ve nemli çarşafların keskin kokusu burnuma çarptı. Ağzımdan nefes almak için dudaklarımı araladım.

Bir tarafta harap bir merdiven vardı. Her basamak çatlak ya da kırıktı ve korkuluklar tehlikeli bir şekilde bir tarafa doğru eğilmişti. Duvarlarında çok sayıda mum aplikleri olan ama mum bulunmayan dar bir koridora yönlendirildik. Kalın, nemli gölgeler etrafımı sarmıştı, neredeyse tadına bakacak kadar ağırdı. Uzanıp Stefan'ın kolunu tutmak zorunda kaldım.

İtiraz etmedi, hatta "Yakın durun Prensesim" diye mırıldandı.

Unvan üzerinde durmadım, beni prensesi olarak kabul ettiği gerçeği üzerinde bile fazla düşünmedim.

Düzgün anlambilim konusunda kız kardeşinden daha hevesliydi ya da öyle görünüyordu ve muhtemelen Batı'nın tortularından gelen kaba bir adamın kibar olmaya çalışmasından başka bir şey değildi. Riot gittiğinden beri Güney'dekiler için prenesten çok kraliçeydim ama prenses unvanı hoşuma gidiyordu. Sanki ağabeyim Öteki Dünya'dan beni izlemiyormuş, taht hâlâ onunmuş gibi görünüyordu.

Forbi bizi evin içinde yüzlerce adım gibi görünen bir mesafeye sürükledi, sonunda koridor genişleyerek dairesel bir odaya ulaştı.

Mobilyalar basitti; dal ve budaklardan yapılmış birkaç bank, derme çatma bir çay için su ve karanfil dolu tahta bardakların bulunduğu küçük bir masa. Ortada, yıllarca kullanılmaktan keçeleşmiş ve yırtılmış bir ayı kürkü halı vardı.

İki kadın daha uzun banklardan birinin üzerine oturmuş, karanfil suyu içiyordu. Biri Forbi'nin kalın kalçalarını ve boynunu paylaşıyordu ama gözleri berrak ve karanlıktı. İkincisi çubuk gibi incecikti, kıvrık, sararmış tırnakları ve dolgun dudakları vardı, sanki birkaç dakika önce bir eşek arısı tarafından sokulmuş gibiydi.

Calista gözlerini devirdi ve bana döndü. "Kendilerine Nornlar diyen cadılarla tanışın. Forbi ile zaten tanışma şerefine nail olmuştun." Calista sıska kadını işaret etti. "Bu Danna ve şuradaki melankolik olan da Oviss. Onlar geçmişi, bugünü ve geleceği tek bir ileri yolda birleştirmeye eğilimli kahinler. Dolayısıyla, Nornlar."

"Onlarla konuşmakta tereddüt ediyorsun," diye mırıldandım. "Neden?"

Stefan kız kardeşine sırtarak, "Onu tedirgin ediyorlar çünkü onu korkutacak şeyler söylüyorlar," diye fısıldadı.

Calista kemerinden küçük bir bıçak çıkardı ve bıçağı kadına doğrultup homurdanana kadar bir tehditten çok bir alışkanlık gibi etrafında döndürdü, "Yapmıyorlar. Rahatsız ediciler."

"Fısıltıların onu eve çağırdığı kısım burası mı?" Danna tıpkı kız kardeşi gibi sordu. Cam gibi gözler, alçak ses tonu.

Calista başka tarafa baktı, çenesinde bir darbe hissetti.

"Cal," dedi Stefan. "Bana tüm bunların sona erdiğini söylemiştin." "Bitti," diye tıslayarak karşılık verdi.

"Öyle mi? Çünkü sana beni bilgilendirmeni de söyledim." "Yorulmadan endişelenebilesin diye mi?"

"Tanrılar." Stefan gözlerini kapadı. "Hayır, ama eğer-"

"Sen neden bahsediyorsun?" Göğsümde bir öfke kıvılcımı çaktı. Calista'nın sır sakladığı hissi bir anda öfkemi körükledi. Ari'nin hayatını riske atamazdım ve eğer tehlikeli sırlar saklanıyorsa, buna sabrım yoktu.

"Sizi ilgilendiren bir şey yok Kuzgun Kraliçe. Sadece kenar mahallelerden birkaç hayalet var." Calista üç kadına ters ters baktı. "Buraya başka meseleler için geldik, karanlıktaki sesler için değil. Şimdi siz kocakarılar çenenizi kapatırsanız, işimize bakabiliriz."

Oviss kaşlarını kaldırdı. "Yani, iki kaderin iplerinin çarpıştığı kısım burası mı?"

Sabır tükenmişti. "Bu kadar konuşma yeter. Bir fae uykusuna hapsolmuş bir kocam var ve onu bundan kurtarmak için yardıma ihtiyacım var. Eğer yardımcı olamayacaksanız, o zaman bu kadar konuşma yeter."

Forbi başını eğerek bana baktı. "Kraliçeyi bize başka ne getirdi?"

"Senden bahsediyor." Calista kaburgalarımı dürttü.

Dilim damağım kurudu, boğazım kurudu, karşı karşıya olduğumuz tüm riskleri düşündükçe tüm vücudum bitkin düşer gibi oldu. Omuzlarım çöktü. "Kocam uyuyor ama vücuduna onu tüketecek bir kara büyü bulaşmış. Uyanmalı ama önce onu iyileştirmeliyim."

Forbi bir parmağıyla çenesinin ortasına vurdu. Binlerce nefes almış gibi görünen bir süre gözlerini kapadı, sonra nihayet gözlerini açtı. "Tanıdık bir karanlık." Kız kardeşlerinin etrafında döndü. "Her şeyin başladığı yer burası mı?"

"Ne nerede başlıyor?"

Forbi omzunun üzerinden baktı, dudaklarında hain bir sırıtış vardı. "Son."

Bölüm 6

Kuzgun Kraliçe

"NE DEMEK SON?" Parmaklarımı iki yanımda oynattım, nabzım hızla atıyordu.

Forbi masanın etrafında dönerek kız kardeşlerine seslendi. "Bu, üçüncü hediyenin geri döndüğü ve sonuncuyu sakladığı bölüm." "Kendi aranızda mırıldanmayı bırakın ve benimle konuşun," dedi, artık neredeyse yalvarıyordu. "Bize ne yapabileceğimizi söyle."

Kalbimin bir parçası bu üç delinin tamamen zaman kaybı olduğuna inanıyordu ama diğer bir parçası da ayaklarımı toz ve örümcek ağlarının içinde tutuyordu. Sanki olmam gereken yer burasıymış gibi.

Forbi bir elini uzatarak, "Burası iki kan verdiğin kısım," diye mırıldandı.

Yaşlı kadın Calista'ya bir bıçak uzattı ve parmağıyla bana bir işaret yapmadan önce bakışlarını hikâye anlatıcısından ayırmadı.

İki kan. Calista'ya baktım. Kız birkaç küfür homurdandı ama anladı ve bıçağın ucunu başparmağının etinin üzerinden geçirdi. Koyu kırmızı bir kan kabarcığı yüzeye çıktığında irkildi.

"Sıra sende, Kuzgun Kraliçe."

Bıçağı aldım ve avucumun üzerinde bir kesik açtım.

Forbi parmağını ellerimizdeki kanın üzerinde gezdirdi. Parmağını elimize sürdüğünde boğazıma kaçan bir parça mide bulantısını yuttum.

kanlı parmağını dilinin üzerine koydu. Sonra, kız kardeşlerinin her biri aynısını yaptı.

Danna odayı geçti ve raftan eğri büğrü bir balmumu mum aldı. İçine yerleştirildiği çubuk kararmış ve yontulmuştu. Oviss kilimin üzerine diz çöktü, eklemleri her hareketinde çatırdayıp patlıyordu ve masanın altına uzandı. Elinde, kapağında tanrıların ağacının oyulmuş bir resmi olan ahşap bir kutu vardı.

Kız kardeşler masanın etrafında toplandıktan sonra Danna mumu yaktı ve Oviss kutuyu açtı. İçinde, Yarrow'un Yılanlar Divanı'nda Davorin'in adını hafızama geri getirmek için kullandıklarına çok benzeyen, rünlerle oyulmuş tahta parçalar vardı.

Yarrow'un rünleri ile Norn kardeşler arasındaki fark, çiplerin mum yakıldığı anda parlamasıydı.

Tökezleyerek geri döndüm. Stefan beni kolumdan yakaladı.

Üç kız kardeş aynı nefeste el ele tutuşarak rünlerinin etrafında dönmeye ve mırıldanmaya başladılar. Odaya bir kalınlık getiren yavaş, sabit bir melodi. Sanki çok fazla hava tek bir noktada toplanmış ve göğsüme baskı yapıyordu.

Forbi'nin gözleri açıldığında boğazımdan boğuk bir çığlık döküldü; solgunluk artık keskin ve tüketkendi. İrisinin tamamı, gözbebeği, dönen beyazın içinde yutulmuştu.

"Tarih tekerrür ederken birçok kader aynı hizaya gelir," diye fısıldadı karanlık ve alçak sesle.

Danna'nın gözleri açıldığı anda onun gözleri de kapandı. Tıpkı kız kardeşi gibi Danna'nın gözleri de hayalet gibi bir solgunluğa gömüldü. Düzgün sesi odayı doldurdu. "Bir düşman şimdiki zamanı aradığı intikamla tehdit ediyor."

Danna gözlerini kapattığında Oviss öne geçti. "Yenilginin içinde sefalet bekler."

Her seferinde yeni kelimelerle döngüyü tekrarladılar.

Danna tekrar konuştuğunda sallanmaya başladı. "Bir şahinin uğruna oynadığı oyun, acı dolu kalbinizi derinlemesine aydınlatır."

"Bir şahinden söz etmiştin," diye fısıldadım.

Calista başını salladı. "Bunun hiçbir anlamı yok, Rave-"

"Şşşt." Forbi ikimize de ters ters baktı.

Ağzımı kapattım ve kız kardeşlerin devam etmesine izin verdim.

"Çağrınızı gönderin." Oviss yüzünü buruşturdu. "Gölgelerin ve dağların yaratıcıları, hepsini getirin. Karanlık beslendiğinde sabırlı olmanız gerekir, yoksa tüm tahtlar düşer."

Danna mırıldandı. "Bir kral yükselecek, ama sadece kalbinin çılgınlıklarıyla."

"Bu hikâyenin ardından bir uyarı gelecek, ilk bağ koparsa başarısız olursunuz." Oviss son kelimeyi duyunca gözlerini kırpıştırarak açtı. Calista'ya baktı. "Bu bizim sözlerimizi aldığı kısım."

"Çok az anlam ifade ediyordu," diye fısıldadım.

Calista bir parça hüzünle, "Asla olmaz, Kuzgun Kraliçe," dedi.

"Kraliçe için son bir söz." Oviss elimi sıkıca tuttu. "Ete vur. Düşmanı karart. Doğru zaman geldiğinde anlayacaksın."

Yaşlı kadın arkasını döndü ve başka bir şey söylemedi.

"Tüyler," diye araya girdi Danna ve Calista'ya içi tüylerle dolu domuz derisinden bir kese uzattı.

Calista keseyi kolunun altına sıkıştırdı ve elini cebine attı. Bir parça parşömen üç kez katlanmıştı. "Bunun en akıllıca yol olup olmadığını bilmiyorum ama posta için tek seçeneğim sensin. Bunu göndereyim mi?"

Parşömeni Danna'nın avucuna koyu renkli bir kopar parayla birlikte bıraktı.

Danna'nın gözleri büyüdü. "Güneşe ulaşması için geceye haber gönderdiği bölüm bu mu?"

Calista başını iki yana salladı. "Elbette. Evet. Bu kısmı. Hemen acele gönderin."

Kız kardeşler birbirlerine şöyle bir baktılar, sonra başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde dönerek odanın arka tarafındaki kapıdan kaçtılar ve bizi sessiz, şaşkın ve karanlıkta bıraktılar.

Bölüm 7

Kuzgun Kraliçe

"MEKTUBU KİM ALACAK?" Eğri büğrü evin dışına çıktığımızda sordum.

Calista tereddüt etti. "Sanırım Lump, çünkü onun için. Yani, Güneş Prensi."

Kaşlarım çatıldı. "Gece Halkı prensi mi?" "Hücrelerde birlikte kapana kısılmıştık.

Kuzey savaşı," dedi Calista. "Birbirimizi hayatta tuttuğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor. Karanlıkta koca bir sessizlik yığını olmaktan daha fazla yaşayacak şeyi olduğunu biliyordum. Prens olduğunu bilmiyordum elbette. Ama bana bağlantıda kalmamı söyledi."

Unvanında güneş amblemi olan ve karanlıkta yaşayan bir prens. Gece karanlıktı.

Güneşe ulaşması için geceye haber gönder.

Danna'nın ürkütücü sözlerini tekrar hatırladığımda gelen huzursuzluğu yuttum. Yoksa Sol Ferus Gece Halkı olduğu için mi gece anlamına geliyordu? Calista kelimeler arasındaki bağlantıyı görememiş miydi? Acaba kaderin acımasız bir oyununa adım atıyor olabilir miydik ve o yaşlı Nornlar bunu hissetmiş olabilir miydi?

Bu düşünce karşısında ürperdim ve şu anki çıkmazlara odaklandım. "Nasıl bir hamle yapacağımı bilmiyorum. Eğer bir şey bulamazsak, Ari ölebilir."

"Sen de öyle," dedi Calista. "Onun ölüm riskine değecek bir aşk olduğunu düşündüm."

Sözleri kalbime saplandı. Adama kalbimi sunmuştum, onu iyileştirmek için savaşağıma, onu bana geri getirmek için savaşağıma söz vermişim. "Eğer onun yaşaması anlamına geliyorsa, tüm lanet dünyayı değıştireceğim."

"O noktaya gelmeyeceğinden emin olmalıyız. Sahip çıkman gereken bir tahtın var. Hadi gidelim buradan." Calista kolumdan çekştirerek beni Hus Rose'un gölgeli kapılarından uzaklaştırdı, sanki bir içgüdüymüş gibi.

Karnımda bir düğüm oluştu. Bir tahta oturmak istemiyordum; hükmetme düşüncesi çok ürkütücü görünüyordu. Tabii Ari'yi yanımda hayal etmediğim sürece. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Ari'de bir kralın aurası, bir liderin özgüveni vardı. Beni alt edemezdi ama gerektiğinde yanımda durup müthiş, büyüleyici bir güç olacağını biliyordum.

Ari ile neredeyse kraliçe unvanını alabileceğime inanıyordum.

Gözlerim, derimin altında kan tüyünden kaynaklanan soluk gümüş girdabının bulunduğu koluma kaydı. Doğrusu, ülkenin gücü aramızda bölüşölseydi, kuzgun kraliçe ve kralın kırık bir tahtın tepesinde oturmasından başka bir seçenek olduğundan emin değildim.

Çamurlu sokağına geri adım atana kadar dilimi ısırdım. Hava yaklaşan yağmurla ağırlaşmıştı ve rutubet, hoş olmayan bir esintiyle çürüme ve kustumuk kokusuna karışıyordu.

Calista apartmana doğru koşmaya başlamadan önce dirseğinden tuttum. "Neden okudukları şey sadece benim için değil de ikimiz içinmiş gibi hissettim?"

"Onlar deli. Bir an bile üzölme." Göz kırptı ama ben Ari'ye yeminliydim. Sırtışların ve sinsi sözlerin altında huzursuzluğu nasıl gizleyeceğini herkesten iyi bilen bir adam.

"Bir şeyler saklıyorsun. Tüm bunlar hakkında başka ne biliyorsun? Çünkü sadece Kuzey'e değil, Doğı'ya da yardım eden bir hikaye anlatıcısına inanmakta zorlanıyorum.

bu savaşlar hakkında hiçbir fikri yok. Ne tuhaf, değil mi, her yeni kraliyet ailesinin yanında sen varmışsın gibi görünüyorsun." Gözlerimi kırmıştım. Gizli bir amacı, sakladığı bir oyunu olabilirdi.

Bana doğru dönene kadar, gözleri b a s t ı r m a k için savaştığı cam gibi yaşlarla dolana kadar, elindeki hediyelerin yükü bana bir zamanlar kardeşimin gözlerinde gördüğüm gölgeleri şiddetle hatırlatana kadar gerçeği ondan saklamak istedim. "Hiçbir şey saklamıyorum ve iyi bir niyetim yok. I

kral ve kraliçelerime karışmak istememiştim, tamam mı? Onlar sadece benim bir parçam oldular. Sanki başından beri onları arıyormuşum gibi, sonra-işte oradaydılar.

"Neler olduğunu bilmiyorum Kuzgun Kraliçe, ama yardım edeceğim çünkü Altın Kral o deniz gemisinde korktuğumda bana çok iyi davrandı ve iyi kalpli kraliçem ve lanetli kral için savaştı. Çünkü bu hikâyede onun da en az senin kadar sarsılmaz bir yeri var.

"Bunun ne olduğunu ve ... benimle ve ... içindeki fısıltılarla ne ilgisi olduğunu bulmaya yardım edene kadar durmayacağım." Calista kendi sözcüklerini boğdu ve arkasını döndü.

şüphelerimden biraz utanarak dudaklarımı yaladım. Elimi omzuna doğru uzattım. "Fısıltıları duyuyorsun. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bu karanlık -Davorin- ben onu hatırlamadan önce kafamın içinde fısıldadı. Belki de onları dinlemelisin. Kendin için cevaplar bulabilirsin."

Calista'nın çenesi titredi. "Fısıltıları hep duymuşumdur. Birlikte kapana kısıldığımızda Lump'a bile anlatmıştım. Yeni bir şey değiller."

"Cal," dedi Stefan. "Dürüst ol, şu anda birbirimize yardım etmemiz gerekiyor. Bu sözler yol gösterici, talimat niteliğinde. Sana kulak vermenin akıllıca olacağını söylemiştim-"

"Hayır." Kardeşine ters ters baktı. "Hayır, masalda bir yerim olmasına gerek yok. Benim zaten bir yerim var.

Krallarımı ve kraliçelerimi kurtaran kanayan kahraman.
Şimdi, bu kadarla kalsın."

"Calista."

"Hayır. Onlar sadece kendi düşüncelerimin mücadeleleri. Kendime öğretiyordum çünkü yeteneğimi öğreniyorum Stef, hepsi bu." Bana döndüğünde gözleri buz gibi bir fırtına gibi parlıyordu. "Şarkı söylemek, bu yeni, ama sadece denemek için bir düşüncem olduğu için, neredeyse bir anı gibi. Karanlıkta bana nasıl yapılacağını söyleyen bir ruh değildi, anladın mı? Artık buna devam edebilir miyiz?"

Calista başka bir şey söylemeden beni ve Stefan'ı yalnız bırakarak aceleyle caddenin karşısına geçti.

"Korku konuşuyor," dedi Stefan, şapkasının kenarını dağınık saçlarının üzerinde düzelterek. "Bakmak için geldiği kişilere ne olacağı korkusu, ama aynı zamanda burada kabul etmek istediğinden daha fazla bir yeri olduğunu keşfetme korkusu."

"Karanlıktaki bu fısıltılar da ne?" Böyle bir şey bana Davorin'i rahat olamayacak kadar çok hatırlatıyordu.

"Kim söyleyebilir ki?" Neredeyse söyleyebilecekmiş gibi sıırttı ama söylemedi. "Ama Cal'in ihtiyacı olan bir şeyse, umarım onu bulur. Gelin, kaderin düşüncelerini çözmemiz gerekiyor."

Stefan kız kardeşini takip etti ama ben tereddüt ettim. Gözlerim çarpık evleri, barları, tavernaları ve oyun salonlarını taradı. Raven Row kirli ve ürkütücüydü ve ... burada bir tuhaflık vardı. Sanki bir varlık her hareketimizi izliyormuş gibi bir his vardı.

Davorin kadar tehlikeli değildi, midede aynı burkulma ya da korkudan kan hücumu yoktu. Bu farklıydı, sadece orada, izliyordu.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Ürpertiği ovuşturarak uzaklaştırdım ve Stefan ile Calista'nın peşinden koştum, omzumun üzerinden bir bakış bile atamayacak kadar tedirgindim.

Bölüm 8

Kuzgun Kraliçe

CALISTA fikrimi kabul etmedi ama ona başka seçenek bırakmadım.

"Bunu çözmemiz gerekiyor," dedim, üçüncü kez bir monty kart numarasıyla dikkatimi dağıtmaya çalıştığımda. "Kız kardeşler de senin gibi bir şahinden bahsetti. Bence bu bir araya getirmemiz gereken bir şey."

Stefan bana güven verici bir şekilde başını salladı, sanki kız kardeşi bunu yapmayacağı için benim bu konuda ısrarcı olmamı istiyordu.

Calista, Norn'lardan döndüğünden beri eskisi gibi değildi. Çok fazla derine inmekten korktuğu, onu çökmekte olan dünyamızın tehlikesine zincirleyebileceğinden korktuğu gerçeğini görmek için çok fazla şey gerekmiyordu.

Onu rahatlatmak istedim ama ne söz verebilirdim ki? Başarısız olursak Davorin hepimizi yok eder.

Savaş lordu intikam ve nefretle doluydu ve toprakların dört bir yanındaki insanların kalplerini bir zamanlar kardeşimin kalp şarkılarının yaptığı gibi nasıl etkileyeceğini biliyordu.

Riot'a

ihtiyacımız

vardı. Calista

vardı.

"Calista," dedim usulca ve masanın üzerinden uzanıp elini kendi elimle kapattım. Tenimi bir şey gıdıkladı. Sanki bunu daha önce de yapmışım gibi bir his. "Kimsenin seni

tekrar zincire vurmasına izin vermeyeceğim."

Cam gibi gözleri binlerce nefes gibi gelen bir süre boyunca benimkileri tuttu. "Bunun sözünü veremezsin. Bazen kaderin farklı planları vardır."

"O zaman kaderini çözene kadar durmayacağım." Daha yakına eğildim. "Güçlüsün, çünkü üç krallığın takdirine ve sadakatine sahipsin. Daha derin bir şeyler hissettiğini biliyorum ama fazla karışmaktan korkuyorsun. Sana yemin ederim, Ari'yi iyileştirmeme yardım edersen seni bundan kurtaracağım. Uyanmasına yardım etmeye devam edersen. Tek istediğim bu. Senden savaşmanı istemeyeceğim, ama eğer büyü seni onu kurtarmak için bir yola sürüklüyorsa, o zaman aklından geçen düşünceleri paylaş. Bununla birlikte yüzleşeceğiz."

Calista tereddüt etti. Dudakları kıpırdadı. Parmaklarını benimkilere doladı, sıktı. Bir an için sıradan bir kız gibi göründü, Öteki Dünya'da gerçekten koruyacağım biri gibi. Bir bağ oluştu, hiç tanımadığım ama sanki benim bir parçam haline gelmiş gibi hissettiğim genç bir kadına karşı bir sevgi oluştu.

Calista sert bir baş hareketiyle elimi bıraktı. "Haklısınız Kuzgun Kraliçe. Yardım etmekle ilgili büyük laflar ettim ama sonra o cadıların aklımı çelmesine izin verdim." Avuçlarını pantolonunun üzerinde gezdirerek terini sildi. "Kanayan rune konuşmalarının bu kadar derine inmesi beni şaşırttı. Kendi içgüdülerimle uyuşup uyuşmadığını görmek için satırları gözden geçirmek istiyorum. Bunu onlara asla söylemeyin, ama bundan çıkarılacak bazı rehberlikler olabileceğini hissediyorum."

Tekrar ince parşömene uzandım. Stefan'ın hafızası çok kuvvetliydi ve küçük apartman dairesine döner dönmez üç kahinin sözlerini keskin, düzgün çizgilerle kaleme almıştı.

Adacıkları kurtarmanın bir yolunu bulmak için her kelimeyi araştırmamızın bir yolu.

Ari'yi kurtarmanın bir yolu. Parşömeni Stefan'ın elinden yavaşça aldım ve ilk satırı okudum.

Tarih tekerrür ederken birçok kader aynı hizaya gelir. Bir düşman, aradığı intikamla günümüzü tehdit ediyor.

"Yani, bunu hepimiz tahmin edebiliriz, değil mi?" Calista bıçağını masaya vurarak ileri geri hareket ettirdi. Yüzündeki fener ışığının hafif titreşimiyle farklı görünüyordu. Daha karanlık. Daha vahşî. Saç örgülerinin bir kısmını açtığı için saçları düşündüğünden daha uzundu ve altın dalgalar halinde dökülüyordu. "Tarih tekerrür ediyor. Aşık kışın geri döndü."

"Hepimizin Davorin'den sevgilim olarak bahsetmeyi bırakmasını tercih ederim."

Calista ellerini kaldırdı. "Yeterince adil. Ama bu daha önce de oldu."

"Evet. Davorin uzun zaman önce halkımıza karşı ayaklandı."

Calista iç çekerek ayağa kalktı, sonra Stefan'ın yatak olarak kullandığı topaklı şiltenin üzerine yığıldı. "O halde, önümüzdeki birkaç satır, karşı karşıya olduğumuz şeyin korkunç bir resmini çiziyor."

Parşömeni taradım. Haksız değildi. Kasvetli bir görünüm vardı.

Bir düşman, aradığı intikamla zehirler. Yenilgi içinde sefalet bekler.

Lanet olası duvara bir şey fırlatmak istedim. Boğuk bir hırıltıyla parşömeni yere bıraktım. "Çok açık. Davorin toprağı zehirliyor ve şanslıyız ki kaybedersek tamamen perişan olacağız."

"Bunun üstesinden geleceğinizden hiç şüphem yok, Prensesim." Stefan kıkırdadı ve başını salladı. Lanet olsun. Belki uykusuzluktan, bitmek bilmeyen endişeden, kanayan kocamın yanımda olmamasının kalbimde yarattığı saf şiddetten kaynaklanıyordu ama Calista'nın tüy kalemlelerinden birini eline saplamak istiyordum.

Asabiyetimin suçunu Ari'ye yüklerdim. Onu suçlamak rahatlatıcı geliyordu, sanki her an kapıdan içeri dalıp benimle laf dalaşına girecekmiş gibi davranmaya devam edebilirdim.

Ah, tatlı tehdit, doğru konuş. Hissettiğin öfke beni özlemekten değil, ellerimin yapabileceğı şeyleri özlemekten. Dürüst ol.

Haklı olabilirdi. Öfke o elleri özlemekten kaynaklanıyordu. Benim adıma öldüren, sinirlerim ve paniğim kanıma karıştığında beni yakınımda tutan acımasız, güvenli, vahşi, sıcak elleri.

Nazikçe dokunan ve acımasızca katleden eller.

Evet, o elleri özlüyordum, çünkü derime pençe atmasına izin verdiğim adama bağılydılar ve asla pençesini geri çekmesini istemiyordum.

"Prenses Saga?" Gözlerim ıslak, parmaklarım titreyerek donup kaldığımda Stefan beni cesaretlendirdi.

Ona bir bakış attım, gözyaşlarım yanaklarımdan hırçın dalgalar halinde dökülmesin diye göz kırpmaya korkuyordum.

Sonraki satırları yüksek sesle okudum. "Bir şahinin oynadığı oyun, acı dolu yüreğinizi aydınlatır. Gölgele ve dağları yaratanlar, hepsi gelsin. Karanlık beslendiğinde sabır gerekir, tüm tahtlar düşmesin diye."

"Gölgele ve dağların yaratıcıları," dedi Calista. "Yine, lanetli kral ve gölge kraldan bahsettiğimiz yeterince açık."

Bize bakmıyordu bile, gözlerini yummuş, parmaklarıyla başının kenarlarına masaj yapıyordu.

Ben de kendimce aynı sonuca vardım. Valen Ferus yeryüzünü eğip bükebilir, dağlar yaratabilirdi. Kase Eriksson'a boşuna Gece Yaratan denmemiştii. Karanlığı ve korkuyu terörize etmek için kullanırdı.

"Peki ya karanlığın beslenmesi ve tahtların düşmesiyle ilgili kısım?"

Stefan ve Calista bakışlarını paylaştılar.

"Ne?" Parşömeni masanın üzerine koydum. "Anladın mı?"

"Bu bir duyguydu." Calista ellerine baktı. "Bütün bunlar başlamadan önce kocanıza ve hırsız prene bu konuda mektuplar bile gönderdim. Sanırım bir rüya gördüm. Eğer diğer krallıklardaki soylularım ben bir şey bulmadan önce gölgelerin içine girmişlerse, o zaman tahtlarının yandığını gördüm."

"Ne bulmanız gerektiğini bilmiyor musunuz?"

Calista başını salladı. "Dediğim gibi, bu kader sözcükleri kalbimi kazıyor ve bazen duygulara dönüşüyor. Kendi başıma bulamayacağım türden eksik parçalar olduğunu biliyordum. Ne olduklarını bilmiyorum ama diğer krallıklar söz konusu olduğunda dikkatli olmalıyız."

Lanet olsun. Parşömeni tekrar elime aldım. "Bizden bir şey duymazlarsa, onları adalardan uzak tutmak mümkün olmayacak. Gunnar'ın yemin etmesi gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Annesi ve babasını ne kadar süre uzak tutabiliriz?"

"Bu bir muamma, Kuzgun Kraliçe." Calista ince bir saç örgüsünü gözlerinden uzaklaştırdı. "Ama bence bu karanlık savaş lordu onlara garip bir şekilde zarar verecek. Sanki biz savaşmadan önce onların karaya ayak basmasına ihtiyacı varmış gibi geliyor, sanki zaferinin bir parçasıymışlar gibi."

"Çünkü bunun gibi karanlık cazibeler büyür," diye araya girdi Stefan. "Güçlenir ve yeni yetenekler bulur. Her kaderli tahtın onun ulaşabileceği bir yerde olması durumunda ortaya çıkacak riski bir düşünün."

"Adalara asla ayak basamazlar mı?"

Stefan bana "Düşmanımız ölene kadar dikkatli olurdum," dedi.

Ağır bir nefes verdim. "O halde onu öldürmenin bir yolunu bulmak için çok az zamanımız var. Ari zaten çok uzun süredir halkıyla temas halinde değil." Evinde sadece bir köleyken, yabancı büyükelçinin Kuzey'e Güney'le ve genç prensle ilişkiler hakkında güncel bilgiler gönderme konusundaki tutarlılığıyla kusursuz olduğunu biliyordum.

Calista, "Bir yolunu bulacağız," dedi.

"Ve bunu hızlı yapmamız gerekecek. Davorin onları ele geçirme yeteneğine sahip olacak," dedi Stefan, adını ilk kez asitli bir acılıkla söyleyerek. "Etkisini diğer krallıklara da yayacak ve dünyamız yok olacak."

Dudağım titreyerek masaya baktım. "O zaman anlaştık - uzaktaki kral ve kraliçeleri bu kavgadan uzak tutmak için elimizden geleni yapacağız."

"Kolay olmayacak. Başkaları halklarının üzerine işediğinde kan almaya bayılırlar," dedi Calista.

Bu açıdan kana susamışlığını anlayabiliyordum. "Şahin. Farklı krallıklardan bahsedilmeden önce gelir. Şimdi iki kişi tarafından bahsedildiğine göre bunun ne anlama geldiğini bulalım."

Calista'nın bıçağının sabit vuruşu, birkaç nefes boyunca takip eden tek sestti.

"Calista," dedim. "Bir şahin ve oyunlarla ilgili bir şey var mı?"

Cevap vermedi; bakışları üst kirişlerdeydi ve bıçağı ahşap direklere sabit bir şekilde vurmaya devam ediyordu.

Stefan çenesini ovuşturdu, belli ki benim gibi cevaplar arasında kaybolmuştu. Sandalyeye yığıldım, gözlerim parşömeni oyuyor, avuçlarımın topuklarını alnıma bastırıyordum. Neden bir şahin? Bir şahinin herhangi bir şeyle ne ilgisi vardı?

Acı dolu kalbinizi aydınlatır.

Kalbim mi? Ari'nin yokluğu baş döndürücü bir acıydı. O benim için kayıp olduğu sürece ışık yoktu. Ari kalbimin ışığıydı. Tüm tanrılar. Tekrar dik oturdum.

Ari benim kalbimdi.

"Bekle." Bir parmağımla heyecanla parlıyor kelimesine dokundum. "Bu Ari demek. Kalbimi ancak o uyanırsa ışık dolduracak. Bir şahinin oyunu ... kalbimdeki acıyı aydınlatır. Ari'yi uyandırır."

Kanıma bir sıcaklık hücumu doldu, sanki o rune kahininin sözlerinden akan büyü her neyse, bunun doğruluğunu onaylıyordu.

Kelimeleri tekrar okudum. Bir şahin oyunu. Ne oyunu? Bu da ne demek oluyor?

Calista çarpık bir bakışla gülümsedi, neredeyse hırçındı. "Düşüncelerimi ister misin?"

"Umutsuzca." Neden tereddüt etti ki?

"Kendimi yanıldığıma ikna etmeye çalışıp duruyorum. Eğer haklıysam bu diğer krallıklar için büyük bir risk oluşturuyor. Onları uzak tutmamız gerektiğini düşünürsek, bu işimizi daha da zorlaştıracak." Calista pantolonundaki bir pürüzle oynadı, sesi kısıktı. "Daha önce bir şahin-şahin düşünmemiştim; bir Falkyn düşünmüştüm."

"Ne fark eder ki?"

"Biri kuş, diğeri ise suça daha meyilli."

Kalbime inen bir yumruk gibi, nefes almak için çırpındım. Doğu'nun Falkyn Loncası.

"Yani, o bir hırsız ve kaçakçı, doğal olarak oyun oynar," diye devam etti Calista, "ama Altın Kral'ı iyileştirmek için hileli bir iksir hazırlayabilecek biri varsa, o da odur. Bunu hepimiz kabul edebiliriz."

Falkyn Loncası'nı biliyordum ama hiçbirini şahsen tanıımıyordum. Ari ve Gunnar ile konuşurken onlardan bahsettiklerini duymuştum. Bracken hala Eryka'yı ararken loncanın birkaç üyesiyle tanışmıştım.

"Kime ihtiyacımız var?" Ben sordum.

İnce bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı, kenardan atladı ve çömelerek yere indi. "Falkyn lideri. Niklas Tjuv."

Gözlerim yerinden fırladı. Ayağa fırladım. "O bir iksir ustası, bir Elixist."

Bu terimi Doğu'daki savaş sırasında öğrenmiştim ama şimdi konuşmak tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Yine de bir zamanlar Riot'un hükümdarlığı altındaki adalarda Alver Halkı ve Gece Halkı yaşıyordu. Hayatım boyunca gerçekten kaç tane İksist tanımıştım? Hâlâ çözmeye çalıştığım bir geçmişin çamurlu anıları hala şekillenirken alnımı ovuşturdum.

Calista başını salladı. "Niklas o iksirler konusunda çok beceriklidir. Hafızası karıştığında gölge kralı geri getirmeye yardım etti. Kuzey'de iyice sıkışıp kaldığında lanetli kralın kurtulmasına da yardım etti."

Bir kahkaha attım. Saçma bir sesti, ıslak ve kalındı, ama o zamandan beri kucakladığım ilk rahatlama patlamasıydı.

Ari uyuyakaldı.

Niklas'ın büyüü iksirlerde, bitkilerde ve zehirlerde yaşıyordu. Farklı yetenekleri anlamakta yaşıyordu. Davorin'in kanına koyduğu zehirle Ari'nin uykusunda bize yardım edebilmesi için yeterince küçük bir şans vardı.

"Gunnar Strom benim sözümü bekliyor," dedim. "Falkyn Loncası'nın arasında yaşadı; onlara ulaşabilir."

"Hırsız prens bunu yapabilir," dedi Calista utangaç bir ifadeyle. "Ama ben çoktan haber gönderdim."

"Ne?"

"Bunu çok soruyorsunuz. Söylediğimi söyledim: Ona ihtiyaç duyulabileceğine dair haber gönderdim bile. Onu harekete geçirecek kadar az şey paylaştım -daha çok çok şey-. Gölge Kral'ın yanında çenesini kapalı tutmasını da söyledim."

"Ve bir şahinden bahsedildiğinde, bu küçük ayrıntıyı gizli tutmanın en iyisi olduğunu mu düşündünüz?"

"Şu ana kadar bir araya
getiremedim." Sinirli bir inilti
çıkardım.

Stefan kıkırdadı. "Her zaman bir adım önde, Cal."

"Bekle." Elimi kaldırdım. "Bana neden söylemedin ve bunu ne zaman yaptın?"

Calista'nın yanakları pembeleşti ve bir köşeye sıkıştırılmış olmanın verdiği utancı gizlemek için mücadele etti. "Sen gelmeden bir gün önce. Şu anda adalardan yardım çağrısı gönderilip gönderilemeyeceği bile belli değil, hele de senin aptal eski aşkın ortalıkta dolaşırken. Yani o zorba ortalıkta dolanırken. Bir süre bekletmem gereken bir önsezi olduğu için sana söylemedim. Bak, cadıların aptal olduğunu düşünüyorum, ama bir şahinden bahsettiklerinde anladım."

Kan başıma hücum ederken kafa derim karıncalandı. "Niklas Tjuv'un Ari'den haberi varsa gelecektir."

Calista, "Eğer akıllıysa ve karısının sözünü dinlerse," dedi. "Yalan tadımcısına yazdım. Kuzey'den kurtulduktan sonra beni eve götüren oydu. Oraya varmak zaman alacak, sonra hazırlanmaları ve kendilerinin seyahat etmeleri gerekecek. Bu arada

Bekleriz, elimizden geleni yaparız, sonra da ... Bence adalara dönmeliyiz."

"Anlaştık." Göğsümde bir sıcaklık patlaması oldu. Gitmeye hazır olana kadar uyumayacak, yemek yemeyecektim. Krallığıma geri dönme isteği doyumsuzdu. Halkımı korumak istiyordum ama gözlerimi kocama daha çok dikmek istiyordum.

Calista son satırı işaret etti. "Sanırım bu kralınızla ilgili. Bir kral yükselecek. Sırtındaki tek kral o. Ölü olanlar hariç."

Bir kral yükselecek, ama sadece kalbinin çılgınlıklarıyla. Umut kalbimde kabardı. Eğer Ari'den bahsediyorsa, o zaman uyanacaktır.

"Ete vur, düşmanı karart. Doğru an geldiğinde anlayacaksın." Sırıttım. "Görünüşe göre Davorin'i sakatlamamız gerekiyor."

Stefan gülerek, "Tüm bu kehanetin en sevdiğim kısmı," dedi.

Calista esnemeye çalışarak konuştu. "Unutmayın, bazı sözleri saçma olabilir. Hepsini anlamak zaman alır."

"O zaman ilk bağı ne olduğu hakkında bir fikrin yok mu?" Sandalyeme çöktüm. "Çünkü koparsa, başarısız olmaya mahkûmuz demektir."

"Bunlar son adımlar." Calista başını öne eğdi. "Kaderin sözleri, kaderin yolu, adına ne dersiniz deyin, bildiğim kadarıyla en iyisi düzenin dışına çıkmamak. Elimizde birkaç cevap var. Kaçakçı ve adaları kana susamış kral ve kraliçelerden saklamak. Önce bunlarla başlayalım."

"Haklı," dedi Stefan, beyaz bir duman bulutu üfleyerek. "Bazen geri kalan cevaplar ilerledikçe daha da netleşir."

"Stef," dedi Calista. "Bizi Fae adalarına götürecek bir tekne kazanabileceğini düşünüyor musun?"

"Beni gücendiriyorsun, Cal. Eğer oyun patronlarını bir daha temizlersem Olaf'ın Yeri'nden men edileceğimi biliyorsun. Bize istediğimiz her şeyi kazandıracağım." Stefan toz bulaşmış eliyle kızın yüzünün bir tarafını kavradı. "Bu adım tehlikeli;

sana kim olduğunla ilgili seni korkutacak şeyler gösterecek. Güçlü olduğunu ve ne olursa olsun bununla yüzleşmeye hazır olduğunu söylediğimde bana güven."

Kızardı. "Görünüşe göre artık hikâyeler yazan sensin Stef."

"Belki de öyleyimdir." Birkaç nefes için onu kollarıyla sardı, sonra geri çekildi. "Harekete geçmeye hazır ol. Bir gece de sürebilir, günler de."

"Toplansan iyi olur." Calista'nın sırtıtışına bakılırsa, belli ettiğinden daha fazla heyecanlandığından şüpheleniyordum. Kız kardeşlerin de dediği gibi, kızın bir kalkanı vardı. Başkalarının görmesini istemediği bir kalkan. Birçoğumuz gibi, ona yenik düşmesi durumunda biraz korku ekleyen bir kırılganlık.

Midem bulandı. Bir adım daha yaklaştık. Kahretsin, kanayan bir adım daha yaklaştığımız.

Bölüm 9

The Nightrender

Kara Saray

Mektup geldiğinden beri uyku beni terk etmişti. Malin mışıl mışıl uyurken ben parşömene, ön yüzündeki isme bakıyor ve göğsümde artan baskıyı görmezden gelmeye çalışıyordum. İçgüdülerim beni bir çocuk ve bir Gece Yaratan olarak hayatta tutuyordu.

Aynı içgüdüler, isteksiz bir kral olarak hâlâ yeterince sağlamdı.

Ayın garip, kanlı parıltısı mektuba biraz tehlike katıyordu, uğursuz bir alay gibi, onu yırtıp açmamayı ve sayfada ne varsa okumamayı zorlaştırıyordu. Benim için değildi ama yine de Kara Saray'a teslim edilmişti. Gönderilen isim işi daha da garipleştiriyordu.

Neden buraya gönderilmiş? Garip bir zamanlama.

Uyku nihayet gözlerimin arkasına süzülüp beni Malin'in sıcak bedeninin rahatlığına geri çektiğinde, kapı duvara çarparak açıldı.

"Yukarı! Kuzey burada." Tova bir omzunu kapının pervazına yasladı.

Nefesimin altında küfrettim ve bir dirseğimin üzerine çıktım. "Ne giyiyorsun sen?" Sesim sertti. Bir el göğsüme vurdu. Solgun ve yanakları hâlâ biraz yeşil olan Malin bana ters ters baktı. "Ne var? Elbise giymiş."

"Yani?" Malin tısladı.

İkinci bir tokattan kaçtım. Tova yakışksız göründüğünden değil, onu daha önce elbiseyle gördüğüm bir zamanı hatırlayamadığımdan.

"Beğenmedin mi?" Tova eteğini inceledi, sonra avucunun içindeki desteden bir böğürtleni diline attı.

"Elbiseyle koşmak zor," dedim. "Ve tırmanmak. Ve dövüşmek.

Ve-"

"Bazen biz kadınlar güzel şeyler giyeriz." Tova bana ters ters baktı. "Bu kanayan yerdeki herkes benim erkek olmadığımı unutuyor mu? Eteğimi kaldırıp sana hatırlatayım mı?"

"Kahretsin, Tova." Doğruldu. "Sadece şaşırdım ve senin kanayan bir elbisen olduğunu bilmiyordum."

Malin yastığa doğru kıs kıs güldü ve bir şeyler mırıldandı. "Neydi o, Mal? Yakalayamadım." Tova bir elini

elini kulağına götürdü, kedi gözleri kısıldı.

Malin başını hafifçe kaldırdı. "Bard Hemlig'den döndüğünden beri sadece bir elbisen olduğunu söyledim."

Dudaklarımı hırçın bir sırıtış böldü, ancak Tova'nın koyu yanaklarının rengi derinleştğinde genişledi. "Ah, şimdi anlıyorum."

Kalan meyveleri dilinin üzerine attı ve koridora doğru döndü. "Kaldırın kışınızı yataktan, benim korkunç kral ve kraliçem. Hâlâ herhangi birimiz nasıl ağırbaşlı olunacağını biliyormuş gibi davranıyorsak sizin varlığınıza ihtiyaç var. Bu arada, siz ikiniz bunu yapamazsınız."

Koridorda konuşması kesilince güldüm ve tekrar yastığa uzandım. Malin doğrulmaya çalıştı ama inledi ve benim gibi elini başına götürerek tekrar yastığa uzandı. Eğlence azaldı ve ben uzanıp alnını hafifçe ovaladım.

Kahretsin, rahatsızlığı durdurmak istedim.

"Rahatla, Kase." Kıkırdadı ve parmaklarının arasından bana baktı. "Ben biraz yeşile döndüğüm anda sen bir tahtaya dönüşüyorsun."

"Bundan hoşlanmadım."

Elimi kaldırdı ve üç parmağımın ucunu öptü. "İşte seni bu yüzden seviyorum, Nightrender. Başkaları için korkutucu, ama benim için şefkatli bir sevgili."

"İşte yine şefkat ve sevgili gibi imaja uymayan kelimeler kullanıyorsun, Mal." Sabah sabah dudaklarına dokunmamaya dikkat ederek alnından öptüm. Yemek midesine inmeden önce, ağzına ve burnuna yaklaşan her şeyin Malin'i kamburlaştırıp öğürttüğünü öğrenmiştim.

Büyüyen karnının üzerine eğildim ve ortasına bir öpücük kondurdum. Çoğu haberimizi biliyordu. Sadece güneydekiler karanlıkta kalmıştı. Malin, prens ve yıldız kahinine sürpriz yapmak için Gunnar'ın yemin törenini beklemek istemişti.

Doğruyu söylemek gerekirse, eğer biraz daha yemek yemezse, yemin törenine gideceğimize ikna olmamıştım.

İki küçük. Dört hafta önce Lynx tarafından onaylandı. Malin'in geceler boyu uyuyamayacağı kadar meşgullerdi. Çaresizlik içinde, büyüsünün onları birkaç saatliğine de olsa sakinleştirip sakinleştiremeyeceğini görmek için ona başvurmuştu.

İki tane hissedeceğini tahmin etmemiştik. Belli ki bizden yapılmışlardı ve şimdiden ortalığı kasıp kavurmaya başlamışlardı.

Kalbimden geçenleri eşim dışında kimseye pek göstermedim ama hiç tanımadığım iki küçük şeye karşı delice bir sevgi ve bağlılık vardı.

"Valen ve Elise ile selamlaşmak ister misin?"

"Evet." Kolunu gözlerinin üzerine attı. "Savaşı görmem gerek bebeğim."

Homurdandım. Elise savaşımız sırasında hamileydi ve Malin yeni prensesi varlığının ilk anlarından itibaren bir savaşçı olarak adlandırmıştı.

"Tüm bunlara değdiğine dair bir hatırlatma almak iyi olacak. Devam edin." Bir elini tembelce salladı. "Yakında geleceğim."

Çabucak giyindim, katlanmış parşömeni kaptım ve odadan çıktım.

Sarayın salonuna vardığımda, Valen ve Elise ile Etta'dan getirdikleri kişiler, Kryv ve yol boyunca topladığımız birkaç başıboş kişi tarafından çoktan kuşatılmıştı.

Küçük Von, Luca ve Dagny'nin bacakları arasında koşuyor, onlar Elise ve kucağındaki bebeğin etrafında toplanırken anne babasının dikkatini çekmeye çalışıyordu. Raum ve Halvar Atra'nın ellerinde çoktan biralı boynuzlar vardı ve Herja Ferus Hanna'yla parmaklarıyla konuşarak (her ikisi de duyabilse bile) kız için getirdiği gümüş çiçeklerden oluşan tacı açıklıyordu.

Hagen, Valen'in yanında durdu. Parşömeni tuniğimin içine soktum, mektubun ait olduğu yüzü görmedim ve gürültülü kalabalıktan uzakta krala katıldım.

"Kase." Valen ön kolumu tuttu. "Kral."

"Saray hayatı sana uyuyor mu?"

Alay ettim. "Pek sayılmaz. Kryv'lere onlar için kötü bir anısı olan her odayı kapatmalarını ya da yok etmelerini söyledim. Sanırım şu anda açık kalan belki altı odamız var."

Valen gülümsedi ama gülümsemesinde bir parça sempati de vardı. Kara Saray'dan nefret ediyorduk ama Felstad'ı yerle bir eden yangından sonra burası bizim için yavaş yavaş, emin adımlarla yeni bir yer haline geliyordu. Burası neredeyse hırsızlar için bir evdi, Masque av Aska ve Lord Magnate'in dehşet ve işkenceleriyle dolu bir saray değil.

"Malin nasıl?" Hagen sordu.

"Her sabah hasta. Ona ne vereceğimi hiç bilmiyorum. Bir gün işe yarayan bir şey, ertesi gün midesini bulandırıyor."

"Livie doğana kadar Elise için de aynısı geçerliydi."

Hagen başını salladı. "Herja'nın yanında sadece başlangıçta Gunnar'la birlikteyken bizi ayırdılar, sonra da sonunda Laila'yla birlikte oldum. Ama bana mektuplarında sevdiği tek şeyin kırmızı erik olduğunu söylemişti."

"Bizden daha güçlüler." Uzun bir nefes için durakladım, sonra parşömeni tuniğimden çıkardım. "Kardeşin seninle gelmedi mi?"

Valen başını salladı. "O, Tor ve Aleksi yemin töreni için ailemle birlikte adalara yelken açacaklar. Hagen ve Herja önceden Gunnar'ı görmek istedikleri için bize katıldılar."

İçim düğümlendi. Paylaşacak olan ben değildim ama yine de o lanet içgüdüler burada doğru olmayan bir şeyler olduğuna dair tüylerimi diken diken etti.

Parşömeni uzattım. "O ... .. Lumpy, değil mi?"

Mektubun başlığını okuyunca Valen'in gözleri karardı. "Calista ona böyle diyor, evet."

"Bu dün akşam elime geçti. Onu görmeyi bekliyordum."

"Sol için neden buraya bir şey göndersin ki?" "Belki de onun burada olmasını bekliyordu."

Valen gözlerini kıstı ve mektubu aldı. "Ama Calista geldiğimizi nereden bilecek?"

"Kaderde çalışıyor. Kaderden nefret ederim. Benim hoşuma gitmeyecek kadar sinsi."

Valen uzun bir süre notu düşündü. Bebek prenses kollarına verildiğinde Lynx korkmuş bir ayı gibi kaskatı kesilirken Elise'in güldüğü yere baktı, sonra kral bana döndü.

"Okumak bana düşmez ama ..." "Garip görünüyor, değil mi?"

"Daha garip hissettiriyor."

Hagen boğazını temizledi. "Bana düşmez belki ama oğlumdan bir aydır haber alamıyorum."

"Ne?" Tersledim.

"Bu doğru. Hepimiz endişelenecek bir şey yokmuş gibi davranıyoruz ama dürüst olalım, hepimiz merak ediyoruz. Bana göre, eğer kaderin bir yazarından gelen garip bir mektup varsa, onu açardım. Sol sana bunu yapmanı söylerdi."

Valen nefesini bıraktı ama notu okumaya devam etti. Gözleri birkaç satırı takip etti, sonra durdu. "Çok az anlam ifade ediyor,

Ama sanki Sol'un okuyucu olacağından emin değilmiş gibi yazılmış. Bakalım ne düşüneceksin."

Yüzüm kızardı. Lanet olası bir notu okumak için sıraya girdiğimin farkında olup olmadıklarını gerçekten bilmiyordum. Kafamdaki karmakarışık kelime karmaşası bir lanetti. Yine de mektubu yeterince merak ediyordum, utancıma yenik düşecek ve kralın bana okumasını sağlayacaktım.

"Ben okurum." Malin yanımda belirdi ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken bana hafif bir gülümseme verdi.

Sly. Çok güzel. Benim.

Sırtarak parmak eklemlerini öptüm. Hiçbir şey için yaygara koparmazdı ve kelimelerle olan mücadelem karşısında bu kadar korumacı olması hoşuma gidiyordu.

Valen bir nefes için durakladı, sonra başını Malin'e doğru eğdi. "Mal, seni görmek güzel."

"Ve sen, Val." İsimlerini kafiyeli söylemekten zevk alırlardı ve ne zaman karşılaştık bunu yaparlardı. "Kızınız çok güzel ve onu asla geri vermemeyi planlıyorum."

"Bunlar savaş sözleri." Kral başını eğdi. "Çok hoş görünüyorsunuz ve umarım yakında yavrularınız için de aynı şeyleri hissedeceğiz."

"Günlerdir uyumamış gibi görünüyorum." Hagen'a çabucak sarıldı. "Ve bu doğru."

Valen ona parşömeni verdi. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Malin usulca yüksek sesle okudu. "Lumpy -ya da bunu gören her neyse- karanlıkta birbirimize nasıl bilmecelemler anlattığımızı hatırlıyor musun? Şimdi senin için bir tane daha var. Bilmece den de öte, bu bir masal, kulak vermenizi istediğim bir uyarı. Şimdi bana güvenmemeyi seçmeniz hiçbiriniz için iyi olmayacak.

"Kan kırmızısı gökyüzü, hepimizin inandığı büyük bir yalanı ortaya çıkarıyor. Bir Falkyn yıkılmış bir dünyaya geliyor, kandırılanlar için bir umut. Kuzgun özgürce uçana kadar yakınlarda olun ama gücünüzü koruyun." Malin şaşkınlıkla bakışlarını kaldırdı.

"Bu kadar mı?" Ben sordum.

"Basitçe şöyle bitiriyor: Kendine iyi bak. Kimsenin zarar görmesini istemiyorum. Akıllı olun. Güvende olun. Cal."

"Kanlı aydan bahsediyor." Valen kaşlarını çatı. "Annem büyücünün de kanlı aydan bahsettiğini söylemişti."

Bundan hoşlanmadım. Kader büyüyle ilgili hiçbir şeyi sevmezdim. Neredeyse hepimizi öldürttüğünden beri.

"Neden o yüz? Bir şey mi fark ettin, Mal?" Hagen sordu.

"Sadece ... Falkyn'i nasıl hecelediğine bakın - Falkyn'ler unvanlarını bu şekilde işaretlerler."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sence Niklas'tan mı bahsediyor?" "O burada mı?" Valen sordu.

"Skítkast'ta. Ash geçen hafta Furen'den gelen otları boşaltmasına yardım etmek için gitti - satın alınmış otlar tabii ki. Çalıntı ya da kaçak değil."

"Ona ulaşmalıyız," dedi Valen. "Eğer bu-"

"Kanamadan yemek mi yiyeceğiz?" Raum bağırarak bizi birbirimizden ayırdı. "Bazılarımız yutmaya çalıştığımız her şeyi kusmuyor ve hâlâ yemeği seviyor. Alınma Mal."

"Teşekkür ederim, senden nefret ediyorum," dedi alaycı bir ifadeyle.

Raum'un gümüş gözleri eğlenceyle parlıyordu ve herkesi ziyafet salonuna götürme cüretini gösterdi.

"Sonra konuşuruz," diye fısıldadı Valen, sonra da hiçbir sorun yokmuş gibi Elise'e katıldı.

Kara Saray'ın eski hizmetkârları (sanırım hâlâ bizim yanımızda çalışıyorlardı ama bana Lord ya da Majesteleri gibi aptalca unvanlarla hitap etmelerine asla izin verilmiyordu) masayı etler, peynirler ve yufka ekmekler için tatlı şuruplarla donatmışlardı.

Malin masanın en ucunda iyi görünen peynire burnunu kırıstırdı ve Herja'nın her hafta gönderdiği baharatlı zencefilli şekerleri tercih etti.

Yeni Ferus prensesine kadeh kaldırdık. Güldük. Sanki tepemizde uğursuz bir şey yokmuş gibi davrandık.

Bütün gün içtik, yedik ve Kara Saray savaşındaki abartılı kahramanlıkları yeniden yaşadık. Salonlar sessizleştğinde ve iğrenç ay kanlı parlaklığını

Malin ve ben pencerelerden aşağı saraydaki küçük bir çalışma odasına girdik.

Alevlerin parıltısı ve odun dumanı mekânı doldurmaya başlamıştı bile. Hagen ve Herja pencere kenarında alçak sesle konuşurken Valen kızını Elise'in yanında pelüş bir kanepede tutuyordu.

Kapıyı arkamızdan kilitledim. "Pekâlâ, Calista'nın kardeşine ne anlatmaya çalıştığını ve Niklas'ın bununla ne ilgisi olduğunu bulmamız gerekiyor. Klockglas'a gelmesi için bir not gönderdim bile. Onu iki gün içinde bekliyorum."

"Yapmazdım." Herja bir inilti çıkardı. O bir savaşçıydı ama gözleri yaşlarla doldu ve Hagen kollarıyla omuzlarını sardığında neredeyse kırılğan görünüyordu. "O orada değil."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Herja." Elise ayağa kalktı ve kız kardeşinin yanına gitti.

"Ne oldu?" "Korkunç derecede yanlış giden bir şeyler var ve hepimiz bunu günlerdir. Sanırım . . . Sanırım Gunnar ve Eryka tehlikede olabilir. Belki Ari ve diğerleri de."

"Sen ne bilirsin ki?" Ses tonumun hırıltı gibi çıkmasını istememiştim ama öyle oldu ve geri alamadım.

"Hanna bunu bana daha önce söyledi ve Hagen Calista'nın notundan söz edene kadar hiçbir şey düşünmedim. Ash iki gün önce Hanna'ya yazmış. Heyecanlıydı ve Niklas ve Junius'la birlikte bir yolculuğa çıkacağını, çünkü onların da 'küçük Norn' dediği kızıdan not aldıklarını söyleyerek övünüyordu."

Calista. Çenem gerildi. "Ne yolculuğu?"

Herja'nın çenesi titredi. "Güney Adaları. Ash Hanna'ya Calista'nın Altın Kral dediği birini ölümcül karanlıktan kurtaracaklarını söyledi."

"Maj kızıl aylı bir karanlıktan bahsetti," dedi Valen, bakışlarını kız kardeşine kaldırarak. "Baskınlar sırasında bizi lanetleyen büyücünün karanlıktan bahsettiğini söyledi."

Herja gözlerini kapattı. Hagen ona daha sıkı sarıldı.

"Güney'de bir şeyler oluyor," dedim. "Hepimiz Gunnar'dan haber alamıyoruz ve görünüşe göre hiç susmayan büyükelçiniz bile sessiz."

Elise'in rengi soldu. "Ne yapacağız?"

"Gidiyoruz," dedi Hagen. "Oğlum tehlikedeyse burada oturmayacağım."

Valen ayağa kalktı. "Elise, sen kal-"

"Başlama bile Valen Ferus. Biz gidiyoruz."

"Livie burada."

"Evet, bu duvarların içinde çok iyi korunuyor ve annen gerekirse onu çağırmamı söyledi. Sana kanlı aylardan ve karanlıktan bahsediyordu. Görünüşe göre herkes huzursuzluk hissediyor." Elise kollarını kavuşturdu. "Savaşa gitmeyi planlamıyorum ama Ari ya da Gunnar beni asla terk etmeyecekken arkama yaslanıp onların risk altında olmasına izin vermeyeceğim."

"Halkınızı çağıracağız. Zaten uzun bir yolculuk değil," dedi Malin, bir elini Elise'in koluna koyarak. "Bu arada adalarda ne yapmayı düşündüğünüzü planlayın ve hazırlanın. Ama onlar gelmese bile Kryv, Inge, Hob ya da Dagny arasında Livia'yı kimin gözünün önünden ayırmayacağına dair bir savaş olacaktır."

"Ben de gidiyorum," dedim. "Kryv'im orada. Ash onun bir maceraya atıldığını düşünebilir ama ben bir tane daha kaybetmeyeceğim."

Malin bir elini koluma doladı. "Ben de seninleyim."

"Senden gitmemeni istememe değer mi?"

"Hayır."

"O zaman bana yemin etmelisin, yemin et, eğer bir tehlike olursa, küçüklerimizi benim üzerime koyacaksın ve onları koruyacaksın." Çenesini parmaklarımın arasına sıkıştırdım. "Yemin et."

Gözyaşları kirpiklerini kapladı ama sonunda başını salladı. "Yemin ederim."

Onu tatlı tatlı öptüm. "Tova bir süreliğine kraliçe olmanın tadını çıkaracak. Livia burada güvende. Ona iyi bakılmasını sağlayacağız. Malin'in dediği gibi, eğer Lilianna burada değilse, Dagny

ve muhtemelen bunu Luca'yı bir başkasına ihtiyaç duyduklarına ikna etmek için kullanacaklardır."

Elise kararsız görünüyordu ama başını salladı. Varislerini terk etmenin basit bir yolu yoktu ama Güney'de bir şeylerin ters gittiğine dair inkâr edilemez bir his vardı. Halkımızı terk edemezdik, onlara ve krallıklarımıza karşı üstü kapalı tehditlerle değil.

Bir liderin yükünü taşımanın kasvetli bir yanı, hepimizin kazandığı barış kırıntısını korumak için tehlike yoluna adım atmak anlamına geliyordu.

Kızlarının iyiliği için gideceklerdi. Onun mirası için savaştıkları dünyayı korumak için. Tıpkı bizim gençlerimiz için yaptığımız gibi.

"Biraz uyu," dedim. "Yarın Güney'e doğru yola çıkmaya hazırlanıyoruz."

Bölüm 10

Altın Kral

WRAITH ağaçların arasında sabit bir hızda ilerliyordu. Sessizlik onun konuşma tercihi gibi görünüyordu. Kafamın içinde binlerce düşünce, soru ve yorum dönüp dururken bu pek de ideal değildi. Yine de, kanın sert tadı ağzımı doldurana kadar sessiz kalmak için dilimin ucunu ısırdım.

"Düşüncelerini neredeyse duyabiliyorum, o kadar meşguller ki." Yabancı sessizliği bozdu ve kıkırdadı. "Kalbinin sonsuz kelimelere sahip bir adama aşık olması ilginç."

"Bu neden bu kadar ilginç? Ve benim sonsuz kelimelerim yok. Ciddi ve donuk olma yeteneğimin kanıtı, ormandaki bu yolculuğun tamamı boyunca yapıldı. Tam olarak nereye gidiyoruz? Ruskig'in dışındaki ağaçlar olduğunu düşündüğüm şeyler şimdi oldukça yeni ve farklı görünüyor."

Tekrar kıkırdadı. "Dediğim gibi, bitmek bilmeyen kelimeler." "Saga sözlerimden hoşlanıyor," diye mırıldandım.

"Buradayız."

Wraith kalın bir çitin önünde durdu. Duyularıma tatlı bir koku çarptı, temiz bir yağmur esintisi ve nemli çimen. Ben daha bir şey sorgulayamadan, çitleri çekerek sarmaşıklarla kaplı ahşap bir kapıyı ortaya çıkardı. Aslında bir kapı. Pirinç tokmağı parlatılmıştı ve uçan bir kuzgun şeklindeydi.

Wraith parmak uçlarını kuzguni topuzun üzerinde gezdirdi. "Kader kralı, kız kardeşiyle sık sık yer değiştirme yeteneği yüzünden alay edildiğini biliyordu."

"Halk prensesleriyle alay etmeye cüret mi etti?" Ağzım sert bir çizgiye oturdu.

"Çocuklar unvanları olsun ya da olmasın zalim olabilirler." Pirinç kuzgunun kanadının kemerini kavradı. "Lord Tyr öldükten sonra, kral üvey babasının yerini elinden geldiğince doldurmaya çalıştı."

Gözlerindeki o sürekli korku dalgası olmasa da, korksa bile taşıdığı o vahşet olmasa da, göğsümü daha derin bir özlem acısı oydu. Tanrım, o kanayan kadını özlemişim. Onun dokunuşu olmadan daha soğuktu. Bu garip orman ne kadar güzel olsa da, onsuz sert ve yalnızdı.

"Kral, onun yeteneğiyle olağanüstü derecede kutsanmış olduğunu nasıl kanıtlayacağını bilemedi, bu yüzden saray arazisine kuzgunlar ekledi." Wraith kuzgun topuzunu çevirdi. Mandal ortadan ikiye ayrıldı ve bir kanadı kapının direğinde, diğer kanadı da geniş bir bahçeye açılan kapının üzerinde kaldı.

Kesilmiş çitler ve çalılar, yayılan sarmaşıklar ve söğütler, sonsuz çiçek ve çiçek sıraları sığ, mavi camlı bir dere boyunca uzanıyordu. Arnavut kaldırımli patikalar, taş banklar, ahşap banklar ve sarmaşıkların tırmandığı kemerlerden oluşan bir avuç çardak vardı.

"Bir kuzgun şekil değiştirenden neden çekinildiğini anlamıyorum," dedim. "Pek de tehditkâr bir yaratık sayılmaz. Beni yanlış anlamayın, gerçeği öğrenmeden önce, her hareketimi takip eden bir kuzgunun görüntüsü tamamen tedirgin ediciydi, ama halk kimin şekil değiştirdiğini biliyorsa, bu tedirginlik neden?"

"Tyr, saray casuslarının, tanrıların bilgelik bekçilerinin uzun bir soyundan geliyordu. Sinsi, kurnaz ve sinirli insanlardı, hileleriyle ilgili büyük hikayeler yaratmayı severlerdi. Bu miras Tyr'ın varisine kaldı."

Homurdandım. Adalarda batıl inançlar çoktu ama Etta'da, Klockglas'ta bile Öteki Dünya'dan gelen masallardan ve hilelerden korkanlar vardı.

"Lord Tyr'ın daha büyük mirası," diye devam etti Wraith, "saygı duyulan bir savaşçıydı. Kader krallarının Rave ordusu adını onun kuzgun kanından almıştı. Kalp Şarkıcısı kral, kız kardeşinin kaderinde bir yol olduğunu biliyordu, tıpkı senin bildiğin gibi. Sen de onun yolunun bir parçasısın."

Çenem zonkladı. Belki de alışkanlık, dilimi onun kaderini altüst ettiğim noktasını tartışmaya itti. O şimdi tahtta olmalıydı, ben de Öteki Dünya'da karımın lanet bir kuzgun kraliçe olmasıyla övünerek gurur duymalıyım.

Onun yerine bir yerlerde bana yardım etmenin bir yolunu arıyordu. Hiç şüphe yok ki Davorin şimdiye kadar adaların yarısını zehirlemişti ve Saga da bu işin tam ortasıydı.

"Bu taraftan, Ari." Hayaletimin sesi beni o ana geri çekti.

Artık bir bahçede değildik. Koridor, tanrıların sembolleriyle oyulmuş kalın kirişlerle kemerliydi. Ayaklarımızın altında, yumuşak boyalı pamuk ve yünden yapılmış dokuma bir yolluk taş zemini kaplıyordu.

"Nerede . . ." Etrafımda döndüm. "İçeri nasıl girdik?"

"Bir şey görmeni istiyorum."

Zarif ahşap kapılar büyük bir salona açıldı. Ravenspire Kalesi ve Kara Saray'dakinden daha güzeldi. Altın rünlerle oyulmuş direkler etkileyici kemerli tavanı tutuyordu. Ahşap çıtalar çatıyı oluşturunuyordu ve ortadaki sağlam bir kirişten düzinelerce mumla demir çember avizeler sarkıyordu.

Bakışlarım ikiz tahtların bulunduğu kürk kaplı bir platforma döndü ve kalbim durdu.

"Saga." Adı dilimin ucundan kayıp gitti, neredeyse bir yalvarış gibiydi, beni duyması için umutsuz bir ihtiyaç.

Gece mavisi kadifeden bir elbise giymiş olan Saga topuklarının üzerinde sallanıyordu. Farklıydı, daha gençti, gözlerinin çelik mavisi ışıltısında parlak bir baş dönmesi vardı. Hayatın henüz bedelini ödemediğine dair bir ipucu.

Koyu renk saçları başının yarısına kadar toplanmış ve bağlanmıştı.
bir kurdele.

Özlemin yakıcılığı çok fazla olduğunda bir elimi kalbime bastırdım. Savaşçı karımın saçında bir kurdele. Çok kız gibi, çok masum.

Yanındaki adamın ben olmadığımı kabul ettiğimde yumruklarım kıvrıldı.

Yüzü beynime kazınmıştı ve ben kafasını omuzlarından ayırana kadar da orada kalacaktı ama Davorin bile farklıydı. Karşımda Bracken'ı katleden aynı adam yoktu.

Koyu renk giysiler giymişti ama saçları kesilmişti, gözleri o kadar çukur değildi ve Saga'nın elini iki yana açılmış parmaklarıyla kapatırken gülümsemesi neredeyse gerçektir.

Avlunun kenarlarında, eteklerinde kıpkırmızı filigranlar bulunan koyu renk tunikler giymiş muhafızlar hazır ol vaziyetinde duruyordu.

-Kuzgun kanadı broşlu bir pelerin ve omuzlarında tilki başı kürkü olan bir adam. Muhafızın sırtında çapraz kılıflı iki kılıç vardı ve kalçasında yaldızlı bir kılıç daha asılıydı. Dişlerinin arasında yanan bir ot rulosu vardı ve yanındaki sıska bir çocuk ince kemerindeki bir kılıf ve bir bıçakla uğraşıp duruyordu.

"Sus, evlat," diye homurdandı muhafız. "Kıpırdama."

Çocuk bıçaktan vazgeçti ve onu sadece kemerine dayadı. Nöbetçiye itaat etti ve tahtlardan birinden bir adam yükseldiğinde çenesini kaldırdı. Saçları omuzlarına kadar kavrulmuş kahverengiydi, yanları kırılmıştı ve Wraithler gibi kafa derisinde dövme rünleri vardı.

İsyan Kasidesi. Kader kralı.

"Nedir bu?" Fısıldadım. "Saga beni görebiliyor mu?"

"Hayır. Dinle ve izle. Sana göstereceğim her şeyi görmek için nedenin var." Wraith çenesini çıkardı, izlemem ve sessiz kalmam için bir işaret bu.

Riot, "Görünüşe göre bugün büyük bir kutlama var," dedi. Sesi gök gürültüsü gibiydi: zengin, güçlü, talepkâr. Ama dudaklarında bir sırıtış vardı.

avuçlarını kız kardeşinin omuzlarına koyduğunda, kız kardeşine duyduğu sevgiyle delik deşik olmuştu.

"O halde onayınızı aldık?" Saga'nın sesi gıcırdadı.

Benim Saga'm gıcırdamazdı. Yumuşak konuşurdu ama güçlüydü.

Riot onun elini tuttu ve sırtarak tepesine bir öpücük kondurdu. "Seni kutsuyorum." Davorin'le yüzleşti. n kollarını kavuşturdular. "Bana yemin et kardeşim. Onunla ilgileneceğine yemin et."

"Her zaman. İstenirse onun için canımı veririm," dedi Davorin.

Yumruklarımı sıktığımda derim parmak eklemlerimin üzerinde beyazlaştı. Kaptan, kralın ardından prensesini tebrik etti, sonra Davorin'le yüzleşti. "Tebrikler, hurda. Resmi eş ve savaş lordu. Dehamla daha fazla gurur duyamazdım."

Davorin çenesini eğdi. "Her şeyi senden öğrendim, Annon."

Davorin ve Saga daha yumuşak heyecan sözcüklerinden sonra, birlikte, adeta şehvet ve tatmin kusarak odadan ıktılar.

Ancak onlar gittikten sonra Riot tahtına geri yığıldı. Yüzünde bir yorgunluk ifadesi vardı, orada ve gitmişti, sonra doğruldu ve beceriksiz çocukla birlikte kaptana başını salladı.

"Annon," dedi Riot, "bana görüşmem gereken biri olduğunu söylediler."

Muhafız çocuğu tuniğinin paasından tutup kralın önüne sürükledi. "Majesteleri, aileniz için bu mübarek günde rahatsız ettiğim için bağışlayın ama hırsızla ilgili olarak sizinle konuştuğum gibi-" Beki ocuğa ters ters bakmak için durakladı. ocuk amurlu ayaklarını salladı ve bekçi devam edene kadar gözlerini taş zemine dikti. "Ve söylediği o eşsiz şeyler."

Riot bir elini çenesine götürdü; gözleri çocuğa kilitlenmişti. ocuk birkaç nefeste bir gözlerini kaldırıyor, sonra aceleyle tekrar yere bakıyordu. Birkaç dakika sonra,

Kral kürsüden indi ve çocuğa doğru yürüdü.

"Demek kraliyet ahırlarından bir at çalmaya çalışırken buldukları çocuk sensin?"

Çocuğun gözleri karardı ve yanaklarına kıpkırmızı bir renk yayıldı. "At falan çalmıyordum."

Muhafız çocuğun başının arkasına vurdu; kürk kayarak dağınık bir saç tutamını ortaya çıkardı, nemli toprak gibi koyu, ama güneş ışığı gölgeleri oymuş gibi kırmızı öpücükler vardı. "Kralla sen konuş, evlat."

Söz konusu kral, her şeyden çok bir sırtışla savaşıyormuş gibi görünüyordu.

Çocuk altı ya da yedi yaşından fazla olamazdı ama krala meydan okurcasına göğsünü kabarttı. "Uyuyacak yerim yoktu ve gitmem gereken yeri gördüm. Ben de gittim. Aptal atın kaçması benim suçum değildi."

"Kapıyı açık bırakmışlar," diye homurdandı muhafız.

Riot kaşlarını kaldırarak çocuğa baktı. "Anlıyorum. Gitmeniz gereken yeri gördüğünüzü söylerken gözlerinizle mi demek istediniz, yoksa başka bir şekilde mi?"

Çocuk cevap vermeyince Riot onun önünde çömeldi. "Evlat, ben meşgul bir adamım. Kendi boynunu kurtarmanı bekleyecek vaktim yok. Hırsızlara müsamaha göstermeyiz. Bana başka bir yerde ihtiyaç var, bu yüzden senden konuşmanı istediğimde konuşmalısın."

Çocuk yutkundü, yutkunma sesi odada yankılanacak kadar yüksekti. Riot'a yaklaştı ve fısıldadı, "Beni çok fazla insanın duymasını istemezsin."

Kral yüzbaşısına baktı, bir süre durakladıktan sonra başıyla onayladı. Yüzbaşı hemen muhafızlara odayı boşaltmalarını emretti ve geriye sadece çocuk, yüzbaşı ve kral kaldı. "Ne söylemek istiyorsunuz?" Riot kollarını iki yana açtı

Göğsünde bekliyordu.

Çocuk sıkıca parmaklarını birden fazla kez çıtlattı, sonra krala değil yere konuştu. "Gözlerimde kelimeler görüp duruyorum."

Zihin. Annemin söylediği ninniler gibiler. Bana bu yerle ilgili hikayeler anlatıyorlar. Ve içindeki bazı insanları."

Riot'un çenesi titredi. "Kraliyet ailesiyle ilgili şeyler, kelimeler görüyor musun?"

Çocuk başını salladı.

"Ne tür şeyler?"

"Kötü şeyler değil ve çoğunlukla varisle ilgili."

Riot'un yüz ifadesi gerginleşti. "Varisimizi duvarların dışında kimseyle tanıştırmadık."

"Biliyorum. Çünkü sen . ... insanların bilmesinin güvenli olduğundan emin değildin, özellikle de az önce giden savaş adamının. Ve onun için böyle hissetmekten hoşlanmıyorsun çünkü .

. Siz kardeşsiniz. Sayılırsınız. Değil mi?"

Riot kaptanına baktı, tehdit daha dilinden dökülmeden gözlerinden okunuyordu. "Annon, bu odada duyabileceğın herhangi bir şeyi tekrarlarsan, seni öldürmeden önce dilini kesip sana yediririm."

Kaptan irkilmedi ve kalbinin üzerine bir yumruk indirdi. "Riot, birbirimizi tehdit etmeye gerek duymayacak kadar uzun zamandır tanıyoruz. Tek kelime etmeyin, Kralım."

Kral çocuğa, "Bana ne bildiğini ve bunu nasıl bildiğini anlat," dedi.

Çocuğın gözleri yaşlarla dolmuş, sesi titriyordu. "Biraz korkmakta haklısınız. Sanırım varisin ve prenses bir gün tehlikeye girebilir."

Riot'un burnu alevlendi. "Bana ne gördüğünü söyle."

"Bilmiyorum." Çocuk inledi ve kaptanın yanına kıvrılmaya başladı. "Gözyaşları ve ... ve ateş gördüm ve hüznünlü bir şarkıydı."

"Bir şarkı." Riot çocuğın ince kollarını kavradı. "Şarkı mı söylüyordun?"

Gözyaşları çocuğın yanaklarına düştü. "Çok değil birkaç ay önce başladı."

Riot kaptana baktı. "Çok değil birkaç ay önce kadersel bir olay yaşandı."

"Bir varisin doğumu." Kaptan kaşlarını kaldırdı. "Bilinmeyen bir soydan gelen bir hediye neden aniden ortaya çıksın ki?"

"Bilmediğim nedenler var ve beni endişelendiren de bu. Neden bilmeyeyim ki?" Riot tekrar çocuğa baktı, şimdi daha yumuşaktı. "Başka biri için şarkı söylüyor musun?"

Çocuk başını salladı. "Daha önce sadece bir kez. Diğerleri sadece sizin eviniz içindi Kralım."

"Diğer şarkı ne hakkındaydı?"

"Babam balık tutarken mırıldanmamı söylerdi, seni uyanık tutar, derdi. Donlar başlamadan hemen önce mırıldanıp balık tutuyordum, sonra tam burada kanayan bir ateş yanıyormuş gibi hissettim-" Dar göğsüne vurdu. "Ve mırıldandığımda balıklar geldi. Sanki onları çağırılmışım gibi. Hiç olmadı. Ondan sonra sarayla ilgili şeyler görmeye başladım, varis ve kraliçe hakkında, bazen de prenses ve senin hakkında."

"Tüm tanrılar." Riot kaptanına bakakaldı.

"Size söylediğim gibi, Kralım." Kaptan hızlı bir selam verdi.

Riot parmaklarını saçlarında gezdirdi ve aval aval çocuğa baktı. "Bir kader şarkıcısı. Başka bir tane mi? Neredeyse tek bir evin şarkılarıyla sınırlı olması garip. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım."

"Onu size getirdim çünkü çocuk prensesimiz hakkında söylediği bir şarkının kafasını karıştırdığını söyledi."

"Hayır, yapmadım." Çocuk başını salladı. "Artık bir kralı rahatsız etmek istemiyorum."

"İyi dinle Ari," dedi Wraith. "Bu kısmı çok ilginç bulacaksın."

Parmaklarımı büktüm ve sahneye bir adım daha yaklaştım.

Kral sırtıttı. "Zahmet etme evlat. Kız kardeşim hakkında bir fikrin var mı?"

Çocuk başını tekrar salladı, gözleri kenetlenmişti.

Riot sıska çocuğun önünde çömeldi. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Ben mi?" Terli avuçlarını pantolonuna sildi. "Evet, sanırım."

"Yeteneğimi krallığımızdaki pek çok aşık arasındaki bağları mühürlemek için kullandım. Güçlü bağlar, Öteki Dünya'ya kadar sürenler. Her kaderli aşkın bir hikayesi vardır. Buna kalbin şarkısı ya da eski deyişle hjärta derler."

Ağzım açık kaldı. "Biz ... biz bu terimi Kuzey'de kullanırız."

"Evet, bu aşkı bulanlar için değerli bir güç," dedi Wraith.

"Ben hiçbir zaman sözsüz kalmadım, evlat," diye itiraf etti Riot. "Kendi kız kardeşime kadar. Onun şarkısını hiç bulamadım. Çok değer verdiğim iki insan, kız kardeşim ve en eski arkadaşım ve onların mutluluğu için bir şarkı düşünemiyorum. Şimdi, kaderlerinde olup olmadığından emin olmadığım bir eşleşme için onayımı verdim." Kral tekrar çocuğun önünde çömeldi. "Eğer bana söyleyecek bir şeyin varsa, bu bir kralın kalbini rahatlatacaktır."

Kaptan avucunu çocuğun sırtına bastırdı ve onu ileri doğru itti.

Çocuk, sesinde hafif bir titremeyle bakışlarını kralınkilere kaldırdı ve şarkı söyledi. Yumuşak, melodik bir çocuk sesi.

O, güzel kuzgun, kuzey rüzgarları yükselene kadar üşür.

O, köylü kral, onu sonsuz gecedен uyandırır.

El ele, grup grup, kaderli bir savaşa katılırlar.

Çocuk geri çekilerek kaptana yaklaştı. "Ben de öyle düşünmüştüm. I . . . Kavga ya da savaş istemiyorum, ama herkes prensesi tanıyor, o ... savaş lorduna katılıyordu, bu yüzden kavga çıkabilir. Ama o bir köylü ya da kral değil."

Riot ayağa kalktı, gözlerinde biraz tedirginlik vardı ama bunu çocuğa sırtarak örttü. "Olağanüstü bir yeteneğin var. Gerek yok

Ondan korkmak için bir neden olmadığı gibi, savaşların ve korkunç şeylerin geleceğini düşünmek için de bir neden yoktur. Kader büyüsü ya da seidr'de ustalaşmak zor olabilir. Ses, şarkı, eğer onu nasıl doğru kullanacağımız konusunda eğitilmezsek bizden uzaklaşabilir."

Riot ellerini kalçalarına koyarak birkaç dakika boyunca çocuğu düşündü. "Halkın nerede?"

"Don öksürüğüne yakalandım."

"Özür dilerim. Annem ve babam da gitti." Riot bir eliyle çocuğun omzuna vurdu. "Son bir soru, bugün burada konuştuklarımızdan bahsetmeyeceğine yemin eder misin? Kimseye söylemeyeceğine."

Çocuk gözlerini kırptırdı. "Yemin et."

"Güzel. Burada kalmanı, Kralına hizmet etmek için Kaptan Annon'un yanında çalışmanı istiyorum ve karşılığında ben de sana seidrini nasıl geliştireceğini öğreteceğim."

Çocuğun gözleri büyüdü. "Ben ... Ben rafa gitmiyorum mu?"

Hem kaptan hem de kral kıkırdadı.

"Hayır," dedi Riot. "Bugün olmaz."

Taht odasının köşelerinden gölgeler yayıldı. Duvarlar kalın ahşaptan güçlü kirişlerden geriye hiçbir şey kalmayana kadar grenli sise dönüştü. Çocuk yok, kral yok, sadece hayalet rehberim ve ben.

"Sen var olmadan önce bile hep onun yolundaydın, Ari."

"Bunu bana neden gösterdin? Çocuk onun için yeni bir kader söyledikten sonra kardeşi neden bunu durdurmadı?"

Bana baktı, gözleri kısılmıştı. "Kader yollarımızı çizer. Bazen bu yollarda yürümemiz için bize pek çok yol verilir, ama bazen de seçim yapmamız gerekir. Kendin de gördün, prenses kalbinin arzusuyla mest oldu."

"Ama o piç onu kırdı." Kelimeler boğazımdan ayak altındaki çakıl taşları gibi kaydı.

"Onu yaraladım. Senin yaralandığın gibi. Birlikte iki yaralı parça oluşturuyorsunuz, ama ruhunuzdaki çatlaklar onunkini dolduruyor. Tıpkı onun senin için yaptığı gibi. Onun şarkısı sendin. Onun şarkısı

İleriye bakma zamanı, geçmişin izlerini bırakmasına izin verin, ama şimdi bir arada ve bütün olarak durmalısınız."

Göğsümde bir duygu karmaşası vardı; varlığımın her yönünü çözen, ancak kendim için asla hayal etmediğim bir hayatla yeniden bir araya getiren bir kadına duyduğum aşk. Hayal etmeye bile cesaret edemediğim bir hayat ve şimdi ona sahip olduğum için, ruhuma kadar, onu kaybedeceğimden korkuyordum.

"Kader kralının bir varisi olduğunu fark etmemiştim." Gölgelere doğru bir el salladım. "Saga kardeşinin bir çocuğu olduğundan hiç bahsetmemişti."

Wraith, bakışları altında derim diken diken olana kadar bana baktı. "Karin, Riot Ode'un doğrudan soyu gibi varoluştan silinmedi."

"Biliyor musunuz, sanırım siz kader insanları sözlerinizi takip etmenin basit olduğunu düşünüyorsunuz. Çoğu zaman parçalar veriyorsunuz ve hikayelerinizin içeriğini bilmeyen bizlerin basitçe anlamasını bekliyorsunuz."

Wraith iç çekti. "Kariniz, anneleri aracılığıyla kurdukları ortak bağ nedeniyle kardeşinin var olduğunu hatırlıyor ama onun yemin ettiğini hatırlaması ne kadar sürdü?"

Saga bir süre kardeşinin karısını, hatta Davorin'in adını bile hatırlamamıştı. Kader bir hile ve manipölasyon büyüsüydü ve onu öğrendikçe ondan daha çok korkuyor ve hayatlara müdahale etme şeklinden nefret ediyordum.

"Tahtı korumak için kral bir fedakârlık yaptı." Wraith durakladı, sanki kelimeler kifayetsiz kalmıştı. "Çok büyük bir fedakârlık. Sonuç? Onun doğrudan soyundan geriye kalan her şey hayatın ve kaderin ipliğinden silindi. Kariniz onun varisini hatırlamıyor çünkü her şeye rağmen bir varis hiç var olmadı."

"Hiç var olmadı mı?" İçim yeni bir kargaşanın içinde dönüp duruyordu. Saga için hayatın hangi parçaları hâlâ kayıptı? Neşe anları? Kahkahalar? Davorin yüzünden ondan daha neler çalınmıştı?

"Düşünmen gereken çok şey var." Wraith başını eğdi, dudaklarında belli belirsiz bir sırıtış vardı. "Hikâyenin devamı var, bitirdiğinde beni bul ve devam edelim."

"Seni bulmak mı? Ne-"

Hayalet, ayaklarımın altındaki zeminle birlikte kaybolmadan önce cevap verecek zaman yoktu.

Bölüm 11

Altın Kral

Sırtım yere çarparak ciğerlerimdeki havayı çaldı. Lanet olsun. Maskeli piç beni şimdi nereye göndermişti?

İnledim ve tek omzumun üzerine yuvarlandım, ağrıyla birlikte öksürdüm.

"Yanlış bir şey yaptığımı düşündüm."

Kramp giren kaslarımın sızısı, yere indiğimde bükülen kolum, dizlerimin üzerine çöküp tek omzuma odaklandığımda kayboldu. Rahatlamamanın ağırlığıyla bir kahkaha koptu. Beceriksizce ayağa kalktım ve buz tutmuş bir dereyi koşarak geçtim.

Saga'nın gözleri fırtınalı bir sabah kadar parlaktı. Onu göğsüme bastırdığımda kollarını açtı ve boynuma doladı.

"Sanki yüzyıllardır yokmuşsun gibi geliyor," diye itiraf ettim, "ama daha yeni buradaydın."

"Bana sadece yüzyıllar gibi geliyor." Saga boynumun kenarını öptü. "Çok şey oluyor, Ari."

"Burada da." Yanağımın içini ısırdım.

"Ne demek istiyorsun?" Kulağımı başparmağı ve parmağı arasında ovuşturdu, sanki kendine engel olamıyormuş gibi birkaç nefeste bir beni öptü. "Calista sana yardım göndermeyi planladığını söyledi."

Hayalet rehberimin ortaya çıkışı şimdi biraz anlam kazanmıştı. Başka bir Seidr işçisi onu çağırmıştı. I

Saga'nın alnına bir öpücük kondurduktan sonra onu göğsüme doğru çektim. "Gülme yeteneğini asla geliştirememiş, oldukça huysuz bir ruh şeklinde yardım gönderdi."

Umarım Wraith her neredeyse beni duymuştur.

"Burada gerçekten yalnız değil misiniz?" Saga sordu. "Sana kim katılıyor? Bir erkek mi?" Çenesi gerildi. "Bir kadın mı?"

Bir şeytandım, çünkü gözlerindeki kıskançlık parıltısı çok hoşuma gidiyordu. Avuç içim boynunun arkasında kıvrıldı. Dudaklarımız birbirine yaklaşıp kadar onu kendime çektim. "Beni dinle, benim sevgili tehdidim. Attığım her adım, yalnız ya da başka türlü, sana geri dönmenin yolunu bulmak için."

"Seni iyileştirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum." Tereddüt etti. "Ben de aynı rüyaları görüyorum, Ari. Kimsenin bizi rahatsız etmediği uzun evde senin ve benim huzurlu rüyalarımız."

Belinin kıvrımları etrafındaki tutuşumu sıkılaştırdım ve burnumu saçlarına gömdüm, onu içime çektim. "Saga, bana söz vermeni istediğim bir şey var. Davorin benim için neleri feda ettiğini biliyor, zayıf düştüğünü de biliyor. Bana yemin etmelisin, eğer seni ve diğerlerini güvende tutacaksa, . . . onu geri alacaksın."

"Tüy mü?" Benden bir adım uzaklaştı, sanki ona vurmuşum gibi kaşları çatıldı. "Onu senden çıkarmamı mı istiyorsun?"

"Beni hayatta tutmak için yaptığın fedakarlık için seni seviyorum, ama-"

"Hayır." Saga bir elini kaldırdı. "Seni ne için terk etmemi istiyorsun Ari? Kanına bir çare bulana kadar daha zorlu bir mücadele olacağı için mi? Bana seni getirecekse zorlukları göze alırım. Uyanamayacağından mı korkuyorsun? Çünkü uyanacaksın." Yüzümü ellerinin arasına aldı, kaşları benimkine dönüktü, neredeyse nefesi kesilmişti. "Uyanacaksın. Sen uyanana kadar durmayacağım. Söyle bana, sana özgürce verdiğim şeyi geri almayı düşünmeme neden olan şey nedir?"

"Çünkü ben sana layık değilim!" Kendimi geri çektim ve

parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Çünkü orada

Hala zihnimde karımın daha güvenli olduğunu söyleyen şeytanlar var.
bensiz."

Gözleri irileşti. Acı verici bir duraklama boyunca hiçbir şey söylemedi. Neredeyse kabul edeceğinden korkuyordum. Neredeyse kabul edeceğini umuyordum.

Saga'nın parmak uçları ön kolumdaki kasların üzerinde gezindi. Konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Biliyor musun, benim de kâbuslarım var. Senin benden uzaklaştığını izledikten sonra gecenin bir vakti tek başıma uyandığım anlar."

"Seni güvende tutmanın tek yolunun bu olduğuna inanmasaydım, asla senden uzaklaşmayı seçmezdim."

"Bazen kâbuslar o kadar canlı oluyor ki, gerçek olmadıklarından emin olamıyorum. Sen kendi savaşını verdin. Başka bir savaşa ihtiyacın yok. Pek değil."

Ellerimi omuzlarına koydum ve gözleriyle buluşmak için onu geriye doğru ittim. "Sen benim karımsın. Senin savaşların benim savaşlarımdır."

Alt dudağını dişlerinin arasında sürükledi. "Ben senin karımın. Kalbim sende ama başka seçeneğin yokmuş gibi davranıyorsun. Bulduğumuzda ülkenize döndüğünüz için sizi suçlamayacağım-"

"Bu konuşmadan nefret ediyorum ve devam ederse en güçlü öfke nöbetlerini geçireceğim." Yüzünü avuçlarının arasına hapsettim. "Bir daha asla böyle bir şey düşünme, anladın mı beni? Sen benim karımsın. Benim için bu, her doğan güneşim olduğun anlamına geliyor."

Saga'nın ağzının kenarı küçük bir sırtıyla kıvrıldı. "Öyle mi? Bu konuşmaya seni açmamı ve tüyümü geri almamı talep ederek başlayan aptalın sen olması ilginç." Bakışları daraldı. "Eğer ben senin her gün doğumunsam, sen de benim her gün batımımsın. Bu yüzden beni korkutmaya çalışmayı bırakabilirsin, işe yaramayacak. Sen lanetli değilsin, benim zararım değilsin, sen benim geleceğimsin. Benim hayatımsın."

Yavaşça elini tuttum ve parmak uçlarını dudaklarıma bastırdım. "Seni asla hak etmeyeceğim."

"Muhtemelen hayır," dedi sırtarak. "Ama bunu hayatının amacı haline getirmen ve denemeye devam etmen konusunda ısrar ediyorum. Yani, yaşamalısın, Ari. Sen . . . yaşamalısın."

Son kelimedede sesi çatallaştı. Onu göğsüme doğru çektim, kollarımla sardım ve zorlukla derin bir nefes alana kadar sıkıca tuttum.

"Sabırlı olmaya çalışıyorum ama senden uzak kaldığım her gün daha da öfkeleniyorum," diye fısıldadı boynumun kenarına bir öpücük kondurarak. "Seni öpebileceğim yanımda durmak yerine burada oturmandan nefret ediyorum." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve geri çekilmeden önce beni korkuttu. "Sana dokunabileceğim bir yerde." Saga elini tuniğimin eteğinin altından geçirdi ve damarlarımda bir ürperti dolaşana kadar göğsümün düzlemlerinde gezindi. Birkaç nefes boyunca bakışlarımı üzerinde tuttu. "Rüyalarımın dışında benim olduğun yerde."

Avucumu dikkatle kalbinin hızlı atışlarına doğru kaldırdı. Teni elimin altında sıcacıktı. Gözlerimi kapattım, onu sonsuza dek saklamak istiyordum.

"Bu hep senin için atıyordu," dedi. "Bu senin için uyandı. Aşkını bildiğimi sanıyordum, Ari. Karasevda ve manipölasyondan başka bir şey değilmiş. Senden nefret etmediğimi bilmeden önce seni seviyordum. Tüy senindi ve senin olarak kalacak."

Yüzümü omzuna gömdüm. Şimdi kollarımda bu kadınla ölmek, yaşamaya değer bir ölüm olurdu. Onu yeterince yaklaştıramadım. Onu yere sürükledim, ben sırtüstüydüm, onun yuvarlak, dolgun göğüsleri bana çarpıyordu. Saga kalçalarıma yaslandı, üstüme çıktı.

Saga'ya hiç yalan söylemedim. Zihnimde bir zehir vardı, bir hastalık gibi üzerimde dolaşmasına izin verdiğim bir lanet. Halk kalbimin dışında durduğunda güvenlik yaşıyordu. Kader beni gözüne kestirmişse, değer verdiğim herkesin kaderimin kasvetli, hain tırmanışından kaçınması daha iyi olurdu.

Ama tehditkâr karım bedenime yaslanmışken, kalbimde yanan bir sıcaklık vardı, yeni bir gerçek

Karanlık, ne kadar kısa olursa olsun aşkıyla geçireceği bir hayatın uzun ve boş bir varoluştan daha yüce olacağı.

"Sana söz veriyorum," diyerek doğruldum ve dudaklarımı boynuna değdirdim, "kendimi buradan kurtarmak için savaşıcağım. Kendini güvende tutacağına dair bana söz vermelisin ki uyandığımda orada olasın."

"Seni tekrar gün ışığında tadana kadar Öteki Dünya bana dokunmayacak." Saga çenemin mentesini öptü. "Seni iyileştirmek için planlar yapıyoruz, Ari. Bize yardım etsen iyi olur."

Saga'nın konuşma tarzından, gerçeğin kirli parçalarını gizlemeye çalıştığı hissine kapıldım. Sanırım ben de öyleydim. Kader işçisi çocuktan duyduklarımı ona nasıl anlatabilirdim? Kardeşini gördüğümü ona nasıl söyleyebilirdim?

İkimiz de garip yollarda yürüyorduk ve bizi bekleyen planlar risk ve tehlikelerle dolu olacaktı. Ama bu tuhaf rüyalarda birlikte geçirdiğimiz zaman çok kısaydı. Bir anı bile boşa harcamak istemiyordum. Tercihen çok daha az kıyafetle.

Ağaçlara hızlıca bir göz attım, Wraith'ten iz yoktu, Saga'dan geriye doğru eğildim ve ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim. "Bedenin benimkine sarılmadan bir an daha geçirmeye dayanamam. Kasvetli şeylerden bahsetmek bekleyebilir."

Dudaklarımız çarpışana kadar çenesini yukarı kaldırdım. Tanrım, ağzının benimkinin üzerindeki yakıcılığı, dilinin tatlı, kiraz tadı gücümü dizlerimde kesti. Gizli sığınağımız öncekinden farklıydı. Burada bir çayırdıydık, birkaç parça kırağı hâlâ yeni yaprakları ve çiçekleri kaplıyordu. Toprak nemli ve soğuktu ama Saga'nın kıvrak vücudu benimkinin üzerine yayılana kadar geriye yaslandım.

Bir dizimi büktüm, kalçasını bacaklarımın arasına yerleştirdim, ta ki onun ağırlığı başımı döndürene kadar.

"Beni geri gönderme," dedi öpücükler arasında soluk soluğa. "Seni tekrar terk etmek istemiyorum."

"Ben mi? Seni geri mi göndereyim? Kadın, ben ne dedim?" Dişlerimin boğazını sıyrmasına izin verdim. "Hayallerimin hayali

bir ay boyunca seninle aynı yatakta kalabilirim. Eğer seni burada tutabilseydim, gitmene asla izin vermezdim."

Saga'nın gözleri damarlarımda dolaşan aynı sıcaklık ve arzuyla yanıyordu. Yüzümün yan tarafını okşadı, bir avucumu belinde, kaburgalarında gezdirirken çenesinde bir tik oluştu. Vücudundan bir ürperti geçti, ardından göğsünün tamamını avuçlarımın arasına aldığımda nefessiz bir inleme duydu.

Gözlerimi kapattım, karımın vücudunun tekrar ellerimde olmasının verdiği hissin tadını çıkarıyordum.

"Ari." Bileğimi kavradı, sanki daha fazlasını istiyormuş gibi elimi vücuduna daha sıkı bastırdı.

Basit yün kolları omzundan ittim ve elbiseyi belinde toplanana kadar çekiştirdim. Saga esintinin soğuşuna karşı soluk soluğa kaldı ya da belki de benim doğrulup sertleşmiş tepelerinden birini aklıktan kanayan bir adam gibi ağzıma almamdı.

Tırnaklarını kafama geçirdi ve aramızdaki boşluğu yok etti. Eğer kötü niyetli olsaydı, eğer benim olmasaydı, beni etiyile boğmaya çalıştığını düşünürdüm. Hiç de fena bir yol değildi. Ama tehdidimi biliyordum; o da benim gibi aklıktan ölüyordu.

Bir avucumu kalçasının pürüzsüz teninde gezdirdim ve ıslak merkezini bulana kadar elbisesinin eteğini ittim.

"Beni özledin mi, karıcığım?" Kıkırdadım ve diğerine geçmeden önce dilimin ucunu bir meme ucunun üzerinde gezdirdim. "Öyle hissettiriyor."

Pençeleri enseme saplandı. "Konuşmayı kes ve seni daha çok özlememe neden ol."

Hınzırca bir kahkaha attım ve iki parmağımı bacaklarının arasındaki sıcaklığa soktum. Göbeği sıkıştı ve Saga'nın çığlığı rüzgârda yankılandı. Elime ve kalçalarımın karşı sallandı, pantolonuma karşı uzunluğumun gerginliğini arttırdı.

Yapmak istediğim son şey, kanaması olan bir çocuk gibi her tarafıma dökülmekti ama aynı nefeste,

Onun mükemmel hareketlerini bölmek aklıma gelebilecek en kötü fikir gibi görünüyordu.

Saga tuniğimi çıkardı, ağzı omuzlarımın çıkıntılarını buldu. Tenimi öptü ve ısırıldı. Dokunuşumu derinleştirdim. İçinde parmaklarımı kıvırdım, başparmağımı kullanarak tepedeki hassas demeti izledim ve kızdırdım.

"Ari, orada. . ." Saga elime karşı daha hızlı sallandı, dudakları aralandı.

Yumuşak nefesler boğazından kaçtı ve parmaklarıma daha fazla güç, başparmağımla daha fazla baskı uyguladığımda şiddetli bir titremeyle yere yığıldı.

Saga keskin bir nefes aldı ve başını geriye doğru bıraktı; dudaklarından tekrar tekrar dökülen ismimden daha tatlı bir ses yoktu. Alnında ter birikmişti. Lezzetli bir kızarıklık yanaklarını renklendirdi. Bakışlarını tekrar benimkilere çevirirken Saga'nın göğüsleri ağır nefeslerle inip kalkıyordu.

"Kahretsin, seni ve bu kötü elleri özledim."

Güldüm ve onu öpmeye gittim ama Saga beni sırtüstü yatırdı, avuç içleri göğsümdeydi.

Bunun gerçek olup olmamasının artık bir önemi yoktu. Saga parmaklarını pantolonumun beline geçirip aşağı çektiğinde kan beynime sıçradı ve aklıma gelen tek düşünce bedenlerimizin sarmaş dolaş olduğu, aramızda ten ve terden başka bir şey olmadığı oldu.

Saga tekrar üzerime tırmandı ve uzunluğumun ucunda kayarken beni avucunun içinde kavradı. Ondan ya da benden geldiğini bilmediğim bir inilti, kalçalarını kavrayıp onu şaftımın üzerine kaldırına kadar içimizde titreşti.

Sert bir hamleyle kendimi onun içine gömdüğümde Saga biraz şaşkınlıktan boğuldu. Ellerimden biri boynunun arkasındaki dağınık örgüyü kavrayana kadar omurgasından yukarı kaydı.

"Kahretsin." Sanki beni cezalandırmaya kararlıymış gibi adımlarını hızlandığında dişlerimi sıktım. "Sen benim kanayan bağımlılığımsın. Bu ... .. hissettiriyor." Gerçek. Çok gerçekçiydi,

Ama tüm bunların acımasız bir rüya olabileceğini unutmak için çaresizce bu kelimeyi kafamdan attım.

"Mükemmel," diye fısıldadı.

İki elimle kalçalarını kavradım ve onu kendime çektim, vücutlarımız birbirine sürtünüyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorduk. Her zaman daha fazlasına.

Serbest bırakma içimde derinlerde bir yerde toplandı; ısı ve sürtünme ikimizde de bir çılgınlık yarattıkça arttı ve arttı. Saga tırnaklarını göğsümde gezdirdi, dudaklarını ayırdı, beni mahvederken gözleri kapalıydı.

Nefes nefese bir solukla hareketsiz kaldı, başının tepesinden ayak parmaklarının kıvrımına kadar vücudunda çılgın bir ürperti yayıldı. Onu affetmeyen bir ritimle bir kez, iki kez, omuzlarımı yerden kaldırıp kendi doruk noktam boyunca onu kendime doğru tutana kadar sahiplendim.

Sanki sabahtan beri koşuyormuşum gibi tenim sıcaktan ve efordan karıncalandı. Saga bana sıkıca sarıldı ve durmadan saçlarımı okşadı. Adrenalin, ter ve nefes bizi birbirimize yapıştırdı, ellerimiz sanki her an kopacakmışız gibi birbirimizin üzerinde dolaşıyordu.

Ellerimde yumuşak ve sıcak kaldığında, kaslarımın uyuşukluğuna teslim oldum ve soğuk zemine geri düştüm. Saga yuvarlandı ve bedenini yanıma yasladı. Uzun bir süre hareketsiz kaldık; onun parmakları göğsümdeki yara izini takip etti, benimkiler ise saçlarının vahşi düğümleri arasında dolaştı.

"Sen her türlü riske değersin, Ari Sekundär." Saga'nın sesi mesafeliydi. "Buna inan ve bana dön."

"Saga." Başımı çevirdiğimde onun solmakta olan şeklini gördüm. Sarsılarak oturdum ve ona doğru uzandım. "Hayır, hayır, hayır, burada kal. Tanrım! Sadece biraz daha."

Avuçlarım onun olduğu yere ulaştığında, buz tutmuş topraktan başka bir şey kalmamıştı. Toprağı tırmaladım ve öfkemi haykırdım. Tadının hâlâ dilimde olmasının ama geri kalanını kaybetmiş olmamın acısı, alışılmadık bir öfkeyle kanıma işledi.

"Kahretsin!" Kıvrıldım, alnımı soğuk toprağa bastırdım.

Göğsüm nefes alamayacak kadar daraldı ve bir an için kalbimin biraz daha parçalanıp değersiz parçalara ayrıldığını hissettiğime emindim.

Bölüm 12

Kuzgun Kraliçe

Güneş, pencereyi kaplayan buğulu, mumlu parşömenin arasından süzülüyordu. Her uyandığımda, Ari sanki yatağımdan yeni çıkmış gibiydi. O kadar elle tutulur, o kadar gerçektir ki. Teninin benimkine yaptığı baskı, karanlıkta bir fısıltı olarak hâlâ varlığını sürdürüyordu. Her şey ona ihtiyaç duyarak yanıyordu. Bacaklarımın arasındaki zonklama, rüyamda beni acımadan doldurduğuna dair bir ipucu olarak kaldı. Beni ele geçirme şekli çiğ ve vahşiydi, acı ve aşkla doluydu.

Bir kader masalından kaçmanın kasırgası kafa karıştırıcıydı. Ne gerçektir, ne değildi? Uyumak için kullandığım büyük boy tuniğin eteklerini kaldırdım ve tenimde iz olup olmadığını kontrol ettim. Ari'nin dişlerinin karnımı ve göğüslerimi nasıl sıyırdığına dair anılar, işaretler olacaktı.

Boğazımın arkasını kalın bir acı şişkinliği tıkadı.

Sadece geçmiş acıların izleri görünüyordu.

Sürekli akan gözyaşlarının yakıcılığı gözlerimin arkasını kavurdu. Göz kırparak uzaklaştırdım. Yapacak çok şey, hazırlanacak çok şey vardı, şafağı hıçkırarak ve kendime acıyarak geçirmek için. Cızırtılı yorganı bir kenara attım, giyindim ve toplanmaya koyuldum.

Yaşlı kız kardeşlerle buluşmamızın üzerinden dört gün geçmişti. Erzak toplayıp adalara dönüş yolculuğuna hazırlanırken, ikinci rüyaya sıkıca tutunmuştum

çok çabuk tüketmekten korkuyordum. Çok geçmeden kocamın tenine karşı çaresiz kaldım.

Bir tane kalsa, ona sarılırdım. Doğrusunu söylemek gerekirse, korkunç Norn'lara onu asla kullanmamam için dua ettim. Umudum, ağrı beni tekrar rüyalara srklemeden önce Ari'nin uyanmasıydı.

Cadıların rn kehanetlerini açıklamasından bu yana geçen günlerde, keçi ve sığır kemiklerinden yapılmış garip bıçaklarla takas yapıyorduk. Boynuzlar ağzına kadar küçük kareler halinde doğranmış yulaf kekleri, Kuzgun Sırası'nın kapılarına yakın küçük bir ormanda bulduğum yabani bal ve hem ringa balığı hem de yağlı geyik eti gibi tuhaf bir tada sahip kurutulmuş etle doluydu.

Bugün Raven Row'un köhne apartmanlarını ve amurlu, Arnavut kaldırımllı yollarını terk edecektik. Adaların yemyeşil Mossgrove'u görünene kadar Fate's Ocean'ın gelgitlerine kaacaktık.

Güneş doğmadan önce kürklü bir kesenin deri bağlarını bağladım, bir an daha uyuyamayacak kadar endişeliydim. Ağzımı temizlemek ve yanaklarıma dolan ince toz tabakasını ovmak için dikkatli adımlarla apartmanın ana odasına girdim.

Calista duvara dayalı bir hasırın üzerinde uyuyordu, kılıflı hançerini göğsüne dayamıştı. Ağzımda pudraları ve suyu alkalarken, yalnız bir mumun loş titreşiminde onun profilini inceledim.

Ne tuhaf bir kız. Cesur ve cesur ama bir yandan da dehşet içinde. Kendi kaderinden korkan bir kızdı ve ben nedenini bilmiyordum. Neden ona ekildiğimi bilmiyordum. Ari'ye yardım etmek için burada olduğundan değil, bu farklıydı. İğdlerim beni ona getirdi. Ari uykuya dalmaya hazırlandığı anda, tanımadığım hikâye anlatıcısı aklıma geldi.

Bir anlaşma, birkaç parça yardım bekliyordum. Batı'nın kadınıyla bir bağlantı kurmak hiç aklıma gelmemişti.

"Dediğimi dedim," diye fısıldadı uykusunda inleyerek. Kız omzunun üzerinde yuvarlandı, böylece vücudu bana dönüktü.

Donup kaldım, dinliyordum.

Dudakları aralandı, sözcükler tekrar dökülene kadar derin bir uykuya dalmış gibiydi. "Yeni bir ... satır. Yeni bir hikaye. Kan . . . Eli . Bu topraklara hükmedecek." Calista uykusunda irkildi. "Kalbindeki kıvılcım."

Bir başka iniltiyle yüzü yumuşadı ve odayı sadece hafif nefesler doldurdu.

Kader hikâyeleri onunla rüyalarında mı konuşuyordu? Eli ismi tanıdık geliyordu. Bunu daha sonra sormak üzere aklımın bir köşesine ittim ve bitirmek için döndüğümde gözlerim Calista'nın paspasını döşeme tahtalarından uzak tutan paletin altına sıkışmış siyah yapraklı bir güle takıldı.

Ağzımı çalkaladım ve dikkatlice yatağına doğru ilerledim. Şöminenin üzerindeki gülün yaprakları eski bir parşömen gibi kurumuştı. Başparmağım ve işaret parmağımla yeni gülün kremsi yapraklarından birini mıncıkladım. Kadife gibi serin ve yumuşaktı.

Canlı, dikenli sapın etrafında siyah, saten bir kurdele vardı.

"At onu, Kuzgun Kraliçe."

Sarsılarak geri döndüm, gül bir toz bulutu içinde yere düştü. Calista bana baktı, gözleri ıslak ve genişti.

"Bunlar ne?" Gülü kaldırdım.

"Hayaletlerden gelen hediyeler. Hiçbir anlamları yok." "Onları kimin gönderdiğini bilmiyor musun?"

Calista gerindi ve yüksek sesli bir esnemeyi serbest bırakırken konuştu. "Onları neyin gönderdiğini bilmiyorum." Başını kaşıyarak bacaklarını minderinin kenarından salladı. "Muhtemelen bir hayran. İnanması zor ama kaderimin küçük parçacıklarıyla birkaç tane kazandım. Kuzey'de zincirliyen öğrendiğim küçük bir numara."

"Ve bir hayranınızın gül bırakmak için odanıza girmesi sizi rahatsız etmiyor mu?"

Homurdandı. "Odama girmiyorlar. Onları dışarıda bırakıyorlar. Stefan onları her zaman bulur."

Kardeşine baktım. İkinci minderin üzerine yarı çıplak uzanmış, usulca horluyordu. Çıplak teninde yara izleri vardı.

Kürek kemiklerinin arasında kuzgun kanatlarıyla çevrili bir kılıcın siyah mürekkeple yapılmış dövmesi vardı. Raven Row'da birden fazla kez fark ettiğim bir sembol.

"Stefan ne kadar korumacı olsa da," diye fısıldadım, "onları getirmesine ve onları bırakan herifi avlamamasına şaşırdım. Benim ağabeyim de böyleydi."

Calista'nın ağzının kenarı seğirdi. "Kardeşinden bahsetmen hoşuma gidiyor. Gözlerini aydınlatıyor, benim de kalbimi ısıtıyor. Hatırası bizde böyle şeylere neden oluyorsa, kaderin iyi bir kralı olmalı."

Gülümsedim. "O harika bir kraldı. Adil ve güçlüydü. Ama daha da iyi bir ağabey ve kocaydı. Krallığın her köşesinden herkes onun hayatındaki kadınlara dokunulması halinde savaş çıkaracağını bilirdi."

"Görünüşe göre kanımızda var." Calista ayağa kalktı ve yıkanmak için leğene doğru yürüdü. "Seninle bir kez konuşan hiç kimse, Altın Kral'ı kurtarmak için tüm adaları yakma isteğinden şüphe duymaz."

Onun övgüsü kalbimde güzel bir şok etkisi yarattı.

Anılarımda, Riot Davorin'in beni nasıl yavaş yavaş kıldığını öğrenirse tüm krallığın yanabileceğini biliyordum. Zalimliğe doğru yavaş yavaş inişini bir sır olarak saklamamın bir nedeni de buydu; bir de Davorin'in benim ya da kardeşimin boğazını keseceğinden korkmam.

Ama bir kez daha doğruydı. Ari'nin yaşaması için krallığı terk edebilirdim. Belki bencilceydi, belki de yanlıştı, umurumda değildi.

Stefan uyandıktan sonra aceleyle toparlandık ve güneş, tortuların üzerine doğmadan önce kiracı odasının örümcek ağlarını terk ettik.

Stefan dönüşlerden sonra yaptığı bir iyilik sayesinde bir kayık bulmuştu. Sisler dağılırken kayığı yükledik ve denizin dalgalarına atladık. Sakin sular iki gece boyunca sürdü. Tatsız yemekler bizi tok tuttu. Kaptan Ror'un kemik gemiler ve deniz yılanları hakkında söylediği şantiler bizi eğlendirdi.

İkinci gece, siyah dalgalara her dalışında karnım zıplıyordu. Hava daha sıcaktı, adaların yaklaşan çiçeklerinden gelen kokularla daha yoğundu. Eve yakındık. Ari'ye yakındık.

Gecenin içinde yumuşak bir melodi mırıldanıyordu. Neredeyse istemsizdi ama yaklaştıkça adaların çekimine karşı koyamıyordum. Önümde Kader Okyanusu'nun genişliğinden başka bir şey yoktu, ama bir harita okumadan, karadan gelen çağrı, cazibemin sesi kanımla konuştu.

"Dikkatli ol canım. Deniz şarkıcılarını çağırmak istemezsin," dedi Ror. Fae kulakları, küçük örgüler ve kemik boncuklarla dolu sakalı ve kara gözlerini gizleyen kukuletalı kaşlarıyla kayalar kadar kalındı.

Arada sırada yulaflı kek ve kuru peynir ikram etmek ya da denizin neresinde olduğumuzu bildirmek dışında pek az şey söyledi.

Stefan'ın bizi adalara götürme isteğine hiç itiraz etmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, Ror sanki sadece birinin gemisini kullanmak istemesini bekliyormuş gibiydi.

En son bir gemiye bindiğimde, bir düşmana ait olan adalara dönüyordum. Bu ironiye kıkırdadım. Şimdi, aynı düşmanı kurtarmak için Kader Okyanusu'nun karanlık dalgalarına bakıyordum, ancak şimdi o benim kocamdı.

Ari'nin uzun gemisinde onu biraz daha yakından tanımak için zaman ayırmayı ne kadar isterdim. Şimdi küçük yelkenliyle sohbet etmesi için her şeyimi verirdim.

Stefan'ı tekneyi ne kadar iyi idare ettiğine dair yorumlarıyla güldürüyordu. Ya da Calista'nın gözlerini devirmesini sağlardı. Ya da kollarını bana dolamış, bir an için hiçbir şeyin bize dokunamayacağına dair söz vermiş olurdu.

Sabahın erken saatlerinde adaların doğu koylarına varacaktık. Sonra da Davorin'in yol açtığı hasarlarla yüzleşecektik. İki haftadır özgürdü ve onu tanıyordum. Gücünü tüm adalara çılgınca yaymıştı. Gözlerimi kapadım ve yıldızlara sessiz bir dua gönderdim. Kan Mahkemesi'ne dokunulmamıştı.

"Küpeşteden geri çekilmeyi düşünün Leydim." Ror çenesiyle denizi işaret etti. "Uçurum'un çok yakınından geçiyoruz ve sen burada mırıldanırken ne olacağını bilemiyorum."

"Uçurum mu?"

"Deniz kralı ile kara halkı arasındaki sınır. Burada karanın fae'lerini alıp kemiklerini yiyen deniz şarkıcıları vardır."

Kollarımdaki soğukluğu ovuşturdum. Ari Doğu'da deniz fae kralıyla tanışmıştı. Ror'a deniz kralının Valen Ferus tarafından katledildiğini söylemek istemedim. Ror gibi bir denizci bunu kötü şans olarak algılar ve bizi geri çevirirdi. Yine de bahsettiği deniz şarkıcıları, karşılaşmak istemediğim türden yaratıklardı.

Tüyü aradığımızda Astrid'in üç muhafızını içeri çeken nehir iblislerini yeterince görmüştüm. İstediğim bir ölüm değildi.

Merakımın çekiciliği, geri çekilirken bakışlarımı k ü p e ş t e n i n üzerine çekti. Küçük bir an için karanlık yüzeyin altında bir altın parıltısı gördüğüme e m i n d i m .
"Yapabiliyorken dinlenmek en iyisi," dedi Ror. Bir küpeşteyi işaret etti.

kıç tarafına küçük bir çadır kurmuştu. Stefan banklardan birine kıvrılmış, bir kolunu yana sarkıtmıştı ama Calista çadırın altına sıkışmıştı.

Kapağı geri çektim ve yanına yerleştim. Hareketlerim parşömen, mürekkep ve kız kardeşlerden aldığı yeni tüy kalemleri taşıdığı deri çantasını hışırdattı. Bileğine bağladığı siyah kurdeleye dikkat ettim. Oturduğu apartmandaki tozlu güllerin etrafındakine benzer bir kurdele.

İnledi ve yumuşak sözler mırıldanarak omzunun üzerine yuvarlandı. "Her yirmi iki günde bir lanetleniyor ..."

Durakladım, tek kaşım kalkıktı. "Calista?"

Beni bulana kadar gözleri biraz çılgınca açılmıştı. "Kuzgun Kraliçe. Orada mıyız?"

"Neredeyse." Arkama yaslandım ve yüzüm ona dönük olacak şekilde yuvarlandım. "Lanetle ilgili bir rüya mı görüyordun?"

Kadın esnedi. "Ne laneti?"

"Bilmiyorum, her gün yirmi iki dediniz, sonra da lanetle ilgili bir şey söylediniz."

Calista elinin topuğuyla bir gözünü ovuşturdu. "Lanetli kralın hikâyesine benziyor. Muhtemelen nasıl aptallaştıklarını ve benden onu tekrar lanetlememi istediklerini hayal ediyordur."

Sırıttım ve çantamı başımın altına sıkıştırdım. "Adalara ulaştığımızda dikkatli adımlar atmamız gerekecek. Davorin'in yolumuza ne gibi savunmalar yerleştirdiğini bilmiyorum."

"Hiçbir zaman sürprizleri seven biri olmadım," dedi. "Ama hırsız prenze ve birkaç savaşçının nöbet tuttuğuna da güvenmek zorundayım."

Gunnar Strom, Stieg, Frey ve hatta Rune'un nöbet tuttuklarını ve dönmemi beklediklerini bilmek beni biraz rahatlatmıştı. Zekiydiler. Gunnar'ın garip bir büyüğü vardı, bildiğim tüm zorlamalardan daha güçlüydü ve Rune kendi başına korkutucuydu.

Zayıf değillerdi ve Davorin ne hayatta kaldıkları her şeyi ne de hayatta kalmaya devam etmek için sahip oldukları iradeyi biliyordu.

"Cesursun, biliyorsun," diye fısıldadım. "Birçok savaşa yardım ettin ama yine de yardıma gelmeye devam ediyorsun."

Calista bana baktı, gözleri ay ışığında parlak kristaller gibiydi. "Belki de tekrar kaçırılmamak içindir. Siz serserilere savaşlarınızda yardım ettiğim sürece güvende olduğumu biliyorum. Bencilce sebepler, Kuzgun Kraliçe."

Kıkırdadım. "Kuzey'e götürüldüğünde kaç yaşındaydın?"

"Bilmiyorum. Belki yedi, sanırım."

"Ve sen şimdi kaç yaşındasın? On sekiz, on dokuz?" "Sanırım."

Şaşkınlıkla dirseğime yaslandım. "Tahmin mi ediyorsun? Kaç yaşındasın sen?"

Calista karşı omzunun üzerine yuvarlanmadan önce uzun bir nefes boyunca bana ters ters baktı. "Uyuyordum ve uyumaya devam etmek istiyorum."

Sessizleşti, sanki hemen uykuya daldığını düşünmemi istiyormuş gibi derin derin nefes alıyordu.

Tuhaf kız. Onu tanıdıkça daha da garipleşti.

Ror yelkenliyi küçük bir koya yönlendirirken, "DİKKATLİ OL," diye bağırdım.

Kan Mahkemesi'nin sınırlarındaydık. Cehennem Geçidi'ni oluşturan koyu renkli taş kayalıklar ve tepeler Yosun Korusu'nun kenarlarının ötesinde görülebiliyordu.

Ror kalın ladin ağaçları ve yüksek meşelerle korunan bir dereye doğru kürek çekerken su geminin yanlarına vuruyordu. Başımızı örtmüş ve yüzümüzü Calista'nın mürekkebiyle karartmıştık ama sanki binlerce göz her hareketimizi izliyormuş gibi tenim karıncalanıyordu.

"Seni uçurumun kenarında bırakıyorum," diye mırıldandı Ror. "Gelgiti yakalamam gerekiyor."

Suyun bizi kıyıya yaklaştıran her çekişinde, Gorm'un sarayına ulaşma ve Ari'yle göz göze gelme dürtüsü her türlü mantıklı düşüncenin önüne geçti. O anda, Davorin'e saldırması için neredeyse meydan okuyordum. Kanımın endişeli bir enerjiyle uğuldaması, hiç şüphesiz, birkaç dakika içinde dişlerimle boğazını kemirmemi sağlayacaktı.

Ror başıyla kıyı şeridini işaret etti, eşyalarımızı toplamamızı söyledi ve yelkenliyi yumrulu, bükülmüş bir ağaca doğru çekti. Çamur ve bataklık otları kenarı gözden saklıyordu. Gerekirse nehrin yukarısına doğru ilerleyecektik.

Çok fazla ses çıkarmamaya dikkat ederek kenardan atladım. Su buz gibiydi ve beni uyluklarıma kadar çarptı. Birkaç bıçak ve giysiyle dolu çantamı omuzladım ve avuçlarımı kaldırdım. Şarkı ağaçları hedef alıyordu. Sıcak cazibe damarlarımı ısıttı. Adalar için sözler ve istekler yavaş melodinin içinde eridi.

Riot'un bana öğrettiği şekliyle, toprağın seidrini nasıl kullanacağım, ona güvenilir bir yoldaş gibi davranmaktı. Ben de

karşılığında adalar da bana bakacaktı. Toprağın dilini anlamak zaman, sabır ve pratik gerektiriyordu. Sonra, topraktaki cazibenin güvenini ve bağlantısını kazanmak biraz daha zaman aldı.

Şarkı oradaydı, cazibem ve kan tüyüm bunu sağlıyordu ama toprağı korumaz ya da ona saygı göstermezsem, onun da beni terk etme ihtimali her zaman vardı.

Bu gece, şarkımda bir zayıflık vardı.

Ağaçlar ürperdi ve dallar uzayıp üzerimize uzanarak bizi gözden koruduğunda dudaklarımdan bir gülümseme süzüldü. Çağrıma cevap verdiler ama şüphesiz Ari burada ve bilinçli olsaydı ağaçlar koca bir kale oluşturabilirdi.

"Etkileyici," dedi Stefan arkamdan.

İşe yarayacaktı. Şimdilik.

Çömeliş Calista ve Stefan'a beni takip etmelerini işaret ettim ama hiç ses çıkmadı.

"Ne oldu?" Tısladım.

Stefan hâlâ teknedeydi ve kız kardeşinin arkasında duruyordu ama Calista çatık kaşlarla kıyıya bakıyordu.

"Görüş alanından çıkmamız gerek," diye ısrar ettim. "Sorun nedir?"

"Buraya hiç gelmedik, değil mi Stef?" Calista sordu, ses tonunda bir ürperti vardı.

"Bu hayatta değil." Kardeşi onun kaburgalarını dürttü. "Hadi, gitmemiz gerek."

Sonunda gözlerini kırptırdı ve suya girdi. Ror'a dönüp bakmadan nehir kıyısındaki nemli çalılar arasına daldık.

Tuniğimin üstünü çekiştirirken dişlerim takırdadı. "Ağaçların arasına gidip bir yol arayacağım."

"Gerek yok." Calista kaskatı kesildi ve gözlerini ağaçlara dikti. "Görünüşe göre çoktan bulunmuşuz."

Etrafımda döndüm ve bir anda elim bacağıma bağlı bıçağa gitti. Ağaçlar ayrıldı ve çeliğin parıltısı

Bo ağzının üstünden siyah bir kumaş şeridi çektiirmeden önce tek gördüğüm ay ışığının altındaki ışıktı.

Bana sırtıttı -hayır, hırladı-. Parmaklarının uçları kılıcının etrafında kıvrıldı ve ben keskin bir nefes verdim. Teni koyu maviye dönmüştü ve gözleri, onlar Bo'nun gözleri değildi. Siyah damarlar dökülmüş mürekkep gibi beyazların üzerinde kıvrılıyordu.

"Tekrar hoş geldin, Saga." Tanrım, sesi dilini kaplayan kurumuş saman gibi sertti. "Efendimiz seni görmek istiyor."

Bölüm 13

Kuzgun Kraliçe

"ARKADAŞIN DEĞİL Mİ?" Calista ağzının kenarından sordu.

"Bir zamanlar öyle olabilirdi." Kalçamdaki ipten bıçağı kaptım.

Bo'ya birkaç tanıdık Borough muhafızı katıldı, hepsi de kendisi gibi Vahşi Veba'da boğulmuştu. Gözlerinde hiç ışık yoktu. Öldürme, savaş ve nefret arzusuyla büyülenmişlerdi. Davorin, hayatlarındaki en ufak bir sıkıntıyı kan dökecek kadar şiddetli bir intikama dönüştürüyordu.

Hiç şüphe yok ki, Bo benim vatanına ve savaş lorduna ihanet ettiğime inandıysa, beni parça parça katletmek için en az yüz yol sayıyordu.

"Benim göreceğim bir lordum yok, Bo. Gördüğün gibi, bu toprakların varisi benim." Elimdeki bıçağı çevirdim. Onca zaman Davorin'in eşiydim ve bıçağı ancak o bana ihanet ettikten sonra öğrenebildim.

"Kendini utandırma." Bo daha önce hiç sahip olmadığı bir kibirle kıkırdadı. Yozlaşmış Borough muhafızlarından birkaçı da aynısını yaptı ve gümüş baltalarını ya da bronz seax kılıçlarını kınından çıkardılar.

Bo ile çalışmıştım. Kılıcı en az onun kadar iyi biliyordum. Güçlü olduğu kadar zayıf yönlerini de biliyordum. Bo solunu tercih eder ve ağır vuruşlar kullanırdı. Eğer onu

rahatlık tarafı, benim daha hafif, daha hızlı vuruşlarım onun acımasız vuruşlarından daha fazla hasar verebilirdi.

Silahım savaş bıçaklarının yanında soluk kalıyordu ama sanki bir düzine boğaz kesmekten kanla kaplanmış gibi elimde döndürdüm.

"Bence bu iş bittiğinde utanan sen olacaksın, Bo."

Ona doğru hamle yaptım, toprağı, ağaçları ve tüm Mossgrove'u bize yardım etmeye çağırdım.

Bo bıçağımın dilimini sersemlemiş, eğik bir blokla karşıladı. Sanki gerçekten saldıracağımı tahmin etmemiş gibiydi. Davorin benim hakkımda ne düşünüyordur acaba? Hâlâ bıçağın hangi ucunun kabzayı tuttuğunu bilmeyen yapmacık eşi. Bo aklını kaybetmişti. Bir zamanlar tanıdığı Saga, Davorin'in cazibesinin çağrısıyla lekelenmişti.

Borough muhafızlarıyla geçirdiğim zaman boştu; soğuk bir kalbin laneti içindeydim ama bu bana bazı açılardan iyi geldi. Hissetmeden, düşünmeden öldürmeye odaklandım. Sevgi ve yaşayan bir kalple bile, umursamaz, düşüncesiz bir savaşçıya dönüşmeyi başardım.

Bo vurdu. Savuşturdum ve dizine tekme attım. Geriye doğru tökezledi, yüzünde bir şok ifadesi vardı. Küçük bıçağım kılıcını sıyırıp geçti ve göğsünün bir tarafını sıyırdı.

Damarlarımda cazibe uyandı. Kalbimin her atışında toprağa, ormana olan çağrı güçlendi. Bir meşe ağacı gövdesinden kırıldığında boğazımdan kaba bir kahkaha koptu. Kendini benim için feda ederek yan yattı ve Bo'nun arkasına düştü.

Geriye doğru düştü.

"Arkanızdayım Kuzgun Kraliçe!" Calista'nın haykırışına manyakça bir kahkaha karışmıştı. Vahşi bir köpeğin vücudun zayıf noktalarını kemirmesi gibi kalçaları ve kaburgaları kesiyordu.

Dallar eğildiğinde, nehir karaya doğru ilerlediğinde, muhafızları düşen dallar, yapraklar ve kalın çamur yığınları içinde yuttuğunda masalcı haykırdı. Onu eğdi

İnce dallar muhafızların gözlerini kamçılادıkça gülerek başını geriye attı.

Stefan görüldüğünden daha yetenekliydi. Elinde bir hançer vardı ve -tanrım- bıçağı bir muhafızın çenesinin alt tarafına saplarken dişlerinin arasında hâlâ bir ot rulosu vardı.

Bo ayağını bastığı yeri buldu. Kılıcını aşağı çekti. Başımın üzerinde kilitlenerek çarpıştığımızda homurdandım. Yüz yüze, burun buruna, dudağı kıvrılmıştı. "Dövüşü bırak, Saga. Hiç şansın yok."

Dişlerimi gösterdim. "O zaman neden ben kazanıyorum?"

Basit bir not, cazibem aracılığıyla bir yalvarış ve toprak cevap verdi. Otlar, zararlı otlar gibi kalın bıçaklar halinde uzadı. Bo'nun ayak bileklerini ve el bileklerini sararak onu yere bağladılar. Çalılar ve çalılar dikenli prangalarla boynuna dolandı.

Bıçağı kalbinin üzerine tuttum ve yakınına eğildim. "Hâlâ nefes alıyor olmanın tek nedeni Rune'a seni kurtarmak için elimden geleni yapacağıma söz vermiş olmam. O seni seviyor, biliyorsun. İkinizi izledim ve bir zamanlar senin de aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ettim." Bo'nun yanağına bir tokat attım. Hiç irkilmedi. Çenesi titredi ve bana ters ters baktı ama gözlerinde bir titreşim, en ufak bir kayma vardı. "Kafanı Davorin'in kışından çek, Bo. Seni gerçekten önemseyen biriyle nasıl bir hayatın olabileceğini gör."

Bo alay etti. Ben geri çekilemeden eli dikenli sarmaşıklardan birini yarıp bileğimi kavradı.

Beni çalıların arasına çektiğinde bir çığlık attım. İğne uçları derimi kesiyordu. Gözlerime gelen darbelerden kaçınmak için yüzümü çevirdim.

"Saga!" Calista haykırdı. Ağır ayak sesleri toprağı dövüyordu.

Bo parmaklarını saçlarıma geçirdi, burnunu burnuma dayadı. "Seni neden istiyor, Saga? Bir zamanlar güçlü erkekler için bacaklarını açan bir muhafızdan başka bir şey değilsin. Bize en sevdiği fahişeden bahsetti."

"Hiçbir şey bilmiyorsun." Kurtulmaya çalışarak yer değiştirdim. Bo'nun ikinci eli tuzağımdan kurtuldu. Kelimeler dilimin üzerinde kurudu. Toprağa yapılan çağrı düşüncelerimi boşa çıkardı. Derimin altında bir seidr sızısı, cazibem yanıyordu ama panik onu kullanmamı engelledi.

Davorin'in zalimliğine dair anılar zihnimi zehirlemenin bir yolunu bulmuştu. Şimdi ayaklarının dibinde diz çöktürülürsem bana yapacağı şeyler beni zayıflatıcı bir uyuşukluğa boğuyordu. Mücadele edemiyordum. Sadece korkuyu ve zihnimdeki çılgınlığı düşünebiliyordum.

Söz vermiştin, Saga. Ari'nin sesi yalvardı. Eski eşimin alaycı bakışlarını kocamın sert gözleriyle değiştirerek korkuyu bastırmaya çalıştım. Uyandığında orada olacağıma söz vermiştim; bu sözü tutmaya niyetliydim.

"Dövüş onunla, Bo!" Kelimeler dişlerimin arasından kayıp gitti. "Onunla savaşabilirsin. Bize geri dön."

Dudakları kıvrıldığında Bo'nun burnu kırıştı ama zehirli bakışlarındaki mürekkepli damarların derinliklerinde bir tanıma titreşimi vardı. Bir yumuşaklık, derin ve gömülü. Tuniğimin kolu yukarı kaydı ve Riot'un ön kolumdaki kraliyet mührünü ortaya çıkardı. Bo hızlı bir bakışla işareti inceledi, sonra tekrar bakışlarımla buluştu.

"Bo, yapma-" Bo bir anda yere yığılıp garip bir açıyla bükülmüş bileğini tutarken boğazımdan bir çığlık koptu.

Acı içinde bağırdı ama bu uzun sürmeyecekti. Karanlık bir sis patlaması bizi bütünüyle yuttu. Dumanlı filamente karşı öksürdüm ve Bo'nun kırık tutuşu nihayet serbest kaldığında tökezleyerek geri çekildim.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde öksürdüm ve Calista için bağırdım.

Dumanın yanmasıyla gözyaşlarım yanaklarıma sıçradı. Hiçbir şey göremiyordum. Sonra bitti.

Sanki bir esinti açıklıkta dalgalanıyormuş gibi, duman tekrar yutuldu. Bo da dahil olmak üzere Borough muhafızları yere çökmüş, uyuyorlardı. Göğüsleri derin, huzurlu nefeslerle yükseliyordu.

Savaşçılarının arasında duran üç kukuletalı figür cepleri karıştırıp kılıçları kaparken sırtüstü dönüp kaçmaya çalıştım. Üçünden en uzun olanı avuçlarının arasında bir kese dolusu sikke savurdu. En küçükleri ise yeşim taşı kabuklu bir hançeri avuçlarında döndürüyordu. Bir süre sonra küçük olan kukuletasını geri attı.

Dağınık siyah saçlı ve sinsî bir sırıtışı olan sırık gibi bir çocuk bana doğru baktı. Kıkırdayarak hançeri bana doğrulttu. "Bileğine iyi dokunmuşsun, sence de öyle değil mi Thrall?"

Tanıdık biriydi ama zihnim onu tanımak için çok çılgınca dönüyordu. Ta ki diğer iki figür pelerinlerini çıkarana kadar.

Niklas Tjuv ve eşi Junius.

Niklas para kesesini pantolonunun içine soktu, gözlerini bana dikti ve parmaklarına pirinç halkalar geçirdi. Adamın saçları omuzlarına kadar dökülüyordu ve dövmeli rünler ellerinin üstünü ve boğazının önünü kaplamıştı.

Niklas uzun boyluydu, Ari kadar güçlü bir kılıç değildi ama karanlıkta karşılaşmak isteyeceğim türden bir adam da değildi. Bakışlarımla karşılaştığında gülümseme şekli, kurbanın öldüğünü bile anlamayacağı bir ustalıkla ete nasıl bıçak saplanacağını bildiğine şüphe bırakmıyordu.

Karısı elini onun pazusunun üzerinde tutuyordu. Uzun abanoz örgüleri omuzlarına dökülüyor, yanaklarındaki ve gözlerindeki sürmeler kahverengi tenini koyulaştırıyordu. Zekiydiler; Niklas'ın iksirler ve zehirler konusundaki becerilerini nasıl kullandığına, Junius'un onları tuzağa düşürmek için başkalarının yalanlarını nasıl yuttuğuna tanık olmuşum.

"Mektubumu aldığınızı bilmek güzel." Calista bir kayanın tepesinden atladı. Aramıza girdi, beni korumak için mi yoksa onları selamlamak için mi, anlayamadım. "Kemik kırıcıyı getireceğini bilmiyordum ama şikâyetçi değilim."

Calista çocuğa göz kırptı.

Niklas'ın ağzının bir tarafı seğirdi. "Junie notunu aldığı anda Ash Skítkast'taydı."

"Soru yok, öylece gittiniz mi?" Calista çenesini ovuşturdu. "Kendimi biraz güçlü hissediyorum."

Niklas kıkırdadı, bakışları yarım nefeslik bir süre için bana kaydı. "Junie bir tuzak tadı almadı ve sen de etkileyici bir şekilde uğursuz bir dil kullandın. Ayrıca bozuk kanı hedef almak için yapılmış eşsiz iksirler istedin. Hangi Elixist hayır diyebilir ki?"

Uyuyan muhafızlara baktım, biz hâlâ ayaktaiken dumanların arasında kaybolmuşlardı. "Onların kanını hedef almadan .

. . kurguyu bilmeden mi?"

Niklas alay etti. "Etkileyici, değil mi? Şimdi, Ari ve krallıklarımızın sonu hakkındaki bu şey de ne? Bana geveze piçin başka bir tahta geçmeye çalışmadığını söyle. Bunun sonunu asla duyamayacağız."

Şaka yapıyorlardı ama Ari'nin sözleri göğsüme saplandı.

Calista, "Tahta çıkmayı b a ş a r d ı , " dedi.

Başparmağını omzunun üzerinden bana doğru salladı. "Ama belki de her şeyi ondan duymalısın."

"Hain köle mi?" Niklas kollarını kavuşturdu, yüzünde hınzırca bir sırıtış vardı.

Beni Öteki Dünya'ya göndermek için üzerindeki zehirleri kullanmadan önce kendimi açıklayacak kadar uzun konuşmama izin vereceğine ikna olmamıştım.

Niklas hareketsizdi ama Junius beni inceliyordu.

"Ben Junius, belki bilmiyorsundur diye söylüyorum, sana birkaç sorum olacak." Alanı geçip bana doğru geldi. "Ari'ye zarar verdin mi?"

"Hayır."

Dudaklarını yaladı, şüphesiz cevabın doğruluğunu test ediyordu, sonra başını eğdi. "Şaşırtıcı. Son bildiğim kadarıyla o senin hor görülen efendindi. Artık durum böyle değil mi?"

"Öyle değil," dedim usulca. "Artık Ari'nin kölesi değilim. Ben onun karısıyım."

Sersemlemeyi bekliyordum ama kahkahayı değil.

"Lanet olsun." Niklas bir elini yüzünde gezdirdi. "Ari gidip yemin etti ve ona söylemedi mi?" Şöyle bir baktı

Karısı. "Kraliçe onu katledecek."

Junius kıs kıs güldü ve tekrar bana döndü. "Sadece karısı mı? Sanki benden bir şey saklıyormuşsun gibi hissediyorum. Calista'nın Ari'nin tahta geçmesiyle ilgili söylediği şey neydi?"

Yer değiştirdim ve etrafa saçılmış cesetlere baktım. "Sana her şeyi anlatacağım ama açıkta kalmamalıyız."

"Bana bir dakika verin, bir saatten daha uzun bir süre korunacağız." Niklas kanvas ceketinden bir kese çıkardı ve geniş bir daire çizerek, içindekiler bitene kadar etrafımıza beyaz toz serpti. Deri keseyi fırlattı ve ellerini sildi. "İşte. Büyü geçene kadar kimse bu çizgiyi geçemeyecek ve bizi göremeyecek. Ben olsam konuşmaya başlardım."

Sesim alçak, sert bir şeye dönüştü. "Açıkladıktan sonra bir daha sorgulanmamayı rica ediyorum. Ari'den yeterince uzun süre ayrı kaldım ve sabrım tükeniyor. Korkarım yakında bıçak ve kanla harekete geçmeye zorlanacağım."

Junius sırtıttı. "Bal gibi tatlı. Dilinden yalan çıkmaz." Kolumu kocasına yaptığı gibi tuttu. "Ari Sekundär için özel bir yerim var. Onu Kuzey'deki isyancıların kralı olduğundan beri tanırım. Onun tarafından esir tutuldum."

"Stieg gibi."

"Kesinlikle." Junius, gözlerinin koyu gölgesindeki ateşle bakışlarımı karşıladı. "Kocanın esiri olmaktan korkmadım, çünkü birbirimizi çok az tanıdığımız zamanlarda bile bir kez bile yalanın tadına bakmadım. Çok şey saklıyordu, bunu hepimiz söyleyebilirdik ama eğer onun kalbini tuzağa düşüren sen olduysan, senin yanında olacağım."

Parmaklarım yanlarımda seğirdi. Hareket etmem, bir şeyler yapmam gerekiyordu.

"Bir saat geçe." Niklas başını beyaz toza doğru eğdi. "Neredeyse bir saattir Calista'nın gelmesini bekliyoruz."

İki gece. Suya bu kadar yakınken havanın ne kadar bunaltıcı olduğunu biliyor musun? Şimdi bize neden burada olduğumuzu söyle."

İlk başta kelimeler yavaş yavaş geldi, ama yavaş yavaş hikaye baştan sona çiçek açtı. Onlara nasıl lanetli soylular arasında yer aldığımı, Ari'nin kalbimi çevreleyen buzdan nasıl kurtardığını anlattım. Davorin'den, ihanetinin yüzyıllar boyunca, krallıklar boyunca yarattığı etkiden bahsettim. Junius ve Niklas dinlediler ve ben konuştuğum farkında olmadan birbirlerine yaklaştılar, ta ki parmakları sıkıca kenetlenene kadar. Çocuk Ash, solgun yüzünde dalgın bir ifadeyle pür dikkat dinliyordu.

Prenses Signe'nin ölümünde Ari'ye karşı yapılan ihaneti ve onun adını temize çıkarmak ve vahşi vebayı iyileştirmek için yaptığımız yolculuğu anlattım.

"Demek tahmin bu." Niklas düşen muhafızları işaret etti.

"Evet."

"Yeterince uzun süre uyumalarına izin verirsek, içtikleri dumanın onları içten dışa kaynatması iyi bir şey. Acılarına son vereceğiz." Niklas sırttı, sanki bu düşünce hem merhametli hem de heyecan vericiydi.

"Hayır!" Daha iyi düşünmeden Falkyn'in kolunu kavradım. "Onu tanıdın mı?" Bo'yu işaret ettim.

"Şimdi bakıyorum da ... Kara Saray'daki savaşın sonunda Kral Bracken'ın yanındaydı."

"Evet. Bo. O bir iz sürücü, Güney Adalarına şiddetle sadık. Öyle bir şekilde çarpıtılmış ki beni zor tanıyor ama ölmesine izin veremem."

Falkyn tereddüt etti, sonra Bo'ya doğru yürüdü ve kararmış bir yaprağı dilinin üzerine itti. Bo hareket etmedi ama Niklas, "İşte oldu. Ölmeyecek. Henüz ölmedi.

Niklas'ın sinsi sırtışı çoktan gitmişti. Bana bir parça endişe, hatta belki de korkuyla bakıyordu. Onun gibi bir adam için sinir bozucu bir bakış. "Ari'ye ne oldu?"

Kelimeleri bulmak on nefesimi aldı. Sesim utanç verici bir şekilde çatallaştı, ama konuşmayı başardım

her korkunç gerçeği. Davorin'e karşı çektiği acıyı, kanından sızan zehri. Durakladım, bir elimi kalbime götürerek onun bir fae uykusunda kilitli olduğunu ve bunu nasıl sonlandıracağımı bilmediğimi itiraf ettim.

Niklas küçük çemberimizin etrafında volta atıyor, çoktan düşüncelere dalmıştı. Kirli çenesini ovuşturuyor, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve ara sıra parmaklarını saçlarında gezdiriyordu.

Junius'un bir kolu Ash'in omuzlarına dolanmıştı, çocuk onunla aynı boyda olsa bile. Korumacı görünüyordu, sanki bir anda yanlarında genç biri olduğu için pişman olmuştu.

"Beni aramakta haklıydın." Niklas en sonunda şöyle dedi. "Ben yapmadım," dedi Calista. "Sen benim aklıma geldin ve ben bu tür düşünceleri görmezden gelmekten daha iyi biliyorum."

Niklas, "Kuzey Savaşı'ndan bu yana fae uykusu üzerine çok çalıştım," diye açıkladı. "Valen ve Sol ailelerini yüzyıllar süren uykularından uyandırdıklarında ben de oradaydım. Onları farklıydı - Lilianna Ferus Gece Halkı olmadığı için öfkeyle yapıldı."

"Farklar nelerdir?"

Niklas dudaklarını büzdü. "Öfke uykusu kantripsler ve onları uyandıracak bir anahtarla bozulur. Onların durumunda anahtar çocuklarının kanıydı. Fae uykusu daha derindir." Yaklaştığında gözleri karardı. "Fae uykusunda uyanmak bir yolculuktur. Fae'nin ancak daha güçlü bir güç onu özgür bıraktığında uyandığı zihinsel bir sıkıntı."

Damarlarımdaki kan ateşle kıvılcımlandı, içime doğru hastalıklı dalgalar halinde aktı. "Ya çıkış yolunu asla bulamazsa?"

Niklas'ın cevap vermesine gerek yoktu - yüzü gerçeği ortaya koyuyordu - yine de cevap verdi. "O halde, o bizim için kayıp."

Bölüm 14

Altın Kral

MEADOW'DA TAMAMEN ÇIPLAK, uzun zaman önce rüzgârın ısırığını hissetmeyi bırakmıştım. Gözlerim, onun mükemmel vücudunu benimkinin üzerine sabitlediğim yere bakmaktan kurumuştı. Onun iç çekişlerini, adımı inleyişini, çılgınca pençelemeleri yüzünden omuzlarımdaki parçalanmış deriyi düşünmek bana işkence ediyordu.

Şimdi burada sıkışıp kalmıştım, umutsuz ve amaçsız. "Daha ne kadar somurtmayı planlıyorsun?"

"Söyle bana -lütfen söyle bana- bunca zamandır orada değildin." Sarkan pantolonumla boğuşurken ellerim titredi ve Wraith derenin karşısındaki ağaçların arasından bir adım attı.

Gözleri, hatta yarı maskesinin altındakiler bile, açıklıkta dolaştı ve ezilmiş çimenlere takıldı. "Her şeyin durumuna bakılırsa, tüm bunlar olurken kenarda durmak. . . yapacağım son şey olurdu." Başını öne eğdi. "İfadenden yine tüm dertlerine ağıt yaktığını anladım."

"Asla ağıt yakmam, ama o nereye giderse gitsin onu takip etmenin bir yolunu bulmak için büyük planlarım var. Ya da hiçliğe karışmayı tercih edeceğim ki bu çok yazık olur çünkü karıma bir ay sürecek bir kaçamak için müstehcen bir söz verdim ve bunu yerine getirememekten nefret ediyorum. Şimdi, izin verirsiniz, yalnız kalmak istiyorum."

Wraith kıkırdadı -daha çok alay etti- ama sonunda ses tonunda biraz mizah vardı. "Devam etmeyi bırak, değersiz bir deri yığını gibi dolaşabilirsin ya da sana rehberlik etmeme izin ver."

"Neden beni buradan kurtarmıyorsun? Beni burada tutuyorsun, değil mi?"

Wraith ağaçlara doğru geri çekildi, sessiz bir şekilde beni takip etmemi istedi ve şöyle dedi: "Karının hayatta kalmak için en iyi şansa sahip olmasını istiyorsan öğrenmen gereken çok şey var. Bunları bir uykuda öğrenmeni beklemiyordum ama kader bazen şaşırtıcı olabiliyor. İstiyorsan git; seni durdurmayacağım. Elbette nasıl yapacağını söylemeyeceğim ama denemekten de alıkoymayacağım seni."

Ancak gölgelerin içinde kaybolduğunda huysuz bir inilti çıkardım, tuniğimi giydim ve peşinden ormana doğru süzüldüm.

Ağaçların arasından sessizce geçtik ama her adımımız araziye değiştirdi. Beyaz kavaklar eriyerek sütunlara dönüştü. Çimenler sertleşerek tahta döşemelere dönüştü. Bir bahar esintisinin taze serinliği, parşömen, mürekkep ve toz gibi küflü havaya dönüştü.

Orman seyrelip ağaçlar bir dış avlunun etrafındaki yıpranmış sütunlara dönüştüğünde bana "Hikayen parça parça, an be an inşa edildi," dedi. "Her parça seni bugününe getirdi. Bu savaşta sadece nasıl olduğunu görmeyi işine yarayacaktır."

Çeliğin çeliğe çarparken çıkardığı sesler taş duvarlarda yankılandı. Wraith alçak bir dalı geri çekerek yuvarlak bir avluyu ortaya çıkardı. Bıçaklar, oklar, mızraklar ve sopaların yığınlar halinde dizildiği bir alan, bilek yüksekliğinde çimenlerle kaplıydı.

Son imgelemdeki aynı yüzbaşı, dört kişiyle birlikte kadınlı erkekli sıraların arasında yürüyor, kesik kesik emirler yağıdırıyordu. Dişlerinin arasına bir ot rulosu sıkıştırdı ve genç bir savaşçının ayağını düzeltmesine yardım etti.

Her yaştan savaşçı, komutanlarının çağrısı üzerine savaş duruşlarını ve saldırılarını belirledi. Rünleri olan tecrübeli

savaşçılardan

elmacık kemiklerine mürekkep sürülmüş, henüz bıyıkları çıkmamış sıska çocuklara.

Riot, ellerinde tahta kılıçlar olan bir grup gencin önünde dövüş alanının karşısındaydı. Çocuklar basit vuruşları işaretliyor ve her harekette adımları bağırarak söylüyorlardı. Riot neredeyse siyah görünecek kadar koyu, ince yeşil bir tunik giymişti ve en genç savaşçıları bitirdiğinde onları alkışladı.

"İyi iş çıkardınız. Rave herhangi birinize sahip olmaktan gurur duyacaktır."

Çocukların yüzleri gülüyordu ve kral onları kovar kovmaz çoğu, içinde pırıl pırıl meyve suları ve yığınla et ve peynir bulunan masaya doğru koşmaya başladı.

"Silas." Riot koşarak uzaklaşmadan önce bir çocuğun tuniğinin yakasını çekiştirdi. "Nereye gidiyorsun?"

Çocuk arkasını döndü ve gözlerim büyüdü.

"Şarkıyı söyleyen çocuk bu," diye mırıldandım. Biraz daha büyüktü, belki bir ya da iki yaş büyüktü ama büyük salona sürükledikleri sıska, kirli çocuğun aksine, bu çocuk bedenine uygun kıyafetler giyiyordu ve kemiklerinde daha fazla et vardı.

"Bu hikâyede birden fazla kader işçisi rol oynadı, Ari," dedi Wraith.

Çocuk sendeleyerek Riot'a doğru geri döndü. "Ben de onlarla gidecektim."

"Öyle mi? Ders sona erdi mi?" Kral kollarını kavuşturdu.

"Um . . ." Çocuk ayaklarının üzerinde kaydı. "Şey, düşündüm de-" "Bırak çocuk çocukluğunu yapsın. Kimseyi öldürmeyeceğine sizi temin ederim."

Arkalarından kahkahalar geldi. Saçları yazdan açılmış bir kadın avluya girdi. "Ayrıca, ziyaretçilerimiz var."

Benim nefes yakalandı içinde benim göğüs ne zaman başka bir Yüzü ilk kadının arkasından geldi.

Saga.

Yanımdaki kibirli zavallıyı hemen görmezden geldim. Orada değilmiş gibi davranmak daha iyi.

Karım mavi ipek ve satenden yapılmış ince bir elbise giymişti, etek altı yürürken hışırdıyordu ve yara izi olmayan teni altın zincirler üzerinde kırmızı taşlarla sarılmıştı, saçları bukleler ve örgüler halindeydi ve yine lanet bir kurdele vardı.

Masumdu ve hayatının yakında nasıl bir hal alacağından habersizdi.

Saga'nın kollarında kundaklanmış bir çocuk vardı. Bacaklarının dolgunluğuna ve küçüklüğüne bakılırsa, çocuğun iki yaşına yaklaştığını tahmin ediyorum. Bu da Saga'nın neredeyse bir o kadar süredir o kanayan manyağın kraliyet eşliğini yaptığı anlamına geliyor.

Riot gülümsedi. "Bu bir sürpriz oldu. Yarın geleceğini sanıyordum. Rave, savaş lordun geldi."

Davorin krala doğru yürürken, dövüşen muhafızlar bir anda hazırola geçip yumruklarını kalplerinin üzerine indirdiler.

Savaşçılara ters ters baktı ve havladı, "Dışarı. Kralla yalnız konuşacağım."

Kaptanlar bir an bile tereddüt etmeden savaş lordunun emirlerini tekrarladılar ve ter içindeki savaşçıları avludan dışarı çıkardılar.

Parmaklarım yanımda kıpırdadı. Keşke kralın kemerindeki kılıcı alıp ucunu savaş lordunun boğazına geçirebilseydim.

İlk kadın Riot'un koluna uzandı ve kralın arkasındaki çocuğa bakmadan önce yanağına bir öpücük kondurdu. "Çocuğu derslerinle yorup duruyorsun." Saga homurdandı ve yanıma geldi, gözleri Riot'taydı, ama-tanrım-o tam oradaydı.

Mükemmel ve ulaşılması çok zor. Yine de denedim.

"Burada değilsin Ari," dedi Wraith elini omzuma koyarak. "Sana tepki vermeyecektir."

Nabzım hızla atarken onu görmezden geldim ve Saga'nın uzun buklelerinden birine uzandım. Kısa bir süre önce onu kollarıma almıştım ama bu yeterli değildi. Ona dokunmak için elime geçen hiçbir fırsat, onu uyanık ve canlı olarak kesin olarak yakalayana kadar yeterli olmayacaktı.

Parmaklarım ona dokunduğunda hiçbir şey beklemiyordum, bir hava esintisi, bir his fısıltısı, ama saçları ellerimde yumuşacıktı. İpeksi ve lavanta sabunuyla doluydu. Tam arkasına geçtim, gözlerimi kapadım ve onu içime çektim.

Saga'nın görüntüsü sarsıldı, omzunun üzerinden baktı, doğrudan bana baktı ve zalim eşine bir adım daha yaklaşmadan önce ürperdi.

"İlginç." Wraith çenesini ovuşturdu. "Seni hissetti. Derindeki o işaretin kalbinin tüm versiyonlarına bağlandığının kanıtı."

"Açıklama uydurmaya gerek yok," dedim. "Fae uykusu sırasında bile karşı konulmaz olduğum için olduğunu düşünmeme izin verebilirsin. Tenime onun tüyü işlendiği için değil."

Wraith kaşlarını çattı. "Sadece izleyin ve sessiz olmak için elinizden geleni yapın."

"Sizi temin ederim, elimden gelenin en iyisi sizin için yeterince iyi olmayacak." O karşılık veremedi arkamı döndüm ve sahnenin gelişmesini izledim.

"Ona ne öğretiyorsun?" Saga battaniyelerin arasında saklanan çocuğa bir öpücük kondururken sordu.

Çocuk cevap vermek için ağzını açtı ama Riot elini uzatarak onun sözünü kesti. "Okuryazarlık."

Davorin kıkırdadı. "Sınırlarınızı çok mu huzurlu tuttum ki kralımız zamanını yetimlere okumayı öğreterek geçirmek zorunda kalıyor?"

Saga, "Halkıyla ilgilenmek onur verici," dedi.

Davorin ona gülünçmüş, kafatasında havadan başka bir şey yokmuş gibi baktı.

Geçmişte yaşanan bir an ona benden bir işkence yemini daha kazandırmıştı. Belki de kendi gözlerini nasıl yuvarladığına bir göz atacaktım. Onu yok etmek istediğim pek çok yol vardı.

Davorin onu daha fazla onaylamadan kralın yanına ilerledi. "Tartışmamız gereken konular var."

Riot çocuğa baktı. "Silas, git misafirlerimiz için içki getir. Kendin için ne istiyorsan al."

Çocuğun ikinci kez söylenmesine gerek kalmadı ve masaya doğru fırladı.

"Sorun nedir?" Riot tekrar Davorin'e baktı.

"Özel olarak konuşmalıyız." Savaş lordu başını kadınlara doğru eğdi.

"Ne kadar gösterişçi bir herif." Başımı salladım. "Bu onun eksikliklerinden biri -kadınları küçümsemek. Onlar hayatta da savaşta da korkunç yaratıklar. Kuzey, benim kanayan kraliçemin emriyle kazanıldı. Dışarıda adalar için savaşan tam olarak kim sanıyor? Lanet bir kraliçe."

Wraith kıkırdadı; gerçek bir kahkahaydı ve ağzından kaçırıldığı için oldukça buruk görünüyordu. "Bana onun eksikliklerini söylemene gerek yok, onları yeterince iyi görüyorum. Onları kendi yararına kullan."

Kahretsin, planlamıştım.

"Dav, Anneli ile aramızda sır olmadığını biliyorsun," dedi kral. "Seninle güçlü yarın arasında da sır olmamalı."

Davorin'in çenesindeki en ufak bir kıpırdanma dikkatimi çekti. Bir işaret, bir zayıflık. Bir odada küçük görülmekten hoşlanmazdı, şaka bile olsa, değer vermesi gereken kadınla kıyaslansa bile.

Eğer bu uykudan kurtulursam, kadını o kadar yukarı kaldırırdım ki, onun büyük gölgesinden kaçmak mümkün olmazdı.

"Toprak Fae'leri," dedi Davorin, sesi kısık. "Gittikçe güçleniyorlar, Riot."

"Güzel. Onların eşsiz yetenekleri, sınırlarımızı çalkantılı deniz halkına karşı korumada hoş karşılanacaktır."

"Sana karşı ayaklanmadıkları sürece."

Riot'un kaşları çatıldı. "Böyle şeyler konuşuluyor mu?" "Bildiğim kadarıyla-"

"Öyle bir şey yok," diye araya girdi Saga. "Dav, bana bunun sadece bir olasılık olduğunu kendin söyledin, ama kimse böyle bir şey yaptığına dair bir ipucu vermedi."

Kısa bir an için gözlerinde öfke parladı. Katil piçi bir an için görmüştü ve asi eşini susturmak istiyordu. Cevabımı almıştım; ona bakmaya devam ettiği için iki gözünü de kaybedecekti.

"Düşündün mü aşkım," dedi gergin bir gülümsemeye, "kendi kaygılarını koruduğumu? İkimiz de endişelendiğinde nasıl olduğunu biliyoruz."

Saga'nın yanakları utançtan kızardı ve geri çekildi.

Kalbimdeki kadın göğsümü iter, bana karşı durur ve böyle bir şey söylersem kendi zayıflıklarım hakkında ukalalık ederdi. Ben de zayıflığın arzu edilen bir özellik olduğunu söyleyerek karşılık verir, sonra da onun dilini nasıl başka şekillerde kullanabileceğimi hayal ederdim.

"Onun konuşmasına izin mi vereceksin, Ari?" Wraith sordu.

"Onu susturmak beni en tatlı sestten mahrum bırakır."

"Seninle güvende olduğu için sana meydan okuyor. Kuzgun Kraliçe düşebileceğini biliyor ve sen onu yakalayacaksın. Dövüşebileceğini biliyor ve sen onun kılıcını keskinleştireceksin. Konuşabileceğini biliyor ve sen ona yer açacaksın. Tekrar ediyorum, bu güçleri kendi yararınıza kullanın."

Yumruklarımı sıkarak Saga'nın yanında olmak için bir adım attım. Çocuğu salladı, kardeşiyle tekrar yüzleştğinde Davorin'in gözleriyle karşılaşmaktan kaçındı ve muhtemelen sahip olmayı hayal ettiği sessiz eş oldu.

"Benim tavsiyem," dedi Davorin Riot'a, "toprak halkına sizin tebaanız olduklarını hatırlatmak için bir hamle yapmanızdır."

"Peki böyle bir şeyi nasıl yapmalıyım?"

"Büyüleriyle ilgili düzenlemeler," dedi Davorin. "On tur boyunca Rave'ye hizmet etmelerini şart koş. Küçüklüklerinden itibaren ordunuza sadakat eğitimi verin. Ardından, düzeninizin sınırları dışında kullanılan herhangi bir sihir için sert cezalar ile sarayınıza hediyeler kutsayın."

Riot'un yüzü buruştu. "Tanrı vergisi yeteneklerini kullandıkları için bir ceza mı?"

"Eğer krallığınızın inşası için değilse, o zaman tüm halkın yararına değildir."

"Daha fazla hizmetçi istemiyorum, Dav. Ben halkımı istiyorum. Babam özgürlük için savaştı, sihirleri birleştirdi. Kaldığını görmeyi planlıyorum."

Davorin yaklaştı ve sesini alçalttı. "Üzerinde durduğumuz zemini kıracak güce sahipler kardeşim. Bu gücü kontrolsüz bırakmak mı istiyorsun? Baban senin tacını kazandı, doğru, ama onu toprak fae'lerine kaptırmak yazık olur."

"Gece Halkı'ndan bahsediyor," dedim, gerçekten Wraith'e değil, daha çok yüksek sesle düşüncelere dalmıştım.

"Evet. Krallıkların tek bir krallık olarak birleştiği böyle bir zaman vardı."

Gerçeği biliyordum. Ne de olsa Gece Halkı, adalardaki fae'lerin kuzenleri sayılırdı. Doğu'daki Alver'ler de fae halkıyla ölümlülerin bir başka uzak akrabasıydı. Hepimiz birbirimize bağlıydık, her birimiz farklı güçlere sahiptik ama yine de birçok yönden birbirimize benziyorduk.

Fae halkının bir zamanlar tek bir halk olarak yaşadığını düşünmek garip.

Çocuktan gelen bir inilti önce Saga'nın sonra da kraliçenin dikkatini çekti. Davorin o anı Riot'u uzaklaştırmak için kullandı, bir kolunu kralın omzuna doladı.

"Bu benim görevim kardeşim. Sarayınızı ve tacınızı korumak. İçgüdülerime bu ani güvensizlik neden?"

"Sorular güvensizlik değil. Söylediğiniz şey, kendi büyülerimle onları yönetirken diğer büyüleri de düzenlemem gerektiği. Bu ne yaratmak istediğim adil krallık ne de seidr'ımın nasıl çalışması gerektiği. Kaderin armağanlarını kötüye kullanmanın sonuçları vardır."

"Evet ve dışarıda çok fazla karanlık cazibe var dostum. Kontrolü kaybetmektense elde tutmak daha iyidir. Bizler kaderin insanlarıyız, daha küçük fae'lere hükmetmek için seçilmiş tanrılarız. Tahta karşı çıkma düşüncelerini proaktif bir şekilde bastırmakta yanlış bir şey yok."

"Ortada bir tehdit fısıltısı bile yokken mi?"

Davorin omzunun üzerinden baktı, sonra başını krala doğru eğdi. "Kız kardeşinle nazıkçe konuşuyorum, Riot. I . . . Tam olarak dürüst değildim. Toprak fae'leri, toprağı bükme gücüne sahip olanları, sanki onlar da kendi diyarlarını yönetmeyi hak ediyorlarmış gibi, hak iddia etmeye teşvik ediyorlar."

"Olması gereken bu değil miydi?" Çocuk geri döndü, üç içki boynuzu göğsüne sarılmıştı ve diğer eli bir avuç ufalanmış peyniri tutuyordu.

Davorin'in gözleri çocuğun üzerine düştü. "Ne dedin sen?"

"Hiçbir şey demek istemedi," dedi Riot, çocuğa baktığında sesinde bir keskinlik vardı.

Çocuk omuzlarını biraz kıvırdı ve dudaklarını büzdü.

"Hayır, ne demek istedi?"

ne oldu? Konuş oğlum," diye bağırdı Davorin.

Riot bir kolunu çocuğun ve savaş lordunun önüne uzattı ama artık çok geçti. Elindeki peyniri bırakacak kadar korkmuş olan çocuk, kral onu durdurmadan önce gerçeğı mırıldandı. "Ben sadece yıkılan krallıklardan bahsediyordum."

"Hangi kırık krallıklar?"

"Davorin, boş ver," diye uyardı Riot.

Savaş lordu yapmadı. Çocukla doğrudan karşılaşmak için öne doğru eğildi. "Konuş. Bir Rave'nin işaretini taşıyorsun; bana hesap vereceksin."

Çocuk tuniğinin üzerine dikilmiş kuzgun kanadı ve eğik kılıç yamasına baktı.

Korku ya da itaat çocuğı kırdı ve kralı onunla ordunun efendisinin öfkesi arasına giremeden tekrar konuştu. "Krallıklar nefret ve tanrılar tarafından parçalandı, büyü. Olacağını söylediğın gibi... değil mi?"

Çocuk kralına baktı, yüz hatlarında korku vardı, sanki konuşmayı kesmek istiyordu ama yapamıyordu.

"Nedir bu?" Davorin'in yüzü sertleşti. "Bir şey mi oldu, bir şey mi planlıyorsun?"

Ben mi?"

"Hiç de değil," diye ısrar etti Riot. "Çocuk-"

"Kuzgunun işareti, gecenin halkından gelen altın bir kralın üzerinde yanıyor," diye geveledi çocuk, sesinde saklamaya çalıştığı bir melodi başlamıştı. Ama küçük bir ses onunkine eklendi. Koridorun karşısından uyku ve tatlı, yüksek, tiz bir uğultu geldi.

"Bu Riot'un çocuğunun sesi mi?" diye sordum.

Wraith soruya cevap vermedi, sadece "İzle," dedi.

"Hangi kraldan bahsediyorsun, evlat?" Davorin ısrar etti.

Uğultu azalırken çocuğun sesi yumuşadı. "O ...
. parçalanmış toprakları yeniden bir araya getirecek."

"Bir kehanetten bahsediyor." Davorin kralına doğru döndü. "Burada daha fazla seidr kullanıcısı var mı?"

"Yeteneğimin başkaları tarafından paylaşılmaması için hiçbir neden yok, Davorin."

Davorin başını eğdi ve fısıldadı, "O senin piçin mi?"

Riot'un gözleri öfkeyle parladı. "Beni karıma ihanet etmekle mi suçluyorsun?"

Davorin alaycı bir tavırla başını salladı. "Başkalarının yataklarını ziyaret eden ilk güçlü adam sen olmazsın, Riot."

"Nasıl konuştuğuna dikkat et kardeşim, kız kardeşimin eşi olduğun için. Umarım bu bir şey ima etmiyordur?"

Davorin'in yüzü yumuşadı. "Beni daha iyi tanıyorsun. Çocuğu benden sakladın. Ben, Riot. Kız kardeşini, karını ve varisini güvende tutmak için güvendiğin kişi ben değil miyim?"

"Öylesin." Riot kardeşler gibi Davorin'in omzunu kavradı. "Neli ve Yüzbaşı Annon'dan başka kimse çocuğu tanımıyor. Ben onu eğitiyorum, hepsi bu. Yetenekli ama yeteneklerimiz aynı değil."

"Ne iş yapıyor?"

"Sadece tek bir masala, alternatif bir yola bağlanıyor gibi görünüyor. Gerçek bir kader hikayesi bile değil. Ona yeteneğini iyi biçimlendirilmiş, ulaşılabilir bir yol yaratmak için nasıl kullanacağını öğretmeye çalışıyorum. Kalplerin şarkılarını söylemek için."

Riot'ı dikkatle izledim, sonra tekrar Wraith'e baktım. "Yalan söylüyor."

"Tam olarak değil. Kalp şarkıcıları farklı şeyler yapabilirler. Seidr tüm sihirlerin damarıdır, ancak tüm kader işçileri kader kralının yaptığı kadar güçlü şarkı söyleyemez. Bazen birden fazla kişi gerekir. Bu çocuk tek başına sadece kraliyet hanesi için şarkı söyleyebilir, başka kimse için değil."

"Ve Riot bunu Davorin'in bilmesini istemedi mi?"

Wraith cevap vermedi ve beni odaya dönüp bakmaya çağırdı.

Davorin'in bakışları çocukla kralı arasında gidip geldi. "Bir Gece Halkı'nın üzerindeki kuzgun işaretinden mi bahsediyorsun? Bahsettiği kız kardeşinin işareti olamaz, değil mi?"

Riot kıkırdadı. "Kuzenlerimizin kanından değilsin ve kuzgunun işaretini hak edecek biri varsa o da sensin."

"Bunu ona söyle." Davorin gülümsedi. "Tedirgin olduğum için beni affet kardeşim. Sadece seni korumak istiyorum."

Riot, "Ailemi asla başka birine emanet etmem," dedi.

Dudaklarımı şişirdim. "O piçin zayıf taşaklarını okşuyor. Tanrım, en ufak bir rahatsızlık onu öfke nöbetlerine sürüklerken o nasıl savaş lorduydu?"

Wraith kolumdan tutarak koridora doğru çekti. "Henüz bitmedi."

Gölgeler etrafımızı sararak yeni bir sahne çizdi, karanlık bir koridor ve boğuk sesler. Tahta kılıçlı çocuk kalın bir sütunun arkasına çömelmiş, elinde hâlâ bir içki borusu tutuyor, gözleri sanki yok olmayı istiyormuş gibi sıkıca kenetlenmişti.

Kirişin etrafında kimlerin durduğunu görünce anladım. Ve tekrar kan akıtmak istedim.

"Nedir bu isteksizliğin kadın?" Davorin'in güçlü formu

daha küçük bir başka figürün üzerinde geziniyordu. Saga. Onu duvara yapıştırmıştı, yüzü Saga'ninkinden kıl payı uzaktaydı.

"Sana olan sevgimi kanıtlamadım mı? Yoksa başka bir şey mi?"

Sesi titriyor, tırnakları duvarların tahtalarına batıyordu. Dehşete kapılmıştı. "Gizli bir nedeni yok Dav, ama bu büyük bir sorumluluk. Babam bana bundan vazgeçmenin nadir olduğunu söyledi."

"Baban bir Seidr kraliçesine yemin etmişti. Annenin daha fazla gücü vardı; aynı şey değildi."

"Onun tüyünü istiyor," dedim. "Mesele bu mu?"

"Evet," dedi Wraith. "Kalbini savaş lorduyla paylaşmaya direnirken, senin için-" Boynumdaki kuzgun dövmesine baktı. "Anında oldu."

Kanayan karımı görmem gerekiyordu. Davorin'in kalbine bir bıçak saplamam gerekiyordu.

"Senin kadar güçlü olmamı istemiyor musun?" Davorin bastırdı.

"Sende bolca güç var aşkım." Davorin başının yanındaki duvara vurduğunda Saga çığlık attı ve Wraith beni geri çekmeden önce koridorun yarısını geçmiştim.

"Bunu durduramazsın, Ari."

Dişlerim birbirine vurdu. Nefeslerim hızlandı. Tek yapabildiğim, yaratığın lanet karımı tehdit etmesini ve ona eziyet etmesini kanlar içinde izlemektir.

"Kendini bir başkasına verir misin?" Davorin'in ipeksi, yılan gibi sesi kollarımdaki tüyleri kaldırdı. Parmaklarının arkasını Saga'nın yanağından, boğazından, göğüslerinin üzerinden geçirerek kalçalarına ulaştı. "Bu bacakları açıp sana sahip olmak isteyen her piçi kabul ediyor musun?"

Adam elbisesinin altından bacaklarını çekip açtığında haykırdı.

"Lanet olsun." Wraith'e ters ters baktım. "Ben hiçbir şey yapamazken neden bana bunu gösteriyorsun?"

"İzle, Ari. Düşman olarak kaderiniz bugün belirlendi."

"Davorin," diye fısıldadı Saga. "Beni incitiyorsun."

Hastalıklı bir tatlılıkla sırttı ve kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Güven bana prenses. Yeteneğini benden başka bir erkekle paylaşmayı düşünürsen çok daha kötüsünü yaparım. Beni iyi dinle, Gece Halkı sana yaklaşırsa mahvolur."

"Sen neden bahsediyorsun?" Gözyaşları yanaklarına damladı.

"Henüz emin değilim." Gülümsemesi genişledi. "Ama yatağımdaki kadının bağlılığını kanıtlamasını beklediğimden eminim, yoksa onu başka bir yerde bulacağım." Burnuna bir öpücük daha kondurdu ve Davorin nihayet uzaklaştı. "Düşünmen gereken bir şey var, Saga."

Koridor tekrar karanlığa gömüldü.

"Sen onun çözülmesiydin," dedi Wraith. "Onun saplantısıydın ve senin kim olduğunun farkında bile değildi. Bir çocuğun kehaneti bütün bir dünyayı altüst etti."

"Bu an Davorin'in değiştiği an mıydı?"

"Korku zihne tuhaf şeyler yapar. Gücünü, hırsını, kendisinden daha aşağı gördüğü birine kaptırma korkusu. Bir hastalık gibi iltihaplanmıştı."

Hayalet rehberim kolumu kavrayıp beni bir kez daha koparmadan önce başka bir uyarıda bulunmadı, başka bir şey söylemedi.

Bölüm 15

Kuzgun Kraliçe

ÇENEMDEN KAN AKTI, tenimi soğuk ve kuru bıraktı. Bizim için kayıp. Hayır. Bu isteyerek kabul edebileceğim bir gerçeklik değildi.

"Sana söyledim," diye fısıldadı Calista. "Altın Kral'ın da en az bizim kadar yapacak işi var." Nadir bir şefkat gösterisiyle parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Seni bulmak için savaşıacak, o kadarını biliyorum."

"Kader mi söyledi?"

Hüzünle gülümsedi. "Hayır. Kalbim."

Niklas parmağındaki yüzüklerden birini düzeltti. Kenarına pas gibi bir şey sıçramıştı. Şüphesiz kan. "Ari'nin şimdi bizi bekleyen savaşta uyumasını izlemek gibi bir planım yok. Sana söz veriyorum, o özgür olana kadar savaşmayı bırakmayacağım."

Başımı salladım, hissiz ve mesafeliydim. "Kanını çürüten zehre bir çare bulmak için yardımınıza ihtiyacımız var. Uyansa bile
-"

"Ne zaman," diye mırıldandı Ash. "Uyandığında. Uyanacağına inanmak zorundasın. Kase kaybolduğunda Mal'in yapması gereken buydu."

Duygu yoğunluğuyla gözlerimi kırıştırdım ve uzun bir süre çocuğa baktım. "Uyandığında, eğer kanındaki zehri tedavi etmezsek ölecek."

"Anlıyorum," dedi Niklas. "Kan zehirleri güçlüdür ama iyi olan şey ihtiyacımız olan her şeye sahip olmamız." Bo'yu işaret etti. "Onun gibi. Kesin panzehirleri bulmak için kanındaki bozulmayı test etmem gerekecek. Bundan hoşlanmayacaktır ama ona fazla seçenek bırakmayacağız. Bunu öğrendiğimde, yeteneklerimle hepinizi etkileyeceğim."

Niklas kıkırdarak parmaklarını oynattı ama kahverengi gözlerinde hâlâ bir korku parıltısı vardı. "Kanı arındırmaya başlamanın en hızlı yollarından biri, malzemeleri lanetli kişinin ailesinin kanıyla karıştırmaktır. Soylar arasındaki bağlarda güç vardır."

"Aile kanı mı?" Kalbim sıkıştı. "Ari'nin ailesi öldü. Hepsi."

Niklas başını öne eğdi. "Ailesine baktığımı sanıyordum." İstemeden de olsa ağzımın kenarından bir sırıtış geçti. Ben. Sekundär Hanesi'ndendim. Kan bağıyla değil ama seçim ve kalp bağıyla. Çenemi Falkyn'e doğru eğdim. "Öylesin."

"Güzel, o zaman kanamaya hazır olmak isteyeceksin." Niklas'ın gülümsemesi yerini sert ve acımasız bir ifadeye bıraktı. "Bu yolsuzlukla ilgili bildiğin her şeyi bana anlatmalısın, ne kadar küçük bir ayrıntı olursa olsun, anlat bana."

Niklas'a, Riot hâlâ tahtı elinde tutarken Davorin'in iktidara yükselişi hakkında bildiğim her şeyi anlattım. Yüz değiştirme ve kalpleri ele geçirme yeteneğini anlattım. Bunu öldürmek için kullandı. Yozlaştırdı. Bir insan ne kadar çok severse, bozulmuş cazibenin karanlığı kalbine yayıldığında o kadar çok nefret ederdi.

Ari temkinliydi, ama bu kadar şiddetle seven bir adam daha önce hiç tanımamıştım. Eğer Davorin'in yozlaşmasının yolunu değiştirmezsek bir canavara dönüşecekti.

Niklas yerdeki bir el çantasından çıkardığı kalın bir parşömen parçasına notlar çiziktiriyordu. Birkaç dakikada bir durup gözlerini kapatıyor, sonra karısının yanına koyduğu başka bir çantaya uzanıyordu. İksirci şişeleri ve bitki keselerini karıştırdı. Dilinin üzerine birkaç baharat ya da ekşi kokulu sıvı damlattı.

Bazen daha fazla not yazardı. Bazen sadece devam etmem için başını sallardı.

"Şimdi, bu taklitçi fae Frey'i ele geçirdiğinde, gücünüzün onu dışarı çıkmaya zorladığını söylediniz. Bunu bana açıkla."

Uzun bir nefes verdim. "Benim yeteneğim adalarla konuşur. Ben bekçiyim. Toprağımıza yönelik bir tehdit varsa, büyüm bunu bildirir. Daha çok bir his ya da bir fısıltıydı, topraktaki büyü'nün ona acı vereceği. Uzun değil ama onu yaralamaya yetecek kadar. Zıtların çarpışması gibiydi. Davorin zehirler, ben de toprağı iyileştiririm. Ama toprağı kaderini değiştirecek şekilde de ayarlayabilirim. Calista'nın yazdığı gibi, yeni dağlar, yeni nehirler inşa edebilirim."

Niklas çenesindeki kılları kaşdı. "Bu büyüleyici. Valen gibi her yerde yapabilir misin?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Batı'dayken o topraklarla hiçbir bağlantım yoktu."

Niklas parşömeni yuvarladı. "Pekâlâ, bir başlangıç yaptım ama biraz zor olacak. Kanı için iz sürücüyü almamız gerekecek. İyi bir denek olacak."

"Onu öldürmeyeceksin, değil mi?"

"Umarım öyle olmaz, yoksa Ari'yi öldürebilirim." Niklas çenesinin ortasına vurdu. "Her ihtimale karşı, belki de yanımıza birden fazla muhafız almalıyız."

"Vakit yok," dedi Stefan. Ot rulosunu ağzından çıkardı. "Hissediyor musun? Bir şey geliyor."

Donup kaldım, zor nefes aldım. Uzaktan davul sesleri geliyordu, botların altında ezilen çalıların çıkardığı sesler ağaçların tepelerinden yükseliyordu. "Daha fazla muhafız. Burayı ele geçirmişler. Kan Mahkemesi'ne geri dönmeliyiz." Bo'ya bir parça sempatiyle baktım. "O bir düşman değil. Pek sayılmaz."

"Şu anda öyle." Stefan yanıma geldi. "Onu rehin tutan bu güç yayılacak. Başkalarına da bulaşabilir. Bunu biliyorsun."

Evimi ve kalbimi altüst ettiği için Davorin'den nefret ederek alt dudağımı ısırdım ama başımı salladım. "Bağla onu."

Stefan ve Ash, Niklas'ın getirdiği bir iple Bo'nun bileklerini bağladılar. Ucunu iz sürücünün boğazına doladım ve tutması için bir pranga olarak kullanabileceğim kadarını bıraktım. Ben toprakta biriken suyun bir kısmını avuçlarken Stefan ipi eline aldı.

Yumuşak bir mırıltıyla Bo'nun yüzüne sıçrattım ve uyanması için onu teşvik ettim.

"Bunu gördün mü?" Niklas gerçek bir hayranlıkla karısına şöyle dedi. "Çok fazla sorum var."

Sadece gülümsedi ve onun parmak eklemlerini öptü.

Bo sıçradı, çırpındı ve yanaklarına vurmaya başladı. O sertleşmiş, kara gözler benimkilerle öyle bir nefret duygusuyla kilitlendi ki nefesim kesildi.

"Bizimle birlikte bir mahkûm ve Fae adalarına ihanet eden bir hain olarak geliyorsun," dedim ona.

"O zaman ölümünü imzaladın." Ayaklarıma tükürdü. "Hain olan sensin."

Ağzımın kenarında bir sırıtma belirdi. Önünde çömeldim ve biraz küçümseyerek yüzünün yan tarafını okşadım. "Yakında bir gün bu sözleri yiyeceksin ve ben de senden büyük bir özür bekleyeceğim. Sürünerek, Bo. Çok fazla, yoksa kocam tatmin olmayacak, seni temin ederim."

Bo güldü, cama saplanan bıçaklar gibi bir ses, acımasız ve rahatsız edici. "Kocan mı? Daha ölmedi mi?"

Bir acı göğsüme yapıştı. Bir keresinde Bo, masasında Ari'nin yanında gülmüştü. Bo birden fazla kez Kuzeyli Büyükelçi'ye duyduğu saygıdan, onun sadece kendi halkıyla değil tüm krallıklarla kurduğu bağdan bahsetti.

Şimdi, eskiden olduğu gibi sadık bir fae'nin gölgesiydi. Davorin dostluğu, sevgiyi, umudu yok etti. Yerine açgözlülük, nefret ve kana susamışlığı koydu.

"Bu kadar gevezelik yeter, Kuzgun Kraliçe," dedi Calista. "O senin tanıdığın arkadaşın değil."

Stefan Bo'nun boynundaki ipi çekiştirdi. Niklas, Bo'nun acı içinde çığlık atmasına neden olan bükülmüş bileğine garip bir macun sürdü, ta ki kemikler bir anda

Doğruldu ve Ash'in iz sürücünün bileğini parçaladığı yerde sadece şişmiş bir çürük kaldı.

Bo ağaçların derinliklerine doğru ilerlerken metanetini korudu. Her birkaç adımda bir zayıflığımız hakkında mırıldanıyor ya da cesetlerimize nasıl güldüğünü anlatıyordu. Efendisinin gücünü sanki Davorin kanayan bir tanrıymış gibi anlatıyordu.

Hiç kuşkusuz, bizi öldürmek için planladığı tüm yollar kafasının içinde dönüp duruyordu. Beni, Ari'yi reddetmesi bende de aynı hisleri uyandırdı.

Rune dilini tutmasına izin verdiğim için bana borçluydu.

Gölgeler tepelerin ve taşların üzerinde geziniyordu. Sık Yosun Korusu'ndaki patikalar yapraklar ve dallarla kaplıydı ve sessiz adımları zorlaştırıyordu. Ağaçların arasında bir arpa boyu kadar ilerledikten sonra birkaç çalı çırpıyı bir kenara fırlattım ve sııttım. "Burası eski bir trol yuvası. Burada siper alın. Bir sonraki geçiş ücretinden önce döneceğim. Onu susturmaktan çekinmeyin."

Calista bir avuç yosunu kaptığı gibi gözleri parladı. Stefan ve Niklas Bo'yu yere yatırıp yosunu ağzına tıkarken Calista gizli bir vahşilikle güldü. Bo sıçradı ama Calista çantasından yırtık pırtık keten bir atkı çıkarıp Bo'nun çenesine ve ağzına sararak durumu daha da kötüleştirdi.

"Ona göz kulak olacağız." Bana gülümsedi ve yarım nefes için neredeyse Bo için korktum. Kızda bir vahşilik vardı, vahşi ve evcilleşmemiş bir şey ve garip bir şekilde ona çekildim.

"Oraya yalnız gitmiyorsun, değil mi?" Junius söyledi.

"Senden sakladığım daha fazla şey olduğundan bahsetmiştin. O da

Doğru. Hikâyenin paylaşmadığım bir kısmı var. Ari sana hiç bir kuzgun tarafından takip edildiğinden bahsetti mi?" Niklas ve Junie tekrar bana dönmeden önce birbirlerine tuhaf tuhaf baktılar. Daha fazla açıklama yapmadım ve kıyafetlerimi çıkarmak için bir çalının arkasına saklandım. "Bu doğru. Kendisine oldukça bağlı bir kuzgunu var."

Gözlerim kapalı, vardiyamın yakıcılığını kucakladım. Astrid'in zalim laneti olmadan, vardiyaya geçmek bana bir

yeni pantolonlar. Vücudumun bir katmanı dökülürken, yeni bir doku şekillendi. Vücudum, uzun bir nefesi serbest bırakmak gibi sorunsuz bir şekilde küçük ve kıvrak bir şeye dönüştü.

"Lanet tanrılar adına." Niklas ikinci halimi gördüğünde ağzı açık kaldı. Junius onun koluna yapıştı, dudakları aralandı.

Kanatlarımı açtım ve ağaçların tepesine doğru fırladım.

Bölüm 16

Kuzgun Kraliçe

GÖKYÜZÜNDEN dünya her zaman farklı görünürdü, ama bu gece -Tanınmaz haldeydi. Yaprak dökmeyen bir ağacın tepesine yakın bir yer bulduğumda kalbim dar göğsümde çarpıyordu. Lanet olsun, adalar benim bildiğim adalar değildi.

Gorm ve sarayıyla birlikte güvenliğini sağlamaya yardım ettiğim duvarlar hâlâ kanlı fae'leri çevrelediğinde vücudumda bir rahatlama hissi uyandı. Dahası, Gorm gözetleme kuleleri olan bir duvar inşa ediyor gibiydi. Yarım bir kule ile birlikte çivili kütüklerden oluşan birkaç panel çoktan dikilmişti.

Sadık. Boyun eğmez. Garip. Son nefesine kadar Kan Lordu'nu övmeyi planlamıştım.

Kan Mahkemesi ışığın kaldığı tek yer gibi görünüyordu. Yosun Korusu'nun kaplamadığı çorak arazi şeritleri boyunca siyah çadırlar, meşaleler ve savaş kamplarından çıkan dumanlar her yeri kaplamıştı. Ağaçlar kavrulmuş gibi kararmıştı. Yosun Korusu'nun devasa parçaları solmuş ve ölmüştü.

Yılanlar Divanı'nın korunaklı olduğuna dair bir ipucu bulmaya çalıştım ama bataklıkların etrafını Davorin'den mi yoksa orman halkının yaptığı büyülerden mi geldiğini anlayamadığım gölgeler sarmıştı. Uzakta, kehanet kulesindeki sürekli yanan fenerin ışıltısı bir yıldız gibi titriyordu. Onurlu kâhinler o kulede yaşırdı; yuvarlak bir alan broşürler, parşömenler ve yıldız kâhinlerinin kehanetleriyle dolu kitaplarla doluydu.

Davorin'in ordularına yenik mi düşmüşlerdi? Yıldızlar Divanı çoğu fae için münzevi bir yerdi ve saldırıya uğramaları halinde bunu korumak için savaşırlardı. Kutsal kehanetlerine çocuklarından daha çok değer verirlerdi.

Eryka biliyor olabilir. Yıldız ışığı prensesinin düşünceleri beni Kan Sarayı'ndaki sığınağa geri çekti. Kapılara giden güvenli bir yol bulmamız gerekiyordu. Ağaçlardan dışarı uçarsam açık alanda görülebilirdim.

Kaplıcaların yakınındaki mağaralar yeterince koruma sağlayabilirdi, ama yine de Kan Sarayı'nın her girişini çevreleyen sayısız muhafız olabilirdi. Gorm'a, Gunnar'a ya da kapılardaki herhangi birine döndüğümüzü işaret etmem gerekiyordu.

Altımdaki bir dalın kırılması tiz bir ciyıklama sesi çıkardı.

"Sakin ol, sakın ol. Saga? Sen misin?"

Göz kırptım. On dal ötede, kehribar rengi gözleri karanlıkta benimkilerle buluştu. Yüzünün geri kalanı benekli boyayla kaplıydı ama sırtıttığında onu hemen tanıdım.

Gunnar Strom'a doğru uçtum. Bir yay ve ok sadağıyla silahlanmıştı. Kanı hem toprak fae'lerinden hem de Alvers'lerden geliyordu, yani mesmer'ıyla yaptığı zihin hileleri oklarındaki elementleri kontrol ediyordu.

Hedefini asla ıskalamazdı.

Yanımdaki bir dala kondum ve kolunu gagaladım.

"Seni gördüğümü sandım ve takip etmeye çalıştım," dedi Gunnar, sesi kısık. "Hadi ama, burada kalamayız. Her yerde okçular var. Aslında şuradaki ağaçta bir tane vardı ama ne yazık ki kendi okunu yedi."

Gunnar göz kırptı ve başının yan tarafına hafifçe vurdu.

"Acele edin," dedi. "Hodag ve Dunker'ın yuvalarını kullanıyoruz. Hareket edebilmemizin tek yolu onlar."

Yere doğru kanat çırpıttım. Yere değdiği anda kafasını gagaladım.

"Tanrılar." Bana vurdu. "Ne?"

Calista'yı bıraktığım eski yuvaya doğru uçtum. Gunnar küfretti ama beni takip edecek kadar zekiydi. Bir gölge gibi hareket ediyordu. Hırsızlar ve Nightrender loncasında geçirdiği zamanın karşılığını şimdi alıyordu.

Aşırı büyümüş yuvanın yumrularına ulaştığımızda, bir kayanın arkasına geçtim ve bir formdan diğerine kaydım.

"Gunnar," dedim, kaba ve alçak sesle. "Kıyafetlerim yuvanın içinde."

Gunnar cevap vermemi beklemeden sarmaşıkları geri çekti.

"Ash?"

"Gunnar!" Çocuğun heyecanı dudaklarımda belli belirsiz bir gülümsemeye yol açtı. Müthiş kahkahalar, prensin kucağına çekildiğini ima ediyordu. "Rıhtımda bulduğum şu skoru görmeliydin, Gunnar. Kocaman. Kase'nin alabileceğinden daha büyük."

"Evlat, senin en hilekâr Kryv olacağından hiç şüphem yok. Hanna'dan sonra ikinci." Gunnar homurdandı. "Nereye vurduğuna dikkat et Ash. Hâlâ etmem gereken yeminler var. Tanrım, ne zaman bu kadar uzadın? Ve burada ne işin var?"

Tünelin ağzında daha fazla insan bir araya gelirken botlar dalların üzerinde sallanıyordu.

"Nik." Gunnar bir kahkaha daha attı, rahatlama kokan bir kahkaha ve omuzlara ve sırtlara vurulan avuçlar geceyi uyandırdı. "Seni görmek güzel, ama neden... geleceğini nereden bildin? Bekle, Kase ve Malin, yapamazlar-"

"Nefes al, prensim," dedi Niklas. "Yalnız geldik. Şimdilik. Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, daha uzun süre bu kıyılardan kimseyi uzak tutamayacağız."

"Merhaba hırsız prens," diye bağırdı Calista'nın alaycı sesi delikten. "Yaralı sevgilin nasıl? Hâlâ deniz fae'sinin işareti için ağlıyor mu?"

Gunnar alay etti. "Her zamanki gibi göz kamaştırıcı. İz sürücü bu mu?"

"Bo bizimle geliyor," diye seslendim.

Gunnar güldü ama sesi acıyla karıştı. "Prangalara vurulmak nasıl bir duygu, seni piç kurusu? Kendi halkını mahvediyorsun."

Bakmadım ama tenin tene çarpması, şakacı genç hırsız Gunnar'ın Bo'ya vurduğunu düşünmeme neden oldu. Ardından gelen iniltiye bakarak, ona sertçe vurduğuna bahse girerim.

"Kızgın mı?" Calista homurdanarak cevap verdi.

"Tüccarlar ve masum insanlarla dolu küçük bir kasabayı işgal etti. Kızlarının çalınmasına yardım etti, oğullarını köleleştirdi ve onları lorduna gönderdi. Onlara ne olduğunu tahmin etmeme gerek yok. Kullanacağım kelime kızgınlık değil."

Midem guruladı ve safra boğazımdan yukarı süzüldü. Bo'nun kalbindeki gerçek sadakate ulaşabilseydik, o da Sofia gibi kendinden nefret ederdi.

"Hadi çıkın. Acele etmeliyiz," dedi Gunnar. "Her yerde gözcüler var ve çok acımasızlar."

"Giysiler. Biri giysin." Çıplak bedenime sarıldım, titriyordum ve sinirliydim.

"Evet, evet. Geliyoruz," dedi Calista. Tunik ve pantolonumu kayanın üzerine fırlattı, sonra da saygınlığım için sessiz bir nöbetçi gibi kayaya yaslandı.

Aceleyle giyindim, kayanın etrafından döndüğümde tuniğim yamulmuş ve saçlarım dağılmıştı.

Niklas beni karşıladı, kollarını yine göğsünde kavuşturmuştu. "Ari'nin kuzgunu sen misin?"

"Yer değiştirdim, evet. Doğu'da size ihanet etmedim."

"Kraliçemizi kurtardınız." Junius kasvetle konuştu. "Ari'nin kraliçesini kurtardın."

"Valen ve Kase'nin öğrenmesi için sabırsızlanıyorum." Gunnar bana göz kırptı.

Şu anda geçmişin bir önemi yoktu. Bu fikri kafamdan attım. "Kan Sarayı'na gitmemiz gerek. Gunnar, içeriye açılan oyuklar olduğunu söylemiştin?"

"Evet. Saga, bu piçin yapabileceği bir şeyi öğrendiğimizi bilmelisin. Bu hiç iyi değil."

"Dediğim gibi," diye mırıldandı Stefan, bakışları üzerimdeydi. "Karanlık cazibe öğrenir, uyum sağlar ve büyür."

Yumruklarımı iki yanımda sıktım ve başımı salladım. "Buluşacağız ve hepimiz bildiklerimizi paylaşacağız."

Prens geldiğimiz yöne doğru hızla uzaklaştı. Çok hızlıydı ama hiçbirimizden şikâyet almadı. Bu duvarlar adalarda kalan tek güvenli yeri.

Karnımdaki düğümler beni çılgına çevirmişti. Calista etrafına bakınıp duruyordu, ağaçları, manzarayı incelerken yüzünde sıkılmış bir ifade vardı, gökyüzü bile kızı tedirgin ediyor gibiydi. Stefan hepimiz arasında en rahat olanımızdı. Sonundaki kırmızı parıltıyı gizlemek için ot rulosunu atmıştı ama dışlarının arasında yanmayan bir rulo vardı.

Büyü kanımı ısıttı; ağaçlara bizi korumaları, gölgelere bizi çevrelemeleri için seslendim. Gunnar yumruğunu kaldırıp bizi iki ölü kavak ağacının arasında durmaya zorladığında nefesim kesilmişti.

Bir o yana bir bu yana baktı, sonra bir güvercin gibi üç farklı tonda öttü. Birkaç dakika sonra, iki toprak yığını yer değiştirdi.

"Frey, Stieg," diye fısıldadım. İki savaşçı kirli, zift ve orman yeşili boyalarla boyanmış bir halde yerlerinden çıktılar. Başlarının üstünde ve gambesonlarına tutturulmuş kuru ot ve dal parçaları vardı.

"İz sürücüyü yakalamışsın. Güzel." Stieg bizi görünce gülümsedi. "Cehennemlere tekrar hoş geldin, Saga. Calista, her zaman istenmeyen bir zevktir. Junie, tanrılar aşkına, o leziz dilinin bizimle olması ne büyük bir rahatlama."

"Tuhaf bir kelime seçimi, savaşçı." Niklas kaşlarını çatı.

Stieg güldü ve Falkyn'in ön kolunu tuttu. "Sadece yalanını tatmak istediğimi biliyorsun Nik. Seni kızdırmak isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Denersen neler olacağını görmekten nefret ederim." Niklas gülümsedi ama sahiplenici bir kolla karısının omuzlarına sarıldı.

Sırıttı ve onun kaburgalarını çimdikledi.

"Tek bildiğim," dedi Frey, "Calista yakınlardaysa, muhtemelen kan ve lanetler de yakınlardadır."

"Tekrar dene." Calista ofladı pufladı. "Siz ne zaman etrafımda dolanmaya başlasanız beni saçma sapan işlerin içine sürüklüyorsunuz."

"Birbirimizi daha sonra suçlayabiliriz," dedi Stieg. "Borough muhafızları yakında geri dönecek. Gunnar seni görünce onları uzaklaştırdı Saga, ama büyü'nün etkisinin geçmesi uzun sürmez."

Bizi gölgeli bir alana götürdüler ve iki kütüğün arasında bir trol yuvasına açılan kapı vardı. "Hodag'ın büyü'sü sayesinde sana ve Ari'ye dost olan herkes girebiliyor," diye açıkladı Gunnar. "Kuzey ve Doğu halklarından orduların gelmesi durumunda bunun daha kolay olacağını düşündü."

"Mantıklı."

"Evet ama tehlikeli," diye ısrar etti Frey. "O yaratık sana dostça davranan birine dönüşebilir. Onların bedenine geçemeyeceğini nereden bileceğiz?"

Frey ürperdi. Davorin'in bir sülük gibi vücudunu ele geçirip kanını çekmesinin nasıl bir şey olduğunu bizden daha iyi biliyordu.

Stieg, "Ve o sinsi numarasıyla toprağın içinde eriyor," dedi. "Gorm'un kan sarayının her yerinde korumaları var. Şimdiye kadar tuttular ama ne zaman birinin başarısız olacağını ve onun içeri gireceğini asla bilemeyiz."

"Sen gittiğinden beri nöbet tutuyoruz," diye açıkladı Gunnar.

Stieg bana, "Prens, gözcüleri ve muhafızları uzaklaştırmak için içmek zorunda kaldığı biralarla beynini çürütüyor," dedi.

"Senin yerine bakacak birine ihtiyacımız olacak," dedim. "Kendini yoramazsın. Bu savaşta sana ihtiyacımız var."

Gunnar'ın gülümsemesi gergindi ama başıyla onayladı.

Yuvaya girdiğimde karanlık boğazımı sardı. Nefes almak zordu. Hodag derin kazdı ama Dunker'ın yardımıyla yuva kayalık toprağa girdi.

Hava rutubetten ağırlaşmıştı ve yüzümün önündeki bir eli seçemiyordum. Sonunda bir meşalenin parıltısı toprak duvarlara hayalet gölgeler düşürene kadar hepimiz düz bir çizgi halinde birbirimize sarıldık.

Işığa yaklaşıırken Gunnar bana, "Troller Kan Divanı'ndan Fısıltı Gölü'ne kadar her yere girmişler, Yıldızlar Divanı'na ulaşmaya çalışmışlar," dedi. "Henüz başaramadık. Her sarayın ilçelerine ve sınır bölgelerine yakın merkez adalar, savaş lordunun yozlaşmış ordularıyla boğulmuş durumda."

"Peki ya kıyıya? Ayrılabilir miyiz, yoksa kapana mı kısıldık?"

"Gorm ve kan fae gözcülerinin birkaç uzun gemiyi hazır tuttuğu gizli koylara açılan üç farklı oyuk var."

"Davorin onları bulamadı mı?"

"Henüz değil," dedi Gunnar. "Ama etrafları kan büyüyle çevrili. Görünüşe göre Cuyler kan ayinleriyle korunma konusunda inanılmaz derecede yetenekli."

"Öyle mi?" Kendime lanet ettim. Duvarlar ve Ari için bir tedavi bulma ihtiyacı dışında gerçek bir strateji tartışmadan hızla uzaklaşmıştım. Elimizdekiler hakkında çok az şey biliyordum. Gunnar'ın omzuna dokundum ve minnettar bir gülümseme sundum. "Liderlik ettiğin için teşekkür ederim. Her zaman nasıl yapacağımı bilemiyorum."

Sırıttı, dişlerinin beyazlığı boyalı yüzünde belirgindi. "Güven bana Saga, kraliyet soyundan geliyorum ama kalbimde bir hırsızım. Gördüğün şey liderlik değil, bir krallığı bir kez daha çalma planı."

"Nasıl yapıldığı umurumda değil, yine de minnettarım."

Gunnar çenesini eğdi ve kısa oyuğun sonuna ulaştığımızda beni ileri doğru itti. "Gel. Seni kralına götüreceğim."

Bölüm 17

Kuzgun Kraliçe

Burası geride bıraktığım Kan Sarayı değildi. Kan fae gözcüleri kapılarda neredeyse her on adımda bir işaretlenmişti. Kemik kıran mızraklar her ellerindeydi ve taş gibi dimdik duruyorlardı. Yine de, taş diğer bir farktı. Parçalanmış taş uzuvlar, gövdeler ve çok sayıda kafa kan avlusunun etrafındaki çalılıklara saçılmıştı.

"Rune," diye fısıldadım.

Gunnar'ın çenesi titredi. "Sadakatini defalarca kanıtladı, Saga. Dün gece Lord Gorm, sırf Ari'ye dinlenmesi için zaman vermek amacıyla onu Ari'nin başında nöbet tutmaya zorlamak zorunda kaldı. Büyüsü korkunç ama bu kadar güçlü kullanmaya devam ederse onun için ölümcül olabilir."

Taştan bir kafadan sıyrıldım. Fae'nin yüzü çatlamıştı ve ağzı sessiz, sonsuz bir çığlıkla aralanmıştı.

"Rune'u sana hizmet etmeye zorluyorsun!" Bo arkamdan bağırdı. "Eğer ölürse, unutmayacağım. Onun intikamını senin kanınla alacağım."

Kalbim sıkışmıştı. Birkaç dakikalığına Bo'nun ses tonunda eski savaşçı kardeşi için neredeyse şefkatli, korkulu bir şeyler vardı. Patlama, belki de Rune'un duygularının karşılıksız olmadığına dair biraz merak uyandırdı.

"Rune gerçeği gördü, Bo," dedim, onunla tartışmanın anlamsız olduğunu bilmeme rağmen. "Umarım sen de görürsün."

Çivili bir kapıya doğru adım attığımızda kan fae gözcüleri kenara çekildi. İki muhafız ağır kapıyı geri çekti.

ve içeri girerken selam verdi.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Çok değil birkaç gün önce kadınlar klasik saten elbiseler giyiyor, tuhaf gözlü adamlar hayatlarına devam ederken gülüyorlardı.

Kan Mahkemesi artık bir savaş kampıydı.

O gülün adamlar şimdi organize birlikler halinde çarpışıyordu. Çelikler çarpışıyor, kum ve çakıl taşları botların altından kayıyordu. Hafif dişleri, kırmızı gözleri ya da Bjorn gibi sivri dilleri olan güçlü kan perileri emirler yağdırıyordu. Savaşçılar her kelimedede duruşlarını değiştiriyordu.

Kadınlar bilenmiş bıçaklar dağıttı. Bazıları karga tüyleriyle oklara iplik geçirdi. Diğerleri silah kemerlerini ve hançerlerini kuşanmış, erkekler kadar sert bir şekilde nöbet tutuyorlardı.

Calista döndü, her şeyi anladı, yüzünde aynı şaşkın ifade vardı. Ağzımı açtım, düşüncelerini veya herhangi bir izlenimi olup olmadığını sorgulamaya hazırdım ama kalın bir hıçkırıkla durduruldu.

"Kuzgun tatlım!" Hodag yirmi adım ötedeki Gorm'un uzun evinden fırladı. Sesi kesik kılıçların ve savaş komutlarının üzerine taşındı ve tüm gözler bana çevrilerek beni olduğum yerde durdurdu.

Trol gözyaşları içinde göklere doğru kükredi ve sonra gürleyerek ilerledi. Troller yumuşak yaratıklar değildi; canlı ve kalındılar. Hodag yamaçtan aşağı yuvarlanan bir kaya gibi hareket ediyordu. Bana çarpma kadar savaşçıları ezip geçti, insanları yollarından çıkardı.

Gunnar'ın geniş gövdesine doğru savruldu. Trol kaburgalarımı kırılmasından korktuğum kadar sıkarken prens kıkırdadı ve beni sabit tuttu.

"Ho-Hodag," diye homurdandım, başını okşadım. "Hava."

Sustu ve geri çekildi, iri, cam gibi gözyaşlarını silkeledi. "Bize geri döndün. Tam zamanında, tatlım. Tam zamanında." Gözleri Bo'ya ve boynundaki iplere kaydı. Burnundan bir nefes çekti. Hodag Bo'nun önüne yürüdü, gözlerini tuttu, sonra da kaval kemiğine bir tekme attı.

"Allah kahretsin!" Bo dizlerinin üzerine çöktü ve Hodag'a ters ters baktı. "Seni kan-"

"Sus." Başının arkasına vurdu. "Sefil oldun, kara tatlım. Sefillerin en sefili. Zavallı kalbimizi kırdın."

Stieg'in derin, gürleyen kahkahası Bo'nun troll'e mırıldandığı küfürleri örttü. "Kimse kalbe Hodag'dan daha iyi vuramaz. Tek yapmamız gereken onu iyi bir azar için bu savaş yaratığının kampına göndermek, sonra da affedilmek için yalvaracak."

Stieg'e baktığında Hodag kızardı, sanki onu daha önce fark etmemiş gibiydi. Trol onun beline sarıldı, başı sadece kaburgalarına ulaşıyordu, sonra kirle kaplanmış avucuna bir öpücük kondurdu.

"Seni çok özledim."

Stieg tekrar güldü ve Hodag'ı ziyaretçilerle tanışması için yönlendirdi. Calista ve Stefan'ı bir süre daha inceledi, gözleri kısıktı. "İkinizde garip bir şeyler var."

"Bunu ilk kez duymuyoruz," diye güldü Stefan ve yeni ot rulosunu yakmak için bir kibrit çöpü çaktı.

"Ari'yi görmem gerek." Gözlerimi kırıştırdım, herkes izlerken ağlamayı reddediyordum.

Gülümsemeler soldu. Gunnar sırtımı Gorm'un uzun evine doğru dürttü.

"Onunla ne yapmam gerekiyor?" Stefan Bo'nun ipini çekiştirerek sordu.

Frey onu omzundan alkışladı. "Sana Lord Gorm'un tutsakları nerede tuttuğunu göstereceğim."

Uzun evin içinde burnuma tanıdık bir çam ağacı ve deri kokusu çarptı. Yakındaki odalardan loş koridora tütsü ve ot kokuları yayılıyordu. Göğsümün ortasındaki baskı, sanki bir ipin gevşekliğini kısaltarak beni hiç düşünmeden öne doğru çekmesi gibiydi.

Sanki kalbim onun yakınlığını hissetmiş gibi.

Köşeyi döndüm ve neredeyse Cuyler'a çarpıyordum.

Solgun gözleri büyüdü. "Kraliçem. Geri döndünüz."

Gorm ve Bjorn, Gorm'un odasının kapısının önünde durdular.

Gorm beni görür görmez sııttı.

"Ari'yi görmem gerek," dedim biraz nefes nefese.

"Evet," dedi Gorm. "Önce başka ne yapman gerekiyor?"

"Bize kimi getirdin, Saga?" Cuyler, Gorm oğlunun kafasının arkasına vurana kadar Calista ve diğerlerine bakarak sordu. "Tanrılar, ne oluyor baba?"

"Ona düzgün hitap edin."

"Sorun değil," demek için acele ettim. "Şu anda bir unvanım yok."

"Kraliçe," dedi Gorm, kesin bir ifadeyle. "Kraliçe sizin unvanınız, Leydim. Gelip geçmeyen unvanlardan biri."

"Bu kan fae'sini sevdim," diye mırıldandı Junius kocasına. "Doğrudan. Yalan yok."

Gunnar sert bir kahkaha attı.

"Doğru," dedim başımı sallayarak. "Açıkladığınız için teşekkürler Lord Gorm."

"Benim için zevktir."

Koridordaki kalabalıktan uzaklaştım. Elim Gorm'un odasının kapı kolunda durdu, sonra on nefes boyunca orada kaldı.

"Aşağı, Leydim. Düğmeyi aşağı doğru çekiyorsunuz ve tık diye açılıyor," dedi Gorm bir düğmenin nasıl çalışabileceğini gösterirken.

"Teşekkür ederim, Lord Gorm." "Tekrar, benim için bir zevk."

Cuyler yanımda dişlerini dudağına geçirerek gülümsemesini gizledi. Diğer tarafımda Gunnar güven verici bir sırıtışla duruyordu. Ciğerlerimdeki havayı dışarı üfledim ve odaya adım attım.

Bir pencere açıldı ve esintinin odaya süzülmesine izin veriyordu. Karanfil ve gül tütsüsü yanıyor, ortama sakınleştirici bir sıcaklık getiriyordu.

"Saga, geri döndün." Rune tahta bir tabureden ayağa fırladı. Yorgun görünüyordu: omuzları çökmüş, saçları dağılmış, göz kapaklarının etrafındaki kırmızı çerçeve koyu renk gözlerinin önünde göze çarpıyordu. "Ben, şey, Elçikralın odasına göz kulak oldum."

Gülümsemeye zorladı ama tüm bu olanların acısı gözlerinin gölgesinde parılıyordu.

"Nöbet tuttuğun için teşekkürler Rune," diye fısıldadım, sesimde bir çatlak vardı. "Bo'yu yakaladık."

Rune keskin bir nefes aldı. "Ne?"

"Gorm'un hapishanesine götürülüyor, hâlâ çok kayıp."

Rune ayaklarının üzerinde kıpırdandı ve endişeyle kapıya baktı. Sevdiği kişiyle sohbet edebildiği için onu biraz kıskandığından utanarak gülümsedim. Böyle bir şeyi kıskanmak aptallıktı. Rune'un durumu benimkinden pek de iyi değildi. Bo karanlık bir nefretle yoğrulmuştu ve Rune'u öpmektense onu öldürmeyi tercih ederdi.

"Git," dedim ona. "Benim iznime ihtiyacın yok."

Rune nefesini bıraktığında nefesi titredi. "Teşekkür ederim."

Kapı kapandığında gözlerim yatağa kaydı. Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi. Kalbimdeki acıyı dindirecekmiş gibi bir elimi göğsüme bastırdım. Ari sırtüstü yatıyordu, başı her an uyanabilecekmiş gibi bir tarafa eğikti.

Parmak uçlarım güçlü bedeninin üzerindeki kürk örtülerin ve yorganların üzerinde gezindi. Birisi muhtemelen tenine hava aldirmek için gömleğini çıkarmıştı. Saçları da yüzüyle birlikte nemliydi ve taze adaçayı sabunu kokuyordu.

Şifacılar ona çok iyi baktı.

Başını eğdiğinde, boynunun yan tarafındaki ince çizgili kuzgun dövmesinin izi görünüyordu. Teninin güneşten kızarmış gölgesine karşı kuzgun heybetliydi. Sanki her zaman ona aitmiş gibi görünüyordu.

Titreyen bir elimle alnına düşen birkaç tutam saça uzandığımda gözyaşları güzel yüzünü bulanıklaştırıyordu. Onları gözlerinden uzaklaştırdım, sonra da kıldım.

Bir duygu seli göğsümün ortasından dilimin üzerine döküldü ve beni ayakta duramayacak kadar şiddetle sarsana kadar devam etti. Yatağın üzerine diz çöktüm ve kollarımı Ari'nin beline doladım. Yanağımı kalbinin üzerindeki uzun, sivri yara izine bastırdım. Tanrılar adına, teni çok sıcak, çok canlıydı. Kalbinin donuk, yavaş ritmi oradaydı ve beni transa geçiriyordu. Göğsünün nazikçe inip kalkması bile beni gerçeğe karşı bir kalkan gibi sarıyordu.

Uyuyordu. Daha fazlası değil. Neredeyse onu yeterince sert salladığımda ayağa kalkıp ben gülünceye kadar kaburgalarımı dürtecekmiş gibi davranabilirdim.

Büyük gözyaşları tenini ıslatıyordu. Avuçlarımı göğsünde, kollarında gezdirdim, onu kendime çektim, çaresizce yakınımda tutmaya çalıştım. Birkaç hamlede bedenimi onun yanına yasladım, kollarından birini tuttum ve belime doladım.

Boğazım ağrıyana ve kirpiklerim tuzlu topaklarla ağırlaşana kadar ağladım.

"Ari," dedim, sert bir sesle. "Beni hissedebiliyor musun?"

Ari Sekundär'ın yanındaki sessizlik işkencenin en kötüsüydü. Beni duyup duymadığını ya da ellerimi teninde hissedip hissetmediğini bilmiyordum ama en kasvetli koşullarda bile adamı takip eden bir normalliğin, bir neşenin dokunuşunu arzuluyordum.

Yeni rollere büründük. Ari ben oldu, sessiz ve metanetli. Ben o oldum, kelimelerin dilimden bir elek gibi dökülmesine izin verdim.

"Yapıp yapamayacağını bilmiyorum ama ben buradayım," dedim. Parmak uçlarım sakallı yüzünün yan tarafını okşadı. "Sen hâlâ gördüğüm en güzel piçlerden birisin."

Ona ıslak bir kıkırdama verdim. "Seni uyandıracak bir şey varsa, o da bu olabilir diye düşündüm. Uyanmalısın ve

bana senin piçlerin en güzeli olduğunu söyleyerek."

Yüzü hareketsiz kaldığında çenem titredi. Başımı kaldırdım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Hâlâ sıcaktı, biraz kuruydu ama onlar benimdi. Onlar evimdi.

"Ama sanırım henüz uyanamazsın, değil mi?" Dedim. Acı gerçek şuydu ki, bu odalarda onun sesini duymak için ne kadar çaresiz olursam olayım, Niklas'ın iksirleri bizi başarısızlığa uğratırsa onu tutamazdım.

"Calista'nın rüya hikayelerinin gerçek olup olmadığını bilmiyorum, bu yüzden beni ne gördüğünü ya da benim tarafımdan ne bildiğini bilmiyorum." Uzaklaştığımda kirpiklerimden yanağına gözyaşları damladı. "Ayrıca, son kez rüyama girdiğinde biz . . başka şeylerle meşguldük."

Bir sırtıma görmek ya da çayırdaki yaptığı gibi beni sahiplenme konusundaki hüneriyle ilgili bir şaka duymak için can atarak usulca güldüm.

Sessizlik.

Gülümseme, gecenin güneşi kovalayan gölgesi gibi dudaklarımdan kayboldu. "Biz, Niklas Tjuv'u size getirdik. Kanınızdaki zehri iyileştirmeye yardımcı olacak bir iksiri olacağını umuyorum."

Kaburgalarının yanındaki etli lekeye baktım. Davorin'in çürümesi şifacıların söz verdiği gibi durmuştu ama uyanırsa ve hâlâ bir tedavimiz yoksa ne kadar hızlı yayılacaktı?

"Pek çok konuda umutluyum Ari," diye fısıldadım, "ama Tanrılar aşkına, keşke burada benimle olsaydın. Bazen ilerlememi sağlayan tek şey seni düşünmek oluyor. Hatta anılar bile. Uyanık olduğum saatlerde, son birkaç dönemdeki tüm etkileşimlerimizi düşünüyorum. İyi ve kötü."

Kuzgunun çizgilerini teninde takip ettim.

"Tüm bu ekstra düşünceler ve anımsamalarla birlikte, sanırım bir süredir sakladığınız bir sırrı öğrendim, Büyükelçi." Göğsünün ortasına bir öpücük kondurdum.

"Haklı mıyım, söyleyin bana. Borough muhafızlığına yeni katılanlar için bir kural, yaşımızı ve doğum günümüzü belirtme zorunluluğudur. Tabii ki doğum tarihimin çok uzun zaman önce olduğunu söylemedim.

"Sırayla, Borough muhafızları, Sofia, kral, hepsi doğumumun ne zaman olduğunu biliyordu, yine de hiçbir şey almadım. Soğuk bir kalple, seninle tanışana kadar pek umursamadım. Sonra, itiraf edeyim, kardeşimin ve daj'ın kutlama şeklini özlediğim zamanlar oldu. Hatırlanmayı özledim sanırım.

"Evinize bağlandığım anda, bunun başka bir yaşlanma dönüşü olacağını ve kimsenin ikinci kez düşünmeyeceğini düşünerek uyanmam ne tuhaf. Ama kapımın önünde böğürtlenli ballı bir kek vardı, paketin üzerinde adım yazıyordu. Dunker'dan tabii ki."

Dirseğime yaslandım ve onun nazik yüz hatlarına gülümsedim. İlk parmağımla çene çizgisini, yanağını ve burnunun sırtını izledim. Kulağına fısıldamak için yaklaştım, "Ama ikimiz de biliyoruz ki Dunker bana katlanamazdı. Ama siz Büyükelçi, evinizdeki herkesi doğduğu gün kabul etmeyi ihmal etmediniz." Yanağından öptüm, sonra kaşlarımı onunkilere bastırdım. "Senin peşindeyim, Ari."

Yeni bir gözyaşı kirpiklerimden süzülerek yüzümden aşağı kaydı. "Seni seviyorum. Bana geri dönsen iyi olur, yoksa söz verdiğim gibi senden nefret etmeye devam edeceğim. Durumu senin için daha da kötüleştireceğim, Ari, yemin ederim yapacağım. İyileşip uyanman gerçekten senin yararına, böylece ben de seni sevebilirim."

Tekrar yatağa uzandım ve yanağımı göğsüne yasladım. Kollarımla onu kendime yakın tuttum ve Yılanlar Divanı'nda yaptığımız gibi saatlerce birbirimize dokunduktan, öpüştükten ve birbirimizin bedenlerini aldıktan sonra sadece yatağa gidiyormuşuz gibi davrandım.

Gözlerimi kapattım ve çok geçmeden uyku beni aldı. Kocam yanımdayken ilk kez huzur içinde uyudum.

Bölüm 18

Kuzgun Kraliçe

"SAGA. UYAN."

Gözlerimi kırptım. Ari'nin teninin taze yağmur kokusu yüzüme bastırıyordu. Henüz yanından ayrılmak istemediğim için beline daha sıkı sarıldım. Uyuyan bedenine sarıldım.

Avucum Ari'nin bileğindeki derin, kırmızı rün izini kapattı. Biz geldikten birkaç saat sonra Gorm, alevde ısıttığı bir iğneyle hepimizi Riot'un kraliyet rünüyle işaretlemişti. Bjorn, Yüce Kral'ın işaretinin adaların gerçek sembolü olduğunu düşünüyordu ve Gorm sağlam olduğuna karar verdiği bir mantıkla asla tartışacak biri değildi.

Ründeki kan kantripi kan sarayından ayrılıp sorunsuzca geri dönmemizi sağlıyordu. Aynı zamanda birbirimizle bir bağlantıydı. Başımız belaya girerse, diğerlerine yardıma gelmeleri için sinyal gönderilirdi.

Ari'nin cildi tahriş olmuştu ama Ari'ye bir zarar gelirse, bir şekilde saraya sızılırsa ve Ari tehlikede olursa, bunu bileceğimizi bilmek önemliydi. Çaresiz bırakılmaktan nefret ederdi ve uyandığında, şifacıların onu ne kadar şımarttığını bilmeyi reddedeceğinden hiç şüphem yoktu, yoksa bir daha hiçbir kan fae'sine yüzünü göstermeyebilirdi.

"Saga."

Omzuma bir itiş daha geldi ve gözlerimi tamamen açmak zorunda kaldım. "Rune, ne? Tekrar uyumak istiyorum."

"Bu gece değil, yapamazsın." Rune kulağıma fiske vurdu. Aynı anda hem garip hem de hoş. Borough muhafızları olarak hiç yakın olmamıştık. Benim gibi soğuk kalpli biriyle yakınlaşmak zordu ama Davorin'in yozlaşmasıyla savaşp bizimle birlikte Kan Mahkemesi'ne döndüğünden beri Rune benim için bir kardeş gibi sabit bir yer olmuştu.

Üzerimde gezindi. "Yanında getirdiğın kader anlatıcısı bir şeyler yazmış."

Yatakta ayağı fırladım. Bu hareket Ari'nin sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi iç çekmesine neden oldu ama zihnim yavaş yavaş gerçeğı yakaladı. O uykunun esiriydi. Bir tedavi olmadan, sanki hep öyle kalacakmış gibi hissetmeye başlamıştım.

"Biraz daha dayan Saga," dedi Rune, yumuşak bir sesle. "Karıştırmamız gereken karmaşık büyüler var."

"Biliyorum." Boğazımı temizledim, Ari'nin nemli alnına bir öpücük kondurdum ve Rune'u uzun evin dışında takip ettim. "Nereye gidiyoruz?"

"Hapishaneye gitti." Rune'un çenesi titredi. "Senin Alver hırsızınla birlikte."

Kan mahkemesinin hapishaneleri birçok kayalık mağaradan birinden yapılmıştı. Sıcak su kaynaklarından çıkan buhar havayı bunaltıcı ve ıslak tutuyordu ve demir apliklerdeki meşaleler mağaraya giden ızgaralı yolu kaplıyordu.

Hücrelerde birkaç kemik ve kafatası vardı ama sadece bir tanesinde yaşayan bir ruh bulunuyordu. Bo yere oturmuş, sırtını taş duvara dayamıştı. Görüş alanına girdiğimizde önce bana, sonra Rune'a dik dik baktı ve tahta bir kâsedden aldığı ince çorbayı yavaşça höpürdeterek içti.

"Ah, hainler." Dudaklarını yaladı. "Hayvanlarınızı götürün. Bu çok konuşuyor ve bu da kanımı alacağını sanıyor. Önce onu öldüreceğim."

Niklas cam bir şişeyle oynadı ama kıkırdadı. "Pek çok kişi denedi dostum. Gördüğün gibi hiçbirisi başarılı olamadı. Şimdi iyi bir çocuk ol ve bana kolunu ver."

Frey ve Cuyler gölgelerin arasından belirip hücre kapısını çekerek açmadan önce Bo'nun itiraz edecek zamanı yoktu. Bo duvara bağlanmıştı ama ısırmaya, tekmelemeye, pençelemeye çalışarak onların tutuşuna karşı mücadele etti. Sonunda Frey onu yere fırlattı ve omuzlarının arasına diz çöktü, Cuyler ise kolunu yana doğru itti.

Bo gözlerini kaldırdı ve Rune'a dik dik baktı. "Senin her zaman onurlu olduğunu düşünmüştüm. Sen benim için bir hiçsin."

Rune kaskatı kesildi. Bir elimi koluna koydum ve Rune'u geri dönmeye teşvik ettim. Bo'nun kalbindeki zehirle kusacağı kezzaptan iyi bir şey çıkmayacaktı.

Niklas ite kaka hücreye girdi, küçük bir bıçak çevirdi ve şişenin tıpasını dişleriyle patlattı. "Hareket etmeyi kesersen bu iş çabuk biter. Eğer beni sinirlendirirsen, acele etmemeye daha meyilli olurum."

Niklas çalışırken Bo'nun küfürlerini ve bağırışlarını duymamak için elimden geleni yaparak arkamı döndüm.

Calista bir adım ötede diz çöktü, sararmış parşömen kâğıtları önüne yayılmıştı ve yeni tüy kalem bir sayfayı cılgınca bir hızla çiziyordu.

Çıkıntılı kayalardan birinin üzerine oturduğumda Sofia'yı fark ettim.

"Sof." Kalbim küt küt atmaya başladı. Onu son gördüğümde, Davorin'in etkisinden kurtulmaya çalışırken sersemlemiş ve kaybolmuştu.

Sofia dumanı tüten bir bardak çay içti. Her yudumda baharatlı bira ve yaban mersini kokusu yayılıyordu. Gölgele gözlerini karartıyordu ama en azından odasından çıkmış, yeni bir hava soluyordu.

Bana alıştırmış ve zorlanmış gibi görünen bir gülümseme verdi. "Saga. Bana bak, hala yaşıyorum."

"Sof," ona uzandım, sonra geri çektim. "Seni görmek çok güzel."

"Öyle mi?" Yan tarafa baktı ve güldü. "Herkes böyle söylüyor, değil mi Kralım? Ama bana bakanlar daha çok Cehennem Geçidi'nden atlamadığım için memnun olduklarını söylüyorlar."

Gözlerim boş köşeye kayd1. Kralım mı? "Sof,
kim-"

"Kral seni tekrar gördüğüne sevindiğini söylüyor, Saga," dedi daha geniş sırtarak. Borusunu yudumladı. "Tacına utanç getirmemeni umuyor."

Tanrılar adına.

"Saga," diye fısıldadı Rune, yanına yaklaşarak. "Ben de sana söyleyecektim."

Nabzım hızla atarken ona döndüm. "Ne kadar zamandır . Bracken ile mi konuşuyorsun?"

"Sen gittikten yaklaşık iki gün sonra başladı. Şifacılar, onun gitmediği yeni bir varoluşta yaşamaya çalıştığına inanıyorlar. Bize muhtemelen onun öldüğünü bildiğini ama bunu kabullenmeyi reddettiğini söylüyorlar."

Sanki kaburgalarımın fırlayacakmış gibi bir elimi kalbime bastırdım. "Onun orada olduğuna inanmasına izin mi vermeliyiz?"

Rune omuz silkti. "Sonsuza kadar değil. Ama şu anda endişelenmemiz gereken daha önemli meseleler var. En azından yemek yiyor ve bir şekilde yaşıyor."

Sofia çayını yudumladı ve Bracken'ın hayaletinin söylemiş olabileceği bir şeye kıs kıs güldü. Onu nasıl suçlayabilirdim ki? Rüyalarımın kocamı ziyaret ediyordum. Roller tersine dönseydi ve Ari'nin ölümüne neden olan kişi ben olsaydım, o rüyalarda sonsuza dek aynı şekilde var olmayı tercih edebilirdim.

Cuyler, Niklas kanı aldıktan sonra Calista ve Stefan'a katılmıştı ve Stefan kız kardeşinin seidr'i hakkında bir şeyler mırıldanmaya devam ediyordu. Cuyler Calista'yı hayranlıkla izliyordu ve eğer Gorm burada olsaydı, oğlu varlığını kabul etmediği için muhtemelen kafasının arkasına bir şaplak yerd.

Doğruyu söylemek gerekirse, odanın odak noktası olmamayı tercih ederim. "Calista?" Yanına oturdum.

"Bir şey mi buldun?"

"İstiyorum." Calista birkaç dakika daha yazmaya devam etti, sonra tüy kalemi bıraktı ve gözlerini benimkilere dikti. "Uyuyamadım. Yazılması gereken bir şey vardı ama ona ulaşamıyordum. Stef bana ağaçların arasında kafamı boşaltmamı söyledi. Burada fazla ağaç yok tabii ki ama bunu buldum."

kan gülleriyle dolu bir çayır. Bana çok huzurlu geldi. Neden böyle?"

"Bilmiyorum." Dizinin dibindeki taze bir güle dikkat kesildim ve oturduğu apartmandaki tozlu gülü hatırladım. "Gülleri seviyorsun, değil mi? Hayranın mı gönderiyor?"

"Yakın zamana kadar onlardan hiç hoşlanmazdım. Şimdi tanrılar benim için önemli gibi geliyor." Calista'nın mavi gözleri parlıyordu. Ne kadar parlak olsalar da, arkalarında bir parça korku vardı. Sanki bu hikâye hepimizi olduğu kadar onu da korkutmuştu. Başını iki yana salladı. "Ama bunun bir önemi yok. Bu herifin-" Kalemmini Bo'ya doğru uzattı, "bunu yazdıktan sonra söyleyecek bir şeyleri olduğunu hissediyordum."

Bana üzerinde kazınmış kelimeler olan bir parşömen gösterdi:

*Karanlıkta kaybolan sadık bir kalp, yanlış
söylenen sözler başlangıç getirir.*

Birkaç boşluk aşağıya Calista bir güneş patlaması şekli çizmiş ve bir not eklemişti:

*Gözler kapalı, sa/e ve ses. Gözler açık-
/ound.*

"Bunun Bo'dan bahsettiğini nereden çıkardın?"

"O sadık, değil mi? Bu yüzden bu kadar kayıp." Calista kaşlarını oynattı. "Nasıl birleştirdiğimi gördün mü? Bu yüzden onu yanlış konuşturmak zorundaydım."

"Sana hiçbir şey söylemedim." Bo alay etti.

Calista kıkırdadı. "Oh, güven bana, yaptın."

Bo yanaklarının kızarmasıyla parmaklıklara doğru hamle yaptı. "Cadını da al ve git. Daha da iyisi, kaynaklarda ya da denizde boğul. Cehennem Geçidi'nden aşağı düş. Sizin için her türlü ölümü göze alırım."

Söyledikleri Calista'yı daha da güldürdü. "Ben de öyle yaptım Kuzgun Kraliçe. Çayıra yaptığım ziyaretten sonra buraya geldim ve ona söylediğim tek şey, 'Evet, bulduk. Ne kamp ama. Bilirsin, çünkü bir savaş lordunun bir kampı olacağını düşündüm. Sonra ona bildiklerini anlatırsa ölümünün daha hızlı olacağını ve kılıcını tutmasına izin vereceğimizi söyledim." Dudaklarını üfledi. "Yüzünü görmeliydin, nokta kalesi hakkında bir şey söylemeden önce nasıl öleceğini anlatmaya başladı."

Gözlerim büyüdü. "The Point, bunu o mu söyledi?"

"O yaptı. Bir şey ifade ediyor mu? Umarım öyledir, çünkü değilse boşuna heyecanlanmışım demektir."

"Nokta, Kehanet Noktası anlamına gelebilir. Yıldızlar Mahkemesi'nde."

Hücrede keskin bir nefes sesi yankılandı. Gunnar kapı aralığında durmuş, elini Eryka'nın eline sıkıca kavramıştı. Yıldız kahininin yüzü olduğundan daha fazla soldu ve gözleri yaşlarla doldu. "Biliyordum."

Kanıma bir ürperti girdi. Tüm gözler Eryka'ya çevrildi. Kan Sarayı'nın koyu satenini giymişti, saçlarının ve yüz hatlarının buz gibi tonuyla tam bir tezat oluşturuyordu.

"Eryka," dedim usulca. "Ne oldu?"

Gözlerini kırpıştırarak Gunnar'a baktı. Gunnar onun parmak eklemlerini öptü ve başını salladı.

"Ben ... .. Annemlerden ne bir haber alabildim ne de gönderebildim," dedi usulca. "Ama iki gece önce yıldızlar konuştu. Tekrar tekrar aynı kelimeleri haykırdılar. Annelerimin gölgeler içinde kaybolan sözleri ve içimin derinliklerinde tekmelemem, ısırmam ve savaşmam gerektiği hissi."

Gunnar'ın çenesi seğirdi, yaldızlı rengin ardında çelik gibi bir öfke yandı.

"Aşkına daha geçen sabah yıldızlarda gizli sırlar varmış gibi hissettiğimi söyledim. Ben bile böyle bir saçmalığın benim sarayım anlamına geldiğini tahmin etmiştim." Eryka yutkundu. "Ya eğer ... ya eğer

Savaş lordunun halkıma yakın olmasının bir sebebi var mı? Onlara ulaşmalıyız."

"Yıldızlar Divanı'ndan bir haber var mı?" Cuyler'a bakarak sordum.

"Evet." Çenesini eğdi. "Bazıları vahşi veba tarafından ele geçirildi ama Leydi Celeste ve Leydi Iris'in güvende olduğunu ve duvarlarının içinde barikat kurduklarını düşünüyoruz." Gözlerini kırptırarak Eryka'ya döndü. "Yakalandıklarına ya da zarar gördüklerine dair herhangi bir rapor yok."

Eryka onun ortasına sarıldı. "Son konuştuğumuzda öfkeliydik. Yeminimi sorguladılar, bu maçı sorguladılar." Gunnar'a baktı, gözyaşları yanaklarına düşüyordu. "Söylediğim son sözler-"

"Yapma." Gunnar onu göğsüne doğru çekti. "Yapma bunu. Seni seviyorlar ve senin de onları sevdiğini biliyorlar. Onları bulup bize getireceğiz."

"Ama bir de-" Eryka daha büyük bir çabayla yutkundu. "Diğer kısmı."

"Yıldız kahini," dedi Calista, sesinde yeni bir otorite vardı. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Her an daha büyük bir hikâyenin parçası olma gücüne sahiptir."

"Yazdım," dedi Gunnar. Tuniğinin içine uzandı ve bana katlanmış bir parşömen parçası uzattı. "Bunu uykusunda söyledi. Birkaç kez. Eryka uyandığında her zaman hatırlamaz ama önemli olduğunu hissetti."

Calista gözlerini kapattı ve bana okumamı söyledi.

Sadece bir satır, ama yavaşça okudum. "Derinlerde saklı, eski bir kılıç kralın tutmasını bekliyor." İnledim. "Eski bir kılıç mı? Sadece Kan Sarayı'nda yüzlerce eski kılıç var."

"Pusuda bekliyor." Rune duvarı itti. "Bu özel bir bıçak."

Hücreden bir homurtu geldi. Niklas kıkırdadı. "Tanrılar, bulunacak başka bir obje daha. Kraliçemin kader yüzüğünü ararken de aynısını yapmıştık. Peki, şimdi ne olacak? Bir kılıç bulmalıyız.

bir kral -Ari, bir kraldır- tutmak ve ..." Sanki geri kalanımıza hikayeyi düşünmemiz için zaman tanıyormuş gibi sözlerini yarıda kesti.

Kılıçlar savaşta kullanılırdı. Bir kral savaşta kılıcını tutardı.

Bıçaklar vurmak için kullanılırdı ve ...

Boğazımdan küçük bir çığlık koptu. "Ete vur, düşmanı karart." Etrafımda döndüm. "Calista, Stefan, kahinin söylediği buydu. Ete vur, düşmanı karart. Bir bıçak, bir kılıç."

"Sana önemli olduğunu söylemiştim, sözlerinden şüphe etme," diye fısıldadı Gunnar ve Eryka'nın başını öptü.

Yıldız kahini ilk kez gülümsedi.

"Harika." Calista ofladı pufladı. "Gelin, gelin, hepiniz kanayın. İpuçları ve saçmalıklarla dolu bir başka Norns oyununa atıldık. Kendinizi hazırlayın, içimden bir ses bunun oldukça şiddetli geçeceğini söylüyor." Calista tozlu taş zeminden kalktı ve yazmakta olduğu parşömeni katladı. "Yıldız sarayını biraz daha derinlemesine incelememiz gerektiği konusunda hemfikir miyiz?"

Başımı salladığım anda Bo hücresinde güldü. Zalimce ve alçakça.

Alnını parmaklıklara dayadı. "Evet, yeterince cesur olduğunu düşünüyorsan gel benimle buluş. Sanırım bana karşı durmanın ne demek olduğunu unuttun. Yakında sana hatırlatacağım, küçük kuzgun."

"Kahretsin!" Calista bağırdı. "Gözler kapalı, Kuzgun Kraliçe.

Gözler açık, bulduk. Bulunduk!"

Karnım guruldadı. Hücreye koştum ve Gunnar'a bağırdım: "Ona uyumasını söyle. Kapat şu lanet gözlerini."

Bo'nun çarpık sırtışı farklı bir şeye, yüz hatlarına özgü olmayan bir ifadeye dönüşmüştü. Gözleri soğuk ve gri, puslu bir fırtınanın mavisine dönüşmüştü.

"Şafağa kadar uyumak istiyorsun." Prens hırlayarak emretti.

Bo'nun dudağı kıvrıldı ve seğirdi, ama kirpikleri titredi ve vücudu yığıldı, geriye devrilmeden önce yanağını parmaklıklara çarptı.

Niklas çömelmiş, Bo'nun yüzünde bıraktığı buruşuk ifadeyi inceliyordu "Bu da neydi böyle?"

Omuzlarım sert nefeslerle şişti. Havayı yeterince derin çekemiyordum. Gözlerimi kırptırdım, kelimeleri bulmak için savaştım.

"Saga," diye tersledi Niklas. "Ne oldu?"

"Arayan Davorin'di."

Rune yumruklarını iki yanında sıktı. "Ne kadar çok insanı ele geçirirse o kadar güç kazanıyor. Gücü onu kanayan bir kovan gibi hepsine bağlıyor."

"Onların büyüünü alıyor." Gunnar'ın sesi donuk, neredeyse ıstıraplıydı. "Sana söylemek istediğimiz de buydu. Vahşi fae'lerinin yeteneklerini çalabiliyor. Kontrolü ne kadar uzun süre elinde tutarsa, o kadar çok besleniyor."

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır, o ... daha önce hiç böyle şeyler yapamazdı. Taklit ederdi. Onların benzerliklerini çaldı, sahip olabiliyordu ama-"

"Büyüyor Prenses," dedi Stefan koluma dokunarak. "Karanlık cazibe büyür."

Lanet olsun. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve köklerini çekiştirdim. Diğer krallıkların uzak durmasına şaşmamalıydı. Davorin öfkeyi alır, büyüler, yeteneklerini ellerinden alır ve durdurulamaz hale gelirdi.

Niklas Bo'nun kanının bulunduğu cam şişeyi parmaklarının arasında yuvarladı. "Mesmer'ım zehirleri ve diğer büyülerini parçalamama yardımcı oluyor. Bana zaman ver, yeteneklerinin en küçüğünü öğreneceğim."

"O bir sülük," dedi Stieg. "Onları yozlaştırıyor, bu bağlantıyı kullanıyor ama aynı zamanda onlardan alıyor. Tanrılar, ondan nefret ediyorum."

Niklas hücre kapısının yanında volta atarak yüzünü ovaladı.

Bo'nun kıpırtısız haline baktım. "Davorin Bo'nun büyüünü alıyor. Bo her şeyi bulabilir."

"Ve eğer yıldızlarda sır arıyorsa," diye fısıldadı Eryka, ama sesinin kesilmesine izin verdi. "Nasıl takip edeceğini bilecektir."

Tüm tanrılar.

"Sence herhangi bir büyüü kaldırabilir mi?" Gunnar bastırdı. "Valen Amca'nınki gibi mi? Ya da Kase'ninki gibi?"

Oda sessizliğe gömüldü.

"Diğer krallıklarda bulunan kader armağanlarından almak onu kader kralı kadar güçlü yapacaktır." Stefan başparmağıyla parmağı arasında bir ot rulosu yuvarladı ama ucunu asla yakmadı.

"Kader Kralı mı?" Niklas bastırdı.

"Kardeşim," dedim ona. "Gerçek bir kader kralı tüm sihirliere bağlanır. Ölümlü, Gece Halkı, orman fae'si ya da Alver olması fark etmeksizin herkes için kader yazabilir."

"Savaşınız hiç bitmedi. Soldu." Niklas çenesini ovuşturdu. "Bu onun planı olabilir. Kardeşini yenemeyen bir gücü vardı ama bu savaş lordu da yenilmedi. Eğer daha önce sahip olduğu karanlık cazibeyi korursa ve aynı zamanda kardeşin gibi çeşitli büyülerle bağlantılı hale gelirse, durdurulması çok zor olacaktır."

Davorin tüm dünyanın başına bela oldu.

"Bütün tahtları ele geçirene kadar," dedi Sofia hafifçe. "Ve tapınacak başka bir kral kalmadığında, halkın savaş lordlarına diz çökmekten başka seçeneği kalmayacak. Artık onları yozlaştırmasına gerek kalmayacak."

Rune'un yüzü kızardı. Hata yok, o da benim gibi düşünüyordu, hepimiz gibi. Bo, Davorin'in zehri yüzünden ölecekti, onun savaş oyunlarında harcanabilir bir piyondtu. Yayılmaya, Fae halkını mahvetmeye devam edecekti, ta ki her toprak onun egemenliğine girene kadar.

"Harika." Frey bir eliyle burun kemiğini sıktı, diğer eliyle Bo'yu işaret etti. "Eğer bizim için kanayan bir pencere ise onunla ne yapmamız gerekiyor?"

"Öldürün onu," dedi Cuyler kolayca. "Hayır." Rune dişlerini sıktı.

"Oh, oh." Calista ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Onu kör edebiliriz." Botundan küçük bir bıçak çıkardı. "Çabucak yapacağım."

"Dur." Rune dedi ki. "Ona dokunan elini kaybeder."

"Onun hayatı hepimizin hayatı için mi?" Niklas kıkırdadı. "Adil bir takas değil."

Rune gözlerini kıstı ve göğüsleri birbirine değene kadar Elixist'e doğru ilerledi. "Kendi kalbi üzerindeki kontrolünü kaybeden kişi karın olsaydı da aynı şeyi söyler miydin?"

Niklas'ın gözleri uyuyan Bo ile Rune'un bakışları arasında gidip geldi. Çenesini eğdi. "Anlaşıldı." Parmaklıklara bir kez daha çömelen Falkyn birkaç nefes boyunca Bo'yu inceledi. Dilini şaklattı. "Benim bir fikrim var. Belki de hepimizi o piç tarafından istila edilmekten korumanın bir yolu. Bu biraz zaman alabilir. O zamana kadar gözleri kapalı, elleri bağlı olacak ve kimse onun önünde kanayan planlarından bahsetmeyecek."

Niklas, sanki izin onun sözüne bağlıymış gibi Rune'a bir bakış daha attı.

Gülümsedim. Diğer krallıkların etkileşimlerinden hoşlanmamın bir nedeni de buydu. Gorm gibi insanlar için son sözler bana düşerdi. Bir kraliçe, bir kraliyet. Falkynler ya da Ari'nin krallığının halkı içinse kalp, unvanlardan daha önemliydi.

Birinin sevgilisiyle ilgili bir risk alındığında, onu korumak için savaşlar verilirdi. Kurallar çiğnendi. Ahlak gömüldü. İzin, kaybedecek en çok şeyi olan kişi tarafından verilirdi.

Birkaç dakika sürdü ama sonunda Rune başını salladı. "Sürekli gözetim altında olacak. Gerekirse onu kendim kaşıkla beslerim, yeter ki onu geri getirin."

Tek kelime etmeden hapishaneden çıktı ve bizi karanlıkta bıraktı.

"Saga," diye fısıldadı Niklas. "Diğer krallıkları uyarmalıyız."

"Hayır." Başımı salladım. "Henüz değil. Buraya gelemezler. Şu anda üstünlük Davorin'de. Bize biraz zaman ver. Ari'yi iyileştir, sonra diğerlerini nasıl iyileştireceğini öğrenirsin."

Niklas'ın ağzı gerildi ama bir süre durakladıktan sonra başını salladı. "Pekâlâ. Biraz zaman var, ama seni uyarıyorum, Nightrender-

benim lanet kralım, sabırlı ya da yardımsever bir adam değildir. Ayrıldığımızı öğrendiğinde, acı çektirerek cevaplar isteyecektir."

Sesimi sakinleştirdim. "O zaman kaybedecek vaktimiz yok." Niklas kaşlarını kaldırdı, ağzının kenarında sinsî bir sırıtış vardı. Kan dolu şişeyi havaya fırlattı ve göz kırparak yakaladı. "Dediğiniz gibi, Kuzgun Kraliçe."

Birlikte kapıya yöneldik ama Rune tekrar içeri dalınca durduk.

Keskin bir nefes aldı, yüzü kızardı. "Saga, çabuk gel."

"Ne oldu?"

"Yılanlar Divanı. Senin için geldiler."

Bölüm 19

Altın Kral

Bu sefer oda daha küçüktü. Eski adaların ve yeni kurulan krallıkların haritalarıyla kaplı masalar etrafa saçılmıştı. Açılmış bir haritaya göz attım. Yüzeye garip bir düzen çizilmişti. Kuzey ve adalar arasındaki uzunluklar değişmiş, gerçekte olduğundan daha yakındı. Parmağımı bir nehir hattı boyunca sürükledim ve başımı salladım.

"Böyle bir şey yok," diye mırıldandım. "Bu sınırların hiçbiri doğru değil. Burası neredeyse tek bir kara kütle." "

"Belki de diyarlar arasındaki mesafe bir zamanlar bu kadar büyük değildi."

Kürklerle kaplı bir masanın altından tiz bir ciyıklama sesi geldi. Bir çocuk inledi ve vahşi saçlı küçük bir çocuğa doldurulmuş bir tavşan uzattı.

"Ortalığı karıştırmayı bırak, küçük gül." Her sahnede görünen aynı çocuk gözlerini devirdi. Artık sırık gibi uzuvları vardı, belki on yaşlarında bir çocuktü. "Annene sana göz kulak olacağımı söyledim, böylece sonunda şekil değiştiren teyzeni görebilecek. Sen de mi kuzgunsun?" Durakladı, sonra başını salladı. "Hayır, sen çok normalsin. Küçük numaramız dışında sanırım. Ama bu bizim için normal, değil mi?"

Yanıındaki çocuk onun yanaklarını sıkarken sırtını bana dönmüş, acı içinde ağlıyormuş gibi yaparken kıkırdıyordu. Çocuk küçük deri ayakkabılar giyyordu ve üzerinde oyun için tasarlanmış bir tunik vardı. Artık koşup kargaşa yaratacak kadar büyümüştü.

Çocuk kalçasındaki deri keseye uzandı ve koparılmış bir yaban gülü çıkardı. Yapraklarını koparıp yağmur damlaları gibi tepesine serpmeye başladığında çocuk sevinçle ciyakladı.

Neden böyle bir sahneye getirildiğimi sormak için ağzımı açtım; geçmişin çocuklarını değil, Saga'yı görmek istiyordum ama kapı çarparak açıldı.

Çocuğun nefesi kesildi, bir eliyle gencin ağzını kapattı ve masanın üzerindeki kürk örtüyü görünmeyecek şekilde aşağıya çekti.

Riot, sanki savaş alanından birkaç dakika önce çıkmış gibi giyinmiş bir halde, arkasında iki savaşçıyla birlikte odaya daldı. Kral ocağın yanındaki çömleği tekmeleyerek devirdi ve hüsrana dolu bir kükreme çıkardı. "Bu lanet öfkenin kaynağı nerede!"

"Majesteleri, bilmiyoruz. Bu . . . bir veba salgınının yayıldığını düşünmenin zamanı gelmiş olabilir," dedi bir savaşçı.

Riot, "Vücudun yeteneklerine sahip insanlara kanı incelettim," diye tersledi. "Onların bile cevapları yok. Ben yolu değiştirmeye çalıştım, Anneli kaderin bir cilvesini yazmaya çalıştım ama hiçbir şey değişmedi. Seidr'i anlayan bir şey bize karşı savaşıyor. Güçlü ve sefil bir şey."

Savaşçılar birbirlerine şöyle bir baktılar.

"Ne?" Riot katliamın eşiğine gelmiş gibiydi. "Konuş! Lanet olası Rave'imın yarısı ele geçirilmişken lafı dolandırma."

"Kral Riot," dedi savaşçıların en uzununu öne çıkararak. "Velin hakkında kötü konuşmak istemem ama ... çocuk diyarlarda bir bölünme olacağını öngördü. Şimdiden, büyü'nün her damarından gelen fae halkı kayboluyor ya da birbirlerine düşman oluyor. Çocuğun diyarı lanetlemiş olması mümkün mü?"

"Silas'ın bununla hiçbir ilgisi yok." Riot parmağını muhafıza doğru uzattı. "Bunu nasıl hissedeceğimi bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır, kastettiğim bu değildi."

Masaya bir göz attım. Uzun, sıska bacaklar dökümlü kürklerin altında daha da geriye çekildi ve yumuşak bir

"Sus" daha

saklandığı yerden geldi.

"Lord Davorin'i getirmesi için yıldız tepelerine bir haberci gönderin." Riot'un çenesi titredi. "Çok uzun zamandır ve çok sık ortalıkta yok. Ona söyleyin, eğer yakında dönmezse, lanet olası savaş lordum olarak başka birini bulacağım."

İkinci savaşçı kekeleyerek, "Bu ... bu da başka bir şey, Majesteleri," dedi. "Yüzbaşı Joost bu sabah noktadan döndü. O, savaş lordunu görmemiş."

Riot'un yüzü, nefesini çok uzun süre tutmuş gibi koyu bir renk aldı. "Ne demek o noktada değil? Lanet sınırlarımızı inşa etmek için neredeyse bir ay önce ayrıldı."

Herhangi bir yanıt verilmeden önce, salondaki döşeme tahtalarının üzerinde ayak sesleri yankılandı. Kralın içeri girmesiyle aynı anda kapı duvara sertçe çarptı.

"İsyan!" Yüzbaşı Annon kapıda duruyordu, elleri kan içindeydi, nefesleri keskin ve ağırdı. "Çabuk gelin."

"Ne oldu?" Riot kılıcını çıkarmıştı.

"Kraliçe Anneli, kız kardeşinizin bunca zamandır nerede olduğunu buldu."

Riot'un yüzünden kan çekildi. Son kader kralının, savaşçıları arkasında olduğu halde odadan koşarak çıkmasını ve onu dövülmüş, hırpalanmış, utanç verici bir şekilde istismar edilmiş olarak bulacağını bildiğim yere kaçmasını izlerken benim de tenim aynı şekilde soğudu.

Oda boşaldıktan birkaç nefes sonra, çocuk masadan sürünerek çıktı. "Acele et, küçük gül. Gitmemiz gerek. Bir şeyler oluyor. Daj'ına yardım etmeliyiz."

Çocuk küçük pelerinini ve başlığını çocuğun başına geçirdi, küçük elini tuttu ve kralın peşinden koştu.

"Ne bulunduğunu sana göstermeyeceğim, Ari."

Tırnaklarım avuç içlerime battı ve baskıdan dolayı çukurlar oluştu. "Görmeme gerek yok. Ben zaten biliyorum."

"Ama sonra ne olduğunu bilmiyorsun," dedi Wraith, sesinde bir parça hüznü vardı. "Yakından izle Ari, ne olduğunu bul

bir masaldan öğrenmelisin. Çünkü eğer bundan kurtulabilirsen, seni kurtaracak olan şey bu olabilir."

Bölüm 20

Kuzgun Kraliçe

Yeraltındaki hapisane hücrelerinden çıktığımızda soğuk hava yüzüme çarptı. Meşalelerin alevleri karanlık geceyi kovaladı ve her tarafta kanlı fae'ler kapılara doğru koşuşturmaya başladı. Gorm'un benim yokluğumda yapımını tamamladığı gözetleme kulelerinden boru sesleri geliyordu.

Calista sessizce bana bir bıçak uzattı ve başıyla onayladı. Benimle birlikte girişin yakınındaki kalabalığa doğru koştu.

"Nik, geride kal. Sana canlı ihtiyacımız var, ölü değil," diye bağırdı Gunnar omzunun üzerinden.

Falkyn tereddüt etti. "Tekrar gelin prensim."

"Bu salgını iyileştirmek için buradasınız, savaşa gitmek için değil."

"Etrafına bir bak evlat," diye tersledi Niklas, parmaklarındaki altın yüzükleri düzeltirken. "Hepimiz başka bir savaşa mahkûmuz. Sen daha ilk nefesini almadan ben hayatta kalıyordum. Bana asla bir savaştan geri durmamı söyleme, anladın mı?"

Uygun bir şekilde azarlanan Gunnar başını öne eğdi ve Niklas ile Junie'nin önden gitmesini teklif etti.

Hızla ilerledim. Kafatasımın içinde sinirlerim zangırdıyordu. Tek düşünebildiğim, Ari'nin korumamızın kaptislerine kalmasıydı. Bundan nefret ederdi ama şu anda tamamen çaresizdi.

Davorin'in en çok hangimizi istediğini çıkaramamıştım. Hawthorne ve Yarrow kanlı oyunlarını oynamaya devam etmek istiyorlarsa, kesinlikle içimizden biri için

buradaydılar. Bu Ari olamazdı, eğer benim bununla bir ilgim yoksa.

Bu gece kraliçe olmam gerekiyordu. Emretmem gerekiyordu. Kan Mahkemesi'ndeki masum insanlar için değilse bile, kocam için.

Yeni inşa edilen merkez kuleye çıkan ahşap basamakları ikişer ikişer çıktım.

"Bıçaklarınızı kaldırın!" diye bağırdım. Kan Fae savaşçıları komutanlarının dikkat çağrılarına karşılık verdiler. Kemik kılıçlarını, gümüş baltalarını ve oklarını kaldırdılar. Küpeştenin üzerine eğildim, nefesim kesilmişti. "Halkınızı savunun. Burada bize karşı gelenleri düşman olarak işaretleyin ve gözünüzden kaçırmalarına asla izin vermeyin."

Kan perileri bir çılgılık attı ve botların kayalık toprak üzerindeki ağır gümbürtüsü kemiklerimi titretti.

Kutu kuleye doğru ittim ve neredeyse Gorm'un kalın gövdesine çarpıyordum.

"Kraliçem." Gorm başını eğdi, sonra geceyi işaret etti. "Yılan boynuzları bir çağrı yaptı."

"Savaşmaya mı geldiler?" Gözlerimi kısarak karanlığa baktım, sallanan bir fenerin belli belirsiz parıltısından başka bir şey seçemiyordum.

"Bu noktada," dedi Gorm, "herkesin savaşmak istediğine inanmak en iyisi."

Gözetleme kuleleri arasında uzanan platformlar boyunca, bana en yakın olanlar yayıldı. Gunnar ve Eryka yaylarını kaldırmış, oklarını hazırlamışlardı. Calista çivili direklerin üzerine tembelce eğilmiş, bıçağını aşağıya doğru tutuyordu. Stefan bir anda bir savaşçı gibi dikildi. Bronz seaksı nereden bulmuştu, bilmiyordum ama daha sağlam bir temel için geniş duruşu, kabzayı kavrayış biçimi, onu nasıl kullanacağını düşündüğümünden daha iyi bildiğini kanıtlıyordu.

Frey, Stieg ve Niklas sıra halinde duruyordu. Elixist'in elinde bir kese vardı, bıçak yoktu ama onun gibi bir adam için çelik her zaman gerekli değildi.

"Hareket var," dedi Gorm, yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan bir kümeyi işaret ederek. "İşte orada."

"Sabit dur," diye seslendim.

Sıranın aşığısında komutanlar sözleri tekrarladi. Çizmelerin sesi azaldı. Kılıç şakırtıları azaldı. Deri muhafızların sıyrıkları azaldı. Ağır bir sessizlik kan sarayını kapladı. Duyulabilen tek şey yumuşak nefes alışlar ve ardından yavaşça verilen nefeslerdi.

Öne doğru eğildim. Gözlerimi kırpmadım; hava gözlerimi yakıyordu. Nefes almadım; göğsümde bir sızı vardı. Sonra fenerin ışığı dalların arasından kırıldı.

Bir çocuk mu? Nefesim ağzımdan taşarken hafifçe yığıldım. Kulaklarının ucu kürklü ve koyu renk saçları düğüm düğüm olmuş bir kız çocuğu gölgelerin arasından çıktı. Onun arkasından başka bir çocuk kaçtı. Benzer şekilde dağınık, bir botu eksik ve gözyaşları yüzünden yüzünde kir izleri olan bir oğlan çocuğu.

Daha fazla çocuk ortaya çıktı. Bazıları daha yaşlı, bazıları daha genç. Hıçkırıklar ve hıçkırıklar kapılara doğru sürüklendi, ta ki son yüzü tanıyana kadar, bir deri bir kemik kalmış genç bir adam, delikli kulaklarının etrafında altın rengi bukleler ve kollarında bir kürk demeti.

Magus gözlerini kaldırdı, şok edici yeşilin altındaki koyu renkli yarıklar sürüye doğrultulmuş silahları görünce titreşti. Zayıflamış, hırpalanmış bir Hawthorne'a benziyordu. Kalabalığın içinde beni bulduğunda, yılan sarayının varisi irkildi.

"Lütfen." Sesi kırıldı. "Bizi içeri alın."

"Lord Magus," diye cevap verdi Gorm benim yerime. "Neden kendi sarayınıza sığınmıyorsunuz?"

"Lord Gorm," dedi Magus, kollarındaki bohçayı biraz daha sıkı tutarak. "Sana yalvarıyorum, kardeşlerime sığınma hakkı ver. Eğer bana güvenmiyorsanız, lütfen en azından küçükleri alın."

"Hayır, Mag!" Tek çizmeli çocuk kardeşine doğru koştu ve hıčkıra hıčkıra ağlayarak bacağına sarıldı. "Gitme."

Magus kürkleri bir koluna geçirdi ve diğer koluyla küçük kardeşini bacağına yasladı. Boğazını temizledi ve tekrar kan lorduna baktı. "Yılanlar Divanı

. . ." Magus durakladı, gözlerini çok fazla kırptı. "Yılanlar Divanı adalarda kayboldu."

Kan yüzümü ısıttı. Hawthorne ve Yarrow'un yavruları birbirine sokulmuş, ağlıyor ya da birbirlerini teselli ediyorlardı. Magus bir bebeğin minik iniltisini susturdu. Üç cehennem, Yarrow'un çocuğu doğmuştu. Birkaç günden fazla olmuş olamaz.

"Düşmanlarımız tarafından kirletilip kirletilmediğinizi bilemeyiz," dedi Gorm. Başkalarına kan lordunun pratik davrandığı, bir liderin halkını savunmak için zaman zaman olması gerektiği gibi duygusuz davrandığı izlenimi verebilirdi.

Bu kadar yakından, farkı duydum. Boğazındaki tıkırtıyı, solgun gözlerinin yılan varislerinin kirli, bitkin yüzlerini takip edişini.

"Saga." Niklas savaşçıların arasından bana doğru ilerledi. "Bu ufaklıklar hakkında ne düşünüyorsun? Kim bunlar?"

"Onlar Yılanlar Sarayı Lordu ve Leydisi'nin çocukları," diye açıkladım. "Onların ebeveynleri .

. Ari ve benim yemin etmekten başka seçeneğimiz yoktu."

Niklas kaşlarını kaldırdı. "Bunun ayrıntılarını daha sonra isteyeceğim, ama çocuklara karşı kötü niyet besliyor musunuz?"

"Hayır," dedim hiç duraksamadan. "Tabii ki hayır."

"Bu adalar hakkında eğitim almadım, bu yüzden belki de haddimi aşıyorum, ancak size söylediğim gibi, halkı bu yaratığın ele geçirmesinden nasıl koruyacağıma dair bir fikrim var. Zaten ben de onu iyileştirmek için buradayım." Niklas karanlıktaki küçüklere ve sonra tekrar bana baktı. "Eğer risk alabiliyorsan, onları al, tutsak olarak tut, ama eğer zehirlenmişlerse onları iyileştirebilirim ya da zehirlenmemişlerse onları koruyabilirim."

Yersizdi ama dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Beni bağışlayın ama korkunç Falkyn liderinin hiç tanımadığı yabancı küçüklere karşı yumuşak davranmasını beklemiyordum."

"Benim için her zaman kullanacağınız kelime korkutucu, baştan çıkarıcı daha da iyi ve ben bir ruh için yumuşak

kalpliyim

yalnız-karım." Devam etmeden önce duraksadı. "Junie ve ben çocuk sahibi olamıyoruz, belki de loncamıza bu kadar çok küçük çocuğu almamızın nedeni budur. Buna alışkanlık diyebilirsiniz ama küçükleri geri çevirmek ağzıma biraz ekşi geliyor."

Doğu'da geçirdiğim süre boyunca Niklas Tjuv'da gördüğüm şey kurnazca planlar ve bıçaklardan ibaretti. Loncasının ötesindeki masumiyet için kırılğanlık ya da hassasiyet değil.

Falkyn'e hoşuma giden bir katman daha ekledi.

"Gorm." Kan lorduyla yüzleştim. "İksirci iksirini bitirene kadar onları halkınızdan uzak tutmaya ne dersiniz?"

Soruyu düşündü, sonra kılıcını kınına soktu. "Eğer söz verdiysen bunu yapacağım."

Başımı salladım. "En küçük çocuklara yiyecek bir şeyler ve uyumaları için güvenli bir yer verin. Kanlarının lekelenmediğinden emin olana kadar kendilerine verilen odadan çıkmasınlar. Magus'u bağlayın ve bana, tüm konseye getirin. Güneş doğmadan önce hikayesini dinlemek istiyorum."

MAGUS büyük salonun ortasındaki tahta sandalyeye oturdu. Omuzlarına örme bir örtü sarılmıştı ve Dunker, yılan varisine dumanı tüten bir fincan karanfil çayı uzattı.

Bileğindeki yarayı keten bir bandaj örtüyordu. Niklas her yılan çocuktan kan örnekleri almış ve Davorin'in yolsuzluğunun çocuklardan herhangi birini ele geçirip geçirmediğini görmek için Bo'nunkilerle karşılaştırmaya gitmişti.

Kesin olarak bilene kadar, ipler Magus'un bileklerini ve ayak bileklerini bağladı. Kan Fae savaşçıları iki yanında duruyordu, ellerinde mızraklarla. Her yöne dikkatli bakışlar atmaya devam etti. Etrafını sarmıştık. Ben önde oturuyordum, Gorm bir yanda, Gunnar diğer yanda. Eryka sevgilisinin yanındaydı, sonra Rune, Stieg ve Frey onu arkadan çevreledi. Cuyler ve Bjorn çemberi tamamladı.

Calista, Junius'la birlikte Niklas'ı gözlemlemeye gitmişti; Stefan ve Ash ise Magus'un kardeşlerinin odasında nöbet tutuyordu.

"Lord Magus," dedim. "Bize sarayınıza, annenize ve babanıza ne olduğunu anlatın."

Magus başını salladı ve teneke bardağı kucağına götürdü. "Bizi kızgınlıkla terk ettiğini biliyorum. I . . . Annem ve babamın tüm bu olanlarda oynadığı rolden sonra sizi suçlayamam. Çok bir şey ifade etmeyebilir ama tehlikenin farkında olmadıklarına inanıyorum."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım. Hawthorne ve Yarrow oyunları başkalarını tedirgin etmek için yaşayan kurnaz fae'lerdi. Yarrow, Davorin'in beni bulması için yolu açtığında sırtımdı, bana bir savaş alanını yerle bir etmek istediğini söylemişti.

Dilimi ısırdım ve Magus'un devam etmesini dinledim.

"Adalardaki savaşlar ve muharebeler, hepimizin bildiği gibi, sadece çatışmalardır. En iyi ihtimalle taç için bir koşuşturmadır. Bu ... bu dünyamızın sonu." Uzun bir süre fincana baktı. "Bir hafta kadar önce, babam eski kaptanımız tarafından savaş lorduna çağrıldı, bir orman fae'sinin ele geçirildiğini biliyorduk. Babam bu yaşlı taklitçi fae ile bir anlaşma yapmaya gitti. Onun oyunlarını oynamak istedi."

"Davorin oyun oynamaz," dedim kalın bir acıyla. "O savaşır, öldürür, mahveder."

Magus bağlı iki elini de kaldırdı ve burnunun altını silmek için kolunu kullandı. "Bunu biliyorum. Şimdi. Babam kapıları indirdiğinde savaş lordu sarayımıza giriş izni aldı. Daj'ım ona seni nasıl getirdiklerini anlattı.

"Savaş lordu güldü leydim. Eğer babam gerçekten bağlılığını göstermek istiyorsa, annemi cariyelerinden biri olması için teslim edeceğini söyledi."

Magus iğrenerek yere tükürdü.

Avuçlarım nemlendi. Gunnar Bo hakkında ne demişti? Köylere saldırıp kızları satmışlar. Davorin ahlaksızdı. Bir kadın tarafından mahvedilmişti ve bana olan öfkesinden yüzlercesini dövmüş olması beni şaşırtmazdı.

"Annemle babamı gördünüz Leydim," diye devam etti Magus. "Babam bir şaka ya da oyunda üstünlük sağlayacağını düşünürse neredeyse her şeyi yapardı. Ama bunu yapmazdı. Annemden asla vazgeçmezdi."

"Ne oldu?" Stieg sordu.

Magus'un dizi zıpladı, kaşları çatıldı. "Bizi aldılar. Yılanlar Sarayı onun karanlık fae'leri tarafından istila edildi. Çok fazla kan aktı." Varis gözlerini kapattı. "Babam bağlandı, annem de -tanrılar- kız kardeşlerimin en büyüğüyle birlikte o piç kurusuna boyun eğmeye zorlandı. O hâlâ çok genç ve masum. Benden daha genç."

Magus duygularıyla savaşıarak dirseklerinin üzerine eğildi. İlk tanıştığımızda vücuduma aval aval baktığından beri ilk kez tamamen dehşete düşmüş bir çocuk gibi görünüyordu. Hawthorne ve Yarrow sefil durumdaydı ama oğulları ailesini seviyordu ve kırılmıştı.

Uzun bir sessizlikten sonra Magus titrek bir nefes verdi. "Annem dört gün önce küçük kız kardeşimi doğurdu. Bir şekilde, dikkatimiz dağılınca, babam bizi tuttukları yere girdi ve bana küçüklerle birlikte koşmamı söyledi.

"Onları bırakmak istemedim leydim." Gözleri utançtan kıpkırmızı olmuştu. "Ama kardeşlerime, küçük kız kardeşlerime ne olacağını bilmiyordum. Piç kurusu bebeği şafak vakti babamın önünde boğmayı planlıyordu, ben de onu alan hemşireyi buldum ve ... O kadını öldürmek zorunda kaldım." Magus kirli avuçlarını inceledi. Pürüzsüz ve çalışmaya ya da kılıç kullanmaya alışık olmayan avuç içleri şimdi kanla ıslanmıştı. "Yapmak zorundaydım. Bebeği kurtarmak zorundaydım."

"Lord Magus-" diye başladım, yumuşak ve alçak sesle, ama başını sallayınca duraksadım.

"Kaçabildiğim kadarıyla kaçtım ama kız kardeşim hâlâ orada. Annem ve babam ... Yaşıyorlar mı bilmiyorum." Burnunu çekti ve sesini sakınleştirdi, gözlerini bana dikti. "Hemen güçlü durmadığım için yeminim pek bir şey ifade etmeyebilir ama size, hepinize yemin ederim ki yanınızdayım. Bu canavara karşı son nefesime kadar savaşacağım."

Kalın, trajik bir sessizlik dillerimizi tuttu. Magus'un lekeli yanaklarından iki damla yaş süzüldü ama onları silmek için hiçbir harekette bulunmadı.

Niklas kapıyı kaydırarak açıp içeri girdiğinde sona erdi. Elinde bir şişe tuttu. "Kanları aynı değil Saga. İz sürücünün ve Ari'nin kanını talep eden şeyden muzdarip değiller."

Magus rahatlayarak yere yığıldı. Ben de aynı şeyi hissettim. Çocukların Bo gibi bağlanmaya ve gözlerinin bağlanmaya zorlanması korkunç olurdu.

"Ben sadece kendi adıma konuşurum." Sandalyemden yavaşça kalktım, ellerimi önümde kavuşturdum. "Ama Davorin'in topraklarımız üzerinde hak iddia ettiğini düşünmesinden bıktım."

Birkaç anlaşma homurtusu çemberin içinden süzüldü. Gorm başını salladı ve yumruğunu göğsüne vurdu.

Çemberdeki gözlerle tanıştım. "Gece Halkı'ndan Alvers'e kadar Fae türleri bizim halkımızdır. Davorin bizi köşeye sıkıştırmayı, belki de açlıktan öldürmeyi planlıyor. Adaları ele geçirmeyi ve her krallığa göz dikmeyi planlıyor. Ben derim ki ona o kadar kolay ezilmeyeceğimizi gösterelim."

Daha fazla bağırış. Cuyler ve Bjorn ayaklarını yere vurup sırttılar. Stieg göz kırparak devam etmemi işaret etti.

Magus'a dönüp baktım. "Kardeşim insanları güvende tutmak için bu toprakları böldü. Yeniden bir araya geliyoruz ama ben onun başlattığı şeyi devam ettirmeyi planlıyorum. Tüm halk için savaşmayı planlıyorum. Magus, Davorin seni nerede tutuyordu?"

Magus cevap vermek için ağzını açtı ama yumuşak bir sesle sözü kesildi.

"Yaraların kralının şarkısını söylemek için yıldızların arasında yürü." Eryka'nın gözleri solmuştu. Bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

ve aynı cümleyi üç kez tekrarladı.

Gunnar tereddüt etmeden bir kolunu onun omuzlarına doladı ve konuşmaya devam etmesi için onu cesaretlendirdi.

Başka bir şey söylemedi, sadece gözleri yeniden odaklanana kadar kırıştırdı ve bana gülümsedi. "Büyük bir konuşma, Kraliçe Saga."

"Eryka, yine konuştun."

Prenses iç çekti. "Öyle mi yaptım?"

"Saga ona nerede tutulduklarını sorduğunda, yıldızların arasında yürürsek yaralar kralının bir şarkısını söyleyeceğimizi mi söyledin?" Gunnar ona yumuşak bir gülümseme verdi.

"Yıldızların arasında yürüyelim mi dedim?" Sesi panik içinde eğildi. Magus'a baktı. "Yılan Lordu, sen . . . Yıldızlar Sarayı'na yakın bir yerde tutuluyor muydunuz?"

Magus'un rengi soldu. "Evet. Kraliyet evinde, Leydim." "Peki ya kraliyet ailesi?"

"Leydi Celeste ve Leydi Iris annem ve diğer kadınlarla birlikte tutuluyordu."

Eryka'nın çenesi titredi.

Gunnar onu kendine çekti ve fısıldadı, "Yaşıyorlar. Onları yakalayacağız."

Annelerinden bahsetmedi, sadece prensin beline sarıldı ve ona daha da sokuldu. "Kollarınız çok güvenli."

Sinirlerimin gerildiğini göstermemek için yanağımı ısırdım. Davorin'in adaları ele geçirdiği doğrudu. Önce İlçe'yi, Yılanlar Divanı'nı devirdi ve şimdi de kalesi Yıldızlar Divanı'nın merkezindeydi.

Ona karşı son direniş bizdik.

Bölüm 21

Altın Kral

"Burada öğrenecek çok şey var, Ari." Wraith söyledi. Ağır kapıları itti ve bizi eski sarayın taht odasına geri götürdü.

Pencereler buzla kaplanmıştı. Saga'yı keşfetmesinin üzerinden haftalar, belki de birkaç ay geçmişti. Riot Ode dizlerinin üzerine eğilmiş, dirseklerinin üzerine tünemiş, başparmakları kalın bir masanın yanında alnındaki gerginliği siliyordu.

"Wraith." Nabzım kafatasımda yankılandı. "Masanın üzerindikiler de ne?"

Odayı dört adımda geçtim ve duramadan parmak uçlarımı, yanında ikizi olan güzel bir baltanın kara çeliğine dokundurdum. Sayısız Kuzgun'u katlettiğini, hainleri idam ettiğini gördüğüm bir balta. Etta topraklarının geri kazanılmasına yardım eden baltalar.

"Bunlar Valen'in. Nasıl-"

"Yadigârlar." dedi Wraith, sesi düzdü. "Kraliyet soyları arasında yaygındır."

Cehennemler. Valen'in neden kılıç yerine baltayı tercih ettiğini hiç sormamıştım ve her zaman Ferus soyundan geçtiklerini varsaymıştım. Ama onları burada görmek. . .

"Çok güçlü," diye devam etti Wraith. "Bir zamanlar tanrıların armağanlarının aktığı vahşi bir krallıkta bulunan demirden yapıldı. Tanrıların armağanı için yeniden savaşmaya istekli bir kraliyet soyu için tasarlandı."

"Ne olduğunu anlamıyorum-" Baltaların yanındaki diğer bibloları dikkat ettim. Her ikisi de rünlerle işaretlenmiş iki ahşap kutu. Orta parmağımdaki yüzüğe baktım. Onlar benim ve Saga'nındı. Yanlarında, kadife bir kumaşın üzerinde başka bir yüzük vardı. Benimkinin cilalı ahşabıyla aynı değildi.

Bu yüzük gümüştü, neredeyse cam kadar berraktı ve kayışına dört rün işareti kazınmıştı.

"Bu Malin'in," dedim usulca. "Bunlar neden burada?"

"Riot Ode aptal değildi. Dünyasının yakında yok olacağını biliyordu ama halkı farklı büyülerine erişmenin bir yolu olmadan çaresiz bırakmayı reddetti. Her masala güç verdi ve kaderleri bu topraklar için yükselmek ve ayakta kalmak olanlar için yollar açtı."

"Sürekli dünyasının yıkıldığını mı söylüyorsun? Bu ne anlama geliyor?"

Wraith ayaklarının üzerinde kaydı. "Riot'un niyeti krallığının parçalanması değildi. Bir hikâyeye onun kontrolü dışında çözüldü. İnsanları serpintiden korumak için gerekeni yaptı."

"Bu nesneler için savaşlar yapıldı," dedim.

Wraith sırttı. "Riot'un kader yolunu basitleştirdiğini hiç söylemedim."

Kanayan cehennemler. Her eserin tarihi kafamda dönüp duruyordu. Malin'in yüzüğü kraliçelerin soyundan geçti. Valen'in onu Kan Hayaleti yapan baltaları. Kayıp bir kraliçe üzerindeki laneti bozan yeminlerim.

Tüm bunlar beynimi döndürüyordu.

"Kral." Kralın muhafızı bir adım öne çıktı, artık kemerine gerçek bir hançer bağlıydı. "Yüzbaşı Annon burada olduklarını söyledi."

Riot bakışlarını kaldırdı. Yüzünün her çatlağında, her yarığında yorgunluk okunuyordu. Yüz hatları gençti ama Davorin gibi bir düşmanla birlikte bir krallığı yönetmenin getirdiği yükler kralı muazzam derecede yaşlandırmıştı.

Çocuğa kısa bir gülümseme verdi. "Onları içeri alın."

Çocuk çift kapıya yöneldi ve ağır ahşabı iterken homurdandı. Önce Riot'un kaptanı girdi, ama onu omuzlarına asılı iki çantayla kucak dolusu rulo parşömen taşıyan genç bir fae adam izledi.

Yüzü tam olarak görüldüğünde nefesim boğazımda düğümlendi.

Merakla parlayan parlak gözler. Tozlu buğday gibi saçları başının arkasında düğümlenmişti. Yapısı sağlamdı ama yüzünde en ufak bir yaş belirtisi yoktu.

Bir elim kalbimin gümbürtüsüne bastırdı. "Daj?"

Riot kürsüden indi ve kanlar içindeki babama doğru yürüdü. Uzun zaman önce hatırladığım iri yarı Petter Sekundär'di.

"Wraith." Onu yakalamak, kendimi sabitlemek ya da sadece bir şeye sıkıca tutunmak için elimi geri savurdum. "Neden ... neden babam burada? Bu benim babam, değil mi? Çok genç."

"Yirmi beş yaşında bir adam," dedi Wraith.

Zaman, yaş, bunların çoğu, biz hayatlar yaşarken fae halkı için çok az önemliydi.

Savaşın hüküm sürdüğü bir dünyaya getirildim, Sekundär Hanesi için sürpriz bir evlattım, ki bu hanede sırayla güçlü kızlar yaşırdı. En büyük kız kardeşim Aslaug, kanımı kaynatmaktan gurur duyardı ve sık sık doğumumun tamamen bir kaza olduğunu söylerdi. Sanırım bu doğru olabilirdi.

Onu şimdi görmek, başlangıcına tanıklık etmek gibiydi.

"Bu hiç mantıklı değil," dedim. "Güney Adalarında yaşadığına dair hiçbir şey söylemedi."

"Henüz her şeyi bilmiyorsun, Ari." Wraith yanıma geldi, ellerini arkasında kenetlemişti. "Ama öğreneceksin. Bu anın babanın dilinden hiç anlatılmamasının sebepleri var."

Söylediklerinin sadece bir kısmı kulağıma çarptı. Şüphesiz sorular gelecekti ve şüphesiz Wraith

yarım cevaplar. Şimdilik, gözlerimin önündekinin ötesini düşünemeyecek kadar şaşkındım.

Gözlerimi kırıştırdım, nefes almakta zorlandım ve babamın yanına doğru yürüdüm. Yüzünü inceledim. Neredeyse hatırladığım yüzdü, tek eksiği gümüş boncuklarla süslediği kaba sakalıydı. Fae halkı olgunlaştıktan sonra gençlik özelliklerini korurdu. Saga ve benim aramda bir asırdan fazla fark vardı ama aynı yaşta görünüyorduk. Yüzünün solması bin turdan fazla sürdü ama anılarımda babamın yüzünde belirgin bir gölge vardı.

Acımasız Kuzgun muhafızlarının ülkesinde kızları için endişelenerek geçirdiği uykusuz geceler. Zulüm, acı ve yoksulluk omuzlarını kamburlaştırmıştı.

Ama gülümsediğinde, şimdi gördüğüm gözlerindeki ılık, tanıdığım adamda vardı.

Riot kolunu babama doğru uzatarak, "Benimle buluştuğun için teşekkür ederim," dedi.

Bana erkek olmayı öğreten adamın çocuksu halinin, Riot'un kolunu kavrayabilmek için elindeki parşömeni karıştırmasını izlerken kıkırdadım. "Benim için bir onurdur, Kralım."

"Gel." Riot kolunu arka taraftaki masalara doğru açtı. "Sanırım haritaları getirdiniz."

"Hepsi, evet, Kralım."

Riot başını sallayarak babama göstermesini söyledi. Babamın yüzüne aval aval bakmaya devam ettim ama dikkatleri eski krallığın ve diyarların krokilerinin yer aldığı ince pirinç kâğıdına yöneldiğinde çizgileri ve sınırları inceledim. Kader kralının çalışma odasındaki görüntüde olduğu gibi, bu haritalardaki işaretler artık yoktu.

"Burası modern krallık," diye açıkladı babam. "Elbette bütün bunları biliyorsun. Benim aptallığım-"

"Petter," dedi Riot. "Senin toprağı okuma yeteneğine sahip değilim. Gece Halkı'nın bir hediyesi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Babam bu övgü karşısında kızardı. "Halkımın çoğu gibi gül açma konusunda yetenekli değilim ama toprağı tanıyorum. I

Nereden geçtiğini, nereye kıvrıldığını bilirim. Nehirlerin nerede taşıdığını ve vadilerin yollara nerede ihanet kattığını bilirim."

Wraith'e "Rotalar konusunda olağanüstü biriydi," dedim. "Manzaraları tanımakta, hangi kanayan tepelerin kenarlarından tehlikeli donların taşıdığına kadar. Ya da hangi vadilerin taşma eğiliminde olduğunu, böylece halkın evlerini ve tarlalarını koruyabileceğini. Toprak öfkesinin bununla bir ilgisi olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"İstediğim diğer kısım sende mi?" Riot, farklı diyarların, adaların farklı sınırlarının, Gece Halkı bölgesinin, hatta kadim Alver halkının bir zamanlar dolaştığı yerlerin haritalarını gözden geçirdikten sonra devam etti.

"Evet." Babam boğazını temizledi ve şeffaf bir çarşaf açtı. "İstediğinizi yaptım ve potansiyel bir bölünme yaratmak için elimden geleni yaptım. Elbette değişkenler var. Arazi yoğunluğu, kaynakların yakınındaki sıcak toprak, nehirler ve bunların daha geniş bir denize nasıl akabileceği gibi şeyler."

"Ama krallık krallıklara bölünürse, halkı ayakta tutabilecek eşsiz topraklar yaratabilir, değil mi?"

Genç babam ilk kez rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. "Sanırım. Size çalışan bir teori göstereyim."

Kader Okyanusu'nun kuzeyindeki kırık bir kara p a r ç a s ı n ı işaret etti. "Bu diyar ya da kara eşsiz olacaktı çünkü denizin bu kısmında durursa iki iklim olabilirdi. Vadileri daha sert don mevsimlerinden ve daha soğuk havadan korumak için dağlık sırtlar olması gerekir. Elbette Gece Halkı'nın etkisiyle toprağın mahsul üreteceğinden eminim."

Riot toprağın üst kısmına dokundu. "Silas." Kral muhafızına bir parmak salladı. "Şuna bir bak. İlginç, sence de öyle değil mi?"

Genç oğlanların yaptığı gibi, koğuştaki haritalara bakmaktansa dışarıda ağaçlara tırmanmayı tercih ediyormuş gibi omuz silkti. "S'ppose."

Riot alay etti ve kenara çekilene kadar çocuğun başını dürtüklledi. "Yani Gece Halkı burada daha asi bir toprak türünü evcilleştirebilir mi?"

"Bu sulardaki en dramatik iklime sahip, bu yüzden toprak fae'si biraz mantıklı olur," dedi babam. Boğazını temizledi ve doğu denizlerindeki birkaç çizimi işaret ederek devam etti. Bölgedeki şiddetli fırtınalara karşı koymak için karalar arasında bir su kütlesine sahip olmanın faydalarını anlattı.

Kral çenesini ovuşturdu. "Birden fazla bölgeye ve bir iç su kütlesine sahip bir diyar mı?"

"Evet." Babam o zamanlar var olmayan bir denizi çevreleyen kara kütlelerinin olduğu taslağa dokundu. "Bu da bir fikir."

"Bu kısımlar el değiştirirse krallığımız ne hale gelir?"

"Kralım, orada-"

"Petter, sana bu konuda ne demiştim?" Riot Daj'ın omzunu kavradı. "Aptalca ve saçma buluyorum ama halkımın denize düştüğünü görmek bu belirsiz zamanlarda hiç de hoşuma gitmiyor. Devasa bir fırtınanın krallığı paramparça etmesi durumunda harap olmayacaklarını bilmek içimi rahatlatıyor." Güldü. "Saçma bir düşünce ama merak beni boğazıma kadar sarmış durumda."

Babamın omuzları çöktü, hatta kralla birlikte o da güldü. "Farklı senaryoları ve olasılıkları düşünmenin heyecan verici olduğunu itiraf etmeliyim."

"Detaylara gösterdiğiniz özen hayret verici. Şimdi bana adalardan bahset."

Yeniden odaklanan babam, Fae adalarının yeni bir versiyonunu işaret etti. Hoş, sıcak havanın, sık ormanların ve nemli bataklıkların tasvirleri. Benim bildiğim Güney adalarının tasvirleri. Riot dikkatle dinledi, sorular sordu; nehirlerin ve göllerin karaya ya da okyanusa kayışını takip etti; babamın görebildiği ama başka kimsenin göremediği topraktaki çatlakları ve doğal kırılmaları inceledi.

"Peki batı denizlerinde hiçbir şey yok mu?"

"Evet," dedi Daj. "Sizin de belirttiğiniz gibi rüyanızda durum böyleydi."

"Etkilendim, Petter. Etkileyici bir dünya yaratmışsın." Riot gülümsedi. "Bu eğitici oldu. Değiştirilmiş diyarlar bende kalabilir mi? Fırtınalar tekrar rüyalarımın girerse diye."

Babam kıkırdadı ve kâğıdı rulo yaparak krala uzattı. Bir süre sonra doğruldu. "Kral Riot, bir krallığın tüm zorluklarını ve sıkıntılarını bilmiyorum ama halkınıza zarar geleceğini düşünmek sizi endişelendiriyorsa, bu bana nasıl bir kral olduğunuz hakkında çok şey anlatıyor. Umarım bize ihtiyacınız olursa, Rave olalım ya da olmayalım, yanınızda olacağımızı biliyorsunuzdur Majesteleri."

Riot'un boğazı düğümlendi. Çenesini eğmeden önce birkaç nefes sessiz kaldı. "Kelimeler önemlidir ve seninkiler çok şey ifade etti."

"Wraith." Sesim ağırdı. "Bu çizimler, birebir değil ama benim bildiğim dünyaya ürkütücü derecede yakınlar."

"Ne soruyorsun, Ari?"

Gözlerimi kapattım. "Babam, yıkılmış dünyamızı o mu yarattı?"

"Petter Sekundär haritacılık konusunda basit bir yeteneğe değil, güçlü bir yeteneğe sahipti. Fury bilgisini daha da derinleştirdi, ta ki yapılacak kırılmaları, nehirlerin genişliğini, manzaraların mizacını tam olarak bilene kadar. Bir kader işçisinin, seidr'in kaderin büyük bir kıvrımını inşa etmesi için ihtiyaç duyacağı tüm ayrıntılar. Yeni bir şey yaratmak için."

Tanrılar adına. Başım dönüyordu. Ellerim nemli ve uyuştu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Nasıl oluyor da babam Saga'nın eski dünyasından geliyordu ve ben bunu hiç bilmiyordum? Wraith henüz görmediğim parçalar olduğunu söyledi ama dilimdeki sorular ancak yeni bir muhafız içeri girip Gece Halkı demircisinin geldiğini duyurduğunda sustu.

İri yarı bir demirci ve genç bir kadın muhafızın arkasından odaya girdiğinde babam haritaları tekrar düzgün rulolar halinde birleştirmeye başladı.

"Hayır." Saç diplerimi kavradım. "Wraith, bu da ne böyle? I . . . Onun bir demirci olduğunu biliyordum, kılıçtan ve çelikten anladığını biliyordum ve-tanrılar-bu nasıl gerçek olabilir?"

Wraith kasvetli ve sessizdi, Gece Halkından kadın kapüşonunu geriye attığında benim konuşmama izin verdi. Saga'nın kuzgun kanatları kadar koyu renk saçları boynunun arkasında basit bir örgü halinde toplanmıştı. Elinde kürkle sarılmış bir bıçak tutuyordu. Kesici kenarları gizliydi ama iç içe geçmiş kuzgun kanatları şeklindeki altın ve gümüş kabzası ustalıkla yapılmıştı.

Annem aynı bakışta hem gururlu hem de nazikti. "Ah, Lars." Riot, annem gibi bir adam olan Granddaj'la hiç tanışmadım. Annem bana onun baskınlardan çok önce öldüğünü söylemişti. Kral onu selamladı, sonra anneme döndü. "Demirhaneyi senin işlettiğini duydum, Jytte."

Başını eğdi. "Memnun kalacağınızı düşünüyorum, Kralım."

"Krallara layık bir kılıç." Lars söyledi. "Korku ile dövülmüş-" "Senden mi?" Riot sordu.

"Jytte toprak elementleri konusunda yetenekli olan kişidir. Kılıcın gücünü o yarattı."

Annem gülümsemesini gizlemeye çalıştı. Babası canlı bir adama benziyordu, ama kızıyla gurur duyduğunu göstermekten çekinmeyen biriydi.

"Ete değerse," dedi annem, yumuşak bir sesle. "Öfke kılıcı kanın demirini kılıcın demirine çekecek ve düşmanın damarlarında akan gücü zayıflatacaktır. Oldukça acımasızdır, Majesteleri."

Riot kılıcı sargıdan çıkardı, dengesini ve koyu renkli çeliğin parıltısını inceledi. Kılıcı elinde döndürdü, sonra başını salladı. "Senin kanından yapıldığına emin misin?"

"Evet."

"O zaman mükemmel."

Onlar yeni kılıcı tartışırken babam kaçmaya çalıştı ama beceriksizce annemin omzuna çarptı.

"Pardon, Jytte," diye mırıldandı, başı öne eğikti.

Yanakları pembeleşti ve düşen haritaları toplamasına yardım etmek için acele etti. "Zahmet etmeyin."

Riot etkileşimi izledi, parmakları iki yanında oynayıyordu, Lars hâlâ öfke kılıcının özelliklerini anlatmasına rağmen tüm dikkati iki genç Gece Halkı fae'sindeydi. Annemin kendi kanayan büyüyle aşılınmış bir kılıç.

"Petter, Jytte ile tanıyor musun?" Riot sordu.

"Evet," dedi babam hızla. "Yani, ikimizin evi de tarım arazilerinden geliyor."

"Böylesine onurlu ve yetenekli iki ev tanıdığım için şanslı bir kralım." Kral hafifçe gülümseyerek dikkatini kılıca geri verdi.

"Neden öyle bakıyor?" Ben sordum. "İçinde bir şey saklıyor."

Wraith'in tek söylediği "İzle," oldu.

Arkadaki dar kapı menteşeleri üzerinde gıcırdadı. Uzun zaman önce sıkılmış olan çocuk, fısıldamaya çalışarak tısladı. "Kralım. Kral Riot."

Göğsümdeki yanık sıcak bir hançer gibi kavruldu. Kapı aralığında, Saga dengesiz ayakları üzerinde sallanıyordu. İnce bir geceliğin altında, koyu renkli morluklar güzel yüzünü gölgeliyor ve bandajlar bacaklarındaki yaraları sarıyordu. Bunların hepsi solmuştu ama yaşadığı taciz ve ihanetin berbat bir kanıtıydı.

"İsyan mı?" sesi çatallaştı.

Benim tehdidim, benim kanayan kraliçem, çok küçük görünüyordu.

Masumiyeti çalınmış bir kız.

Riot'un yüzü soldu. Lars'la birlikte bıçağı bıraktı ve kız kardeşinin yanına koştu. "Skugga. Dinleniyor olmalısın."

"I . . . Nel'i arıyordum," dedi Saga yüzünü buruşturarak. "Bevan ona acı için iksirler gönderdi." Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Sizi rahatsız etmek istemezdim ama... sadece ağrıyor."

Sıkılı yumrukları gerçekten nasıl hissettiğinin bir kanıtı olsaydı, Riot'un yüzü tamamen kız kardeşinin iyiliği için yumuşak kalırdı. "Beni bekle, seni götüreceğim."

Saga'nın hırpalanmış yüzü, odadaki diğerlerinin şaşkın ifadelerine bakınca ısındı. O anki gerçek ortaya çıktığında boğazımın arkasında bir basınç oluştu. Halkım, ailem, karımla tanışmışlardı.

Doğruyu söylemek gerekirse, ikisi de oldukça canı görünüyordu.

"Yaptığı şey doğru," dedi annem, sesi kısık. Babası susması için onu uyardı ama kral duydu.

Riot bir adım daha yaklaştı. "Size hangi söylentiler anlatıldı bilmiyorum ama hepiniz prensesiniz hakkında konuşulmasına izin vermeyeceksiniz."

Lars boyun eğerek başını eğen tek kişiydi. Annemle babamın yüzünde sert ifadeler vardı.

"Daha fazla kılıç getireceğim Kralım," diye söze girdi annem sonunda. "Eğer bunlar onun içinse, benden istediğiniz takdirde asla silahsız kalmamasını sağlayacağım."

"Kralım," dedi babam, sesinde yeni bir ısırik vardı. "Dediğim gibi, bize ihtiyacınız olursa, sizinle birlikte savaşırız."

Riot tereddüt etti. "Sadakatiniz ilham verici. Teşekkür ederim." Dudaklarının bir tarafı sırtarak yukarı kalktı. "Şunu dinle: Bir gün ne ile karşılaşırısan karşılaş, umarım her zaman halkın için ayakta kalırsın. Gelecekteki çocuklarını da halkları için mücadele edecek şekilde yetiştir. Bunu yaparsanız, krallığımızın kaderinde güçlü bir rol oynayacak bir miras bırakmış olursunuz."

Ailem gitmeden önce birkaç dakika geçti. Yüzlerinin solmasını izlemekle Saga'nın kırık versiyonunun durduğu yerde durmayı istemek arasında kaldım.

"Hissettin, değil mi?" diye sordu kralın muhafızı. Saga ortasına sarıldı. "Neyi hissettim?"

Riot misafirlerinin gittiği kapıyı inceledi, gözlerinde bir gölge vardı. "Bir kalbin şarkısı. Kaderinde birleşmek olan iki ruh."

Saga başını öne eğdi. "Benim için hiç bulamadığın bir şarkı, doğru mu?"

"Doğru değil." Kızın yanaklarını avuçlarının içinde hafifçe sıktı. "Attığım her adımda şarkın daha da netleşiyor Skugga."

Riot onu alnından öptü ve gölgeler odayı bütünüyle yuttu. Wraith beni döndürdü. Bu sefer savaşmadım. Saga'nın görüntüsünün kaybolmasına izin verdim, kalbimde bir ağırlık vardı.

"Bahsettiği şarkı," diye fısıldadım. "Annemle babamın birleşmesiydi, değil mi?"

"Evet," dedi Wraith. "Kader kralının güveneceği onur ve sadakate sahip iki Gece Halkı soyu. Onların şarkıları senin içinde yaşıyor. Bu, kralın söyleyeceği son aşk şarkısıydı. Acele etmeliyiz, zamanımız azalıyor."

Konuşmasını bitirmeden önce, bağırışlar ve çığlıklar kulaklarımda çınladı. Gölgeleer düştüğünde bir odada duruyordum. Gördüğüm manzara kanımı dondurdu.

Wraith'in daha önce bahsettiği şey buydu. Sonun başlangıcı.

Bölüm 22

Kuzgun Kraliçe

NIKLAS panzehir bulmak için çalışacağımızı söylediğinde, kastettiği şey, keskin otları, yağları ve küf gibi kokan garip bir tür odunu kaynatıp buharda pişirdiği pişirme odasındaki taş fırınların yanında yorulmadan çalışacağıydı.

Junius dört gün boyunca kocasına erzak, notlar ya da nadiren yediği yiyecekleri getirerek girip çıktı.

Yemek odasında belirgin bir basınç tınısı vardı. Doğu büyüsünü anlamıyordum, çok farklı damarları vardı ama Niklas'ın çalışma şekliyle ilgili bir şeylerin gücü olduğu inkâr edilemezdi.

Kan sarayı aşçılarının soğan ve kök doğradığı köşedeki yuvarlak masaya oturdum. Ari'yi ziyaret etmek için son rüya masalının bulunduğu deri keseyi kurcaladım. Onu tekrar görme ihtiyacı uyanık olduğum saatlerde dayanılmaz, geceleri ise acımasızdı. Bir tane kalmıştı ve daha ne kadar süreceğini bilmediğimden, küçük parşömene sıkıca sarıldım ve onu kutsal bir metin gibi el üstünde tuttum.

Ari'yi düşünürken kendimi kaybetmişim, Niklas omzuma dokunduğunda neredeyse sandalyemden düşecektim.

Falkyn sıırttı. "Sanırım bir şey buldum. Takip cihazıyla test etmemiz gerekiyor." Aceleyle ayağa kalktım. "Tedavi mi?"

"Pek sayılmaz. Birkaç malzemeye daha ihtiyacım var ama bu yakın." Niklas bir kase pembe sıvıyı havaya

kaldırdı. Hareket

iksir havaya arpa ve küf kokusu yayıyordu.

Eğer bizi Davorin'e karşı gerçek bir güç oluşturmaya yaklaştıracaksa her adımı atarım.

Dışarıda birkaç Kan Fae savaşçısı toplanmıştı. Gunnar ve Eryka yanımda duruyordu. Yıldız kahini prensesin gözlerinin altında gölgeler vardı ve yanakları biraz çökmüştü. Magus'un Davorin'in güçlerinin Yıldızlar Sarayı'nı ele geçirdiğine dair raporu, Eryka'nın halkı için duyduğu korkuları ve herhangi bir yıldız fae'siyle temasının olmamasını hafifletmek için çok az şey yapmıştı.

Ash Niklas'ı kalabalığın kenarına kadar takip ettikten sonra Junie ile Hawthorne ve Yarrow'un ikinci büyük kızı Maja'nın yanında yerini aldı. Kız Kryv'in yaşına yakındı ve onun insanları kontrol etmek için acıyı kullanma yeteneğine büyüleyici bir ilgi duyuyordu.

Rune, Stieg'in yardımıyla gözleri bağlı Bo'yu kalabalığın arasından geçirerek Niklas'ın önünde durdu.

Falkyn Rune'a eliyle işaret etti. "Test etmek için kanına ihtiyacımız var. İstekli misin?"

"Neyi test ediyoruz?"

"Eğer kanındaki yozlaşma-" Niklas başıyla Bo'yu işaret etti. "Korunabilir. Onu serbest bırakırsak büyük ihtimalle saldıracaktır, doğru mu?"

Rune tereddüt etti.

"Muhtemelen, evet." "Güzel.

Denemesini istiyoruz."

"Bekle." Bir elimi kaldırdım. "Rune'u yem olarak mı kullanacaksın?"

Niklas göz kırptı. "Sevgili Saga, etrafımız kılıçlarla çevrili. Sanırım adam bir an için kendini tutabilir."

"Yapacağım," diye ısrar etti Rune. "Eğer insanları onun gibi acı çekmekten koruyacaksa, bunu yapacağım."

"Güzel. Kan o zaman."

Rune avucunu uzattı. Junius öne çıktı ve kalçasındaki kılıftan bir bıçak çıkardı. Tek bir hamlede Rune'un avucunu yarıp açtı ve elini Niklas'ın iksirinin üzerine götürdü.

"Sadece birkaç damlaya ihtiyacım var," dedi Niklas. Kalabalığın arasına karışmadan önce karısını öptü, sanki iksirlerine odaklanmasının onu uzun zamandır ondan mahrum bıraktığını nihayet fark etmiş gibiydi.

Rune'un kanı iksirle iyice karıştıktan sonra Niklas iki parmağıyla Rune'un derisini işaretledi. Yüzünde, boğazında ve göğsünde sadece sıvı çizgileri vardı.

"Pekâlâ." Falkyn geri adım attı. "Onlara yer açın. İz sürücünün Rune'un peşine düşmesini istiyorum, başka kimsenin değil. Hazır olun."

Gözlemciler uzun adımlarla geri çekildi. Bo dizlerinin üzerine çökmüş, mırıldanıyor ve kafası karışmıştı. Ona ne tür sakinleştirici otlar verildiğinden ya da Davorin'in etkisinin etkisini göstermeye başlayıp başlamadığından emin değildim.

Stieg ve Frey dikkatle Bo'nun bileklerini çözdüler. Hiç duraksamadan, hiç tereddüt etmeden Bo onlara saldırmaya çalıştı. İki savaşçı geriye, ulaşamayacakları bir yere doğru kaçtılar. Bo gözlerinin üstündeki keten bezi çekiştirdi ve keskin güneş ışığına karşı gözlerini kırptırarak döndü.

"Bo." Rune alçak sesle, bir eli kılıcında, dedi.

Bo arkasını döndü ve bakışlarını anında daralttı. "Hain."

Rune alay etti. "O zaman neden bana ödetmiyorsun?"

Basit bir alaydı ama Bo'yu vahşi bir öfkeye sürüklemeye yetmişti. Öfkesini haykırdı ve Rune'a doğru koşmaya başladı. Panik göğsümü ele geçirdi, nefesim kısa soluklarla gelene kadar sıktı. Rune daha önce de saldırıya uğramıştı. Bo ona tekrar dokunursa ne olacaktı? Yayılabilir miydi? Onu öldürebilir miydi?

Beş adım, üç. Bo hızla yaklaştı ve Rune'un yüzünü kavradı. Rune gözlerini kapattı. Bo bir şeyler yapmaya çalışıyordu, yüzü hayal kırıklığı içinde kaybolmuş, kasları titriyordu.

Rune hareketsiz durdu. Bo bıçağa uzanana ve iki kan fae gözcüsü onu geri çekip tekrar kısırana kadar Bo yüzünü, boynunu kavrarken hiç irkilmedi, son derece sakin görünüyordu. Bo öfkeleni, tekmeledi ve tükürdü. Rune'a küfretti,

Sonra da geri dönmesi ve davalarını hatırlaması için yalvardı.

Bükülmüş, kaybolmuş, bozulmuş.

Omuzları çöktü. Rune'a şaşkınlıkla, hatta belki de incinmiş bir ifadeyle baktı. "Sana ne oldu böyle? Bu savaşta sadece seni yanımda istedim."

"Ben de sadece aynısını istedim," diye fısıldadı Rune.

Gözcüler ve Niklas, iz sürücü çırpınmaya ve öfkelenmeye devam ederken Bo ile boğuşular.

Elimi Rune'un elinin içine kaydardım ve sıktım. "Bunu izlemenin verdiği acıyı anlıyorum."

"Senden başka kimse bilmiyor." Rune parmak eklemlerimi kaldırdı ve üstüne bir öpücük bıraktı. "Onun için savaştığın için teşekkür ederim. İstedğin kişinin Ari olduğunu biliyorum ama yine de teşekkür ederim."

"Davorin çok fazla sevdiğim insanı kaçırdı. Bunu yapmaya devam etmesine izin vermeyeceğim." Rune'u dirseğimle dürttüm. "Hissetmemekle lanetlenmiş olabilirim, yozlaştığında boğazımı kesmek istemiş olabilirsin ama her şeye rağmen gerçek bir dost olduğunu bilmeni istiyorum Rune. Sen Ari'yi korudun, ben de her zaman Bo'yu korumaya çalışacağım."

"Pekâlâ, yeter." Kıkırdadı ve omzumu itti. "Git buradan."

"Ne? Samimi davranıyorum."

"Biliyorum ve bütün bir kan fae birliği etrafımızı sarmış durumda. Halkımın beni kraliçesi tatlı sözler söyledi diye bir bebek gibi ağlarken görmesi isteyeceğim son şey."

Boğazımdan garip bir ses geldi. Neredeyse bir kahkaha. Ari uykuya daldığından beri güldüğümü sanmıyordum. Yersiz ve tuhaf hissettirdi ama aynı zamanda hoş karşılandı. Umut bu andaydı. Stieg ve Frey onu tekrar bağlarken, gözlerini kapatırken Bo'nun çırpınışını izlemek ne kadar tedirgin edici olsa da umut vardı.

Karşıdan Niklas sırttı ve bana el salladı.

"Bunun anlamı," dedi bana, "artık bu saraydaki her ruhu taklitçi tarafından bozulmaktan korumanın bir yolunu bulmuş olmam. Rune'u bozmaya çalışıyordu ve başarısız oldu. Artık

bir süreç olmalı. Şimdi başlamalıyız. İksiri kana yerleştirmek için yardıma ihtiyacım var."

Omuzlarım çöktü. Eti kesmek büyük bir iş gerektirecekti. Biz keserken Niklas'ın daha fazla demlenmesi gerekecekti.

Buna değer.

"Saga, bu iksir panzehirin başlangıcı. Artık yozlaşmayı geri püskürttüğünü bildiğime göre, onu kandan nasıl temizleyebileceğime dair bir fikrim var."

Bir hıçkırıkla savaşmak için dişlerimi yanağıma geçirdim.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bu geceyi geçireceğiz, herkesin uygun şekilde korunduğundan emin olacağız, sonra yarın son birkaç malzemeyi toplamaya gideceğim. Birkaç gün daha sürebilir, ama ... çok yakınız, Saga. Çok yaklaştık."

Duygular konusunda yeniydim. Hızlı ve güçlü bir şekilde geldikleri zamanlar oldu. Zorlukla nefes alabildiğim zamanlar. Bu an da o zamanlardan biriydi.

Kollarımı Niklas'ın boynuna doladım ve öksürene kadar sıktım.

Junius arkasından kıkırdadı ve Calista'nın sinirli bir ses tonuyla, "Tanıştığımızdan beri hüngür hüngür ağlıyor," dediğini duydum.

Bırak gülsünler. Günler sonra Ari'nin sesini tekrar duyabilirim. Günler ve ben bu gerçeklikte onun dudaklarını öpebiliriz. Günler sonra onun yanında uyuyabilirim ve ikimiz de güneşle birlikte uyanabiliriz.

Niklas beceriksizce sırtımı sıvazladı. "Tamam, sorun değil. Bu kadar şefkatli hissetmeyeceksin, çünkü şu anda sana iyi bir adam olmadığımı hatırlatıyorum ve bunu bir borç olarak kabul edeceğim. Seni aramaya geleceğim, yemin ederim."

Omzuna yaslanarak güldüm. "Kocamı iyileştir, halkımı koru, ben de çalayım, kaçırayım, öldüreyim, ne istersen."

Onu bıraktığımda Niklas sırttı. "Ne söylediğine dikkat et, Queenie."

Ari'nin yanındaki yatağa sürünerek girdiğimde tırnaklarımın beyaz uçlarında kan lekeleri vardı. Göğsünün yavaşça inip kalkması hem rahatlatıcı hem de trajikti. Başımı kalbinin üzerine koydum ve esnedim.

"Biliyorsun," dedim karanlığa. "Niklas'ın bu iksirleri yaratma şekline bakılırsa, işin içinde biraz büyü olduğuna şüphe yok."

Beline sarıldım, Ari uyanık olsaydı çiçekli yanıtlarından birini verecek kadar uzun süre durakladım.

"Garip ama Niklas, Junie ve Ash'in etrafında ne kadar çok olursam, Alver halkı arasında yaşadığımı o kadar çok hatırlıyorum. Bir zamanlar tüm sihirlerin bir arada olduğunu düşünmek çok garip. Acaba bizi ayıracak hiçbir şey olmasaydı, tanışır mıydık?" Göğsümde bir acı hissettim. "Sanırım bu mümkün, ama seni asla sevemezdim."

Parmak uçlarım göğsündeki acımasız yara izinin üzerinde gezindi. "Çok fazla acı ve kayıp yaşandı, ama bu korkunç bir şey mi?

Acının beni size getirdiği için de minnettar olmalıyım?"

Tenini öptüm ve gözlerimi kapattım. Ari herkesi kaybetmişti ve keşke kaybetmeseydi. Ben de ailemi kaybetmişim ve kaybetmemiş olmayı diledim. Ama beni mahvedecek kaybın onu kaybetmek olacağını inkâr etmek mümkün değildi.

Uyku beni birkaç saat boyunca yuttu, Ari'nin fae uykusuna dalmasından bu yana bir ilkti. Öğle güneşinin yakıcılığı ve uzun evin ürpertiyle uyandım.

Hayır. İkincisini karıştırmışım. Sadece uykudan başım dönüyordu.

Doğrudum, Ari'nin alnına bir öpücük kondurdum, sonra kürklerin altından bedeninin üzerine kaydım. Uzun evin dışından birkaç anlaşılmasız bağırış geldi. Savaşçılar antrenman yapıyordu. Bjorn ve kan fae muhafızlarının diğer liderleri acımasızca talim yapıyorlardı.

Hata yok, şafaktan beri dövüşüyorlardı.

Çabucak giyindim, saçlarımı ördüm ve belime bir seax bağladım. Niklas bugün tedavi için gerekli olan malzemeleri toplamayı planlamıştı. Isırdım

Üst dişlerimi alt dudağıma geçirdim ve bir gıcırta çıkardım. Ari için, Bo için gerçek bir tedavi elimizin altındaydı. Davorin tarafından kaçırılan herkes için.

Eğer onları iyileştirip Niklas'ın yaptığı iksirle koruyabilirsek, Davorin'in elinde hiçbir şey kalmaz.

"Bugün güzel bir gün olacak Ari," dedim ona bakarak. "Çok yaklaştık ve-"

Toprak titredi. Tökezleyerek duvara çarptım. Bu da ne böyle?

Dışarıdan daha fazla bağırış yükseldi. Ağır botlar koridorda gümbürdedi. İki nefes ve kapı çarparak açıldı.

Cuyler nefes nefese odaya girdi, alnında ter vardı. Gözcülerinden ikisi arkasındaydı, bıçaklarını çekmişlerdi.

"Kraliçe Saga, çabuk gelin."

"Şimdi ne o l d u ?" Kalbim boğazımda, iki adımda odayı geçtim.

Cuyler gözlerini kırptırdı. "Kapılarda sana ihtiyaç var. Kralın halkı, yani toprak perileri onun için geldiler."

Bölüm 23

Kuzgun Kraliçe

KAN MAHKEMESİ kaos içindeydi. Toprağın altından hafif sarsıntılar geliyor, çakıl taşları etrafa sıçrıyor ve bir grup kan fae gözcüsü çit direklerini dik tutmak için mücadele ediyordu. Şimdiden birkaç tanesi çatlamıştı.

"Neden saldırıyorlar?" Gorm'un uzun evinden çıktığımızda sesim kırık cam gibi keskin çıkmıştı. "Neden buradalar?"

Cuyler alnındaki teri silmek için elinin tersini kullandı. Bir başka sarsıntı dengemizi bozduğunda küçük gözbebekleri daha da küçüldü.

"Güneş doğmadan önce yaklaştılar. Gözcülerimiz gemileri gördü. Savaşçılarından birkaçı Bracken ve elçileriyle görüşmeye geldiklerini duyurdu. Gözetmenler, rün işareti olmadan kimsenin bu duvarlardan içeri adım atmaması konusunda kesin emir aldılar, sizin izniniz olmadan değil." Omuzlarındaki kayıştan ikinci bir kılıç çıkardı. "Adamlarımızdan biriyle tartıştıklarında, gözcü Kuzeyli muhafızlardan birini öldürebilirdi."

Böyle bir şey olamaz. "Prens Gunnar nerede? O açıklayabilir-"

"O burada değil, Saga," dedi Cuyler, sert bir sesle. "O ve yıldız kahini Alver'larla birlikte kan gülü çayırına gittiler."

"Calista, Stieg? Kimse yok mu?"

Cutler yüzünü buruşturdu ve ben de anladım. Frey, Stieg, hatta Calista bile onlarla gitmişti.

Nefes al. Düşün. Burada adalar adına konuşabilecek, Ari adına konuşabilecek tek kişi bendim. Bu insanların beni en son gördüklerinde hain olarak damgalanmış ve yüz tur boyunca elçilerine bağlanmış olmama aldırmayın.

Elbette mantıklı davranıp beni dinlerlerdi. Şiddetli bir ürperti kanımın başıma hücum etmesine neden oldu. Ya da yeni bir savaş başlatacaklardı.

Düşün, lanet olsun.

Saldırdılar çünkü saldırıya uğramışlardı. Bir yanlış anlaşılma, ama Calista açık konuşmuştu - hepimiz bir arada adalara ayak basarsak, birbirine karışmış kaderlerimiz tehlikeli olabilirdi. Davorin her şeyin içindeydi, gözleri her yerdeydi.

Diğer krallıklara sızmanın bir yolunu bulması an meselesiydi.

"Beni onlara götür," dedim sesimi sabit tutmak için çaresizce.

"Bu çok tehlikeli, onlar-"

"Cuyler," diye tersledim ve onunla yüzleştim. "Dostlar arasındaki bir savaş hepimizi öldürmeden önce beni krala götür."

Alnındaki bir damar patladı ama Cuyler bana kapılara doğru işaret etti. Yürürken ve konuşurken deri ceketini çıkardı. "Muhtemelen Bracken'a haber gönderdiler ve o cevap vermeyince ..."

Cuyler, daha fazla zırh giymem için ısrar etmenin sessiz bir yolu olarak, bana jerkin'ini uzattı. İtiraz etmedim ve kollarımı içine sokup göğsümün üzerine bağladım.

"Bracken'ı karşılamaya gelmediler," dedim. "Ari'den haber alamadılar. Burada olmalarının nedeni o." Ari kisvesi altında sahte notlar ya da mektuplar hazırlamadığım için sessizce kendime lanet ettim. Çenemi kaldırdım. "Ben onun karısıyım. Onlarla konuşacağım ama adaların dışında. Onları buradan uzaklaştırmalıyız."

Cuyler başıyla onayladı ve gözcülere kraliçeyi takip etmeleri için bağırarak komutlar verdi.

Trol yuvasının girişinde Gorm, Bjorn'la birlikte savaşçıları düzenlemeye çalışıyordu. Kan Lordu yaklaştığını fark edince durakladı.

"Kraliçem, bu kapılardan ayrılmanız güvenli değil."

"Burada kalmak benim için güvenli değil. Lord Gorm, burada birkaç kelime bile olsa konuşabilecek kadar tanıyabilecekleri kimi görüyorsunuz?"

Halkını içine çekti. Kırmızı gözlü, uzun dişli, bazıları kanatlı, diğerleri siyah dudaklı ya da gri tenli kan perileri. Doğu savaşında onlara karşı duran kan fae'leri.

Savaşçılar arkamızdan geliyordu; kılıçlar, bıçaklar ve baltalar hazırды. Dış kapılardan gelen ışık yeraltındaki toprak ve kayaların üzerine yayıldığında avuçlarım terden kayganlaşmıştı.

Nefesimi tuttum. Bir . . . iki . . .

Güçlü bir nefes vererek gün ışığına çıktım ve bir bıçakla karşılaştım.

Gizlenme umudum buraya kadarmış. Kürk ve deri giymiş bir savaşçı boğazıma demir bir kılıç savurdu. Saldırımı engelledim. Gorm adamın bileğini kavradı ve bakışlarını ona kilitledi. "Burada kal. Kımıldama."

Aralarında bir sıcaklık titreşimi oldu. Savaşçı sanki ayakları yere bağlanmış gibi durdu. Kan Lordu da genç prens gibiydi ve başkalarının hareketlerini ve sözlerini etkilemek gibi tehlikeli bir yeteneği vardı. Düşünceleri bile okuyabilirdi ama bunu nadiren yapardı. Bunun çok fazla güç gerektirdiğini söylerdi.

Büyüsü artık bizi tünelden kurtarmak için işe yarıyordu ama yeterli olmayacaktı. Daha fazla kılıçla karşılaştık. Tam bir ordu değildi ama daha fazla can kaybedilebilirdi.

"Git," dedi Gorm bana. "Geri çekilmeliler."

Kralı bulmak zorundaydım. Halkını geri çekmek için dinlemek zorundaydı.

Ağaçların arasında hızla ilerledim, gerekirse yer değiştirmeye hazırdım ama Valen Ferus'u bulmak zor olmadı.

Ön tarafa yakındı, kanlı fae gözcülerinin altındaki zemini kırıyordu. Omuz hizasındaki saçları yanlardan örülmüş ve başının arkasında sabitlenmişti. Kanlı baltalarından biri elinde, diğeri kemerindeydi.

"Kral Valen!" Bağırdım. "Durdurun şunu! Durdurmalısınız!"

Kuzeyli kral arkasını döndü. Beni incelemesi sadece bir nefesini aldı ve karanlık gözleri daraldı, yüzünde sanki cehennemdeki bir çukurdan sürünerek çıkmışım gibi bir ifade belirdi.

"Ari'nin haini!" diye bağırdı. "Büyükelçim nerede?" "Beni dinlemelisiniz, size yalvarıyorum," diye karşılık verdim. "Bilmediğiniz bir şeyler oluyor ve -"

Bir güç beni yere düşürdüğünde bir çığlık attım. Yanağım sert toprağa çarptı. Küçük taş ve dal parçaları derime battı. Bir hançerin gümüş kenarı boğazıma saplandı.

"Herkesin gözü her zaman kralın üzerindedir." Dudakları kulağıma yakındı, omurgama bir diz saplanmış gibi hissediyordum. Dilindeki kontrolsüz öfke her kelimedede titriyordu. "Bana uyar. Kraliçeye yer kalır."

Saçımı kavradı, örgümü çekerek boynumun bükülmesini sağladı. Kendimi bir tarafa attım. Bu bana sırtüstü dönmek için yer açtı ama o daha hızlıydı. Bir nefeste kalçalarımın üzerine oturmayı başardı, o lanet hançer hâlâ boğazımdaydı.

Sadece şimdi, bakışlarını tuttum.

Gözlerinin mavisinde öfke yanıyordu. Savaşın eşiğindeki bir kadına yakışan, kaynayan bir öfke.

Elise.

Çok şey kaybetmiş bir kadının, kocama Ari'nin kabul edebileceğinden çok daha fazla değer veren bir kadının, sevdikleri için seve seve adam öldürebilecek bir kadının merhametine kalmıştım.

Sevgili büyükelçisinin hain kölesinden başlayarak.

"Kraliçe Elise," diye başladım ama bıçağı boğazıma daha sert bastırınca keskin bir nefes çektim. "Lütfen, beni dinleyin."

Elise alnını benimkine bastırdı. "Ari'ye ne yaptınız? Arkadaşım nerede?"

Kraliçe bir dizini kalbimin üzerine koydu. Tüm ağırlığıyla göğsüme bastırarak ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

"Burası . . . burası senin için güvenli değil," diye mırıldandım.

"Saldırdığınızda öğrendiğimiz bir gerçek." Bakışlarında çaresiz bir delilik vardı. "Bize Ari'ye ve yeğenime ne yaptığını söyle, bu işi çabucak halledelim."

"Yanılıyorsun." Yumruğumu kaburgalarına indirdim. Elise yana doğru tökezlerken bana küfretti. Hançerim tam zamanında elimdeydi ve onun darbesini savuşturmuştum. Yer altımdan sarsıldı. Kraliçe ayaklarının üzerinde sabit dururken ben düştüm.

Kıkırdadı. "Kocamın seni toprakta yutmasını izlemekten zevk alacağım."

Dudağım kıvrıldı. "Bu topraklar sadece beni dinlerken bunu yapmak zor."

Avuçlarımı toprağa vurdum. Toprağın üzerindeki kırık dal ve dalcıklardan kalın sarmaşıklar oluştu. Toprak yılanları Elise'in ayak bileklerini ve kalçalarını sardı. Boğazından bir şaşkınlık çığlığı döküldü.

"Elise!" Valen kükredi.

Ayaklarımın altında toprak yuvarlanıyordu ama yavaş ve kasvetli bir melodi mırıldandığım anda bu ses kayboldu. Ağaçlar eğildi, kan fae'lerini Kuzey saldırısından korudu. Toprak yarıldı ve Valen'in büyüüne çok benzeyen ama daha yumuşak olan yarıklar açıldı.

Elise'in gözleri büyüdü. "Bu da ne böyle?"

Toprak kayarak şarkıma cevap verirken büyüm kanımda yandı. Adalardan daha fazla yardım istemek için avuçlarımı açtım, her Gece Halkı fae'sini bir dal ya da ot yumağıyla tuzığa düşürmek için, gereksiz bir savaşı sona erdirecek herhangi bir şey için.

Ta ki soğuk, acı gölgeler korkunç düşüncelerle üzerimi örtene kadar.

"Kryv'imi nereye götürdüğünü bilmek istiyorum." Alçak, tehlikeli bir törpü kollarımdaki tüyleri kaldırdı. "Dünya ile oyun oynuyorsun ama herkes korkunun baskısı altında kırılabilir."

Keskin, acı soğuk kemiklerime işledi; nefesimi çaldı. Bıçak elimden düştü; iki büklüm oldum, Elise'in etrafındaki sarmaşıklar üzerindeki hakimiyetimin azaldığının farkındaydım. Karanlık boğazımı sıktı ve aklıma bir düşünce geldi; hıçkırıklara boğuldum.

Hayır. Hayır. Hayır. Ari gitmişti.

Sanki bir ses kulağıma fısıldamış gibi, Ari'nin Öteki Dünya'ya kaydığını biliyordum. Bir elimi kalbimin üzerine bastırdım, parçaların yere dökülmesini engellemek için çaresizce. Yeterince derin bir nefes alamıyordum. O ... o gitmiş olamazdı. Gitmiş olamazdı.

Gözyaşlarım yanaklarıma düştü.

"Ne bekliyorsun?" Elise tısladı.

Daha fazla dayanamayarak dizlerimin üzerine çöktüm.

"Ona korku vermemi istemiyorsun," dedi Gece Yaratan.

"Onun kalbini ellerimde istiyorum."

Alabilirdi. Hiçbir şey kalmamıştı. Etli ve acılı. Ari gitmiş olsaydı, yine de bir parça kalple yaşardım. Boşluğun soğukluğuna dönmek için neler yapmazdım. Bu acıdan kaçınmak için.

"Elise. Ari'nin ölümünden korkuyor."

Birkaç homurtu duyuldu, birkaç kılıç kılıçlara çarpıştı, sonra iki kol beni omuzlarımdan altından kaldırdı. Cuyler beni göğsüne yaslayıp korurken, Gorm ve bir sıra kan fae gözcüsü önümüze çıktı.

"Ari," diye nefes nefese kaldım ve Cuyler'ın kollarına yapıştım. "O ... o gitti."

Yüzüm çarpık bir acıyla kıvrandı. Birinin beni ezip geçmesini umursamadan bir ıstırap patlaması yaşadım.

"O değil, Kraliçem. Değil. Zihninizle oyun oynuyor, başka bir şey değil."

Gözyaşlarımın sisinde gözlerimi kırptım. Lanet olsun.

Nightrender Elise'in yanında duruyordu. İpeksi siyah gözleri dar yarıklara dönmüştü, başı bir kukuletayla örtülüydü. Bir eliyle kapüşonu geriye attı, başını eğdi ve şaşkın bir ifadeyle beni inceledi.

"Kraliçemi tehdit edersen," dedi Gorm, kılıcını Elise'e doğrultarak, "uzun süre yaşayamazsın."

Elise irkilmedi bile ama dudağında bir seğirme oldu, sanki Gorm'un kimi kastettiğinden emin değilmiş gibi bana hızlıca baktı. Elise'in tereddüt etmediği gibi, Gorm da iki balta bıçağı ensesinde kesiştiğinde irkilmedi bile.

Valen korkunç bir karanlıkla sırtıttı. "Ve karımı tehdit etmek hayatını kaybetmenin en hızlı yoludur, Fae."

Ne lanet bir manzara. Ben, darmadağınık bir halde, Kuzey kraliçesi savaşa hazır bir şekilde dimdik dururken, kralı Lord Gorm'un başında ölümü tutuyordu. Ari burada olsaydı buna günlerce gülerdi.

Nightrender bir yumruğunu kapattı. Ari'nin cansız bedenini bir cenaze ateşinin üzerinde görmenin dehşeti zihnimden kayıp gitti. Cuyler'ın elinden kurtulup nefes nefese dizlerimin üzerine çöktüm.

"Yeter! Lanet olsun, savaşmadan önce birkaç gün kendinize hakim olamaz mısınız?" Yuvaran Niklas çıktı. Sonra, Junius ve Ash.

"Kase!" Ash gülümsedi ve hiçbir sorun yokmuş gibi kralına doğru koşmaya başladı. "İlk geldiğimizde kraliçelerini kurtarmıştım!"

Gece Yaratan gözlerini kırptırdı ve gözlerinin perdesi yaldızlı bir yeşile dönüştü.

Junius havaya kalkmış bıçakların oluşturduğu çizgiye baktı. "Gerçekten mi, Kase?" "Bu nasıl benim hatam oluyor?" diye homurdandı. "Seni bulmaya geldim Bu konuda kimseden ses çıkmadığından beri

Kanayan adalar ve biz saldırıya uğradık. Arkama yaslanıp bunu kabul edersem lanetlenirim."

"Saldırıya mı uğradı?" Gunnar Eryka'nın tünelden çıkmasına yardım etti. "Gunnar!" Bir kadın kalabalığın arasından itti.

Onu tanıyordum. Yüzünü örten kumral dalgalarıyla güçlü ve zayıftı. Ok sadağı sırtındaki kayışta şingirdiyordu. Gunnar'ın annesi.

Herja Ferus bir nefes sonra kollarını Gunnar'ın boynuna dolamıştı "Nerelerdeydin?"

"Maj, açıklamamız gereken çok şey var ama burada değil."

Annesi ya ses tonunu anlamadı ya da prensi yanaklarından iki kez öpüp yüzünü incelemeden önce onu görmezden geldi, sonra Eryka'ya doğru sürüklendi ve onu kucakladı.

İri yarı ve Gunnar'a inanılmaz derecede benzeyen bir adam da onun arkasından geliyordu. Gunnar'ın babası oğlunun sırtını sıvazladı, çenesi gergindi. Sakladığı endişe, bakışlarındaki rahatlamanın arasından sızıyordu.

"Bu hiç iyi değil." Eryka alnını ovuşturdu, gözleri beyaz duman gibiydi. "Bir yılanın ağzında geçmişin anahtarı yatıyor. Yıldızların kapılarının ötesinde son görev bulunur."

Gunnar onu kendi tarafına doğru çekti ve Eryka'nın transı bozuldu. Eryka parlak bir ruha sahipti ama yüz ifadesi sıkıntılı bir hal aldı ve yüzünü Gunnar'ın göğsüne gömdü.

Pantolonumdaki kiri temizledim ve ayağa kalktım. Vücudum ağrıyordu, yanaklarım gözyaşlarımdan yapış yapış olmuştu.

"Burada olamazsınız," dedim sert bir sesle. "Hepiniz tehlikedesiniz."

Calista elleri kalçalarında, ışığa doğru adım attı. "Lump nerede? Tedbirli olmak konusunda ne kadar ciddi olduğumu sana söylemeliydi."

"O burada değil," dedi Valen. "Notunuzu okuduğumuz için geldik ve siz ne düşünürseniz düşünün, adamlarımdan biri sebepsiz yere katledilene kadar saygılı bir mesafeyi koruduk."

"Halkımıza, yaklaşan olursa saldırımları emredildi," dedi Gorm, ağzını elinin tersiyle silerek

elinin. "Sebepleri buydu."

"Şimdi sırası değil, Gorm," diye mırıldandı Gunnar.

Valen baltalarını kınına soktu ve gevşek bir saç telini gözlerinden uzaklaştırdı. "Saldırıya uğradık. Senin ve Ari'nin burada kapana kısıldığınıza inandığımızda arkama yaslanıp oturmayacaktım, Gunnar. Şimdi, büyükelçim nerede?" Son kelimeyi neredeyse hırlayarak söyledi.

Kalbim ikiye ayrılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Sevilmek gibi bir arzum yok, her ne kadar onların aleyhine olsa da, sevenler de var. Bu insanlar Ari'yi seviyorlardı ve onu bulmak için kana susamışlardı.

"O kapıların arkasında, korunuyor," dedim sesim titreyerek. "Ari hayatta ama ağır yaralı."

"Senin elinle mi?" Elise bana karşı iddialı bir adım attı.

"Elise." Gunnar aramızda durdu. "Saga bir düşman."

"Doğu'da kendi halkına karşı savaştı." Elise'in solgun yanakları renklendi. "Yine de hepiniz ona bir tür kanayan kraliçe gibi davranıyorsunuz."

"Elbette," dedi Gorm. "O böyle biri."

Tek ses ağaçlardaki yumuşak esintiydi.

Dikkatli gözler yavaşça üzerime kilitlendi ve beni olduğum yerde delip geçti. "Kraliçe mi?" Valen bastırdı.

"Basitçe bir haine mi inanacağız?" Elise Ferus çok uzun boylu bir kadın değildi. Zayıftı, benden yarım baş daha kısaydı ama gözlerindeki ateş binlerce savaşçı gibi parlıyordu. "Onu seviyorum!" Patlamamla birlikte yanaklarımdaki ateş diken diken oldu. Gözlerimi kırpmadım ve sersemlemiş kraliçeye tekrar yaklaşma riskini göze aldım. "Ben Ari'nin düşmanı değilim. Ben onun karısıyım."

"Karın mı?" Elise'in sesi buzlu çelik kadar soğuktu. Doğruyu söylemek gerekirse, şu anda beni öldürmeyi eskisinden daha çok istiyormuş gibi görünüyordu.

"Ve kuzgunu." Ash, etrafımızı saran yoğun sessizlikten habersiz, tırnaklarının altındaki kiri inceleyerek konuştu.

"Ona teşekkür etmek isteyebilirsin amca. Kase, sana da," dedi Gunnar. "Elise, Malin ve Ari saldırıya uğradıklarında onları trol yuvasına götürenin bir kuzgun olduğuna inanıyorum."

Elise keskin bir nefes aldı, gözleri bana kilitlenmişti. "Hayır... Astrid'le kavga ettin."

"Kim olursa olsun," dedim usulca, "sen ve kocan kendi iradeniz üzerinde hiçbir kontrolünüz olmadan bir lanete bağlı olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmelisiniz." Valen'in dudakları aralandı. İncelemelerinin yakıcılığı göğsümü sıktı. Buraya lanetleri, ikinci halimi ya da geçmişi konuşmak için gelmemiştik. Hayal kırıklığıyla homurdandım ve bir adım daha yaklaştım. "Sana her cevabı verecek zamanımız yok. Burada güvende değilsin."

Havada bir şey kıvılcımlandı, bir seidr şoku, göremediğimiz gizli bir masal. Hikâye anlatıcısı çömeldi. Cebinden ufalanmış bir parşömen parçası ve Forbi'nin küçük tüy kalemlerinden birini çıkardı. Gözlerini kapatarak birkaç kelime karaladı, sonra parşömeni Valen'e uzattı.

"Burada tek bir kişi olarak bulunmak, bu uzun hikâye boyunca peşine düştüğü kaderin her bir parçasının mevcut olduğunu gösterir," diye fısıldadı. "O çok güçlü ve biz çok zayıfız. Kuzgun Kraliçe ve Altın Kral'ın bulması gereken parçalar var, her kader ortak düşmanlarıyla yüzleşmeden önce atmaları gereken adımlar var."

"Karanlık ayın kanında yükselir," diye okudu Valen parşömenden. Elise'e gösterdi.

"Bekle, kim bu Altın Kral?" Kase sordu. "Bracken mı?"

"O öldü," dedi Gunnar kesin bir ifadeyle. "Eğer bize yaratmamız için zaman vermezsen hepimizi yok edecek olan yaratık tarafından öldürüldü."

Ona karşı savunmalar. Nik bu yüzden burada."

"Öldü mü?" Öfke alevlenirken Kase'nin gözleri gölgelendi. "O zaman lanet Altın Kral kim?"

"Ari." Elise'in sesi sabitti, neredeyse boştu. Sanki arkadaşının karşı karşıya olduğu tehlikenin gerçeği, onun ayaklarının dibine bıraktığım tehlike, tek bir nefeste netleşmişti. "Onlar

ona Kuzgun Kraliçe diyor. Ona göre, o onun karısı, başka kim kral olabilir ki? Haksız mıyım?"

"Evet," diye fısıldadım. "Bu düşman -Davorin- bir taklitçi ve diğer büyülerin yeteneklerini çalma yeteneğini geliştirmiş bir savaş fae'si. Ari'yle paylaştığım gücü arıyor. Sonra da tüm tahtları, tüm krallıkları ele geçirmeye çalışıyor. Gücünüzü alacak ve hepinizi öldürecek."

Valen'in yüzü kızardı. Hiç kuşkusuz, binlerce soru dilinde sıralanmıştı.

"Calista'ya güven, Gunnar'a güven," diye yalvardım. "Ari yaşıyor, yaralı ve ben onu ve seni korumak için elimden geleni yapıyorum. Hâlâ dokunulmamış olmanızın tek sebebinin gölge kraliçenin burada olmaması ve bağların tamamlanmamış olması olduğuna inanıyorum."

"Mal burada olmalı." Ash alay etti. "Kase'nin onsuz bir yere gitmesi mümkün değil, hele iki ufaklık da geliyorsa."

"Ash." Kase Kryv'ine hırladı. "Gunnar'a bizzat söylemek istedi."

Donup kaldım. "O burada mı?"

Nightrender'ın gözleri tekrar karardı ve yavaşça başını sallayarak çenesini eğdi. "Gemilerle birlikte kaldı."

Dört lanet tacın hepsi adalarda bir yerdeydi. Krallar ve kraliçeler arasında yalnız konuştuğum tek kişi Malin'di. Kara Saray'daki zindanlarda, bir hücrenin arkasındaydı. Savaşı bitirmesi için ona yalvarmıştım. Astrid'in taht istediğini biliyordum, karanlığın yaklaştığını biliyordum.

Bir an için Malin'in Astrid'in yanında durmak için daha derin nedenlerim olduğuna inanmış olabileceğini bile düşünmüştüm. Bana yardım edebileceklerini söylemişti. Şimdi onları kurtarmak için çırpınıyordum.

"Biz gidiyoruz," dedi Valen. Bakışları önce Gunnar'a, sonra da bana kaydı. "Ama Ari risk altında olduğu sürece uzağa gitmeyeceğim."

"Yemin ederim, sana cevaplar getireceğiz, sadece ..." Sırtımızdan dallar koptuğunda ensemden bir ürperti süzüldü,

çiçeklerin ve eğrelti otlarının yemyeşil yaprakları siyah damarlar ve gölgeler içinde karardığında. "Tanrılar, hayır."

"Ne oldu?" Valen yanıma geldi.

Sesim boğuk, hırpalanmış ve çiğdi, kılıcıma uzandım. "O burada."

Bölüm 24

Kuzgun Kraliçe

GECE YARISI KADAR KARANLIK SIS TOPLANDI. Siyah kurdelelerden oluşan makaralar, omuzların, güçlü bacakların ve savaş lordunun keskin yüz hatlarının etrafına yerleşene kadar ormanda sürünen damarlı yozlaşmadan çekildi.

Bracken'ın çadırında olduğundan daha güçlüydü. Adalardaki savaş çağrısı sadece manipölasyonlarına güç kattı.

Ağaçların arasından fae'ler çıktı. Sertleşmiş, karanlık damarlar boyunlarına kadar uzanıyordu. Bazılarının gözleri günlerce uykusuz kalmaktan ve sürekli nefretten dolayı kan kırmızısıydı. Bo gibi, parmak uçları kömüre batırılmış gibi mavi ve siyahtı.

Bıçaklarını çektiler. Etrafımız sarılmıştı.

Beni görünce Davorin'in dolgun dudakları beyaz dişlerinin üzerinde kıvrıldı. "Merhaba küçük kuzgun. Bak bana ne getirmişsin."

Avuçlarını kaldıran Davorin yabancı savaşçılara dudak büktü. Sıcak, korkunç bir baskı başladı. Görünmez bir güç savaşçıların safları arasında süzüldü, bazıları inledi, bazıları haykırdı, diğerleri kılıçlarını çekti ve yeni bir düşmanla yeni bir savaşa adım attı.

"Adalardan çekil-" Valen'e yakarışımı bitiremeden savaşçılardan biri, bronz tenli, uzun boylu bir adam

Kralından bir ton daha açık renkte, kemerinden eğri bir bıçak çıkardı.

Gözlerinin beyazı ince, mürekkep gibi siyah damarlarla kaplanmıştı ve nefreti doğrudan Elise'e yönelmişti.

"Anders?" Kraliçe bir adım geri çekildi. "Bıçağı yere bırak."

"Neyin var senin?" Valen karısının kolunu çekiştirdi ve onu arkasına çekti. "Kraliçenden uzak dur."

Savaşçı titredi, kızarmış yüzünde boncuk boncuk terler belirdi ve bakışlarından çarpık bir öfke döküldü. "Timorluların Etta'nın tacına hakkı yok!"

Bir bağırış duyuldu -kimden geldiğini bilmiyordum- ama savaşçı kendi kraliçesinin boğazını kesmek için hamle yaptı. Sesinde, gözlerinde nefret kaynıyordu; onu hor görüyordu.

Bıçak düşmeden önce, bir savaş baltası muhafızın yüzünün ortasını ikiye ayırdı. Ağzımı kapatarak Valen'in baltasını muhafızın kafatasından çıkarışını izledim, yüzünde sersemlik okunuyordu. Muhafız geriye doğru düşmeden önce bir nefes için ayaklarının üzerinde yalpaladı.

"Bu da ne böyle?" Valen karısına doğru döndü.

Elise yere düşen muhafızdan başka bir yere bakmadı. Kahkahalar bizi kan gölünden uzaklaştırdı. Davorin bana göz kırptı ve bir sonraki nefeste saldırdı.

"Kaçın!" Elise'i kolundan tutup çekiştirdim ve onu sersemlettim. "Karadan uzaklaşın, yoksa hepiniz aynı şekilde götürüleceksiniz."

Onları tekrar uyaramazdım. Zaman yoktu.

Kılıcımı kaldırdım ve vahşi bir fae'nin saldırısını engelledim. Başımın üzerinde, çelik kollarımdan omuzlarıma doğru gürledi. Ağaçlardan katliam çağrıları geliyordu. Davorin'in kuvvetlerinden daha fazlası gölgelerin arasından çıktı.

Gorm, Cuyler ve kan fae gözcüleri savaşın içine atladılar. Çelik çeliğe çarptı. Metal ete sürtündü. Havada kan kokusu vardı. Bana olan güvensizlikleri

unutuldu ve Kuzey'in savaşçıları savaşa dahil oldu.

Gunnar'ın babası Gunnar, Eryka ve Nightrender ile arka arkaya dururken, Herja bir kayanın üzerine tırmanıp vahşi fae topluluğuna ok fırlattı. Niklas vahşi fae sürüsüne iksirler fırlattı.

Zehirli beyaz duman bulutları yüzlerinde püstüller ve sızan yaralar oluşturdu. Ardından alev keseleri geldi. Turuncu, kırmızı ve şok edici mavi toz patlamaları tuniklerinin eteklerine, saçlarına yapıştı ve derilerini yaladı. Yozlaşmış halk acı içinde geriye doğru tökezleyip yanan etlerini savururken çığlıklar kanlarını dondurdu.

Sarı gözlü bir orman fae'sine kılıcımı savurdum. Sapladı. Döndüm ve kılıcımı boğazının yan tarafına indirdim.

Başımın üzerinden yeni bir saldırıyı engellemeden önce düşmesini beklemedim.

Nabzım durdu. Davorin yanımda durdu.

Soğuk sırtışı damarlarımdaki kanı şok etti. Elim ayağıma dolaştı, hafif bir yanlış adım attım ama bu, elinin tersiyle yüzüme vurması için yeterliydi. Bir avucunu boğazıma doladı ve alnımı kendine doğru çekti. Nefesim kısa, bitkin soluklarla gelene kadar kavrayışı sıkılaştı.

"Bunu çok kolaylaştırıyorsun, aşkım." Hayal kırıklığı içinde dilini şaklattı. "Kalenin terk ediyorsun. Neredeyse beni görmek istiyor gibisin."

Yüzüne tükürdüm ve dizimi kaburgalarına vurdum. Davorin homurdandı ama bu onu silkelemek için tutuşunu gevşetmeye yetti.

Gırtlğından koyu bir kahkaha yükseldi ve sanki beni bir anda yiyip bitirmeyi planlıyormuş gibi bana baktı. "Tanrım, benimle dövüşmeye çalışmanı nasıl da özlemişim."

Bir zamanlar bana dokunan o elleri, beni sevdiğine söz verdiği kalbini, beni kontrol etmek için kullandığı o lanet kafasını alıp götüren kanlı görüntüler zihnimi doldurdu.

Davorin dişlerini sıktı. "Beni çok iyi memnun ettin, küçük kuzgun. Çığlıkların, tadın, boyun eğişin benim en değerli anılarım."

Bıçağı avucumun içinde döndürdüm. "Bir erkeğin, gevşemiş erkekliğini uyandırabilmesinin tek yolunun başkalarının sevgilisini kendilerine almasını izlemek olduğunu itiraf etmesi garip."

Davorin'in kibri düşmanlığa dönüştü. Kılıcımı onun saldırısına karşı konumlandırmak için yarım nefesim vardı. Vuruşun şiddetiyle kollarımda acı titreşti. Alçaktan savurdu, ortama nişan aldı ama kılıcımınla karşılaştı.

Bıçağını havaya fırlattım. O da göğsümü kesti. Bastırılmış öfke ve küçümsemelerimizi ileri geri savurduk. Odak noktam savaşımdı ama etrafımdaki sesler duyularımı diken diken ediyordu.

Yakınlarda, Gorm üç vahşi fae ile savaşıyordu. Calista hızlıydı ve bıçaklarını dizleri ve bilekleri kesmek için kullandı. Tünelden, Rune derimize gömülü işaretler aracılığıyla çağrıya cevap verdi ve kılıçları çoktan kanla kayganlaşmış Stefan ve Frey ile birlikte ortaya çıktı.

Stieg havayı büyük bir hiddetle savurarak Davorin'in birden fazla bozulmuşunu tepelerden aşağı düşürdü. Hodag da yuvasından katıldı. Trol ısırıldı ve en sevdiği savaşçının yakınındaki ayak bileklerine ve kaburgalarına kavisli bir bıçak sapladı.

Uzun saplı bir baltası olan vahşi bir orman perisi Stieg'in yanına sokulduğunda, trol kadın çığlık attı. "Sakın ona dokunma!"

Hodag pençelerini uzattı ve orman fae'sinin ortasını kesti. Derisinin üzerinde parçalanmış etten derin çizgiler açıldı. Şaşkınlıkla bocaladı, sonra geriye düştü.

Stieg bir kahkaha attı, Hodag'ı iri bedenine doğru çekti ve kalın kafatasının üzerine bir öpücük kondurdu.

"Tüm savaşçılardan daha korkutucu!"

Trol onun övgüsüyle kızardı ve kalabalığın içine doğru hızla ilerledi, tatlılarına çok yaklaşan herhangi bir fae'yi kesip biçti.

Rune kanatlarını açmıştı. Sessiz bir ustalıklarla öldürüyordu. Birden fazla kez, Rune'un gözleri dumanlı bir

şekilde parladı.

Beyaz. Borough kıyafetleri giymiş bir fae'nin yüzünü kavradı. Fae'nin derisi soluk granitten çatlaklar ve yongalar halinde sertleşirken çığlıklar kapıları çınlattı, ta ki çığlıkları taşla sarılana kadar.

Kirpiklerimden ter damladı. Göz kırparak uzaklaştırdım. Davorin omzuna gelen bir darbeyi savuşturdu. Hızla ayağa kalkıp bileğime tekme attı.

Ayaklarım beni yarı yolda bırakıp sırt üstü yere düştüğümde lanet ettim.

"Saga!" Garip ama sanki adımı haykıran Elise'miş gibi geldi.

Davorin beni vücuduyla kısırdı. Kılıcını çenemin altına soktu. "Gerçekten benimle dövüşebileceğini mi sanıyorsun, küçük kuzgun?"

Bir boru sesi duyuldu. Savaşçıların haykırıları küçük kampta yankılandı. Daha fazla Kan Fae'si geliyordu.

"Halvar!" Valen'in sesi duyuldu. "Ne yapıyorsun?"

Davorin'in gözleri Kuzey kralına kaydı. Yüzünde bir sırtma belirdi. Valen kollarını bir savaşçının boynuna dolamıştı -kavradığı kılıcın ustalığına göre yüksek rütbeli bir savaşçıydı- ve Elise ile Herja soluk saçlı bir kadını yere yatırmışlardı.

"Gece Halkı!" diye tısladı kadın, tekmeledi ve tükürdü. Kinini savaşçıya yöneltti. "Taş ocaklarına gömüleceksin, ait olduğun cehenneme yakın bir yere."

Gece Halkı savaşçısı kralına karşı savaştı. Gözleri karanlıktı, dudakları hastalıklı bir mavi tonundaydı. Onun kellesini istiyordu. "Bırak beni, seni piç! O bir Kuzgun, Valen."

"Halvar." Valen onu geri çekmek için mücadele etti. "O senin lanet olası karın."

Kanayan cehennemler.

"En çok Gece Halkı'yla geçirdiğim zamandan keyif aldım," dedi Davorin'in ipeksi sözleri kulağımda yankılanırken. "Önyargı, kölelik ve güvensizlikle bölünmüş bir diyar. Tanrım, buz halkının Fae'lere saldırmasını izlemek sarhoş ediciydi. Yemin ederim, benimle savaşmaya devam edersen altın kralının halkını çözmekten büyük keyif alırım."

Göğsümde şiddetli bir korumacılık ateşi yandı. Bu insanlar Ari'nin önce rakibi, sonra müttefiki, sonra da ailesi olmuşlardı. Benim için henüz güven yoktu ama parçalanmalarına seyirci kalamazdım.

Dizimi Davorin'in yan tarafına çarptım. İrkildiğinde, bir avucumla toprağı tırmalamak için boşluktan yararlandım.

Bir avuç toprağın içinde ısı titreşiyordu. Toprağı Davorin'in yüzünün kenarlarına vurdum. Donuk kümeler kırmızı ve kaynayan turuncu renkte parladı, sanki her bir çakıl taşı ve toprak tanesi ölmekte olan korlara dönüştü.

Davorin kendini üzerimden attı ve yanmış etine vurmaya başladı.

Elimde kılıcımla ayağı fırladım ve Valen'e doğru koşmaya başladım.

"Niklas," diye bağırdım. "Onları içeri almalıyız."

Falkyn vahşi bir fae'yi tozlarından biriyle kör etmeyi bitirdi. Dudaklarını sildi ve parmağımı takip ederek kral ve kraliçenin elindeki iki savaşçıya doğru ilerledi. Onları şahsen tanı mıyordum ama asilzadelerinin onlar için savaşma şekline bakılırsa, değerli olduklarını varsayabilirdim.

Niklas adımlarını hızlandırdı ve benimle birlikte koştu.

"Bırak onu Valen," dedi Niklas. "Onu bana ver; ona yardım etmek için ihtiyacım olan şey bende var."

Kuzey kralı tereddüt etti ama Niklas'ın eline güzel kokulu bir yağ tutuşturunca geri adım attı.

"Dayan Hal," dedi Falkyn öfkeli savaşçıya göz kırparak. "Seni tekrar sağlığına kavuşturacağız, böylece sen ve Kari çok yakında bir küçük daha yapabilirsiniz."

Yağ Halvar'ın gözlerine damladığı anda, uykuya daldı. Niklas kraliçesiyle savaşmaya çalışan kadının yanına koştu ve aynısını yaptı. Onu kollarında taşıdı ve kocasının yanına yatırdı.

"Saga!" Davorin'in sesi arkamda titredi. Yüzü çarpıktı ve kırmızı yanıklarla beneklenmişti. Kan istiyordu, benim değil, hayır, sevebileceğim herkesi yok edebilirdi.

Bakışlarımı krala doğru kaldırdım ve Valen'in kolunu kavradım. "Halkını bu topraklardan çıkar."

Valen'in kara gözleri parladı. Bilinci yerinde olmayan savaşçısını gördü, yüzünde acı dolu bir ifade vardı, karısının ailesiyle, halkıyla birlikte savaştığı yere baktı.

"Gidiyoruz kralım." Çağırıyor Valen yapmadı. Arayan Nightrender'dı. Bir kaşından kan damlıyordu; kollarını kaldırırken omuzları çökmüştü. "Daha sonra savaşırız ve kanayan Nornlar bizim tarafımızdayken bu piçi haklarız."

Karanlıktan bir duvar ağaçların arasından fırtına gibi geçti.

"Geri çekilin!" Kase bağırdı. Birkaç savaşçıyı karanlığa ittikten sonra kendisi de karanlığa girerek gözden kayboldu.

"Git!" Eryka'nın ince sesi yakındı. Gunnar, parmak uçları is lekeli gibi kararmış bir Borough muhafızına karşı savaştı. Yıldız prenses hıçkırarak Gunnar'ın annesini itti. "Seni bir daha kaybetmeyecek. Kaybetmeyecek. Git!"

Genç prensesin hırsız prensine olan aşkına hayranlık duymak için zamanım yoktu. Omurgamda bir tedirginlik duygusu dans etti.

Eryka'nın hareketleri Davorin'in dikkatini çekti. Bir an için onu inceledi, sonra dudaklarında korkunç bir sırıtış belirdi. Birkaç kalp atışı için gözlerini kapattı, hiçbir emir vermedi, hiçbir kelime söylemedi ama bir düzine bozulmuş fae prensese döndü.

"Eryka!" diye bağırdım. Davorin'in prensesi istediği belliydi ve ben bunun nedenini öğrenmek istemiyordum. "Arkanda!"

Çığlığım Gunnar'ın dikkatini çekti. Prens bembeyaz kesildi. "Hayır! Dur, yapamazsın!"

Gunnar homurdandı, vahşi bir fae böğrüne bir bıçak sapladığında kelimeler kaybolmuştu.

"Gunnar," diye hıçkırdı Eryka, onun dizlerinin üzerine çöküşünü izlerken. Keskin dişleri olan iri yarı bir taşra fae'si prensesi boynundan yakalayıp çekti. "Hayır, hayır."

Kalk, Gunnar! Sakın düşme, sakın düşeyim deme! Yıldızların söylediği bu değildi." Feryatları çaresizdi, tekmeledi ve çırpındı. "Söyledikleri bu değildi!"

Valen, Gunnar'ın babasıyla birlikte Nightrender'ın çekiminden kaçtı. Geliyorlardı, kılıçlarını prens için kaldırmışlardı.

Davorin buz gibi acımasızlığıyla güldü. Piç kurusu nereye saldıracağını, insanları nasıl çaresiz bırakacağını biliyordu. Sevdiklerine zarar vermek onları tuzağa düşürmenin en hızlı yoluydu. Önce Valen'i, sonra Elise'i alacaktı. Kase'nin gölge duvarından geçecek ve Gece Yaratıcı'nın gücünde yaşayan korku ve nefretle beslenecekti.

Hepsini alırdı.

Koyu renk saçlar ve çelik gibi bir parıltı dikkatimi çekti. "Junie, Stieg!" Umutsuzca Gunnar'ı işaret ettim. "Yardım et onu!"

"Hayır." Gunnar yan tarafını tuttu. "Ben olmaz. Eryka'yı getir-" Eryka çoktan gitmişti.

Kalbim karnımın çukuruna battı. O kargaşada Fae, prensesle birlikte ağaçların arasında kaybolmuştu ama Gunnar Strom çok fazla kan kaybediyordu.

Junius Gunnar'a ulaştığında, elleri yarasına bastırdı, Valen ve prensin babasına döndüm. Adalardan ayrılmalari gerekiyordu ve bunu yaralı presten ayrı kalarak yapacaklarsa, öyle olsun.

Ses, kafatasıma çarpan kanın arkasında kayboldu. Kırşunu.

Valen Ferus bir toprak bükücüydü ama bir bakıma ben de öyleydim. Bu topraklarda ondan her şeyi yapmasını isteyebilirdim.

Bir avuç toprağı avuçladım ve iki dünyayı ayıracak alçak bir ezgi söyledim. Toprağı iyiliğı uzaklaştırması, onu zulümden koruması için yalvaran bir ezgi. Tıpkı Valen'in adalara adım attığı zamanki gibi, yer titredi.

Tanrılar. Ari yanımda durursa, adalar kabul ederse Davorin'i cehenneme gömebilirdik. Enerjimin sadece yarısı ile, yarısı

benim cazibem, böyle bir başarı çok çabuk yorucu oldu.

Zayıflamış gücümün yeterli olması için dua ederek komutlarımı mırıldandım. Toprağa düştüm ve tırnaklarımı kilin derinliklerine geçirdim.

Bükül. Götürün onları, diye yalvardım içimden.

Şiddetli bir sarsıntı taşları yerinden oynattı. Güçlü hava patlamaları toz ve çakılları gökyüzüne savurdu.

Vahşi fae'ler, kan fae'leri, hatta Davorin bile çatlayan toprağın yakınında tökezledi. Gunnar'ın babası yayılan uçurumun karşısına umutsuz bir sıçrayış yaptı. Sırtı yakaladığında acı içinde bağırdı ama bacakları uçurumun kenarından sarkıyordu.

Cuyler en yakındaydı. Kan varisi Hagen'ın bileklerini kavradı ve Valen tökezleyerek diğer tarafta sıkışıp kalırken onu sıkıca tuttu.

Davorin hayal kırıklığını haykırdı. Pes etmedim. Gözlerimi kapattım, bedenim yorgunluktan titriyordu.

Biraz daha. Biraz daha.

Toprak kaydı. Bir gözümü kırdım. Valen'in durduğu yer battı, sanki kıyı şeridinden koptu. İzole rüzgârlar kırık kara parçasının üzerinde toplandı. Bu güç Valen'i dizlerinin üzerine çökertmeye ve orman enkazına karşı korumaya yetti. Gölgelelerin yakınında Elise bir kütüğe tutunmuştu ama adaların gücü onu Nightrender'in duvarına doğru itti.

"Valen!" Saçları yüzüne doğru savruldu. Elini kocasına doğru uzattı.

Çaresizlik yakışıklı yüzünü gölgelemişti. Yeğeni, savaşçısı ve elçisi geride kalmışken kaçmak şüphesiz acı verici olacaktı.

Ama her zaman herkesten üstün olan biri vardı.

Elise işkenceye hapsedilmişken, Gece Halkı kralı onun elini tutup gölgelerin girdabına düşmeden önce birkaç kalp atışı daha tereddüt etti.

Karanlık soldu ve Gece Halkı ordusunun durduğu yerde artık kan ve düşen kılıçlardan başka bir şey yoktu. Kan Sarayı'nın kapıları açıldı. Gorm'un savaşçıları

vahşi fae'lere merhamet etmediler. Onları kestiler; geri ittiler.

Davorin artık geveze değildi. Alay etmiyor ya da alay etmiyordu. Yüzü nefretle sıkışmıştı. Benim onu yok etmek istediğim gibi o da beni yok etmek istiyordu.

Okçular tepelerine ok yağdırıyordu. Bjorn çitlerin tepesinde durmuş, emirler yağdırıyordu. Dunker'dan yeni bir oyuk açıldı ve yeni Kan Fae kuvvetleri eklendi. Sluagh halkı yukarıdan çılgık attı. Bükülmüş ve parçalanmış kanatları, savaşa dalarken güneşi lekeliyordu.

Yarı ölü gibi görünen fae'lerdi, yine de herhangi bir savaşçıdan daha şiddetli dövüşüyorlardı. Sluagh vahşi fae'lerin üzerinde geziniyor, gözlerindeki yaşamı yutuyor, onları ruhsuz ve boş bırakıyordu.

Davorin'in parmaklarından puslu bir karanlık akıyordu. Kalplerini kirletmek için savaşçılara saldırmaya çalıştı ama Kan Sarayı'ndan gelen halk, Niklas'ın iksirinin yardımıyla zehrin üzerinden geçerek etkilenmedi. Gökyüzüne öfkelenildiğinde Davorin'in bedeni hastalıklı bir griye dönüştü.

Karanlık cazibesini koruduğumuzu biliyordu. Üstünlük sağladığımızı biliyordu.

Davorin bronz kılıcını savurdu ve kaburgalarımın vurdu. "Zavallı bariyerlerinin daha ne kadar dayanacağını sanıyorsun?" Beni örgümün etrafından yakaladı ve yere çekti. Parmağı son rüya masalımı tutan sicimin altına takıldı. "Sen yarım bir güçsün ve ben her zamankinden daha güçlüyüm."

Davorin beni aşağı ittiğinde, ip koptu. "Hayır!"

Çılgık atarak keseyi almaya çalıştım.

Çaresizliğim çok fazla pes ettirdi. Kaptığı keseyi sırtarak salladı. "Bir zamanlar senin olan şey artık benim de oldu. Bir sonraki buluşmamıza kadar, aşkım."

Davorin'in bedeni yağmur suyu gibi toprağa sızan karanlığa karıştı. Ağaçların, sarmaşıkların, yaşam olan her şeyin sayısız taklidi onu **a l ı p** götürdü. Onun vahşi fae'si

ağaçlardan kaçmaya çalıştı. Birçoğu kanlı fae tarafından kesildi.

Donup kalmıştım.

Eryka'yı kaybetmiştik. Şimdi, Davorin benim Ari'ye giden son yolumdu. Kocamın kalbine erişebilirdi.

Bölüm 25

Altın Kral

BAĞIRSAĞIMIN DERİNLERİNDE BİR YERDE, bu anların bir dönemin sonu olduğunu biliyordum. Halkımın hiçbirinin gerçekte var olduğunu bilmediği bir krallığın yıkılışı. Annemle babamın durduğu yer bir yatak odasına dönüştü. Riot geniş, karmakarışık bir yatağın ortasında diz çökmüştü. Vücudu giderek zayıflıyordu, sesi çaresizdi.

"Davorin, sana yalvarıyorum, bunu yapma."

Boğazım saman gibi kurudu. Kader kraliçesi saten bir gecelikle yatağın ayak ucunda duruyordu, gümüş bir hançer küçük bir çocuğun boğazına dayanmıştı.

Lanet olsun.

Saga bu anı Anneli'nin neredeyse ölmek üzere olduğu an olarak hatırlıyordu ama gerçekte Davorin Riot'un varisini katledecekti. Kraliçenin vücudu titredi, gözleri bir canavarın içine hapsolmuş kadının gözyaşlarıyla doldu.

"Yalvarıyor musun?" Kraliçe homurdandı. "Benden her şeyimi aldınız."

"O zaman beni al," diye bağırdı Riot. "Ailemi bırak ve beni al."

"Senin soyunu varoluştan sileceğim. Bu savaşta dinlenebilmemin tek yolu bu."

Riot'un gözleri kısıldı. "Aklıma soktuğun kelimelere dikkat et. Kendi sonunu kendin yazacaksın."

Kraliçe hınzırca, çarpık bir kahkaha attı. "Bana bir şarkı söylemeyi mi planlıyorsunuz kralım? Ne yapabilirsin ki? Seni zayıflattım; ordunu ele geçirdim; bu toprakları ben kontrol ediyorum. Ve sanırım onu sakladığın yeri bulduğumda küçük kuzgunumu geri alacağım. Onunla işim henüz bitmemiştir."

Boğazım yandı.

"İsyan." Kraliçenin gerçek sesi bir hıçkırıkla yükseldi. Karanlıkta yumuşak bir uğultu yükseldi. Küçük çocuktan, ama aynı zamanda ... başka bir yerden. İkinci kaynağı bulamadım. Kraliçe fısıldadı, "Eğer Öteki Dünya alırsa-"

"Neli," dedi Riot bir damla gözyaşı dökerken.

"Olmayacak. Savaş onunla."

"Bu kanı dökersem beni gönderin. Kendi çocuğumu yok ettiğim bir dünyada yaşamayacağım."

Riot yüzünü buruşturdu. "Böyle bir şey olmayacak."

Kraliçenin nefesleri hızlandı, hıçkırarak ağlayan çocuğa karşı bıçağı tutuşu sıkılaştı. Panik başladı. "Yapamam. . Riot, ben dövüşmem-"

Kapı kırılarak açıldığında şaşkınlıkla haykırdım. Annon ve yarım düzine Rave muhafızı kralın odasına doluştu. Kralın genç muhafızı köşedeki gardıroptan fırladı. İkinci ses, muhafızların arasından geçerken dilinde melodi olan çocuktan geldi.

Hançer kraliçenin elinden düştü. Riot çocuğa kaçması için bağırdı. Varisi açık gardıroba doğru koşmaya başladı. Gardiyan çocuğun arkasından kapıları kilitledi ve hızlıca, "Güzel sözler, küçük gül." diye mırıldandı.

Sonra çocuk kraliçenin kolunu tuttu. Alçak ve yumuşak bir sesle şu sözleri söyledi: "Şimdi yaşa, yarın sol, güller hüznün şarkısını aldığında."

Anneli'nin ağzından koyu, mürekkep gibi bir siyah döküldü. Davorin sanki bir tunik fırlatmış gibi geri çekildi. Burnundan kan damlıyordu ve gözlerini kırıştırıp kendine geldiğinde çocuğa doğru hamle yaptı.

Kraliçe dizlerinin üzerine çöktü ve vücudunu kullanarak Davorin'i kralın koğuşundan uzaklaştırdı.

Bu kadarı yeterliydi. Riot öfkelen-di, gözleri yaşardı.
"Silas, git!"

Kral gardırobu işaret etti ve gardiyanına çocuğuy-la birlikte saklanmasını emretti. Davorin'in dudağı kıvrıldı. Odayı inceledi, kaçışının azaldığını gördü ve pencereye doğru koştu.

"Öldürün onu!" Riot kükredi. "Bana onun kellesini getirin!"

Oda kaosa sürüklendi. Korkmuş çocukların çığlıkları, kraliçenin kendini toparlaması, geceliğinin içinden bir kılıç çıkarması, kralın Rave'sine her yüzü giye-bilen adamı avlaması için bağıarak verdiği emirler.

Wraith'e döndüm. "Saga nerede! Beni ona götür."

Wraith kaşlarını çattı, bana değil ama gölgelerin arasında bir yere. Başını eğmiş, sanki uzaktaki bir şeyi duymaya çalışıyormuş gibiydi.

"Wraith, karımı bulmak istiyorum," dedim tekrar. "Bu kadar geçmiş yeter. Onunla tek başına savaşıyor. Beni ona götür."

"Bir şey geliyor." Wraith'in sesi yumuşak ve ürkütücüydü. Neredeyse uğursuzdu. Başını iki yana salladı. "Eksik olanı bulmak için daha fazlasını görmeli ve bu masaldaki yerine adım atmalısın yoksa .
. . başarısız olacaksın."

İki adım attım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Burundan buruna, kelimeler dilimin üzerinde bilenmiş bıçaklar gibi soyuldu. "Görmem gerektiğini düşündüğün şeyi bana göster, sonra da beni lanet olası karıma götür."

Bir sonraki nefeste, kanım soğudu ve savaşıma, onu savunma içgüdüsü, onun kırık yalvarışlarının yankısıyla alevlendi.

"Riot, bizimle gel lütfen." Saga. Gölgeler dağıldı ve karım kanlar içinde ve yara bere içinde kardeşine elini uzattı.

Kralın gözleri kızarmıştı, çok zayıftı ve dudağından kan damlıyordu. "Seni koruyacağıma söz verdim," diye fısıldadı yanağını okşayarak. "Bunu yapmak için bu benim son şansım."

"Hayır!" Saga hıçkırarak ağladı. "Bunu yapma, ihtiyacım

var-"

Riot onu kucakladı. Kadın karşı koydu ama Riot onun bedenini daha sıkı tuttu ve alçak sesle, derin, yumuşak, yatıştırıcı bir şarkı söyledi. I

kelimeleri tam olarak çıkaramadım ama birkaçı kulağımda çınladı.

Soğuk, boş, kayıp. Bir kalbin gerçek şarkısı. Lanetinin şarkısı.

Saga'nın gözleri dalgalanarak kapandı. Kral onu yere yatırırken yüzünü buruşturdu, yanına diz çöktü ve bir bıçak çıkardı.

"Senin için güvende olmasını sağlayacağım," diye fısıldadıktan sonra bıçağın ucunu kadının ön koluna sapladı.

Gümüş bir ışık şoku geceye karıştığında gözlerimi siper ettim. Kahretsin, Riot büyüü avuçladı, nefesleri daha halsizdi.

İlk defa nerede olduğumuzu fark ettim. Saga'nın tüyünü bulduğumuz lanetli manastırdan farklıydı ama çeşme oradaydı. Yavaş bir su damlası leğenin içine düştü.

Ağaçlar ve çalılar mağaranın duvarlarını koruyordu. Meşaleler girişi aydınlatıyordu. Kan tüyünü leğene yerleştirdiğinde, taşın etrafını bir ışık kubbesi sardı. Işık kaybolduktan sonra kral geriye doğru yığıldı, burnundan daha fazla kan damladı.

Tek istediğim kolunu omuzlarıma dolamak, daha dik durmasına yardım etmektir. Onu tanımıyordum ama o benim bir parçamdı. Saga'yı o kurtarmıştı; onu bana o getirmişti.

Kaderin ilk kralına her şeyimi borçluydum. Şimdi, onun ölümünü izliyordum.

Riot dengesiz ayakları üzerinde durdu, sonra Saga'nın gevşek kollarını bileklerinden tuttu ve mağaradan dışarı doğru yürümeye başladı. Saga'nın hırpalanmış halini çekerken homurdandı ve birden fazla kez yere yığıldı.

"Kral." Bir çocuğun sesi mağaranın içinde yankılandı. Kralın muhafızı onun yanında tökezledi.

Riot gülümsedi. "Senin dışarıda kalıp nöbet tutman gerekiyordu."

"Yardım edeyim." Çocuk Saga'nın bileklerinden birini tuttu.

Wraith yanımda yürüdü, bir dünyanın parçalanışını izlerken kasvetli ve sessizdi, uzun zaman önce yapılmış olanı durduramıyordu. Gözlerindeki umutsuz bakış dilimi susturmaya ve tüm çabalarımı geçmişten bugüne yardımcı olabilecek herhangi bir ipucu yakalamaya odaklamaya yetti.

Dışarıda dumanın sıcak tınısı havayı dolduruyordu. Aşağıdaki yangınlardan kaynaklanan kanlı gökyüzü, tepelerin üzerine hayalet gölgeler düşürüyordu. Savaş davulları yakınlarda gürlüyor, savaşçıların bağırışları, ölenlerin çığlıkları, hepsi tepedeki sessizliği şiddetle kuşatıyordu.

Riot, Saga'nın bileklerini serbest bıraktı. Dizlerinin üzerine çökerken tökezledi ve kız kardeşinin saçlarını nazikçe yüzünden çekti. Kral alına bir öpücük kondurduktan sonra, "Mutlu ol Skugga," diye fısıldadı.

Bir sonraki nefesimde boğazım düğümlendi. Bir kral önce kardeş olurken gözlerimin arkasında bir duygu sızısı yandı. Alçak sesle ve nefessiz mırıldandı ve toprağın prensesini kucaklayışını izledi. Ağaçların dalları eğildi ve büküldü. Çalılar açık ağızlar gibi yarıldı. Yumuşak, ipeksi çimenler bedenini koza gibi sardı. Saga uzaklara çekildi, adalarda saklandı.

"Nereye . . . nereye gitti?" Gardiyan elini Riot'un omzuna koydu.

"Onun görüş alanından uzakta," dedi Riot. "Uyandığında, savaşlarımızın oldukça farklı bittiğine inanacak. Herkes inanacak. Şu taşın arkasında ne bulursan bana getir evlat."

Çocuk gözyaşları içinde itaat etti ve iki tahta kutu getirdi. Kral birini açtı.

"Wraith," diye fısıldadım. "Bunlar bizim yüzüklerimiz."

Riot bir parşömen parçasını -Saga'ya bıraktığı mektup- bir kutuya sıkıştırdı. "Onları bulacağından emin ol. Şarkısını söyle ve onun-" Riot bir kutuyu havaya kaldırdı. "Buna layık görüldü."

Gözyaşları gardiyanın yanaklarına damladı. Yüzü kızarmış bir halde gözyaşlarını sildi ve kutuları aldı. "Bir daha kimseden korkmayacak."

Gardiyan kutuları kemerindeki domuz derisinden bir keseye yerleştirdi, ardından iki baş kısa olmasına rağmen kolunu kralın beline doladı ve Riot'ın birkaç ağacın ötesine sendeleyerek geçmesine yardım etti.

Bir açıklık açıldığında "Lanet olsun," diye mırıldandım.

Koyu renkli çimenler kanla boyanmış, sidik ve ölüm kokusu havayı kirletmişti. Savaşçılar ağaçların kenarlarında duruyordu, savaşta yıpranmış ve kırılmışlardı. Bazılarının göğüslerinde, kaburgalarında ya da karınlarında açılan yaralardan kan akıyordu. Bir adam ayaklarının üzerinde sallanıyordu, yakın zamanda kaybettiği gözünün yuvası boştu.

Ölümün eşiğindeyken krallarını gören savaşçılar doğrulmak için ellerinden geleni yaptılar.

Yüzbaşı Annon dizlerinin üzerine çökmüş, hıçkırarak ağlayan bir çocuğu göğüne bastırıyordu. Kalbimde bir sızı hissettim. Yüzbaşının yanında yerde yatan kraliçe sırt üstü yatıyordu ve boğazına bir ok saplanmıştı. Ölmüştü.

Yara artık kanamıyordu; bir süre önce gittiğini tahmin ettim.

"Prenses mi?" Kaptan Annon bastırdı, sesi kaya tuzu törpüsüydü.

Riot ona hızlıca başını salladı. "Gizli."

"Neden ayrılmaları gerektiğini anlamıyorum."

"Bu son masala giden yol, son bir şarkı," dedi Riot. "Çizgimizin yaşaması için bir yol."

"Yine de yaşıyor mu?"

"Yeni hikayeye sahip çıkmak için tek şansları bu. Birlikte çok fazla güç çekecekler. Ayrılacaklar, kaybolacaklar, zayıflayacaklar ama geri dönüş yolunu bulacaklar. Güç kazanacaklar ve sonunda onunla yüzleşmeye hazır olacaklar. Nel'i yüzüstü bıraktım, onları bırakmayacağım." Kral çocuğa baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Wraith, "Kral, soyunun devam etmesi için bir şarkı bulamadı," dedi. "Ode Hanesi için her yol yıkıma çıkıyordu ama başka bir sesin kendi hanesi için tasarlanmış alternatif bir yol söyleyebileceğini biliyordu."

"Koğuş mu?" Titreyen çocuğu inceledim. Saçları kir ve dumanla dağılmıştı ve ağzına sert bir darbe almış gibi dişlerinde kan lekeleri vardı.

"Hiçbir çıkış yolu yokmuş gibi görüldüğünde, işte o anlarda içimize dönmeli ve bir sonraki adımı nasıl atacağımızı kendimiz seçecek cesareti bulmalıyız. Kral bir seçim yaptı, Ari. Gücünü başkalarına vermek, başkalarının seslerinin yükselmesine yer açmak ve büyüünün yenemediği savaşı bitirmek için büyük bir lanet yaptı. Bu seçim Nornlar tarafından utanç verici bulundu."

Riot, Annon'un yanındaki bir çantayı karıştırdı. Kaptan gözlerini kapadı ama annem tarafından yapılan eşsiz öfke kılıcını çıkarırken kralını vazgeçirmek için hiçbir şey söylemedi.

Onu yere koydu ve yumuşak, dikkatli sözler söyledi. "Bunun için bir hediye bekliyor, kaderin kralı. Kızıl gecede, iddianı ortaya koy ve bu karanlığı kılıcınla dinlendir."

Annemin kılıcı tıpkı Saga gibi toprağın içine gömüldü. Üstünde çiçekler ve eğrelti otları filizlendi; saklanmış bir kılıç. Unutulmuş bir geçmişte yutulmuş bir kader. Ilık yağmur damlaları düştü, sanki adalar bundan sonra olacakların yasını tutuyordu.

Riot, babam tarafından elle çizilmiş yeni dünya haritasını çıkardı. Kral haritayı toprağın üzerine koydu ve çocuğa işaret etti. Çocuk biraz tereddütle kralının yanında diz çöktü.

"Kesin olmalıyız Silas," diye fısıldadı Riot. "Bu yeni bir dünya olacak, halkımızın, tanrılar tarafından bahşedilmiş sihirlerin bir bölünmesi olacak, ama parçalanmış toprakları daha güçlü bir şekilde yükselmek için bir yola sokacak."

"Ama o da daha güçlü olacak."

"Savaşacak. Ama kaderin tek bir tahtı yerine hepsiyle savaşacak." Riot gülümsemeye çalıştı ama daha çok acıdan yüzünü buruşturdu. "Bana yardım et. Unutmalarına yardım et; geri dönüş yollarını bulmalarına yardım et."

Kral ve muhafızı ellerini babamın haritasının üzerine bastırdılar. Babam dünyayı yıkmadı, ama onu inşa etti.

Wraith elini omzuma koydu. "Kral, babanın rehberliğinde krallıkları yıktı. Sen her zaman yeni masalın bir parçasıydın."

Bu gerçek omuzlarıma ağır geldi ve omurgamı bükte. Benim başlangıcım burada, parçalanmış bir dünyada, ailesinin güvende olmasını isteyen parçalanmış bir kral tarafından yazılmıştı. Bir bakıma, her zaman Saga'ya bağlıydım. Attığım her adım onu, varlığından bile haberdar olmadığım bir kadını bulmaya giden çarpık bir yoldu.

Haritayı parlak bir parlaklık kapladı. Riot'un nefesi kesildi, burnunun iki tarafı da kanıyordu. Çocuğun yanaklarında gözyaşları vardı ama kaderin yeni bir cilvesinin unutulmaz ilahisini söylemeyi hiç bırakmadı. Babamın mürekkeple çizdiği sınırların, dağların, yeni nehirlerin ve parçalanmış dünyaların üzerinde açan ışık parşömeden toprağa aktı.

Ayaklarımın altından bir ışık huzmesi fırladı ve yer, donmuş bir göldeki çatlak gibi çatırdadı. Kralımdaki kadar şiddetli değildi ama inkâr edilemezdi; toprak kırılıyordu.

Riot geriye doğru yığıldı, büyüünün ana kayayı kazmasını, dünyasının kelimenin tam anlamıyla parçalanmasını izledi.

"Annon," dedi, sesi zayıftı. "Revna Hanesi kırık tahtını iyileştirdiğinde, tekrar buluşacaklar ve birlikte tüm dünyamızı iyileştirebilirler."

Sürünerek karısının yanına gitmek için hamle yaptı. Bir savaşçı yardım etmeye çalıştı ama Riot elini kaldırdı. Kendini Anneli'nin bedenine doğru sürükledi ve saçlarını alnına doğru taradı. Onu alnından öptü. "Vakit geldi."

"Hayır," dedi Annon korku dolu bir fısıltıyla. "Son Rave düşene kadar birlikte savaşacağız."

"Onun şarkısı bende, dostum. Sen de bunun bir parçası olmalısın, doğru zamanda onu gerçeğe götürmelisin. Sonra, o zaman

Gece masada bana katılacaksın ve yine hikâyelerimizi paylaşacağız."

"Bir dakika daha değil. Bana bu onuru bahşet, Riot. Yemin et. Yaşamak için House Ode'a düştüm. Tek istediğim buydu."

"Bunu yap ve sana yemin ederim, o hazır olduğunda seni tanrıların salonunda göreceğim. Şimdi, bırak olsun," dedi. "Bu son hediyeği ona, halkımıza verebilirim."

Annon yüzünü buruşturdu. O sarıldı için ve Çocuk. "I Nasıl olduğunu anlamıyor musun? Yok olacağımızı söylüyorsun, bu ne anlama geliyor?" Riot gözyaşları içinde kaptanının omzuna sarıldı.

"İnsanlarımız sadece yeni dünyalarını bilecek, bu da bizi efsane yapacak. Genç krallıklar eski görünecek. Yeni Tarihler anılarda şekillenecek.

"Sesim onun sesi olana kadar onunla birlikte olacak, tekrar ve tekrar. Onun yolu farklı ama birçok yönden aynı. Mirasının gerçekliğini hatırlayana kadar bu bağ onu geri çağırarak."

Kralın bakışları çocuğun başının arkasına düştü. Kollarını uzattı ve kaptanı küçük çocuğu geçirene kadar bekledi. Riot parmaklarını çocuğun dumanla lekelenmiş saçlarında gezdirdi. Titreyen bir nefes verdi. Küçük alnını öptü. Duyamadığım kelimeler fısıldadı.

"Silas, buraya gel." Gardiyan yanına geldiğinde Riot devam etti. "Nornlar bugün yapacağım şey için merhamet göstermeyecekler. Hediyelerini bölüşecekler. Ne olduklarını hatırlıyor musun?"

Çocuk başını salladı ve mırıldandı: "Hepimizin bir seçeneği olmalı. Hepimiz bağlılığı hak ediyoruz. Onurumuzla ayakta durduğumuzda kazanırız. Ve biraz kurnazlık da işe yarar."

Riot gülümsedi ve çocuğun saçlarını okşadı. "Mükemmel. Onlar bulunup geri getirildiğinde, bağınız da geri dönecek. Sana sesini kullanmayı öğrettiğim gibi, şimdi sen de bulunana kadar aynısını yapmalısın. Onu kendine yaklaştıran bağı aramaktan asla vazgeçmeyecek. Seni bulacaktır."

Çocuk dizlerinin üzerinde kaydı. "Bunu ben

istememedim..." Sesi çatallaştı. "Bunun olmasını istemedim.
Ben istemedim.

kelimeler geldiğinde ne yaptığımı biliyordum ve-"

"Bizi yok etmediniz." Riot zayıfça gülümsedi. "Yolunuz her zaman Ode Hanesi ile kesişecekti. Senin sayende yeniden özgür olmanın yeni yolları var. Yol sadece daha uzun ve daha karanlık."

Savaş kükremeleri yaklaştı. Ağaçların yakınındaki savaşçılar gölgelerin içine baktı. Bazıları kılıçlarını kınından çıkardı.

"İsyan." Annon itiraz etti ama kral ona bir bakış atınca sustu.

Riot acı dolu bir yüz ifadesiyle ayağa kalktı. Çocuğuna sarıldı ve "Tüm yaşamlar boyunca seninle olacağız" diye fısıldadı.

Kral bir elini çocuğun kukuletalı başına bastırdı ve melankolik bir melodi mırıldandı. Feryatlar kesildi ve küçük çocuk kollarında gevşedi. Şefkatle kefenlenmiş çocuğu kaptana teslim etti.

Her şey çok çabuk oldu. Kral bir avucunu çocuğun göğsüne vurdu. Kısa süreli bir parıltı etrafını sararken kralın muhafızı acı içinde haykırdı. İsyan kaptana doğru ilerledi. Kendi çocuğuna.

Her dokunuş yeryüzüne bir titreme getirdi, sanki ana kaya kaymış ve çatlamış gibi.

O giderken kral dişlerini sıkarak aynı sözleri tekrarladı. "Geçmiş yok, isim yok, gerçek hayat yok. Kızıl gecedeki ölüme kadar yaşa ve tekrar yaşa."

"Bu da ne böyle?" Dengemi koruyamayarak Wraith'e doğru tökezledim.

"Kral onun sesini elinden alıyor ve yasak bir masalla kaderi değiştirme yeteneğini yok ediyor. Sesini, farklı bir yol yaratma gücüne sahip bir başkasına verdi. Hayatlar silindi, krallıklar yıkıldı."

Erimiş ışık çileleri ağaçları, dağları ve vadileri parçaladı. Gece Halkı'nın, Alver'in, birleşmiş toprakların, dünyaları paramparça etmeye, her yolu, her kaderi değiştirmeye yetecek güce sahip kaderin bir cilvesiyle bölünmesine tanık olurken nabzım kafatasımda gümbürdedi.

Bittiğinde kral güçsüzdü ve ayakta zor duruyordu. Sert bir solukla kaptanına, yanındaki çocuğa ve en sonunda da sessiz çocuğa baktı. "Hiç olmadığın kadar uzun zamanın yok. Yaşa ve tekrar yaşa. Kaybolmuş olanları bul. Kuzgunun laneti kalktığında bil ki sona yaklaştımsındır."

Gölgeler bir kez daha etrafımızda döndü, ama Riot kılıcını çekmeden önce değil. Kral geri çekildi, bir savaş çılgılığı attı ve savaşçılarıyla birlikte kaptanı, varisini ve muhafızını bırakıp görünmeden savaşa koştu.

Kaptan ve koğuş tekrar görüş alanımıza girdiğinde etrafımızdaki ağaçlar sıklaştı. Çocukla ve Riot'un kız kardeşinin bulması için bıraktığı sırlarla ağaçların arasından koştular. Ölüm ve ateş arkalarındaki yıldızlara doğru yükseldi.

Çocuk önce ağaçları kırdı ve hemen kaptanın üzerine yürüdü, "Küçük gülü sakla."

Annon sendeledi, içinden küfretti ama çocuğun emrine itaat etti ve uyuyan genci ağaçların arasındaki bir çitin altına gizledi.

Zaman aniden durdu. Orman çizgisinin yirmi adım ötesinde, Davorin, kılıcı yanında, yüzünün her çizgisinde nefret yazılı, bekliyordu. Kan kaşlarını, dudaklarını ve tuniğini ıslatmıştı ama çoğunun kendisine ait olduğundan şüpheliydim.

"O ne yaptı?" Davorin'in nefesleri sertti ve her keskin nefes alışta sarsılıyordu.

"Kral son şarkısını söyledi," diye bağırdı Annon. "Sen bir hiç olacaksın."

"Ben her şeyim!" Davorin'i bir vahşet sardı ama avucunu inceledi.

"Soluyor," diye mırıldandım. Gereksizdi. Hata yoktu, Wraith bu çarpık hikâyenin her sonucunu biliyordu ama dilim ancak bu kadar uzun süre hareketsiz kalabilirdi.

"Hepsi öyle," diye fısıldadı Wraith.

Yeterince doğru. Kaptanın yüzünü daha önce olmayan bir gençlik kaplamıştı. Garip bir dönüşüm yaşıyordu.

Davorin, "Hakkım olanı alacağım ve bunun için geleceğim," diye söz verdi.

Kesesinde iki kutu yüzükten başka bir şey olmayan çocuk titreyerek öne çıktı. Savaş lordu ile kaptanın arasında durdu. "Bu senin değil. Artık değil. Altın Kral önce senden alacak; bunu yapacağından emin olacağız."

Davorin'in gözleri gece gibi zifiri oldu. Kötücül. Zehirle parlıyordu.

Yavaş ve öfke dolu bir hareketle ikinci kılıcını da kınından çıkardı. "Bunu sen yaptın, o yüzden sana şu yemini ediyorum evlat: Kaderine teslim ettiğin bu altın kralı bulacağım. Bulduğumda, verecek kalbi kalmayana kadar onu mahvedeceğim. Bana hizmet edene kadar."

Davorin irkildi; vücudu derinliğini kaybediyordu, sanki yavaş yavaş insandan çok sise dönüşüyordu. "Orduma tekrar sahip olduğumda, bu toprakların gücünü geri alacağım ve senin gibi seidr sahibi tüm fae'lerin kafatasları tahtımın üzerinde rafa kaldırılacak!"

Davorin iki kılıçtan daha küçük olanını savurmadan önce çocuğun kaçmaya fırsatı olmadı. Savaş lordu unutulmaz karanlığına gömülmeden önce. Nefretini ve savaşını topraklara bulaştırmaya başlamadan önce.

Bıçak çocuğun alnını, bir gözünü, çilli bir yanağını ve çenesinin menteşesini kesti. Düşerken yüzünden kan fışkırdı. Yüzbaşı Annon onun adını haykırdı. Davorin, duman ve külün içinde kaybolmadan önce tahtına sahip çıkmak için son bir yemin tısladı.

Düşen kalp şarkıcısını inceledim. Bir çocuğun yüzü derin bir yarayla parçalanmıştı.

Boğazımın arkasındaki gerginlik kelimelerimi boğdu; bakışlarımı maskeli hayalet rehberine kaldırdım.

Wraith hızla gözlerini kaçırdı. Sessizliği çok sürmeden tüm formu değişti ve yumuşak bir sesle, "Mümkün değil," dedi. Omzunun üzerinden baktı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Doğru olmayan bir şeyler var."

Panik göğsümde sert ve keskin bir şekilde kıvrıldı. Düşüncelerim Saga'ya doğru uçtu. Wraith'in lanet olası Norn'lardan garip bir mesajı, kaderle bir bağlantısı vardı, yoksa burada olmazdı. Bu sefil rüya yürüyüşünü o kontrol ediyordu ve eğer bir şeyler ters gittiye, tek düşünebildiğim Saga'nın tehlikede olduğu ya da ... . Ben ölmüştüm.

Düşen çocuk ve kaptanla birlikte orman da soldu. Wraith uzanan karanlığın içine düşmüş gibiydi, gözleri vahşiydi. Bana doğru uzandı. "Hayır!"

Ayaklarımın altındaki toprak çürümeden önce onu sorgulayacak zamanım olmadı. Wraith ortadan kayboldu. Nemli, balçıklı bir toprağa düştüm. Dilimde küf ve çöp tadı vardı. Bir iniltiyle ellerime ve dizlerime doğru ilerledim, yan tarafımda rahatsız edici bir ağrı vardı.

Derin, zalim bir kahkaha duyularımınla çarpıştığında kanım dondu.

Bakışlarımı kaldırdım.

Bütün cehennemler. Hayır.

Davorin - onu tanıdığım şekliyle yaratık - elinde yanan bir parşömen ve yüzünde çarpık bir sırıtişla benden en fazla on adım ötede duruyordu. "Merhaba Uyandırıcı. Seni burada bulacağımı çok umuyordum."

Bölüm 26

Kuzgun Kraliçe

GECE ÇOKTAN ÇÖKMÜŞTÜ. İçim karnımda kırık taşlar gibi sertleşti, pürüzlü ve ağırdı. Davorin ne zamandır Ari'ye erişebiliyordu? Eryka'ya ne yapıyordu?

Gunnar, Niklas'ın ve bir kan fae zehirleyicisinin elleriyle sakinleştirildi. Gorm'un şifacıları prensin yanındaydı, yarayı temizliyor ve dikiyorlardı ama çok kan kaybetmişti. Zayıf düşmüştüm ve prens solgun bir griye döndüğünde oradan ayrıldım. Gunnar'ın babası onun yanından ayrılmamıştı. Hata yok, gece boyunca bir o yana bir bu yana gidip gelecekti.

Frey, Dunker ve Hodag'ın şifacıların dillerini ıslatmak için sıcak, şifalı su, sargı bezi, iplik ya da içeceklerle sağa sola koşturmasıyla birlikte prensin kapısının yanında kaldı.

Onu kaybedemezdik. Gunnar da Eryka gibi pek çok kişi için çok şey ifade ediyordu. Onlar Kader Okyanusu'nun ötesindeki diyarlar için bir umut, parlak bir gelecekti.

Çok gençtiler.

Yumruklarım dudaklarımı kapattı. Dirseklerimi dizlerimin üstüne dayadım ve öne doğru eğilerek Ari'nin yüzünü inceledim. Hareketsiz. Huzurluydu. Bu, Davorin'in bir yerlerde ortalığı kasıp kavurmadığı anlamına gelmiyordu.

"Saga." Stieg omzuma dokundu. Savaştan kalan kan ve ter hâlâ yüzünü ıslatıyordu. "Niklas hazır."

Gözlerimi kırıştırdım, Ari'nin avucunu tuttum ve ortasına bir öpücük kondurdum. Uzun evin büyük salonunda, Bo, Kuzey'in

İlk şövalye ve karısı bağlandı, gözleri bağlandı ve alanın ortasına yerleştirildi. Her birinin yanında bir kan fae muhafızı duruyordu.

Onlara sakinleştirici otlar verilmişti ve şimdilik uysaldılar.

Odanın diğer ucunda Niklas bir havan tokmağı ve havan tutuyordu. Bana kısa bir bakış attı, sonra Bo'nun yanına gitti.

"En uzun süre yozlaşmış olan," dedi Falkyn. "Zanaatımı ne kadar iyi bildiğimi görme zamanı. Aç ağzını."

Bo'nun arkasındaki savaşçı iz sürücünün saçlarını kavradı ve başını geriye çekti. Bo uykuya dalar gibi inledi.

Rune uzun masanın yanında, ellerini arkasında kavuşturmuş, okunmaz bir halde duruyordu. Yüzü boş bir taş gibi, gözleri karanlık ve vücudu kaskatı kesilmişti. Anlayabiliyordum. İksir bu üçü üzerinde başarılı olursa Niklas Ari'ye geçecekti. Uyuşmuş bir zihin haline sürüklenme arzusu cazip geliyordu.

Eğer işe yaramasaydı, hayal kırıklığına katlanmak daha kolay olurdu.

Niklas, muhafızın Bo'nun yanaklarını çimdiklemesini ve dudaklarını ayırmasını bekledi. Falkyn özenle oyulmuş bir kaşığı tam ölçülerle daldırdı. Kaşık başındaki bölmeler farklı miktar ve ağırlıklar sağlıyordu. Dört bölücü ve bir yarısı Bo'nun diline gitti.

Gardiyan Bo'nun çenesini kapatmaya zorladı, sonra da Bo'nun boğazından gelen ses yutkunduğunu kanıtlayana kadar bekledi.

Nefes alamadım. Tek yapabileceğimiz beklemektir. Ne kadar süre? Anında mı olacaktı, yoksa olmayan günlerimizi mi alacaktı? Bu-

Bo bağırdı. Geri sıçradım ve Stieg'e çarptım.

İz sürücü elleri ve dizleri üzerinde doğruldu. Safra ve kusmuk dudaklarından döküldü. Kusmuk değil, koyu kan. Bo kasıldığında, Rune kırıldı.

"Onu zehirliyor!"

Niklas bir kolunu uzattı. "Bırak onu. Bu tasfiye. Barışçıl olacağını hiç söylemedim."

Bo'nun kasları titreyene kadar yolsuzluğu kusma işkencesi devam ettiğinde boğazımda asit yandı.

efor. Salon boyunca, hem savaşçı hem de sıradan fae olan birden fazla seyirci eğilerek uzaklaştı. Bazıları kendini kasiyordu.

Sonunda Bo inleyerek sırt üstü yere yığıldı. Ter, koyu renk saçlarını alnına kadar ıslatmıştı. Cildi çok solgun ve biraz da yeşil görünüyordu.

Niklas Rune'u ileri doğru salladı. Rune yavaşça Bo'nun yanına diz çöktü ve Niklas'ın talimatıyla koluna dokundu.

"Çağır onu," diye fısıldadı Falkyn.

Rune dudaklarını ıslattı, sonra öne doğru eğildi. "Bo?"

Bo tekrar inledi ama kirpikleri dalgalandı. Gözlerini açtı. Bir an için kafası karışmış, belki biraz da kızgın görünüyordu, sonra yüz hatları yumuşadı.

"Rune?" Sarsılarak ayağa kalktı ve çılgınca kollarını silerek arkasına yaslandı. "Hayır. Hayır, ne oldu? Tanrılar, bana dışarıda olduğunu söyleyin. Çıkarın onu!"

Rune Bo'nun omzunu kavradı. "Özgür müsün? Nasıl bir his olduğunu biliyorum, o yüzden yalan söyleme."

"Bunu hallettim." Niklas karısına sinsî bir sırıtış attı.

Junius dış kenardaki boşluğun etrafında döndü. Siyah örgüleri çözülmüştü ve uzun, dalgalı saçları omuzlarının üzerinden vahşi ve güzel bir şekilde sarkıyordu. "Onu konuşturmaya devam et."

"Bo, özgür müsün?" Rune tekrar sordu.

İz sürücü aval aval bakan gözlere baktı, sonra Rune'a döndü. Dudakları gergin, başını salladı. "Hepsini hatırlıyorum." Bo'nun güçlü sesi çatladı. "Tanrılar, ne yaptığımı biliyorum."

"Sen sen değildin."

Bo avuçlarıyla yüzünü kapadı ve geriye doğru yığıldı. Başını hızla salladı, utancından hıçkırarak ağladı. "Bracken öldü ... ve ben de bunun bir parçasıyım." Ellerini çekti ve Rune'un bileğini kavradı. "Öldür beni. Öldürmelisin. Buna hakkım yok-"

"Seni öldürmeyeceğim." Rune onu silkeledi. "Artık Bracken için, halkımız için savaşacaksın ama bunu benden bir daha asla isteme."

Junie kocasının koluna dokundu. "Doğruyu söylüyor. Gerçekten acı çekiyor."

Niklas onun başının yan tarafını öptü, belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve aceleyle birinci şövalye ile karısının yanına gitti.

Bo'nunkine kıyasla onların yozlaşması çok küçüktü. İkisi de kustu ama biraz safradan başka bir şey değildi. Yine de, gözleri odaklandığında vücutları bitkin bir şekilde kamburlaştı.

"Hal." Stieg şövalyeye göz kırptı. "Tekrar hoş geldin."

Halvar onu görmezden geldi ve karısına doğru koşmaya başladı. Bir sonraki nefeste onu kollarına aldı. "Bana doğruyu söyle aşkım, beni taş ocaklarında görmeyi gerçekten istiyor musun? Yoksa beni çıplak göğüslü ve terden sıırıslıklam sevdiğin için mi?"

Kari'nin solgun saçları birbirine karışmış ve gözlerinin üzerine dökülmüştü ama homurdanarak yüzünü ellerinin arasına gömüşünden hem güldüğünü hem de ağladığını tahmin etmek zor değildi. "Kuzgun olduğum için gerçekten ölmemi mi istiyorsun, seni ahmak?"

Halvar'ın gülümsemesi soldu. Kızın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Senin ölümün benim için boş bir dünya demek, Kari." O

onu yavaşça ve derinden öptü, özel bir an halka açıldı. Başka tarafa bakamadım. Halvar dudaklarına karşı sıırttı ve devam etti, "Ayrıca, kimse bizim gibi çarpıcı ve zeki yavrular yapamaz. Aslında, bu bana hayatın fae halkı için bile ne kadar kısa olabileceğini hatırlattı; bir üçüncüye başlamamızı öneririm."

Adamın göğsünü yumrukladı, sonra onu tekrar öptü. "Saga." Niklas omzumu dürttü.

Onların yeniden bir araya gelişini izlerken sersemlemiştim.

Niklas iksirinin geri kalanını kaldırdı. "Ari'ye gitme vakti geldi."

"APTAL PIÇ." Halvar, Ari'nin uyuyan bedenine baktığında çenesi gerildi. Birinci şövalye yatağın ayak ucunda diz

çöktü. "Her zaman olay çıkarıyorsun, değil mi Ari?"

Kari gözlerindeki yaşları bana doğru sinsi bir sırıtışla sakladı. "Hal bundan sonra senden pek hoşlanmayacak."

Kalbim hızlandı. "Zehrin yayılmasını durdurabilmemizin tek yolu bir fae uykusuydu ve-"

"Uyku için değil," dedi. "Onunla yemin ettiğim için. Kraliçe, değil mi?"

Kelimeler üzerimde kör bıçaklar gibi kesildi. Ari'yle yemin etmişim ve gerçeği öğrendiklerinde halkının beni kabul etmeye daha istekli olacağını ummuştum. Görünüşe göre yanılmışım.

"O zaman hepiniz hayal kırıklığına uğrayacaksınız," dedim. "Onunla yemin etmek anılarımdaki en parlak noktaya sahip oldu."

"Evet, onu resmen benim üstüme çıkardın," dedi Halvar, sesinde biraz duygu vardı. "Bakın, o aptal haydut kral olduğu zamanlardan tanırdım. Bunu asla unutmamıza izin vermez ama birinci şövalye olarak konumum büyükelçiden üstündü. İşler tersine döndü ve ben de bunu ona sık sık hatırlattım." Halvar başını salladı ve ayağa kalktı. "Şimdi sayende o lanet piçin rütbesi kalmadı. Muhtemelen hayatımın geri kalanında, sırf bir mührüm olmadığını hatırlatmak için resmi mühürlü mektuplar alacağım."

İstemedenden güldüm. Bunun şokuyla elimi ağzıma götürdüm. "Şimdi, bu zorluğun üstesinden gelmeyi ve özellikle size gönderilen mektuplar için bir mühür tasarlamayı planlıyorum."

Halvar'ın kara gözleri büyüdü. "Gördüğüm kadarıyla şiddeti seçiyorsun."

Parmağımdaki yüzüğe bakıp gülümsedim. "Teşekkür ederim. Bu geçici bir durummuş gibi konuştuğunuz için. Bazı günler böyle şeyler düşünmek çok zor oluyor."

"Ari hayatta kalan biri. Bir savaşçı. Görünüşe göre şimdi uğruna yaşayacağı çok şey var."

"Biz hazırız," diye araya girdi Niklas. "Ari uyuduğu için bu işlem farklı. Bozulmuş kan onun yan tarafından akıtılacak. Saga, senin kanına ihtiyacım olacak."

Aile bağlantıları hakkında söylediklerimi hatırlayın. Bu tür şeylere biraz sağlamlık katarlar."

Elimi uzattım, Niklas'ın ihtiyacı olsa boğazımı bile uzatırdım.

Kanı iksirine ekledikten sonra bizimle yüzleşt ve "Pekala, vahşete hazır olun" dedi.

Niklas'a yardım etmek için daha fazla kan fae şifacısı gelirken yatağın diğer tarafına sürüklendim ve Ari'nin elini tuttum. Gün batımı kırmızısı gözleri olan iki kadın bize Gunnar'ın gözlerini açtığını haber verdi. Halvar ve Kari hangi odayı alacakları konusunda kararsız görünüyorlardı - Ari'ninkini mi yoksa prensinkini mi? Sonunda onları Gunnar'ı görmeye çağırdım. Frey ve Stieg ile konuşup krallarına dönmek için ihtiyaç duyacakları cevapları almalarını istedim.

Junius yanımdaki sandalyeye oturdu ve boştaki elimi tuttu. Boğazımda bir duygu düğümü oluştu. Yanımdaki yerini alış şekli neredeyse bir arkadaş gibiydi.

Niklas kandan bahsederken lafı dolandırmıyordu. Ari'nin iki kaburgasının arasındaki boşlukta geniş bir kesik açtı, zehirin etli çürüğünün üzerinde bir parmak genişliğindeydi. Falkyn iksiri eliyle Ari'nin kanına yedirirken, gözeneklerden zehri çağırdığını söylediği bir başka bitki de Ari'nin derisindeki koyu, mürekkep gibi kanı geri almasını sağladı.

Bo'nun çıkarılması şiddetliydi. Ari'ninki ürkütücü derecede huzurluydu. Kanlıydı ama neredeyse sessizdi. Niklas tarafından şifacılara sadece birkaç mırıltılı talimat verildi. Falkyn rakipsiz bir odaklanmayla çalışıyordu. Ne zaman elini Ari'nin tenine koysa gözlerinde büyüsünün yanığı parlıyordu, sanki dokunuşu tüm süreci hızlandırıyordu.

Tam bir saat geçti. Stieg ilerleme hakkında bilgi almak için durmuştu, sonra Cuyler ve Gorm. Niklas ezilmiş, çorba kıvamındaki iksirinin son kepçesini Ari'nin kanına kattığında Rune odaya girmişti.

"O nasıl?" Rune sordu.

"Zaman gösterecek." Başparmağımı Ari'nin parmak eklemlerine sürttüm. "Peki ya Bo?"

"Zayıf," dedi Rune. "Perişan. Kızgın. Onun sadık olduğunu biliyorsun. Serbest kalırsa suçu üstleneceğini düşünmüştüm. Tam da bunu yapıyor."

"Karanlığın içinden geçmek için sana ihtiyacı olacak, Rune." Junius'a bir bakış attı ve sesini alçalttı. "Saga, bu duygu karşılıksızdır. Onun hayatta ve özgür olduğunu bilmek beni tatmin ediyor."

Davorin'in kontrolünü kaybetse bile Bo sürekli Rune'u sorguluyor ya da onu acımasızca suçluyordu. Sanki kararmış kalbi Rune'un karşı tarafta olduğu düşüncesiyle acımişti.

"Saga, bak." Niklas beni ona doğru salladı.

"Tüm tanrılar." Titreyen parmaklarımı Ari'nin yanına dokundurmak için uzattım. Kanlıydı ve Niklas'ın bıçağının açtığı yara hâlâ açıktı ama Davorin'in büyüsünün gölgesi solmaya başlamıştı. Alaca gölge yavaş yavaş kayboluyor, yerini Ari'nin Gece Halkı teninin yumuşak, güneşte kızarmış kahverengisine bırakıyordu.

"Başardın," diye fısıldadım ve kalın kan tabakasına aldırmadan Niklas'ın avucunu sıktım. "Uyanabilir. Uyanabilir."

Nabzım hızla atmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?" Junius sordu.

"Calista'yı bulmak için," dedim omzumun üzerinden. "Davorin, Ari'ye ulaşmak için tek yolumu elimden aldı ve şimdi ona zarar verirse lanetleneceğim. Kralın tahtına sahip çıkma vakti geldi."

Kapıdaki kavgadan sonra Calista, Davorin'in kader büyüsünü aldığını söylediğim anda ortadan kaybolmuştu. Kızın korkusunu belli etmesi nadiren görülen bir şeydi, bu yüzden iki büklüm olup kusmaya hazır görünmesi tüylerimi diken diken etmişti.

Davorin'in kaderin cilvelerinden birine sahip olması tehlikeliydi. Gerçek yüzünün her yerinde yazıyordu.

Yüksek rütbeli savaşçıların ikamet ettiği kulübelerin yakınındaki uzun evin dışında Sofia dans edip şarkı söylüyor, yüzünde beyaz bir gülümsemeyle dönüp

duruyordu. Tahta bir sandalyeye oturmuş

Fıçı, Stefan izledi, ot rulosunun kırmızı parıltısı gecedeki tek ışıktı.

"Stefan, kardeşin nerede?"

Ayağa kalktı ve saygı göstergesi olarak çenesini eğdi ama Sofia'nın aksine yüzünde gülümseme yoktu. "Altın Kral için bir masal yazmaya çalışıyor Prenses."

"Yazıldı." Sofia bir çığlık attı. "Cevap, Saga. Burada, çok güzel." Bracken'ın ölümünden bu yana ilk kez canlı olan parlak gözleri yaşlarla doldu. Sofia kollarını bana doladı ve sıktı. "Onu geri getirmenin bir yolunu bulacağımızı biliyordum."

"Ari'yi geri getirmek mi? Bir yolunu mu buldu?"

"Sanırım o da bunun bir parçası olacak," dedi Sofia, "ama ben Bracken'dan bahsediyorum. Kral geri dönecek. Ona tekrar sahip olacağım."

Sofia'nın başının üzerinden Stefan'la göz göze geldim. Ağzı gergindi. Bir şey onu rahatsız etmişti.

Dikkatle Sofia'nın kollarından çözüldüm. "Calista ile konuşmaya gidiyorum."

Kulübenin içinde, siyah kiraz ağacından yapılmış ilginç mobilyalar köşeleri dolduruyordu. Kalın döşeme tahtalarını mavi ve sarı renkte dokunmuş bir kilim kaplıyordu ve taş sobanın üzerinde çay yapraklarını dökmeye hazır, tıslayan bir toprak su kabı vardı.

Calista dar yatağında, buruşuk parşömenine çılgınca bir şeyler yazarken boğazının arkasından mırıldanıyordu. Hikâyeci bazen duraksıyor, sonra bir satır karalıyor ve bir tane daha ekliyordu. Saç örgülerinin yarısı deri bantlara sarılmış, yarısı açılmış ve omuzlarının üzerinde dağınık duruyordu.

"Bir hikayen mi var?"

Calista irkildi. "Daha hazır değil."

Yüzünü bana dönmedi, sadece ben yokmuşum gibi yazmaya devam etti.

"Sofia, Ari'nin döndüğü bir hikayen olduğunu söyledi.

Nerede . . .

Bracken yaşayabilir."

Calista'nın omuzları kulaklarının altında sertleşti. Başını salladı ve parşömenine bir şeyler karaladı. "O yanılıyor."

Belki onu iyi tanı mıyordum ama ses tonundaki kalın ve ağır endişeyi duyacak kadar tanı yordum. Bir şey hakkında konuşmak istemiyordu. Yanındaki yatağa göz attım ve parşömen gibi sarılmış ve bağlanmış parşömene dikkat ettim.

"Bir şeyler yazmışsın." İki adım attıktan sonra yatağa uzandım ve parşömene uzandım.

"Hayır!" Calista parşömeni almaya çalıştı ama ben onu kaptım. "Yapma. Bu saçma bir hikâye. Tehlikeli ve doğru yol bu değil Kuzgun Kralıçe. Öyle değil. Lütfen."

Onu görmezden geldim ve parşömeni açtım. Sofia kulübeye girdi, hâlâ gülümsüyordu, Stefan bir adım gerisindeydi.

"Saga," diye fısıldadı Calista. Adımı hiç söylemedi ve bu beni duraksattı. "Bu şekilde olmaz."

"Sen yazdın."

"Evet ve bazen bana birden fazla yol geliyor. Bu son çare. Bunu burada hissediyorum-" Calista bir yumrukla göğsüne bastırdı. "Savaşmaya devam etmeliyiz. Keşfedilecek daha çok sır var. Bu bir arka kapı, bir uçurumun dibinde acıya ve sivri kayalara açılan bir kapı. O parşömeni yakarsan gerçekten ne olacağını bilemezsin."

Tereddüt ettim, sonra yavaşça kelimeleri okudum.

*Aşk ve kutsallık şarkısının sil. Karanlık
aşkın ışığı kararttığı yere geri dön.
Yarının güneşiyle ıstıraba dön. Söylenen
tek bir kelime yok, kederin sonu yok.*

*Bir zamanlar yapılanlar artık geri
alınıyor. Kazanılan zafer artık
kazanılmıyor. Altın aşk devam
ederken sevinç çalındı. Kırık bir kalbin
şarkısıyla sonsuza dek yaşa.*

Bakışlarımı Calista'ya kaldırdım. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Sessiz bir yalvarışla başını salladı.

"Bu ne anlama geliyor?" Diye sordum ama içimden bir ses zaten bildiğimi söylüyordu.

"Belli değil mi?" Sofia neşeyle titreyerek şöyle dedi. "Bir zamanlar yapılmış olan şey, şimdi geri alındı. Bu her şeyi geri alan bir masal." Ellerimi tuttu. "Her adımımızı çözüyor; kralın ölümünü çözüyor."

Bracken'ın öldüğünü kabul ediyordu ama bakışlarında onu geri getirmek için gerçek ve umutsuz bir umut vardı.

"Calista," dedim. "Bu doğru mu? Yaptığımız tüm eylemleri geri almanın bir yolunu mu yazdın?" Kasvetli bir başlangıca dönmenin bir yolu.

Calista, "Bu seni her zaman için karanlığa mahkûm ediyor Kuzgun Kraliçe," diye fısıldadı.

Ari'yi kurtarmak için Davorin'in zulmünde acı çekecektim ama bu sefer asla bundan kurtulamayacaktım. Ari'nin farklı bir hayatta, farklı bir kaderle hayatta kaldığı kırık bir kalbin şarkısını yaşamak için. Ama hayatta kalacaktı. Midem bulandı. Calista'nın bu korkunç hikâyeyi yazmasının bir nedeni vardı.

Belki de kader bize başka bir çözümümüz olmadığını söylüyordu. Davorin'i durdurmak için, onu her krallığın kalbinde nefret ve savaşın efendisi olmadan öncesine göndermemiz gerekiyordu. Bir kralın savaş lordu olduğu ve eşini dövdüğü zamana.

Parşömeni tekrar yuvarladım.

Eğer bu yanarsa, Riot geri döner mi? Saray yeniden kurulur muydu? Ari ve halkına ne olacaktı?

Sorduğumda Calista kolunu burnunun altına doğru çekti. Göstermek istemediği duygular gözlerinde canlanıyordu. "Kader taşları birleşmiş krallıklardı. Bunu çözersen yollarının bir daha kesişip kesişmeyeceğini bilemezsin. Canavarların nazik kalpler için düştüğü lanetler yok. Küçüklerin çalındığı ve kafeslere kapatıldığı maskeli balolar yok. Donmuş kalpler ve çözölmeyi getirecek altın elçiler yok."

Dar bir sandalyeye oturmuş, parşömeni inceliyordum. Eğer bunu yaparsam, tanıdığım herkesin hayatı alt üst olacaktı. Ferus soyluları, muhtemelen hiç tanışmayacaklardı. Valen Ferus, Elise ortaya çıkmadan çok önce yaşamıştı. Gece Halkı fae'lerine baskınlar olmasaydı, onları bir araya getirecek bir lanet de olmazdı.

Eğer Doğu'da barış olsaydı, Malin ve Kase'nin zalim bir festivalle birbirlerinden ayrılmalarının hiçbir nedeni olmazdı. Kryv Loncası olmazdı. Belki bir Falkyn Loncası bile olmazdı. Tanrı aşkına, Gunnar'ın anne ve babası tanışmayacaktı. O var olacak mıydı?

Vücudum güçsüzleşti. Ama öte yandan, Ari güvende olacaktı. Yaşamakta özgür olacaktı, ailesi katledilmeyecekti. İlk aşkı Ulla ile yemin edebilirdi. Gülmek, sevmek ve babasıyla birlikte büyük haritalar yapmak için özgür olduğu bir hayatı olabilirdi.

Mutlu olabilir.

Stefan dirseğimi tuttu. "Bunu düşünmeyin Prenses. Hepimizi buraya getirmek için çok şey yapıldı. Kardeşinizin fedakârlığını bir kenara atmayın. O size yeni, güvenli ve bütün bir hayat sunmak için her şeyini verdi."

"Ama Ari uyuduğu ve Davorin ona ulaşabildiği için hayatta kalmazsa asla bütün olmayacak," dedim ona. "Anlayın, onu korumak için her şeyi yaparım. Kendi hayatımı bile feda edebilirim. Bunu yaparsam, onun mutluluğu için kendi mutluluğumu da feda etmiş olurum."

"Saga," diye uyardı Stefan.

Sofia ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. Hata yapmıyordu, tek düşündüğü Bracken'a sahip olma şansıydı. Bu, onların var olmadığı bir zamana dönmek anlamına gelse bile, eninde sonunda var olacaktı.

Ya da belki de yapmazlardı.

Her iki durumda da, bu hayatı onsuz daha fazla sürdüremeyecekti.

Başkaları üzerindeki travmatik etkiye dair herhangi bir kaygısının o anda kaybolduğu belliydi. Bunu istememiştim. Çenem düştü. Bir yanım ona ihanet etmişim gibi suçluluk duygusuyla yanıyordu.

Gunnar. Eryka. Pek çok hayat değişecek, mahvolacak, hatta varoluştan silinecekti. Calista'ya bakarken gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırdı. "Onu nasıl uyandıracacağımızı biliyor musun?"

Calista irkildi, yüzü buruştu. "Zaman, Kuzgun Kraliçe. Bana zaman verin. Bunu yapmayın."

Kalbim acıyordu ama yavaşça parşömeni uzattım. "Başka bir yol bulmalıyız. Bu Ari'nin isteyeceği bir şey değil."

"Hayır." Sofia'nın sesi titriyordu. Gözleri erimiş demir gibiydi, vahşi ve evcilleşmemişti. "Hayır."

Benimle Calista'nın arasına girdi ve parşömeni elimden kaptı.

"Sofia!" Çığlık attım.

Stefan ve uzun bacakları Sofia'yı kapıya ulaşamadan yakaladı. Kolunu arkasına sıkıştırdı ve sendeleyerek yere düştüler. Sofia çırpındı ve çığlık attı.

Stefan, kadının topuğu kaval kemiğine çarptığında homurdandı. "Bu eli oynarsan, kadın, Riot Ode'den daha büyük sonuçlara neden olacaksın."

"Bu onun hayatını kurtaracak," diye hıçkırdı Sofia. "Ve diğerlerini yok edecek."

Bir sonraki nefeste Sofia'nın gözleri cam gibi oldu, sesi yumuşak ve boğucuydu. "Beni serbest bırak, ben de bunu yaptığına değmesini sağlayayım."

Stefan elini gevşetti, yüzünde sarhoş bir sırıtış vardı.

"Stefan, dinleme." Ayaklarımın üzerinde bocaladım. Şehvetin cazibesi baş döndürücüydü, yoğundu ve bir kalp başkasına ait değilse bundan kaçınmak neredeyse imkânsızdı. Kendimi Ari'ye adamıştım ama ben bile halsiz hissediyordum, sanki bataklık otlarının arasında yürümek zorunda kalmış gibiydim.

Calista benden daha yakındı ve Sofia'nın büyüünden etkilenmemişti, sanki kalbi sahiplenilmiş gibiydi. Parşömeni kaptı ve kulübeden koşarak çıktı.

"Hayır!" Sofia hızlı bir tekmeyle Stefan'ı iterek uzaklaştırdı. Kafası karışmış bir halde başını salladı ve kafatasının kenarlarını ovuşturdu.

Sofia hızla hareket etti, ormanda doğmuştu, ayaklarının üzerinde hafif olmaya alışkındı. Calista'nın peşinden koştu. Ben de onun peşinden koştum.

Calista uzun eve varmayı başardı. Kapılardan hızla geçti. Kapıların yanındaki kan fae muhafızları şaşkın ve kararsız görünüyordu. Lanet olsun, Sofia. Etrafındaki herkese büyü yapıyordu.

"Sofia, yeter," diye bağırdım arkasından.

"Bu hepimiz için Saga," diye feryat etti kapıyı çarparak içeri girerken. "Herkes için."

Kalbim hızla çarpıyordu. Calista yirmi adım ilerideydi ve Ari'nin uyuduğu odayı hedefliyordu. Sofia adımlarını hızlandırdı ve hemen arkasından takip etti. Eşiği geçmeden önce Calista'yı saçından yakaladı ve hikâye anlatıcısını yere düşürdü.

Calista huldra ile savaşmaya çalışırken, "Bunu yapma," dedi. "Onu yok etmem gerek, bırak yok edeyim. Hikâye bu değil, olay bu değil-"

Sofia'nın pençeleri uzandığında sözleri kesildi. Huldra'nın vahşi, daha hayvani tarafı onu ele geçirdi ve tırnaklarını Calista'nın yüzüne geçirdi. Kızın alnından kan damladı, parşömenine sıkıca tutunmaya çalıştı ama başaramadı.

Sofia tuttu, gözlerinde çılgınca bir parıltıyla bir an durakladı, sonra odaya koştu.

Yerdeki Calista'nın üzerinden atladım ve kollarımı Sofia'nın ortasına doladım. Birlikte yere düştük.

"Onu ondan al, Kuzgun Kraliçe." Calista ayağa fırladı ve yatağın üzerindeki Ari'ye doğru koştu.

Sofia çırpındı ve beni pençeledi. Elini vücudunun altından çekmeye çalıştım. Gerekirse o lanet kemikleri kırabilirdim.

"Aç gözlerini, Ari!" Calista yanaklarını tokatlayarak bağırdı. Nefesleri arasında mırıldandı. "Onu serbest bırakmama yardım et, Fısıltı. Yardım et bana! Aç gözlerini, Ari!"

Sofia'nın botu kaburgalarımın çarptı. Kanın sert tınısı dilimi kapladı ve tutuşum yeterince gevşedi, o da elimden kaydı.

Koridordan bağırışlar geldi. Sofia kapıya doğru koştu ve aynı anda ağır yumruklarla tahtaya vurarak kilidi açtı.

"Saga?" Arayan Niklas'tı. "Saga, Stefan çılgınca şeyler söylüyor. Neler oluyor?"

"Kapıyı asla açma, ve sen ... .. ötesinde zevk alacaksın-" Sofia denedi ama ben topallayarak ayağa kalktım ve Gorm'un kitaplarından birini kafasına sopa olarak kullandım.

Kaburgalarımın acıya karşı öksürdüm ama açık ateşe doğru koşmadan önce saçlarını tuttum. Calista gerçek bir twist yazıldığında masalları yaktı. Sofia bunu biliyordu. Hepimiz biliyorduk.

Elimi örgüsüne koyup çekiştirdim. Hareketlerimizin gücü ve çaresizliği ikimizin de ayaklarımızın üzerinde sendelememize ve öne doğru düşmemize neden oldu.

"Neyiniz var sizin?" Niklas'ın muffled sesi geldi. "Buraya gel ve bana lanet olası bir anahtar ver."

Sofia dişlerini göstererek bana tekme attı. "Hepsini uzak tutacağım, Saga. Ne kadar gerekirse. Bunu yapmama izin ver ve ikisini de kurtarayım."

Kalbim kırıldı. "Başkalarının hayatını çalamayız, Sof. Başka bir yol bulabiliriz."

Gözleri her zamanki tatlı, şakacı mizacından daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle yanıyordu. "Bir yolunu bulabilirsin. Bracken çoktan öldü! Onu geri getireceğim. Yeniden doğacak. İkimiz de olacağız ve buluşacağız, kral olmasa bile onu bulacağım. Ona söyleyeceğim, bu sefer, ona söyleyeceğim."

Gözyaşları yanaklarını ıslattı ve muma ulaşmak için bir girişim daha yaptı. Onu tutmak için çaresizce bacaklarına yapıştım ama her tekme, her tokat beni biraz daha zayıflattı.

"Aç gözlerini," diye yalvardı Calista Ari'ye. "Lanet olsun, uyan! Seni geri fırlatıyor."

"Bana geri dön, Ari!" Hıçkırarak ağladım. "Tanrım, geri dön."

Bölüm 27

Altın Kral

"BENİ ÖZLEDİN, DEĞİL Mİ?" Davorin'le alay ettim.

Küçümseyici sözlere engel olunamazdı. İçimde nabzım kulaklarımın arasında atıyor, sesi bastırıyordu. Dışarıdan bakıldığında, yüz hatlarımı kayıtsızlığa alıştırmayı, kelimelerimi hafifçe rahatsız olmuşum gibi kullanmayı iyi öğrenmiştim.

Tedirgin edici gerçek şuydu ki, eğer Davorin Saga'nın masalını yaktıysa, bu ona yakın olduğu anlamına geliyordu. Lanet olası elleri onun üzerindeydi. Ona zarar vermiş olabilirdi.

Her ne yaptıysa, bunun için ölmesini istedim.

"Bu hikaye sana ait değildi."

Güldü. "Ah, ama o biliyor. Aslında, biz konuşurken, ait olduğu yere geri gönderildi. Sırt üstü, bacakları açık, o güzel boğazının etrafında bir zincir."

Yalan söylüyordu. Buna inanmak zorundaydım. Onun sözlerini harekete geçmek için kullanmalıydım, bocalamak için değil.

Ailemin yandığı günden beri ilk kez, en sevdiklerime verebileceğim zarardan korktuğumdan daha fazla nefret ediyordum. Saga'ya yaptıklarından dolayı, onu beni takip eden lanetten korumak istediğimden daha çok, acı çekmesini istedim. Kemiklerini teker teker kırmak, derisini derin yarıklar halinde kesmek, sonra da onu kızgın yağda yıkamak istiyordum.

Sonra, işim bittiğinde, onu karıma verirdim.

Onun canını almak onun için bir onur olacaktı.

"Kaderimdeki Altın Kral, birçok kez düşüncelerimi meşgul ettin. Bu ismi ilk duyduğum zamanı asla unutmuyacağım."

"Başka herhangi birinden, her düşüncesinde derinlemesine yaşadığımı bilmek gururumu okşardı. Senden gelince, kafatasını elimle kazımak istiyorum."

Davorin hiç vakit kaybetmeden saldırdı.

Bedenlerimiz çaresiz bir kucaklaşma gibi çarpıştı. Benim ağırlığım daha güçlüydü ve beni Davorin'in formunun üzerine indirdi. Bu bir zafer değildi, onun gibi bir adama karşı değil. Savaş lordu kılıçları ve elleriyle acımasızdı.

Davorin bacağını benimkine doladı ve beni yana çevirdi. Bir yumruğu yanağıma çarparak derimi parçaladı.

Otların arasında bir yerde bir taş buldu. Davorin keskin kenarlarıyla bana vurdu. Nefes nefese kalıp geri çekilene kadar kaburgalarına bir, iki kez dizimi geçirdim. İkimiz de sendeleyerek ayağa kalktık, nefes nefese kalmıştık ve birbirimize öfkeleniyorduk.

Davorin'in taşı avuçlarının arasında savurmasıyla, çömelmiş bir şekilde yükseldik.

"Savaşmayı bırak, Uyandırıcı. Kazanamayacaksın."

"Bu gerçekten işe yarıyor mu?" Dudağım kıvrıldı. "Siz hiç savaş alanında sırf siz istediğiniz için pes eden biriyle karşılaştınız mı?"

"Bilge olanlar."

"Ah. Hiçbir zaman bilge gibi davranmadım."

Yine birbirimize saldırdık. Davorin taşı kafama doğrultmuştu. Eğildim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Hızlı bir hareketle döndüm ve onu kalçalarından yakaladım. Davorin bir küfür ve homurtuyla yüzüstü yere düştü.

Saçlarını avuçladım, sonra yüzünü toprağa çarptım. Tek gördüğüm Saga'nın dünyasının enkazıydı. Derisindeki taze yara izleri. Sevdiği her şeyi bu şeytanın ellerinde kaybetmişti.

Yüzüne tekrar vurdum.

Davorin öfke dolu bir çığlık atarak kalçalarını savurdu ve beni dengemden etti. Alnından sıyırdığım deri katmanlarından gözlerine koyu toprak ve kan damlıyordu. Sırt üstü yuvarlandı ve tekmeledi.

Allah kahretsin. Botunun topuğu kaburgamın ucuna saplandı. En az iki tanesinin kırıldığını hissedebiliyordum. İki büküm oldum. Aptalca. Stieg, Frey ya da Halvar benim ölümcül zayıflık gösterime tanık olursa Ettan ordusuna utanç getirirdim.

Duraksadığım anda Davorin beni kısırdı. Bir eli boğazıma dolandı ve sıktı. Diğer eliyle taşı boynumdaki dövmeğe götürdü ve göğsümü hedefleyerek çizgiler boyunca oydu.

Vücudumdan kan tüyünü çıkaracaktı, tıpkı ondan alındığı gibi.

"Sana bir şey söyleyeyim, Uyandırıcı-" Davorin dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, sesi kısıktı. "O bütün bunlara değmez."

Saga her nefesime, her kalp atışıma değdi. O sadece kalbimde hissettiğim bir aşk değildi, o tattığım bir aşktı, her düşüncemde, her dokunuşumda onun olmak için can atıyordum.

Birbirimizden nefret etmeye çalışmamızın üzerinden çok uzun zaman geçmedi. Artık hiç şüphem yoktu, Saga dışarıda bir yerlerde, kendi hayatından önce benim hayatım için savaşıyordu.

Tutunmak, ona geri dönmek için yaptığı talepleri neredeyse duyabiliyordum.

Gözlerini aç, Ari.

Davorin parmak uçlarını etime geçirdi. Bracken'ı öldürdükten sonra beni zehirlediği gibi, derimin altında yakıcı bir sıcaklık dalgası kanadı.

Aç gözlerini, Ari.

Kahretsin, sesini

özlemişim. Ari!

Gözlerimi açtım. Davorin hâlâ üzerimde geziniyordu. Hâlâ tütün kontrolünü ele geçirmeye çalışıyordu. Ben uyurken onu alırsa ne olurdu? Bu yapılabilir miydi? Ya da

Uyansam bile Saga'nın olamayayım diye kalbime mi bulaştıracaktı?

Son düşünce içimde yeni bir öfkeyi ateşledi.

Bir elimi uzattım ve çenesini ittim. Davorin küfretti ve taşın sivri ucunu derimin daha derinlerine sapladı. Açık bir yaraya dökülen beyaz sıcak kül gibi bir acı bedenimi sarstı.

Ailemi kaybettikten sonra eski Ruskig'de geçirdiğim eğitim günlerinin anıları beynime hücum etti.

Acımasızdım.

Boştu.

Haydutların yetiştirdiği en iyi katillerden biriydim. Nefret, intikam, öfke, bir zamanlar her arzuyu, her içgüdüyü besliyordu. Şimdi ise Saga'yı koruma ihtiyacı, ona tekrar sarılma, onu sevdiğimi yüzüne söyleme takıntısı her hareketime güç veriyordu.

Davorin'in üzerimdeki ağırlığı azalınca bir dizimi kırdım ve ayağımı bileğine doladım. Hızlı bir hamleyle kalçalarımı savurdum, Davorin'in kolunu altına çektim ve dengesini bozdum.

Yana doğru yuvarlandık, ben yarı yarıya onun üstündeydim. Göğsüne bir dirsek attım ve sendeleyerek ayağa kalktım. Üstündeyken kaburgalarına tekme attım. Bana küfretti, botumu tutmaya çalıştı. Omzuna vurdum. Yuvarlandı.

Burada ne yapacaktık? Ellerimizle ölene kadar savaşıyor muydık? Bu yapılabilir miydi, yoksa sonsuz bir uykuya kilitlenerek birbirimize işkence mi edecektik? Saga buraya her gelişinde soluyordu, belki Davorin de solacaktı ama bu arada ne zarar görecekti?

Tüyü bozabilir miydi, beni bozabilir miydi? Doğru konuşabilirdi; şimdi Saga'ya sahip olabilirdi.

Ondan kurtulmam gerekiyordu.

Kahretsin, kendimden kurtulmam gerekiyordu. Aç gözlerini, Ari!

Kimin bana bağıırıp durduğunu bilmiyordum. Wraith'in sesine benzemiyordu ama tek bildiğim bağıırarak karşılık vermektir. "Götür beni

ondan! Çıkarın beni buradan!"

Ben konuşurken dilimin üzerinden bir sıcaklık kıvılcımı süzüldü. Boğazımdan göğsüme doğru eridi. İçeriden gelen sıcaklık damarlarımdan geçerek tüm bedenimi sardı.

Yer yarıldı. Toprak ve çakıl patlamaları havaya fırladı, iddia ettiğim temel sarsıldı ve beni devirdi. Davorin öfkeleni. Dünya bir anda durulana kadar kendi üzerine çökecekmiş gibi görünürken parmaklarımı sağanak toprağa gömdüm.

Uyan, Ari.

Çayır paramparça oldu. Davorin bağırdı ve bir köke, bir taşa, herhangi bir şeye tutunmaya çalıştı ama zemin eğildi ve benim çıkıntıya tutunduğum yere doğru düştü. Altımızda karanlığın korkunç çeneleri açıldı. Bir güç seli beni daha da yaklaştırdı, sanki bir kasırga ağzın arkasına oturmuş, dişlerini şaklatıyordu.

Davorin uçurumun kenarından kayarken vücudu benimkiyle çarpıştı. Tutuşum kaydı ve birlikte aşağıdaki gölgelere daldık.

Bölüm 28

Altın Kral

VÜCUDUM rüzgârda savrulan bir tüy gibi savruluyordu. Uzuvlar ve eklemler görünmeyen yüzeylere sürtünüyordu. Nefes alamıyordum. Göremiyordum. Tek yapabildiğim düşmektir.

Binlerce kalp atışı gibi gelen bir süre boyunca, Davorin ve ben unutulmaya doğru yuvarlandık, ta ki bir anda, kabaca eğrilmiş bir kilimle kaplı ahşap bir zemine çarpana kadar. Islak, yapışkan sıcaklık yanaklarıma yapıştı. Kan ve kusmuk kokusu.

Davorin beni itmeye çalışarak bana tekme attı. Boynunu sıkıca kavramak için bir hamle yaptım ama çığlıklar karşısında donakaldım.

"Bulun onu!" Riot'ın sert sesi koridoru salladı. "Onu bana canlı getirin!"

Davorin dondu kaldı. "Bu da ne böyle?"

Bir odanın kapısı çarparak açılmadan önce yana yuvarlandım ve Riot Ode odadan fırladı, ellerinde kan, bakışlarında sertleşmiş zehir vardı. Annon da dahil olmak üzere çalışma odasından tanık olduğum Rave muhafızları, aralarında çıplak, kanlı bir adamla krallarını takip ettiler.

Bu neydi gerçekten? Daha fazla geçmiş an mı? Wraith neredeydi?

"Bu hainlerden kaç tanesini ona zorladığını öğren. Onları sıraya dizin, derilerini yüzün, sonra ben onların omurgalarını parça parça alacağım." Kral adamın çenesine bir tekme attı. Adam bir çığlık attı.

uzun bir inilti. "Çığlık attıklarında süreç yavaşlar, bıçak derinleşir."

"Hepsini bulmak bizim için bir zevk olacak," diye söz verdi Annon.

Farkına vardığımda vücudum ağırlıksızdı. Saga o odadaydı. Hıçkırıklar kraliçeden geliyordu, hata yoktu, kız kardeşinin parçalanmış bedeni için ağlıyordu.

Davorin nereye düştüğümüzü anlayınca biraz da hınzırca güldü. "Pek çok kişi için çok lezzetliydi."

Çekingenliğim gevşedi ve tek gördüğüm kırmızının tonuydu. Boynunu sıktım ve kafasını yere çarptım. Davorin sırt üstü yatarken başparmaklarını gözlerimin yumuşak yuvalarına soktu.

Bir fısıltı odayı doldurana kadar tırnaklarımı etine geçirerek ona küfrettim. Anlaşılmaz bir ses, ardından bir ışık patlaması küçük alanı tutuşturdu ve ikimizi birbirinden ayırdı.

Boşluk yer değiştirdi ve titredi, dikiş yerlerinden çatırdadı. Yıldızlı bir ışık yumağı parıldayan bir ipe sarılıp düzinelerce altın kurdeleye bölünerek koridordan aşağıya ve sarayın dışına doğru kaymaya başladığında geri çekildim.

Yıldızlı çilelerin kıl payı gerisinde, mürekkepli sarmallar takip ediyordu. Karanlık ışığı kovalıyordu, tıpkı ayın güneşe ulaşması gibi.

Yeni bir hikayenin başlangıcı, Ari. Kader yollarının ve onları yok etmek isteyen nefretin hikayesi. Onları bul, bağları bul ve hala kayıp olanları bul.

Fısıltı zihnimde uçtu. Wraith'in sesine benziyordu ama hayalet rehberim ortada yoktu.

Bu ışık halatlarının yeni bir dünyanın kader yolları olduğu anlamına mı geliyordu? Riot'un krallığını parçaladığında önceden haber verdikleri mi? Gölgeler, onlar vaat edilen nefretin son şarkısını yok etmek için savaşan

kader kralı, kız kardeşinin kaderi ve zalim bir düşmanın umutsuzca arzuladığı gücü geri getirecek olanlar.

Davorin iplerden kaçtı, sonra gözlerini kısıtı ve bana doğru hamle yaptı.

Altın ipler ve karanlık gölgeler arasında sahne paramparça olurken ellerimiz ayaklarımızın üzerinde yuvarlandık. Bir girdabın içine düştük, birbirimize saldırdık, diğerini bitirme arzusu, bu büyüün bizi nereye götürdüğüne dair korkudan daha güçlüydü.

Zamanın içindeki anlar görüşümü doldurdu. Her an kaderin hızlanan halatlarının bir titreşimini getiriyordu, hedeflerini arıyorlardı, gölgeler arkalarından yaklaşıyordu.

Ruskig'deki günlere getirilmemden hemen sonraki zaman gözümün önüne geldiğinde göz kırptım. Ailem öldürüldükten sonra. Çalıntı Timor kılıçları ve eski Ettan kalkanlarıyla eğitim yaparak geçirdiğim günler ve uzun geceler. Nefret yüzüme yazılmıştı, ayak bileklerimin etrafında karanlık gölgelerden oluşan bir pranga vardı, ama bileklerimde bir ışık huzmesi beni ileri doğru çekti, bana yaşamaya devam etme dürtüsü verdi.

Emme gücü hem beni hem de Davorin'i daha da derine çekmeden önce daha genç, kırık bir versiyonumun görüntüsü kısacıktı.

İnlemeden paramparça olmuş zemine indim ama tutunacak bir çentik, bir şey bulmak için çabaladım. Duraklamam yeni manzarayı görmek için yeterli zaman sağladı. Yeni yüzler, yeni acılar.

Benden on adım ötede bir kadın, pasaklı görünümlü bir aptalın boğazına bıçak sapladı.

"Prenses Herja?"

"Bedenini çaldığım bir başka zayıf prenses daha." Davorin, etrafımızdaki karanlık fırtınanın kayıtsızlığı üzerinde kırık bir çıkıntıya tutunarak alay etti. Saçları yüz hatlarını dövüyordu ama Sessiz Valkyrie ölü adamın yüzüne doğru sessizce çığlık atarken kurt gibi sırtışı parladı.

Rüzgâr sırtımızı dövüyordu. Tutunacak yerimi kaybettim ve soğuk taş beni tekrar yakalayana kadar savrulдум. Kafatasım çarptı

düzensiz bir dudak. Davorin yanıma düştü. Birbirimizi pençelemeden önce dinlenmek için zaman yoktu. Saçlarından tuttum ama gölgeler yeni bir kurbanı yuttuğunda kaskatı kesildim.

Herja, Sol ile değiştirildi.

Tüm cehennemler. Sol'un bir delilik lanetine kurban gittiğini biliyordum. Acı çektiğini biliyordum ama bu manzara ... sefil ve yürek parçalayıcıydı. Sol bir duvara yaslanmış, dövülmüş ve zifiri bir hücrede zincirler içinde titriyordu.

Prensın gözleri kaybolmuştu, vahşiydi, korkmuştu.

Gözlerini aç, Ari.

Gözlerim açıldı. Ne görmeliydim?

Davorin üzerimden yuvarlandı ve zindanlar çatlayarak Herja ile birlikte çadıra geri döndü.

Ama şimdi değişmişti. Elinde bıçak yoktu ve Davorin'in özünün karanlık kasveti prensesin etrafında solmuştu. Herja bacak bacak üstüne atmış, Prens Gunnar'a ürkütücü bir şekilde benzeyen genç, seyahat yorgunu bir adamın karşısında oturuyordu.

Hagen bir parşömen parçasını okudu, sonra prensese sırtıttı.

"Benim adım Hagen Strom," dedi neredeyse utangaç bir sesle.

Yaldızlı iplerden ikisi gölgelerin arasından geçerek biri Herja'nın, diğeri Hagen'in ayak bileğine sarıldı. Aralarında bir ışın çarpışarak onları aynı yolda birleştirdi. Onları çocuklarına götürecek ve soylarının üç krallığı birleştirmesini sağlayacak bir yol.

Prensesin bakışlarında daha önce var olan dehşetin aksine, şimdi yumuşak, umuda benzer bir şey vardı.

Davorin arkamdan kükredi. Herja ve Hagen'in, uzun zaman önce yaşamlarında neden olmaya çalıştığı karanlıktan bir adım uzaklaşmasını izlerken hırladı. Elleri bana dokunduğu anda sahne parçalandı ve Prens Sol'un soğuk hücrelerine geri döndük.

Güneş prensi artık yalnız değildi. Karşısında bir kızın sesi cıvıldıyordu.

"Lump, bir hikaye yazıyorum ve çok duygusal olacakmış

gibi hissediyorum. Hüzünden nefret ederim, bu yüzden
yardımına ihtiyacım var. Sen

daha önce aşık oldun, değil mi?" Calista.

Işık şimdiden tüm formunun etrafına sarılmıştı, hedeflerini kovalayan seidr iplerinin kadersel bir patlamasıydı bu. Yavaşça, başka bir ip Sol Ferus'u karanlık zihin durumunda kucakladı.

Masalçı alnını hücresinin parmaklıklarına dayadı. Görünüşüne bakılırsa on iki yaşından büyük olamazdı. Onda bir vahşilik, cesaret ve masumiyet bir aradaydı.

Güneş Prensi'ne söylediği şey dudaklarında yavaş ve sert bir gülümsemeye neden oldu ve "Tor" diye fısıldadığında bir an için acısı unutuldu.

Ravenspire'in zindanlarında bir çıkıntı kırıldı ve bizi sahneden yeni bir yere döktü. Tuzlu su ve rutubet ciğerlerime doldu ve gecenin şeritleri Lyx kraliyet şehrinin üzerinden Mellanstrad'a doğru süzüldü.

Yüzüm fiyortların çakıllı kıyılarına çarptı.

Çığlıklar deniz kıyısını kapladı. Kara kumlara yayılmış olan Elise tekmeliyor ve çırpınıyordu. Hıçkırarak ağladı ve yardım için yalvardı. Onu sıkıştıran kırmızı maskeli, kapüşonlu bir adam siyah bir savaş baltası kaldırdı.

Blood Wraith.

Tarihlerindeki bu anın var olduğunu biliyordum ama Valen'in ruhunu dolduran kadına saldırmasının şoku sefil ve korkutucuydu.

Valen'in baltası düşerken zaman yavaşlıyor gibiydi. İki adım yanlarında gölgeler ve sisle sıırılsıklam olmuş bir adam vardı. Tanrı aşkına, Davorin de oradaydı. Sanki Timoran ve Etta arasındaki acı ve nefret onu güçlendirmiş gibi, sisten daha güçlüydü.

Topraklarımda beslenen nefret, kayıp kuzgununu araması için onu hayatta tuttu.

Hiç kuşkusuz, kana susamış canavarın altındaki kadınla ilgili bir rolü olduğunu sezmiş, belki de kesin olarak bilmişti. Valen'i katliama götüren oydu.

Elise, Valen farkına bile varmadan hjärta'sını öldürmenin bir yolunu bulmuştu. Etta Kralı, kaderinde lanetini sona erdirmek olan kadın olmadan nasıl yükselebilirdi?

Altın iplerin titreşimleri gölgelerin arasından sıçradı. Tor ve Halvar, Kan Hayaleti'nin Gölgesi olarak belirdi. İkisi de altın iplere sarılmıştı, canavarlarını tanımadıkları kadının üzerinden çektiler ve bilmeden iplerini onunkilere doladılar.

Biraz acımasızca güldüm. "Başarısız oldun! Bunu görmüyor musun?"

Davorin bana doğru bir hamle yaptı ama kıyı şeridi kuru balçık gibi çatlayarak bizi bir yarıktan içeri düşürdü. Anlar gözümün önünden geçti. Timor'un Ettan topraklarındaki hakimiyetinin sona ermesine yol açan anlar. Fırtına bizi eski Ruskig konseyinin toplantısının önünden geçirirken sedir ağacından çıkan duman ciğerlerimi yaktı.

Siverie oradaydı, sürmeli gözleriyle Yukarı Mellanstrad'daki ikinci kraliyet hanesine sızmaya hazırdı. Yüzünde savaş boyası ve kılıcında kan olan bir piç, önemsiz Kvinna'dan başlayarak tüm konseyi görevi bir infaza dönüştürmeye ikna edene kadar sadece Lysander ailesini gözetlemesi gerekiyordu.

Ruskig halkı kabul ettiğinde, Siv'e fazladan bir hançer verildiğinde ağızındaki sırtış Davorin'in zalimliğini andırıyordu. Göğsümde ağır bir yük vardı. Henüz kral olmasam da Ettan isyanında yüksek rütbeli biri olarak Siverie'nin Elise'i katletmesi emrini veren bendim.

Kralıçeme asla gerçeği söylemedim.

"Sen de benim gibisin, Uyandırıcı!" Davorin etrafımızdaki eziyete doğru bağırırdı.

"Belki bir kez," diye karşılık verdim. "Ama görünüşünü beğenmemiştim.

Oldukça acınası ve zayıf."

Zamanın, mekânın ve sahnenin değişmesi için tek yapmam gereken arkamı dönmektir. Ben, bir pelerin giymiş, yaşlı Vit'in tepesinde

kayalık bir tepeye doğru yürüdüm. Belimi sıkan ince ellerin üzerini örtmüştüm.

"Bir kadının vücudunun kendi vücuduma yaslanmasına bayılırım ama belki biraz gevşeyebiliriz." Elise atın üzerinde arkama oturdu. "Tabii beni boğmaya çalışmıyorsan, bu durumda böylesine sinsî bir suikast girişimi için seni alkışlıyorum."

Güldü. Konsey ile birlikte uzun evde öfke ve karanlık öfke beni çevrelemişken, şimdi sııttım ve yaldızlı bir ışık ikimizi birbirine bağladı.

"Söyle bana Davorin," diye bağırdım, rüzgâr saçlarımı yüzüme savururken. "Bizi bölmek için yapılan her girişimin başarısız olduğunu görmek seni çıldırttı mı? Görünüşe göre bizi birbirimize bağlayan şey, senin gibi zayıf birinden daha güçlü şeylerden yapılmış."

Dudağı kıvrıldı. Tekrar bana doğru koşmaya başladığında fırtınanın üzerinde tek bir küçümseme çığlığı yükseldi. Saldırıya hazırdım ve vücuduna yaslandım. Bütününüyle yutulduk ve merhametsizce sert, düz olmayan döşeme tahtalarının üzerine düştük. Acı kıymıkları derime saplandı. Davorin'in formu bir kenara savruldu. Çarpık bir döşeme tahtasına çarptıktan sonra inledi.

Yeni odanın duvarları eğri büğrüydü, çatısı çimindiği ve sürekli sızıntı yapan ahşap küflenmişti. Ondan uzaklaşmak için çabaladım, neredeyse iki bacağına çarpıyordum. Bakışlarımı kaldırdım ve donakaldım.

Elise gözlerinde yaşlarla önümde duruyordu. Valen'in bakışlarını Ruskig gecekondularından birinde tutuyordu. Bu barakayı, haydutlar tarafından götürüldüğünde kullanması için ona verdiğim baraka olarak biliyordum. Valen'in bileklerinde hâlâ benim ona verdiğim prangalar vardı.

Gözlerini aç, Ari.

Aklıma bir düşünce geldi. Kuzey'in asilzadeleri kadersel bir aşkla birleşmişlerdi ama aynı zamanda bana da bağlıydılar. Elise'i katletme arzum olmasaydı, Siv haydutluk yaptıktan sonra onu asla arayıp bulamazdım. Asla

onun Blood Wraith'le olan bağlantısını öğrendim. Onu bana getirmesi için asla manipüle edemezdim.

Ailemi asla bulamazdım.

Elise ve Valen'in kader yollarının yaldızlı ipleri parlayan bir düğümle birbirine bağlandı.

Elise bir elini onun yanağına koydu ve fısıldadı, "Seçimi tek başına yapanın sen olduğunu kim söyledi?"

Valen saçlarını kavradı ve onu kendine çekti, dudaklarına karşı duyamadığım yumuşak sözler mırıldandı. Sonra kraliçesini öptü.

Seçim hediyesi. Fırtınada bir fısıltı geldi.

Gecekondudaki nefret ve korku gölgeleri, birleşmiş kaderleri parıldarken kaybolduğunda yüksek sesle güldüm.

"Başarısızlık." Davorin'le alay ettim. "Yine. Görünüşe göre burada ortak bir temamız var."

Davorin, Valen ve Elise'in tutkusuna doğru hızla ilerleyerek gecekonduyu sis ve gölgelere boğdu.

Eski döşeme tahtalarının yerini her renkten kurdeleler aldı. Tarçın ve şekerli tatlılar. Zengin etler ve tuzlu otlar. İndiğimizde bir maskeli balonun ışıltısı ve ihtişamı etrafımızda dönüyordu. Davorin uzaklaştı, formu eğlencenin içinde kayboldu, ama ben sıska omuzlarının üzerinde iki kırmızı örgü olan çilli bir kızın inlemelerine çekildim.

"Kase! Neredesin?" Dans eden halkın arasına dalıp çıktı, yanaklarında gözyaşları vardı.

Farkında olmadan, ararken ince beline parıldayan altından bir ip dolandı.

Gölgeler yuvarlanarak beni Doğulu muhafızların bir çocuğu köpek gibi kafese tıktığı yere doğru sürükledi. Altın rengi gözleriyle etrafını inceledi ve kızın yakarışlarının duyulduğu yere baktı.

"Mallie!" Parmaklıklara vurup kızı için hıçkıra hıçkıra ağlarken sesi tekrar tekrar kesildi.

Kase Eriksson her zaman gölgelerden oluşmuştu ama hücresinde daha fazlası vardı. Ciğerlerindeki toz gibi güçlü olan korku, etrafında toplanmıştı. Kızgınlık, umutsuzluk, hepsi

genç bir Nightrender'ı ezdi. Malin gibi, kaderin ipi onun gölgelerine dolanmıştı.

Hücresinin zeminine kıvrıldı, üstünün altından ahşap bir gül tılsımı çıkardı ve "Beni unutma" diye fısıldadı.

Ayaklarımın altında bir yarık hücreyi ikiye böldü ve pelüş bir arazinin üzerine düştüğümde midem boğazıma kadar kalktı. Ortadaki bir çiftin etrafında maskeli bir grup insan toplanmıştı. Hepsini tanıdım. Falkynler, Kryv Loncası.

Valen ve Elise'de olduğu gibi, kaderin ışık şeridi Hafıza Hırsızı ile Gece Yaratan arasında çarpışırken, Kase yerde yattığı yerden başını kaldırdı, gözleri canlı ve üzerinde asılı duran kadına kilitlenmişti.

Altın zincirler Kase ve Malin'den başlayıp Gunnar Strom'a ve Hagen'e kadar uzanıyordu. İpler sanki başka bir bağlantıya doğru hızla uzaklaşıyormuş gibi ağaçların derinliklerine doğru kayarak uzaklaştı. Başka bir kral ve kraliçeye, Valen ve Elise'e gideceklerdi. Eğer benim kralım ve kraliçeme bağlanırlarsa, o zaman bana da bağlanmış olurlardı.

Her adım, iki kaderli krallık arasında dostluk ve birlikle bir bağ oluşturdu.

Kase, Malin'in gözyaşlarıyla lekelenmiş yanağına uzandı. "Senin bağlılığını hak etmek için ne yaptım bilmiyorum Malin Strom. Ama buna değer veriyorum."

Bir bağlılık hediyesi. Fısıltı beni durdurmadı, ilerlememi sağladı.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve vahşi girdabı kovaladım. Devam etmek istiyordum, dönüşler için yürüdüğümüz karışık ağın nasıl oluştuğunu, nasıl sona erdiğini görmek istiyordum.

"Kaçamazsın, Uyandırıcı!"

Davorin bana ters ters baktı ve dizlerinin üzerine çöktü. Kendini beğenmiş bir göz kırpmasıyla karşılık verdiğimde, kollarımı açtığımda ve fırtınanın gücünün beni aşağı çekmesine izin verdiğimde yüzü acımasız bir şekilde buruştu.

Garip bir aciliyet kalbimi sıkıştırdı. Sanki zaman daralıyormuş gibi, ileriye doğru bir yarış çağrısı.

Adaların taze çiçekleri ve nemli çimenleri duyularıma çarptı ve fırtına mavisî gözler benimkilerle buluştuğunda bir nefes verdim. Kalbimde yeni bir tür acı yandı. Tanrılar aşkına, onu özlediğimi biliyordum ama bu acı içime işleyen sivri bir demir parçası gibiydi.

Gözlerini aç, Ari.

Saga bana ya da en azından benim geçmişteki bir versiyonuma ters ters baktı. Onun hırıltılarını ve öfkesini özlemişim. Geceleri beni sevdiği sürece bütün gün benimle savaşırdı.

Saga Borough muhafız tuniğini giymiş ve beline bir kılıç bağlamıştı. Vücudunu hiçbir gölge kaplamıyordu, sadece kabarık, yaldızlı ipler belini ve bileklerini bağlıyordu. Yine de Davorin onu şu ana kadar bulamamıştı.

Üç cehennem. Bu güne kadar.

Bakışları bir Ettan uzun gemisine odaklanmıştı, yelkenleri de yanımdaki rıhtıma adım atan birkaç Kuzeyli savaşçı gibi savaş yorgunu idi. Ağırbaşlı görünmeye çalışmışım. İnce bir tunik giymiş, saçlarımı elimden geldiğince düzeltmişim ama aval aval bakan Borough muhafızlarına baktığımda gözlerim hâlâ savaş ateşiyle parlıyordu. Derimdeki yaralar hâlâ iyileşmemişti.

Göz göze geldiğimiz ilk anda Saga ürperdi. Kaburgalarının arasından bıçaklanmış gibi dizlerinin üzerinde nasıl kıvrıldığını hatırlamıyordum.

Kalplerimiz birleştiği anda adaları istila eden yoğun karanlığa karşı kör olmuştum. Daha önce orada olmayan gölgeler her ağaçtan, her ottan yükseliyordu. Diğerlerinden daha çılgınca, Saga'nın kader kordonları ileri fırladı.

Kaderlerimiz çarpıştığında dilimin ucuna boğuk bir nefes geldi.

O anın öneminin farkında değildik ama bu güç diğerlerinden daha güçlüydü. Saga, krallığının kader yolculuklarını, kardeşinin lanetini, tüm kırık bir geçmişin ve dünyanın umudunu taşıyordu.

İki şifa krallığının yollarına bağlanmışım.
Aramızda birden fazla ip düğümlendi.

Her dönemeçte ve tanık olunan her hikâyede, Davorin'in karanlığı oradaydı ve kader kralının ihanetini keşfettiği gece yapılan kader büyüsünün çekimiyle savaşıyordu.

Ancak bizim anımızda, Davorin geçmişin gölgelerinden güçlü ve acımasız bir şekilde ortaya çıktı.

Solgun gözleri kocaman açılmıştı, Saga'yı içine çekerken, kayıp kuzgununu bulduğunda ağzında bir zafer sırtışı belirdi. Etrafını saran altın parlaklık onu korumak için yeterliydi ama bizi şu anda bulunduğumuz yere getiren katalizör de buydu.

Rune, Saga'nın bana söylediği gibi, onu uzaklaştıran kişiydi. Onun puslu geçmişte kayboluşunu izledim. Geçmiş savaş lordunun hayaleti, rıhtımda durduğum yeri bulana kadar altın iplikleri takip etti. Yüzü buruştu ve kendi gücüne kanarak adaların toprağına karıştı.

Bir el enseme kavradı.

"Seni asla gözden kaybetmedim," diye kulağıma tısladı Davorin. "O gün kaderini mühürlediğin gündü."

"Haklısın. Kaderim hep onunla birlikte yaşadı." Başımı geriye doğru savurarak kafatasımı burnuna çarptım.

Fırtına bizi aşağıya, adalardan uzağı çekti.

Tekrar indiğimizde, kargaşa durdu. Gözlerini aç, Ari.

Gözlerimi kırptıştırarak açtım. Başladığımız yere geri dönmüştük. Riot kapıyı fırlatarak açtı, hışımla dışarı çıktı ve daha önce olduğu gibi kız kardeşine zarar veren tüm adamların kellesini istedi.

Yanımda, Davorin tükürdü ve tısladı. Ayağı kalktım, ona saldırmaya hazırdım ama tıpkı Saga'nın rüyama girdiğinde olduğu gibi, o da kayboluyordu.

"Gitmesine izin vermeyeceğim, Uyandırıcı," dedi, sesi uzak, geniş bir nehrin ötesinden gelen bir haykırış gibiydi. "Kaderlerimiz seninkinden önce birleşti, ama bu sefer yaraların iyileşemeyecek kadar derin olduğundan emin olacağım."

Mantiken, ona ulaşamayacağımı biliyordum. Saga'yı bana getirmek için kullanılan masal her neyse daha fazla güce sahipti. Onu ulaşamaz hale getirdi ve ben ayağa kalktığımda savaş lordu hiçliğe çekilmişti. Gördüğüm manzara ciğerlerimdeki havayı boşalttı. İki büküm oldum.

Kelepçeler bileklerine kilitlenmişti. Yorganlar eğri büğrüydü, vücudu kıpırdamıyordu. Sadece sığ nefesler yaşadığını ele veriyordu. Saga'm, benim vahşi kuzgunum, kana bulanmış ve hepsi de taze değildi. Kirpikleri kabuk bağlamış ve ayaklarının üstünden, uyluklarından, boynundan çürümüştü. Isırık izleri etini çürütmüştü. Zalim eller, başparmaklar, tırnaklar şeklinde çürükler.

Kraliçe Anneli hıçkırarak hıçkırarak ağlayıp Saga'nın kırık derisini keskin yağlar ve toniklerle temizlerken, muhafızlar koridorda krallarının öfkesiyle boğuşuyordu.

Biliyordum -tanrım, onu kırmaya çalıştığını biliyordum- ama bu? Bu benim karanlık düşüncelerimin yaratabileceğinden çok daha fazlasıydı. Onu defalarca parçalara ayırmış, sadece yeni bir işkenceyle baştan başlamak için onu tekrar parçalamıştı.

Davorin Öteki Dünya'yı parçalar halinde selamlardı. Sonra, o geçtiğinde, onu takip etmenin bir yolunu bulur ve onu daha küçük parçalara ayırırdım.

"Benimle şarkı söyle, küçük gül. Onun yeniden mutlu olmasına yardım edeceğiz."

"Bir bwright kralı söyle?" Küçük bir çocuğun çocuksu peltekliliği takip etti.

"İşte böyle. Benimle şarkı söyle." Yumuşak bir fısıltı, perili bakışlarımı kapı çerçevesinin köşesine çekti.

İki çocuk, kralın vasisi ve küçük varisi, birbirlerine sokuldular. Kimse nereye saklandıklarını fark etmemiş gibiydi, böyle bir durumda bir kraliyet bulmanın kaosu içinde değillerdi. Çocuk çocukla alçak sesle konuşuyordu ama yavaş yavaş, birlikte mırıldanmaya başladılar. Tatlı bir ses, ürkütücü ve yumuşak.

"Ağlama, küçük gül," dedi çocuk, çocuk bakmaya çalıştığında yataktaki işkenceyi engelleyerek. "Devam et; kelimeler sende var."

Gençler şarkı söylerken bir sersemlik içindeydim. Çocuk, kralın muhafızının mırıldandığı melodiye yumuşak sözler mırıldandı. İki küçükten altın ışık sarmalları çözüldü, koridorda sürünerek ilerlediler ve avuçlarına takılanları kovaladılar.

Yolları çocuklar mı açtı?

Bunca zaman, parçalanmış krallıkları yaratan laneti kralın yazdığını sanıyordum, ama farklı dünyalara ayrılan ve bizi tekrar bir araya getiren yollara ... küçükler neden oldu.

Bir varlık yanıma geldiğinde sıçradım. Karanlığın içinden maskeli ve perili Wraith çıktı.

Gözlerini iki çocuktan ayırmadı. "Kral ne bir canavarın ve onun haydut kraliçesinin ne de bir hırsızın ve onun karanlık aşkının şarkısını söyledi. Kalbi kırık bir kuzgunun ve onun altın kralının şarkısını söylemedi. Riot Ode'un şarkısı onun büyü üzerindeki gücünü paylaştırdı. Hediyelerini başkaları bulsun diye saklaması için toprağa verdi. Doğal düzene karşı gelen bir lanet için hayatını feda etti. Bu onu yok etti ama bir başkasının şarkısının şekillenmesine izin verdi."

Wraith bana baktı, gözleri azap içinde yanıyordu. Kelimeler dilimde kurudu ve birkaç seferden birinde söyleyecek hiçbir şey bulamadım.

"Yardım etmek istedim, Ari. Başka bir şey değil," dedi yumuşak bir sesle.

Dudaklarım aralandı. Tekrar kralın muhafızına, sonra da Wraith'e baktım. "Sen mi?"

"Tek başıma şarkı söyleyemem."

İşte o zaman çocuğun bileğine ve kralın çocuğuna dolanmış, aralarında düğümlenmiş kader iplerinin altın parıltısını fark ettim. Saga ile kader bağımız vardı.

"Şarkımız kuzgun prensesi daha fazla acıdan korumak içindi. Ona nazik, tutkulu ve onurlu bir aşkın masalını anlatmanın bir dünyayı çözeceğini bilmiyordum." Wraith bana bir adım daha yaklaştı. "Ama bunu geri alamazdım. Kral Riot'a onu yenmek için yeni bir yol verdi.

güçlü bir düşman. Savaş lordu çok güçlendiğinde, kader kralı gücünün yaşaması için yeni bir yol olduğunu fark etti; tanrıların büyüünün, yok edemediği bir düşmana karşı daha da güçlenebileceğine dair bir umut."

"Bunlar ..." Yutkundum. "Bana gösterdiğin anlar senin anılarındı."

Wraith bakışlarımı tuttu. "Bu seni şaşırttı mı? Seidr tüm sihirlerin tutulduğu damardı. Bildiğin gölge kraliçe gibi yürüyen hafıza yeteneği bile. Topraklar senin fark ettiğinden çok daha fazla birbirine bağlı ve şimdi onları birleştiren katalizörün sen olduğunu gördün. Altın Kral ve onun Kuzgun Kraliçesi yeni bir yolun ilk şarkısıydı. Diğerlerinin yolunu açan ilk masal."

"Onları ne için birleştiriyorsun?"

Yüzüne hüzünlü bir gölge yayıldı. "Parçalanmış bir dünyanın son savaşı için."

Başımı salladım ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

Wraith omzumu kavradı, gözleri yeni bir ateşle canlanmıştı. "Yerini ve önemini kabul et, yoksa onu lanetleme riskiyle karşı karşıya kalırsın-" Karımın yatakta yaptığı katliamı işaret etti, "sonsuz dek buna geri dönmek için."

Çenem gerginlikten titriyordu. "Ona dokunmayacak." "Çoktan başladı bile."

"Hayır!" Bir çılgınlık göğsüme yapıştı, keskin ve derin. Her ne oluyorsa olsun, eğer Saga'yı Davorin'e yaklaştıracaksa, bunu durdurmak için kendi lanet kalbimi keserdim. "Nerede o, seni piç kurusu?"

Wraith'in göğsünü ittim.

"Bir kral kalbinin çılgınlıklarıyla yükselecektir." Wraith'in gözleri çılgın bir parıltıyla parladı. "Gördüklerini kabul et ve seni geri çekecek bu uykudan daha güçlü bir güç bul."

Oda eğildi. Bir duvara tökezledim.

Karımı bulmam gerekiyordu. Kanayan tüm duvarları yıkıp, bu illüzyonu yerle bir edecektim.

Eğer onu özgür bırakacaksa, benimle birlikte içinde. Odanın arka tarafına yakın bir kapının altından ışık sızıyordu.

Yüzüme toz ve taş parçaları çarptı ama kapıya doğru uzun adımlarla ilerledim. Mandalı denedim. Kapı kilitliydi.

"Uyan, Ari!" Wraith bana ters ters bakarak tekrar bağırdı. "Kanayan cehennem, uyan."

Yer şiddetle sarsıldı. Wraith irkilmedi, bağıırken neredeyse hiç kıpırdamadı. "Gözlerini aç! Seni geri fırlatıyor. Uyan, Ari."

Sesi farklıydı. Derin değil ama çaresizdi. Kadınsı ve korkaktı.

"Uyan!"

Omzumu kapıya karşı kullandım. Mentешeler takırdayana kadar vücudumu defalarca tahtaya vurdum. Odada bir çatlak sesi duyuldu. Kapı menteşeleri üzerinde inledi ve içeri girebilecek kadar açıldı.

Duvarlar ahşap panelli yeni gri nehir taşlarına dönüştü. Beni bir daha terk etmemesi için bağırmak istedim ama Saga'nın ıstırabının olduğu oda karanlık ve soğuk bir hal alınca gözlerim kapandı.

Wraith bana "Uyan, Ari," diye bağııp duruyordu ama sesi sanki ... . "Uyan lan!"

Calista mı?

Yanağımın yan tarafında bir sızı hissedince irkildim.

Bana geri dön, Ari. Tanrılar, geri dön.

Kalbim sıkışmıştı. Bu Saga'ydı. Kadın lanet kalbimi tutuyordu ve gözyaşları, ağlayışı beni ruhuma kadar kırdı. Ağır ve yapışkan gözyaşlarımla gözlerimi ayırmak için göz kapaklarıma karşı savaştım. Yüzüme bir darbe daha aldım ve gözlerim açıldı.

Vahşi, altın saç örgülerinin bulanık görüntüsü görüşümü doldurdu.

Calista üzerime doğru eğildi ve omuzlarımı sıktı. Birden fazla yönden tanıdık gelse de, bir anda kendimi hikâye anlatıcısına nasıl daha yakın hissettiğimi anlayamadım.

Bakışlarımı yakaladığında yumuşak bir nefes verdi, gözleri irileşmişti. "Durdurun onu."

Başımı yana eğdim ve kalbim hızla çarparken bir kaburgamı kırabileceğimi düşündüm.

Saga yerdeydi ve ... ile dövüşüyordu. Sofia'yla.

Huldra bir parşömen parçasını tehlikeli bir şekilde fitili yanan bordo bir mumun yanında tutuyordu. Calista'nın gözlerinde derin bir korku vardı. O parşömende her ne varsa, hikâye anlatıcısı onun yanmasını istemiyordu.

Boğazım kurudu, irkildim ve yataktan kaydım, vücudum kullanılmamaktan ağrıyordu ve karımın yanına gittim.

Bölüm 29

Kuzgun Kraliçe

UZUN PARMAKLAR Sofia'nın elindeki parşömenin etrafında kıvrıldı ve onu çekip aldı.

Kalbim durdu.

Sofia itirazlarını haykırdı ama yorgunluktan ya da belki de son umut kuru da söndüğünde yaşadığı acımasız çaresizlikten yere yığıldı. Başını eğen huldra elleri ve dizleri üzerine kalktı ve köşeye doğru süründü. İki güçlü bacak önüme çıktığında hıçkırıkları kulaklarımda kayboldu.

Bu gerçek değil.

"Burada olup bitenleri durdurmana ihtiyacım var, karıcığım. Seni görmem ve sana dokunmam gerekiyor, yoksa daha da şiddetleneceğim." Kaba ve alçak sesi yine sırtıma çarptı.

Kırıldım. Başıma hücum eden kan nedeniyle öğürmemek için vücudum kendi içine doğru kıvrıldı. Kapının dışında biri kilide tık tık vuruyor, hâlâ içeri girmeye çalışıyordu.

Sıcağı yanımdayken, çömeldiğinde, güçlü, terden nemlenmiş kolları omuzlarımı sardığında gözlerimi kapattım, gözyaşlarım sızdı. Hıçkırık serbest kaldı ve ben onun geniş göğsüne düştüm. Kollarımı boynuna doladım ve yüzümü tenine gömdüm.

Tanrılar adına, onu içime çektim.

Ona sarılmış olsam bile gözlerimi açmadım, sanki her şeyi hayal ettiğim ortaya çıkacakmış gibi. Vücudunun sıcaklığı beni sarıyor, daha da yakınlaştırıyordu. Uzun parmakları saçlarımı okşadı. Dudaklarından çıkan okşamalar kulaklarımın ucunu okşadı.

Adını söylemeye çalıştım ama çıkardığım ses duyguların boğuk bir şekilde haykırılmasından başka bir şey değildi.

"Sen benim her gün doğumumsun," diye kulağıma doğru nefes aldı.

Kanayan sesi kafatasımı deldi, damarlarımda kanadı ve kalbime sığındı. Boynuna sarılışımı sıkılaştırdım. Çarşafların yumuşak ipucu tenine yapışmıştı, ama tabaklanmış deri, yaz yağmuru ve odun dumanı kokusu da öyle.

Beni güzel bir deliliğe sürükleyen o avuçlar yüzümün yanlarını kavradı ve beni nazıkçe geri çağırdı.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Bir anı bile kaçırmak istemedim ve kirpiklerimdeki nemi sildim. Gün doğumunun altın rengi bakışlarımı karşıladı. Ari'nin parlak gözleri kendi duygularının dokunuşuyla parlıyordu. Saçları mükemmel bir şekilde dağılmış ve alnının üzerine savrulmuştu. Avucumu yanağına dayayana kadar elim şiddetle titredi.

"Sen benim her gün batımımsın," diye fısıldadım. "Bana rüya görmediğimi söyle."

"Hayır. Bana her ne yaptıysan-" Niklas'ın kısa bir süre önce kanını akıttığı iyileşmekte olan yarayı işaret etti, "korkunç bir şekilde ağrıyor. Rüyamda asla ağrımaz."

"Ah," dedim burnumun ucunu yüzünde gezdirerek. "Ellerimi senden çekmeli miyim? Çok mu ağrıyor?"

Ari'nin göğsü bir tür hırıltıyla gümbürdedi. "Kadın," diye fısıldadı kulağımanın memesini ısırarak. "Eğer birazdan ağzını ağzıma almazsam, uykuya geri dönmeyi ve tüm bunları tekrar denemeyi tercih edeceğim."

Tereddüt yok. Sabrım tükenmişti. Sadece ağzımı onunkine sığdıracak kadar geri çektim.

Ari küfretti, ardından bir zevk iniltisi geldi, sanki dilimin tadı en tatlı şeymiş gibi.

Tırnaklarını saçlarıma geçirdi. Çömeldiği yerden kalkıp halının üzerine oturdu ve beni kucağına aldı. Derisini çekiştirirken yüzünün buruştuğunu fark etmedim. Bandajların altından birkaç güneş patlaması kadar taze kan sızmıştı ama o durmadı. Ben de durmadım.

Daha önce hiç birini yiyip bitirme ihtiyacı hissetmemiştim. Şu anda, Ari'nin tadına doyamıyordum. Daha fazlasını istiyordum, her şeyi istiyordum. Dilim onun ağzının üstünden diline doğru ilerliyordu. Ne zaman nefes alsam dişlerimi alt dudağında gezdiriyordum, sürekli ona dokunma ihtiyacı duyuyordum. En ufak bir duraklama çok büyük, çok dayanılmazdı.

"Yani bitti mi?" Sofia'nın düz tonu beni yalnız olmadığımız gerçeğine geri döndürdü. Çaresizliğimi yavaşlatmamı, ağzından uzaklaşmamı ve alnımı onunkine bastırmamı sağlayacak kadar güçlü olan tek şey buydu.

Sofia dikkatini yere verdi. Ağzı sert bir çizgi halindeydi, yüzü kızarmıştı.

"Başka hayatları parçalayamazsın Sofia," dedim sert bir sesle. Vücudumun her yerinde onun izleri vardı.

Bana yeni bir küçümsemeyle baktı. "Yani, Ari'nin hayatını parçalayamazdım. Ya da seninkini. Bu kadar asil olma. Eğer o ölmüş olsaydı, sen de aynısını yapardın."

Sözleri canımı yaktı. Doğrusu, bunu inkâr edebileceğimden emin değildim. Öteki Dünya'nın Ari'yi benden alması durumunda hissedeceğim çılgınlık, onu bana geri getirme şansım olsaydı ne kadar ileri gidebileceğimi hayal etmemi gerektirmeyecek kadar yakınımda dönüyordu.

Kimse cevap veremedi Sofia ayağa kalktı ve kapıyı çekerek açtı.

Niklas bir anda kapıya yaslanmış gibi içeri düştü. Sonra Stefan botlarını karıştırdı. En son Halvar girdi, bıçağını çekmişti ve onların üzerine bastı.

İlk şövalye sustu. "Ari, seni lanet piç."

"Hal?" Ari'nin ağızı biraz şaşkınlıkla aralandı. Dikkatlice çözüldük ve birlikte durduk. İki adım sonra Ari kolunu Halvar'ın boynuna doladı.

Şövalye Ari'nin çıplak sırtına vurdu. "Her zaman lanet bir gösteri yapmak zorundasın, değil mi?"

"Neden buradasın? Burada olamazsınız," dedi

Ari. "Evet, bunu çok çabuk keşfettik."

Ari'nin gözleri büyüdü. "Elise ve-"

"Buradalar. Artık burada değiller ama yakınlarda bir yerdeler." Halvar gelişleri ve Gunnar'ın durumu hakkında hızlı bir açıklama yaptı.

Ari, prensin yaralanması ve Eryka'nın kaybı haberleriyle sapsarı kesildi. Biraz dengesiz görüldüğünde avucumu sırtına dayadım. Gorm iki şifacı ve Cuyler ile içeri girdi. Rune da Bo'ya katıldı. İz sürücü sadece Rune orada olduğu için onu takip ediyor gibiydi.

Bo gözlerini bir kez kaldırdı ve Ari'nin bakışlarını yakaladı. Arkasını dönmeye çalıştı.

"Bana bak," diye tersledi Ari. Beni tamamen vücudunun arkasına çekti. "Karımı öldürtmeye bu kadar yaklaşırsan, yemin ederim seni haftalarca Öteki Dünya'ya gönderirim."

Halvar kıkırdadı ve Niklas'a, gerçek Ari'nin onun gevezelikleri ve alayları sayesinde ortaya çıktığına dair bir şeyler mırıldandı.

"Ari," dedim. "Olan oldu." Ses tonumu sadece onun için alçalttım. "Daha yeni iyileşti ve kendinden nefret etmekle savaşıyor."

Sıkı bir çeneyle Bo'ya sırtını döndü. İz sürücü köşeye doğru adım attı. Gitmedi. Kimse onu bunun için suçlayamazdı ama Bo sanki başkalarının öfkesini ceza olarak arıyormuş gibi kalmıştı.

Ari yatağın kenarına oturdu ve kaşlarını ovuşturdu. "Başım dönüyor."

Gorm, "Uyandıktan sonra yönelim bozukluğu yaygındır," dedi.

"Ah, sevgili Lord Gorm," dedi Ari gülümseyerek. "En çok sizin duyularınızı özlemişim."

"Sesimin kraliçeninkinden daha fazla duyulduğunu sanmıyorum." "Ucuz atlattık."

Kan Lordu'nun dudakları kıpırdadı ve bir sırtışıla savaşıyor olabileceğini düşündüm.

Calista yataktan kaydı, sessizdi, omuzları kulaklarının altında kamburlaşmıştı. Hikâye anlatıcısını keyifsiz görmek ender rastlanan bir durumdu ama kaçmaya hazır görünüyordu.

"Calista, bekle." İçinde kötü bir hikâye olan buruşuk parşömeni uzattım. "Ona ihtiyacımız olmayacak."

Yanağını kaşdı, sonra bize doğru geldi ve parşömeni elimden aldı. Calista, Ari'ye başıyla selam vererek devam etti: "Geri dönmene sevindim, Altın Kral."

Ari sertleşti. "Bu ismi nereden biliyorsun?" "Bir gün aklıma geldi."

"Wraith." Ari yine başını ovuşturdu. "Bana böyle seslenirdi."

"Wraith kim?" Onun yanına oturdum.

"Şimdi daha net." Ari parmaklarını benimkilere geçirdi. "Benimle birlikte olan Wraith'ti."

Calista'nın bahsettiği varlık belki de? Wraith, bir spektralin fae uykusunda seyahat etmesi için uygun bir isim olurdu.

"Calista'nın yazdığı bir kader masalından geldi," dedim ona. "Onu büyüyle yarattı, bu yüzden aynı isimleri kullanması mantıklı olurdu."

"Bence daha fazla, ama ..." Ari durakladı ve çok özlediğim o mükemmel, sinsî sırtış dudaklarına yayıldı. "Hayır. Muhtemelen haklısın. Fazla düşünecek bir şey yok." Calista'ya çenesini hafifçe eğmesini önerdi. "Zamanında yaptığınız yardım için çok teşekkürler. Senin sayende çok şey öğrendim ve çıkış yolumu buldum."

Calista esprili bir yanıt vermedi. Oldukça sarsılmış bir halde tüy kalemmini ve parşömenini toplayıp kapıya yöneldi. Sofia'nın saldırısından sonra geride kalan çiziklerdeki kan

solgun yanağından aşağı damladı. "Bize ödeştik diyebilirsiniz. Deniz fae'leri tarafından kapılma korkusuyla benimle sohbet ettin, ben de sana bir fae uykusu sırasında rehberlik ettim."

Ari homurdandı. "Bunlardan biri diğeriyle aynı ağırlığa sahip değil."

Elini sallayarak onu uzaklaştırdı ve dolu kapı çerçevesindeki kardeşi ile Niklas'ın arasına sıkıştı. "O kanayan deniz fae'lerinden gerçekten korkuyordum. Ödeştik. Şimdi, belki de hepimiz aval aval bakmayı bırakıp bu ikisine biraz zaman tanınmalıyız. Yalnız başlarına."

Hikâye anlatıcısı parmağıyla Gorm'un göğsünü işaret etti.

Kan Lordu kaşlarını çatıp bize yalnız kalmamız için zaman tanımak istemediğini belli edince sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Gorm hakkında bildiğim kadarıyla, sarayına bu kadar yakın bir yerde saldırıya uğramasını kişisel bir hakaret olarak algılayacak ve bir an önce nasıl saldıracağına dair strateji geliştirmek isteyecekti.

Yine de kimse itiraz etmedi. Gorm, Ari bu kadar uzun süre uyuduktan sonra yıkanmak isterse kaplıcaları temizlemeyi teklif etti. Diğerleri teker teker odadan çıktı. Kapı kapandığında, aramızda sessizlik oluştuğunda, kalbim neredeyse panik içinde hızla çarpmaya başladı.

Ari bir kolunu vücudunun üzerine uzattı. "Sevgili Gorm'umuzun teklifini kabul etmeyi planlıyorum. Derim çok kaşınıyor."

Elimi tuttuğunda, güçlü bir duraklama için bağlantıyı inceledim.

"Ne oldu?" Ari tek parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı.

"Seni özledim," diye fısıldadım. "Kalbim sırayla dondu, ama hiçbir şey sensiz geçen bu zaman kadar boş hissettirmedi."

Ari beni göğsüne çekti, dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi. "Güzel sözler, benim güzel tehdidim. Garip ama Etta'ya büyükelçi olarak gittiğim ve bundan daha uzun süre kalmadığım birçok zamanı hatırlıyorum. Sanırım gittiğimde bundan oldukça hoşlanmıştın."

"O zamanlar farklıydın," dedim. "Zar zor tahammül edilebilir."

"Hiçbir zaman zar zor katlanılabilir biri olmadım." Ari gergin bir kahkaha atarak gülümsedi. Yanağına bir damla gözyaşı düştüğünde, onu sildi.

uzakta. "Her şeyi hatırlıyor musun?"

Isı yanaklarımı ıslattı. "Birlikte geçirdiğimiz anları mı kastediyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Olan biten her şeyi hatırlamakta zorlanıyorum. Yalnız olmadığımı biliyorum elbette ve ben-" Ari'nin dudakları köşeden kıvrıldı, "Sanırım karımla yaşadığım birkaç şeyi hatırlıyorum, tekrarlamakta sakınca görmüyorum."

"Yıkanmak istemen iyi bir şey o zaman," dedim, kanımda sıcak bir dalga dolaşıyordu. "Ne de olsa çok az giysi var."

Bölüm 30

Kuzgun Kraliçe

GORM, kaplıcaları temizletme sözünü yerine getirdi. Ağaçların ya da suyun yakınında başka bir ruhun pırıltısı bile yoktu. Meşale fenerleri, kayalık mağaralardan birinin yakınındaki buharlı bir şelaleye elini daldıran Ari'nin omuzlarındaki oyulmuş kasların etrafında kayan hayalet bir ışık sunuyordu.

Yüzüne biraz su sıçrattı ve iç çekti. Memnuniyet ifade eden bir iç çekti ama kalçalarını sıkan bir iç çekti.

"Boğazından çıkan kötü seslere dikkat et, kocacığım."

Ari omzunun üzerinden baktı. "Nedenmiş o, karıcığım?"

Önüne geçtim, nabzım hızla atıyordu. Bileğini kavradığımda Ari karanlık bir arzuyla beni izledi. Yünlü basit bir elbise giymiştim ve çıplak kalçalarım ortaya çıkana kadar eteğimi yavaşça çektiştiğimde çenesi titredi.

Elini uyluğumun iç kısmına doğru yönlendirirken karnım sıkıştı, göbeğim zonkladı. Parmakları giriş yerimin ıslak sıcaklığında kayarken onaylarcasına mırıldandı.

"Sana ne söylediğimi anlıyor musun, Ari?"

Ari iki parmağını ikinci boğumuna kadar içeri soktuğunda sarsıldım ve parmak uçlarımda üzerine çıktım. Kolu belime dolandı, konuştuğunda nefesi dudaklarımı ısıttı. "Tamamen anlıyorum, tatlı tehdit."

Ari beni doyumsuzca öptü. Bu adam için gecelerce süren açlığım alevlendi. İçime sokulan parmakların üzerinde sallandım, kıvrıldıkça, fiske vurdukça ve alay ettikçe kıvrandım. Tırnaklarımı saçlarının derinliklerine batırdım, köklerini kavradım ve ağzını kendime bastırdım.

Dişlerin birbirine çarpması ve dillerin tehlikeli bir şekilde aralarında kayması, kanın akmasının an meselesi olduğunu gösteriyordu. Böylesine vahşi, ilkel bir ihtiyaç düşüncesi merkezime bir sıcaklık dalgası gönderdi, hiç şüphesiz Ari'nin eli sıırılsıklam olacaktı.

Zevkin her damlasını çıkarmak için verdiği mücadeleyi umursadığımı sanmıyordum. Aslında, aldığım her nefes yarım bir soluk, yarım bir hıçkırık olana kadar her pompalamayı artırıyor gibiydi. Kalçalarımı onunkilere doğru ittim, uzunluğunun kalın gerginliği aramıza sürtündü.

Ari'nin yüzü zevkle buruştu. "Lanet olsun, bunu bir daha yap."

Kemerini çözdüm ve parmaklarımı uyurken giydiği pantolona geçirerek dizlerine kadar indirdim. Bir elimle eteğimi yukarı kaldırdım ve hâlâ parmakları içimdeyken sertleşmiş uca doğru eğildim.

Ari nefesini serbest bıraktı. Gözlerimle buluşmak için geri çekildi, bakışlarında vahşi bir parıltı vardı. Bir sonraki nefeste sırtımı nemli bir kaya duvarına yapıştırdı. Yukarıdaki şelaleden sıçrayan ılık su vücutlarımızı ıslatıyordu.

Ari başparmağını kalçalarımın arasındaki tepe noktasına ekledi. Onu tutarken ürperdim. Başım geriye düştü ve Ari çıplak boğazımdan akan suları yaladı.

"Ağzının yakında adımı haykırmasına ihtiyacım var, tatlı tehdit. Parçalanmana ihtiyacım var, çünkü seni etrafımda daha fazla hissetmek için sabırsızlanıyorum."

"O zaman ..." Başparmağı göbeğimin tepesinde döndüğünde haykırdım. "O zaman bekleme."

Bir bacağımı beline doladım ama Ari sırtarak başını salladı. "İstediğimi elde edene kadar olmaz. Benim adımı. Dilinden düşmeyecek. Tüm krallığın duyabileceği kadar yüksek sesle."

Beni tekrar öptü. Bu bir öpücükten daha fazlasıydı; katıksız, baştan çıkarıcı bir baskınlıktı. Vücudu benimkini taşa hapsetti. Su aramızdan geçerek tenimize sıcaklık kattı. Ari serbest eliyle bileklerimi tuttu; onları başımın üzerinde sabitledi ve bacaklarımın arasında işkencesine devam etti.

Güçlü bedeninin altında kıvrandım, kafese kapatıldım ve daha fazlası için delirdim. Ağzı boğazımda, boynumun kıvrımında, yakamda çıkıntı yapan kemiklere doğru kaydı. Bir göğsümün kabarıklığına gömülene kadar yüzünü aşağıya doğru eğdi.

İnce yünlü korsajın üzerindeki tepe noktasını ağzıyla kapatmadan önce bana bir nefes verdi, haince bir bakış attı. Doğrudan etime bile değmedi ve neredeyse ikiye bölünüyordum. Ari dişleriyle yeni bir numara gösterdi ve parmakları göbeğimi ele geçirirken aynı anda elbisemin altındaki sertleşmiş meme ucunu ısırdı.

"Çok fazla," diye inleyerek nefes aldım. "Tanrılar, oh tanrılar, Ari."

"O zaman bırak seni alsın," dedi dilini göğsümün yarıkları arasında gezdirerek. "Dağıl, yemin ederim seni yakalamak için orada olacağım. Senin zevkin benim zevkimdir."

Düşünceler duygulara dönüştü. Gözlerimi kapattım ve teslim oldum, vücudumun hareket etmesine, sallanmasına, karnımın alt kısmında bir sıcaklık birikene kadar kocama sürtünmesine izin verdim.

Ari çenemin menteşesini ısırdı. "Mükemmel, tatlı tehdit. Aynen böyle. İçime düş."

Ayak parmaklarım kıvrıldı. Nefeslerim hızlandı. Paramparça oldum.

Parça parça monte edilmiş bir yapıyla değil; şiddetli dalgalar halinde kırıldım. Bedenim dikiş yerlerinden ayrıldı. Bir çığlık geceyi sarstı. Nefesim boğazımda düğümlendi ve Ari elini yavaşça çekene kadar aynı tempoda, aynı hareketlerle devam ederken bedenim kaskatı kesildi.

Boğazıma nazik bir öpücük kondurdu ve "Hiç bu kadar çarpıcı bir şey görmemiştim" diye fısıldadı.

Serbest bırakılmamın yarattığı sisin içinden gözlerimi kııptım. Dudakları ayrılmıştı ve Ari de benim kadar ağır nefes alıyordu.

Pantolonunu tamamen ayağından çıkarıp ıslak elbisemi başımın üzerinden kaydırduğında boğazım düğümlendi. Boyu kalın ve sertti, ucunda küçük bir uyarılma damlası parlıyordu. Elime aldım ve okşadım.

Ari bir hırıltı çıkardı ve avuçlarını arkamızdaki kaya duvara dayayıp bacaklarını açtı. Kalçalarını salladı ama daha ileri gitmeden elimi çekti ve beni döndürdü.

Göğsüm taşa yaslandığında bir inilti çıkardım. Şelaleden gelen sıcak su önümden aşağı kayarken, kocamın güçlü, yanan vücudu omurgama baskı yapıyordu.

"Bu iyi mi?" Ari homurdandı.

"Ari," dedim nefes nefese. "Sen benim güvenliğimsin. O ellerle ne yaparsan yap, ama şimdi yap."

Kıkırdadı. Bir eli kalçamı kavrayana kadar parmaklarının uçları omurgamda dans etti. Diğeri omuzlarımın arasına bastırdı. "O zaman benim için eğil, tatlı tehdit." Üst bedenimi öne doğru itti ve kalçalarımı geriye doğru yönlendirdi. Ari diziyle bacaklarımı ayırdı. Göğsümden bir inilti koptu. Başka biri olsa yüzümü gizleyebilirdim, Böyle bir ses çıkardığı için utanıyordu.

Boyunun ucu merkezime doğru kayduğunda inledim. Avuçlarımı kayalık duvara dayadım. Elleri kalça kemiklerimi tuttu, beni belimden hafifçe bükte, böylece göğüslerimden yağmur gibi su damladı. Bacaklarım ihtiyaçtan titriyordu.

Ari arkama geçti, işkence dolu dakikalar boyunca beni titreyen bir bekleyiş içinde tuttu, sonra içime girdi.

Tırnaklarımı taşa geçirdim, sıcaklığın ve kalınlığın şokuyla hıçkıra hıçkıra ağladım. Beni esnetme şekli, bütünlük hissinin ardındaki anlamdı. Mükemmeldi. Doyumsuz bir ihtiyaç.

Ari sert bir nefes verdi. Küfretti ve omurgamın üst kısmını öptü. Hiçbir uyarıda bulunmadan geri çekildi, ancak tekrar içeri girdi. Sert, lezzetli itişlerle bana hükmetti. Yeni bir derinliğe ulaşmadan önce nefes alamıyordum. Bedenim paramparça olmak istiyormuş gibi, onun hareketlerine karşılık verdim, içeri girdiğinde geriye doğru sallandım.

"Lanet olsun," diye homurdandı. "O kadar mükemmel ki."

Ari'nin ellerinden biri kaburgalarımın yukarı kayarak göğsümün alt tarafına doğru kıvrıldı. Ben eğilmişken sert meme ucumu çekiştirdi. Acı sarhoş ediciydi. Başparmağı ve parmağı arasında tepe noktasını sıkıştırıp yuvarladığında adını haykırdım. Kalçaları benimkilere çarptı. Bacaklarımı açtım, onu olabildiğince derine sokmak istiyordum.

"Saga," diye fısıldadı ağı değişince. "Tam orada, sakın kımıldama."

Ari'nin itişleri daha çılgınca, daha yoğun hale geldiğinde dişlerimi dudağıma kenetledim. Aynı zevk karıncalanması göbeğimi onun uzunluğunun etrafında sıktı. Ürperdim ve nefes nefese kaldım. Ezici sıcak dalga karnımdan başıma doğru yuvarlandı ve ben ikinci kez parçalanana kadar devam etti.

Bir sonraki nefeste adım ondan kükredi. Yavaşça pompaladı, sıcak salgısını içime boşaltırken ortak zevkimizi ortaya çıkardı. Bu his şelaleden gelen ılık suyla karışıp taşarak bacaklarımdan aşağı damladığında nefes nefese kaldım ve inledim.

Ari'nin beni bu şekilde işaretlediği düşüncesi neredeyse bilincimi çalıyordu.

Uzun bir süre birbirimize kilitli kaldık. Ari'nin öpücükleri boynumu benek benek sarıyor, kolları beni kendisine yakın tutuyordu. Doğrudum ve bir kolumu başına dolayarak parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim.

"Seni seviyorum Saga," dedi usulca. "Seninle yaşamak benim için en büyük onur."

Yüzümü ona döndüm. Başparmağım alt dudağını çekiştirdi.

Onu tatlı tatlı öptüm. "Bu onur bana ait. Sonsuza kadar."

Bölüm 31

Altın Kral

Parmaklarım Saga'nın saçlarını okşadı. Uyku sırasında aldığı yumuşak nefesler huzur vericiydi. Uyumadan binlerce tur atabilirdim, ya da öyle hissediyordum, ama Saga kaplıcalarda geçirdiğimiz zamandan sonra uyanık kalmak için savaşımtı.

Şüphesiz, vücudunu dört kez titretmem de yorgunluğuna katkıda bulunmuştu.

Kan Sarayı'na döndüğümüzde ona uyumasını söyledim. İtiraz etti, çünkü muhtemelen yaptığımız şey buydu - birbirimizi dürtmek ve dürtmek, sonra etimiz çiğnenene kadar dokunmak ve öpmek.

Saga, aramızda daha inatçı olanın ben olduğumu hatırlayınca boyun eğdi. Tabii ki, onu tek başına bir odaya kapatma düşüncesinin midemi mantıksız bir huzursuzluğa sürüklediğini hemen hatırladım. Ya pencere kilitli değilse ve o piç onu kaçırdıysa? Ya Norn'lar zalimleştirse ve uyanışımın cezası olarak onu sonsuz bir uykuya daldırdıysa? Ya gözlerimi ondan ayırmam bir şekilde onun yok olmasına yol açıtıysa?

Saçmalıyordum ama bu gece endişelerime boyun eğecek ve onlarla yarın başa çıkacaktım.

Dudaklarımda bir gülümseme oynasırken kulağının tepesini takip ettim. Belki de onlara hiç hitap etmezdim ve sadece bu pozisyonu talep ederdim, onun huzurlu yüzü uyluklarımda üzerinde, tek

Son nefesimizi verene kadar uyuması için uygun pozisyondaydı.

Belki bir gün karımdan on adımdan daha fazla uzaklaşabilirdim. Bu gece o zaman değildi.

Gorm'un büyük salondaki açık ocağında alevler dans ediyordu. Sıcaklığı yüzümdeki deriyi ısırdı ama bana burada olduğumu hatırlattı. Yaşadığımı. Şu anda. Böylesine derin bir fae uykusundan uyanmak kafa karıştırıcıydı. Düşünceler anılara karışıyor, bazen neyin gerçek neyin rüya olduğunu bilemiyordum.

Başımı yastıklı koltuğa yaslayıp kırışleri inceledim. Saga'nın tüyünün yarısından vazgeçmesi yüzünden bu topraklar kanıma işlemişti. Ona olan çekim sabit ve güçlüydü. İnkâr edilemezdi. Ama dahası da vardı.

Boğazımda bir yumru sıkıştı.

Bu topraklar benim kanımda vardı, çünkü annemin, babamın kanında vardı. Henüz Saga'ya söylememiştim. Bir gecede paylaşılacak çok şey vardı. Hatırladığından bile emin olmadığım bir geçmişin anıları. Laneti hatırlamalarını öyle değiştirmişti ki, kralın vasisi, kardeşinin kanayan varisi aklının ucundan bile geçmiyordu.

Birbirimize nasıl da bağlanmıştık. İlk nefesimi aldığım andan itibaren kaderimde bu kadını kollarıma almak vardı. Bir dünya uzakta yaşıyor olsam da aynı topraklardan oyulmuştuk. Dört krallıkta her zaman incelediğim sınırlar Petter Sekundär tarafından şekillendirilmişti. O hiç bilmiyordu. Ona göre babam Gece Halkı'nın eyaleti Etta'dan geliyordu.

Wraith'in ailemin Riot ile etkileşimlerini gösterdiği anları yeniden yaşayarak uzun bir iç çektim.

Harita. Kader kralının başına gelecekleri bildiğine şüphe yoktu.

Bıçak. Ne amacını ne de annemin önemini anlamıştım. Bildiğim tek şey onun saklı olduğuydu. Wraith onu bana bir sebepten dolayı gösterdi.

Karımın vücudunun her yüzeyine dokunmayı düşünürken, başka pek az şey düşünmüştüm.

Merdiven mandallarının çıkardığı inilti dikkatimi koridorun üstündeki çatı katına çekti.

"Oh. Bölmek istememiştim." Calista tereddüt etti, iki basamak aşağıdan tünedi.

"Uyumayacaksın. Uyumak istemiyorum."

"Mantıklı." Hikaye anlatıcısı son basamaktan atladı.

Uzun gri bir gecelik giymişti. Saçları sandığımdan daha uzundu, artık örgülerinden kurtulmuştu ve pençe izlerinden kalan kan silinmiş, sadece tahriş olmuş yaralar kalmıştı. Kızla ilk kez Kuzey'deki hücrelerden serbest bırakıldığında tanışmıştım. O zaman bir deri bir kemik kalmıştı, korkmuştu ama vahşiydi. O zamanlar yaşı on iki civarındaydı. Şimdi, beslenmiş ve sağlıklı, çocuk değildi.

Onu koridor boyunca takip ederek benimkinin yanındaki sandalyeye oturttum. "Neden uyumuyorsun?"

Calista'nın gözleri kristal havuzları gibiydi, bizden sakladığı gölgeleri seçebileceğim kadar solgundu. Taşıdığı yükleri ve korkuları.

Tek söylediği "Aklımda çok şey var," oldu. "O duyguyu bilirim."

Calista'nın bakışları Saga'ya kaydı. Ağzının kenarıyla alaycı bir gülümseme oynadı. "Mutlu olmasına sevindim."

"Görünüşe göre oldukça çabuk yakınlaştınız. Çoğu insan gerçeği öğrenene kadar Saga'ya karşı temkinli davranır. Bunu herkesten daha iyi biliyorum."

Calista'nın fısıltı halindeki gülümsemesi soldu. "Bir kuzgunun geleceğini biliyordum. Kendisi için hiçbir şey istemedim ve her şeyi senin için isteyerek geldiğinde ondan şüphelenmek için bir nedenim yoktu."

Dahası da vardı. Kız kendini kapatma ve gerçekleri sessiz tutma konusunda yetenekliydi. Duvarları yerinde tutma arzusuna sempati duyabilirdim. Onları yıkmak ustalık isterdi. Güven. Belki zor anlarda bir miktar güç.

"Tekrar teşekkür ederim." Alevlerle yüzleştim. "Onun yanında durduğunuz ve hayalet rehberimi yazdığınız için."

Beklendiği gibi, Calista bir nefes için irkildi, orada ve gitti, ama yine de onun huzursuzluğunu anlatıyordu.

"Ama o kısım kasıtlıydı, değil mi?" Nazikçe bastırdım. "Beni dışarı çıkaracak kişinin bir kader işçisi olacağını biliyordun."

Saga uyurken, beni sessizlikle baş başa bırakırken, uyku sırasındaki anları yeniden yaşamak için mücadele ettim. Tanık olduğum şeyleri hatırlamak için savaştım. Wraith. Artık zihnimde netleşmişti. Yara izleri, maskesi, sorulara nadiren cevap vermesi. Geçmişin bir hayaletiydi, Riot Ode'un sarayında bir çocuktu.

Bir kuzgunun mutluluğu bulması için bir masal yazar ocuk. Bir krallığı yıkan bir mutluluk masalı.

"Kimsin sen?" Kolum sahiplenici bir şekilde Saga'ya dolandı. Devam etmeden önce Calista bana bakana kadar bekledim. "Nornların bir çocuğu mu? Bir tanrıça mı? Yarı tanrı mı? Gerçek bir cadı mı? Bildiğim tek şey, basit büyüye sahip hiç kimsenin Wraith'in gücüne sahip bir hayalet gönderemeyeceği."

Calista her zaman sözünü sakınmayan biriydi. Ağzında keskin kenarlı bir dil vardı ama ateş ışığının altında yüzü soldu ve dizlerini göğsüne çekti. "Ben sadece hayatta kalmaya çalışan biriyim. Senin için yardım yazdım; bu başıma gelecekleri bildiğim anlamına gelmez. Hepinizin olmamı istediği kadar gcl değilim."

Ona inanmamıştım. Tahmin etmem gerekirse, Calista kimsenin bilmediği pek çok şey düşünüyordu. Ancak çok zorlarsam beni tamamen kapatırdı. Zihnimin derinliklerinde bir yerde, Wraith'in sinirli ses tonunun bu işte bizim kadar onun da rolü olduğunu söylediğini duyar gibiydim.

Benim gibi o da başından beri bu kaderli talar yolundaydı.

ne doğru eğildim, sesim kısıktı. "Bu seni korkutuyor, değil mi?"

"Ne?"

"İtiraf et. Seidr'ın daha da güçlendi ve sanırım seni korkutan şey onun neler yapabileceğini bilmek. Cehennemler, adalar kader çarpıtıldığında neler yapılabileceğinin kanıtıdır. Bütün dünyalar yaratılır ve yeni hayatlar, yeni kaderler şekillenir. Senin kanında da aynı büyü var ve bu seni korkutuyor."

"Kendi sihrimden korkmuyorum. Öyle olsaydım, hepinizin kışını kurtarmak için ortaya çıkmazdım."

Kıkırdadım. "Kendine ve başkalarına yalan söyleyebilirsin ama ben gizli korkuların neye benzediğini bilirim. Doğru söyle, bunu sana karşı kullanmayacağım. Karşılaşacağımız şeyden korkuyorum ve bunu kabul etmemek aptallık olur. Sen ve ben, biz düşman değiliz. Burada saklanmak zorunda değilsin. Doğrusu, uyandığımdan beri senin hayatın için kendimi oldukça korumacı hissediyorum."

"Çünkü lanetli kralınıza yardım ettim ve-"

"Kısmen, belki. Belki de karımın yardımına geldiğiniz içindir. Belki de beni ona götüren kuzgunumla ilgili küçük kadersel kehanetindi, bilmiyorum. Ama sana yemin ederim, eğer bir şeyler hissediyorsan, bu savaşa katıldığından beri senin için bir şeyler değiştiyse, tek dileğim seni güvende tutmak."

Calista uzun bir süre bakışlarımı tuttu, sonra fısıldadı. "Kimse bizi güvende tutamaz, Altın Kral. Gelmekte olan şeyden değil."

"Peki ne geliyor?"

Çenesi titredi. "Bilmiyorum ama daha önce hiçbir şey hissetmediğim kadar derin hissediyorum. Sanki hikâyem benden bir son saklıyormuş gibi. Neden böyle?"

Soru samimiydi. Bir an için Ravenspire Kalesi'nin hücrelerinden çıkarılan yarı aç kızı seçebildim. Korktuğu şey buydu. Bir şey onunla konuşuyordu ama anlam veremiyordu.

"Bu topraklar," dedim, "seidr tarafından yönetildi ve parçalandı. Bunu gördüm. Ama aynı zamanda her tacın kaderindeki hediyelerin bir amaç uğruna birbirine bağlandığını da gördüm. Sen de bir yerlerde bu hikâyeye uyuyorsun. Belki de hiçbirimizin sonunu bilmemesi

gerekıyor,

İçgüdülerimizi takip etmeyi öğrenmeliyiz, birbirimize güvenmeyi öğrenmeliyiz."

Calista cevap veremedi arka odalardan birinden ayak sesleri salona girdi.

"Daj, yürüyebilirim."

Midem sıkışmıştı. Dikkatle Saga'nın başını kucağımdan indirdim ve pozisyonunun yeterince rahat görüldüğünden emin oldum. İç çekti ve kollarını başının altında kavuşturdu. Tanrım. Tüm bu olanlardan sonra, bu kadının göğsümde yer kaplamasından asla bıkmayacaktım.

Gunnar ve Hagen köşeyi döndüklerinde ben de aynı anda ayağa kalktım.

Prens kaburgaları sargılıydı. Cildi nemli ve solgundu ve Gorm'un masadaki yüksek koltuğunun arkasına yaslanmıştı.

Beni gördüğünde gözleri büyüdü. "Ari." Lanet olsun.

Kanayan sesi çatladı. Bir hırsız, bir hayatta kalan, Bir prens olarak, Gunnar Strom benim için ağlamaya başlarsa, tüm soyumu utandırırım. Geçmiş ve gelecek.

Bir elimi göğsüme bastırdım, başımı eğdim ve alaycı bir gülümsemeye zorladım. "Prensım."

Gunnar'ın kaşları çatıldı. Hagen ona doğru uzandı ama genç prens çoktan odanın öbür ucuna geçmişti. Kollarını omuzlarıma doladığında yüzünü buruşturdu. Gunnar gözlerini sildiğini gizlemeye çalışarak geri çekilmeden önce sırtımı birkaç kez sıvazladı.

"Kıcını uyandırmaya mı karar verdin?" Hagen kıkırdadı ve ön kolumu sıktı.

"Varlığımın yeterince özlemediğini ve artık hepinizin beni gerçekten takdir etmeyi bildiğinizi düşündüm." Ayıldım. "Eryka'ya olanları duydum."

"Onu geri alamayacağım hiçbir gerçeklik yok." Gunnar öfkeden gözlerini yere kırıştırdı. "Sofia'nın yapmaya çalıştığı şeyden sonra, bunun bu savaştan bir çıkış yolu olarak kullanılabileceğine dair söylentiler duydum."

"Kimden?" Gözlerim kısıldı. Beni karımdan almaya çalışan bir sonraki kişi, gözünde bıçağımla uyuyacaktı.

Gunnar birkaç kez ayaklarının üzerinde kaydı. "Dürüst olmak gerekirse, Bjorn Gorm'a seçeneklerimiz olduğu konusunda danışmanlık yapıyordu."

"Peki Gorm ne dedi?"

"Ne düşünüyorsun?" Gunnar alay etti. "Eğer Kuzgun Kraliçe emrederse."

Tanrılar Lord Gorm'un sadakatini kutsasın. "Bjorn yatıştırıldı mı yoksa kellesini mi almalıyım?"

"Duyduğuma göre, bu sadece bir öneri gibi görünüyordu. Bir talep değil." Gunnar'ın yüzü öfkeyle çarpıldı. "Gözümüzü lanet olası geçmişe dikmemeliyiz; Eryka'yı yakalamalıyız."

"Bir plana ihtiyacımız var evlat. Oraya bu şekilde dalarsan," dedi Hagen sertçe, "onu bulamadan ölürsün."

"Sen bizi hiç bırakmadın," diye tersledi Gunnar. "Risk ne olursa olsun her zaman Maj için savaştın."

"Evet," dedi Hagen. "Ve şimdi de aynısını yapacağız. Ama annen ve ben akıllıca davranmaya çalıştık. Ancak çaresiz kaldığımızda yakalandık ve neredeyse kellelerimizi kaybediyorduk."

"Saga için savaştın," dedim Gunnar'a. "Benim için savaştın. Ne söyleyeceğimi zaten biliyorsun ama ben senin yanındayım. Ayrıca babanla da aynı fikirdeyim. Onu nerede tuttuğunu bilmiyoruz, bu yüzden düşünmeliyiz, plan yapmalıyız, sonra da zafer kazanmalıyız."

Arkamızda Calista usulca mırıldandı. Sadece birkaç nota ama dikkatimizi çekmeye yetti. Hikâye anlatıcısı bakışlarını kaldırdı. "Uzun sürmeyecek."

"O da neydi Cal?" Gunnar sordu. "Şarkı mı söylüyordun?"

"Bu yeni bir numara," diye mırıldandı düz bir sesle, sanki bunu yaptığından nefret ediyormuş gibi. "Sesimi beğenmedin mi, hırsız prens?"

Calista'nın bakışlarını görmezden gelerek, "Gücü artıyor ve değişiyor," dedim. "Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor."

"Ne geliyor?" Hagen sordu.

Calista yüzünü avuçlarının arasına sakladı, tedirgindi.

"Şimdi."

Ürkütücü bir zamanlamayla, büyük salonun girişindeki çift kapı çarparak açıldı. Cuyler ve üç gözcüsü, dışarıdaki hafif ama sürekli yağmurdan sırlıslık olmuştur bir halde içeri daldı. Kılıçlarının deri üzerinde çıkardığı şangırtıdan, iliklerine kadar işleyen rüzgârdan ve hızlı konuşma tarzlarından Saga sezlonga fırladı.

"Ne oldu?" Çılgın bakışları etrafı taradı ve ancak beni bulduğunda omuzları gevşedi. Aceleci hareketlerle bacaklarını sezlongdan attı ve yanıma doğru ilerledi. Elimi sıktı ve Cuyler'la yüzleşti. "Neler oluyor?"

"Kraliçem," diye hafifçe başını eğdi Cuyler, uzun süre duramayacak kadar aceleliydi. "Kapılarda bir sorun var."

Saga'nın elimi tutuşu sıkılaştı.

"Beni takip edin." Cuyler bir an için ayaklarının üzerinde kaydı. "Ve biri Lord Magus'u uyandırmalı."

Bölüm 32

Kuzgun Kraliçe

MAGUS, bir gözcü yılan varisinin odasına gittikten birkaç dakika sonra uyandı. Yine de, yıkık bir sarayın en büyük oğlunun, düzinelerce kardeşinin güvenliğini sağlamakla yükümlü birinin çok uyuduğundan şüpheliydim.

Çenesi sabitti ve Ari ile ben önden giderken o arkamızdan geliyordu. Gorm ve Bjorn kapıdaki kulelerden birinde bizi bekliyorlardı.

"Nedir bu?" Zirveye ulaştığımızda sordum.

Gorm'un kara dudakları büzüldü. Hiçbir şey söylemedi, sadece çivili çit direklerinin tepesinin ötesini işaret etti.

Boğazımın arkası yandı. Magus boğuk bir hıçkırık çıkardı ama bir yumruğunu dudaklarına bastırarak çabucak yuttu. Hiç şüphesiz, soğukkanlılığını korumak için çaresizdi. Saraydaki varislerin tarzı buydu. Manto başlarının üzerine yerleştirildiğinde zayıflık göstermezlerdi.

Ve o an Magus'un Yılan Lordu olduğu anlamına geliyordu.

En yakın yaprak dökmeyen ağacın üzerinde, açık ağzında kalın, demir bir çiviyle gövdeye çivilenmiş Hawthorne duruyordu.

Kan boğazının önünü ve çıplak göğsünü ıslatmıştı. Hawthorne'un gözleri kapalıydı, vücudu çürüklerle kaplıydı ve kafatasının arkasına saplanan çivi vücudunu ayakta dik bir pozisyonda tutuyordu.

"Lanet olsun sana Hawthorne," diye mırıldandı Ari nefes nefese arkamdan. "Bir tuzak mı düşünüyorsun Lord Gorm?"

Bir uykuda kaybolmuş, ancak kendisine ait olmayan bir toprakta bir lider olarak uyanan Ari'de zaten bir kralın sesi vardı. Onun burada, yanımda olması boğazımı saran sinirleri biraz olsun yatıştırdı.

Gorm başını salladı. "Yakınlarda hiçbir şey tespit edemedik ve Falkyn'in verdiği işarete sahip olmayan hiç kimse bu kadar yaklaşılamaz. Bu bir mesaj."

"Kimse geçemiyorsa, ceset nasıl bırakıldı?" diye sordum.

Gorm'un cevap vermesi çok uzun sürdü ve Bjorn görevi devraldı. "Huldra."

"Sofia?" İçim sıkıştı.

"Bunu neden yapsın ki?" Ari sordu.

"Benim yüzümden." Birkaç nefes için gözlerimi kapattım. "Sen uyandığında elimde tuttuğum o masal, sana söyledim, tüm olanları çözebilirdi. Bracken'ın yeniden yaşaması anlamına gelirdi. Bracken yeniden yaşayacaktı. Geçmişini değiştirme şansı vardı ve ben bunu ondan çaldım."

Şimdi onu yine Davorin'e ve onun yarattığı kaosa kaptırmıştım.

"Ama neden ona döndün?" Ari'nin gözleri öfkeyle karardı. "Onun bıraktığı yıkımı herkesten iyi biliyor. Lanet olsun, Bracken'ı öldüren oydu."

"Kayboldu," diye fısıldadım. "Sevdiklerimiz için umutsuz şeyler yaparız."

Ari kaşlarını çatı ama parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü, şüphesiz birbirimizi güvende tutmak için yaptığımız umutsuz hareketleri düşünüyordu.

"Sofia olduğundan emin misin?" Bjorn'a sordum.

Yüzbaşı homurdandı. "Muhafızlarımız tekrar kaçmadan önce ona ulaşmaya çalıştı ama yılan lordunun ağzını kazıkla doldurduğunu kendi gözleriyle gördüler."

Magus inledi.

"Ölüler hakkında konuşurken nezaket takdir edilir." Bjorn'a kısıp bir bakış attım ve kulenin kenarına doğru adım attım. Hawthorne'a günlerce işkence edilmişti. Kanıt

Davorin kimseyi umursamazdı. Hawthorne ve Yarrow'a biraz güç verilse, savaş lordunun masasında eğlenmekten memnun olacaklarından hiç şüphem yoktu.

Bundan ne çıkarmam gerekiyordu? Davorin neyi bilmemi istiyordu?

Ceset korkunç bir manzaraydı. Gözdağı vermek için olabilir, düşmanımızın bize neler yapabileceğini göstermek için. Hayır, Davorin'in gözdağı vermeye ihtiyacı yoktu. Tüm tarih onun yanındaydı. Aptal değildik, neler yapabileceğini biliyorduk.

Sofia Hawthorne'u bu şekilde suçlamış olabilir. Belki de Bracken'ı öldüren kaosa yol açtığı için Yılanlar Divanı'nı suçluyordu. Hawthorne gerçek bir yılan gibi davranmış, hepimizi manipüle etmiş, kendi eğlencesi için el altından bir oyun oynamıştı.

Bu pozisyonda, ağzı sonsuz bir çığlık halinde düşmüştü.

Nefesim kesildi. "Ari."

"Ne oldu?"

"Eryka," diye fısıldadım. Bir yılanın ağzında geçmişin anahtarı yatıyor. Yıldız kapılarının ötesinde son görev bulunur. Ona doğru döndüm, ellerimi kollarına koydum. "Bir yılanın ağzı."

"Ağızla ve seninle ilgili her şeyi severim ama beni kaybettin," dedi.

"Hayır. Bir yılanın ağzı." Hawthorne'u işaret ettim, sonra Bjorn'a seslendim. "Bak bakalım ağzında bir şey var mı?"

Bjorn cesede yaklaşımları için yarım düzine kan fae gözcüsü ayarladığında kan beynime sıçradı. Yirmi nefes, elli. Eğildiler, bıçaklarını uzattılar, keten maskeleri yüz hatlarını gizledi ve kapıların güvenliğinden çıktılar. Altmış nefes, yüz nefes. Sonunda gözcüler Hawthorne'a ulaştı. Bir an için birbirleriyle konuştular, sonra ortadaki adam uzandı ve bir parmağını yavaşça yılan lordunun ağzına soktu.

Elinde kanlı, katlanmış bir parşömenle döndüğünde midem bulandı.

Bjorn keskin bir ıslık çaldı ve onları geri çağırđı.

"Saga," dedi Ari, sesi kısık. "Her ne bulmuş olurlarsa olsunlar, kendimizi saçma sapan daha büyük bir iyilik için feda etmek gibi pervasız bir kahramanlığı kabul etmiyoruz."

Dudaklarım titredi. Bir mektup her anlama gelebilirdi ama muhtemelen Davorin'in bir oyunuydu. Kalbimi kemireceğini ve teslim olana kadar bana eziyet edeceğini bildiğı bir tehdit. Ari'nin hayatı için yapıldığı sürece fedakârlık kabul edilebilirdi. O bunu biliyordu ve ben de onun aynı şekilde hissettiğini biliyordum.

Kayıplar ne olursa olsun, birbirimize nefes aldirmek için adaları paramparça ederdik.

Tercihen, birlikte nefes alarak.

Beline sarıldım ve başımı omzuna yasladım. "Buradan sonraki hamlelerimizi birlikte yapacağız."

Başımın üstünü öptü ve yanımdaki gözcüleri selamlamaya gitti. Arkamızda Gunnar dik durmaya çalışıyordu ama kimse prene dinlenmesini söylemedi. Eryka'yı kaybetmişken, bu aptalca bir tartışma olurdu. Bunun yerine, Hagen oğlunun sırtında sabit bir el tutmakla yetindi. Calista da onu takip etti, olacıklardan korunmak istercesine ortasına sarıldı ama gözlerindeki ateş geri döndü.

Merkezdeki gözcü parşömeni bana uzatırken, hikâye anlatıcısı parşömene ters ters baktı.

Ari elini sırtımın küçük kısmına koydu ve omzumun üzerinden okudu.

"Delirmiş," diye fısıldadım.

"Hayır," dedi Ari. "O ne yaptığını çok iyi biliyor. Ben sadece nedenini bilmek istiyorum."

"Ne yazıyor?" Gunnar'ın sesi kırılmış ve endişeli geliyordu.

Bu, prene eziyet edecekti ama Gunnar'ın gerçeğı daha iyi yutabileceğı bir şekilde nasıl ifade edeceğini düşünecek zaman yoktu. Esaret altında doğmuştu, bir savaşçı, bir suçlu, bir katildi. O da hepimiz gibi bunu hazmedecekti.

"Düşmanımız bir takas talep etti. Bir sonraki dolunayda kalesinde takas yapmak için bir anlık ateşkes.

Yıldızlar Divanı," dedim sesimi çevredeki savaşıların duyabileceği şekilde yükselterek. "Prenses Eryka'yı canlı olarak geri getirmeye istekli."

Gunnar'ın gözleri kapandı. Yumruğunu sıktı. Hata yapmadı, bedelin yüksek olacağını biliyordu ve gerisi için hazırlandı.

"Karşılığında." Yutkundum. Ari beni cesaretlendirmek için başını salladı. Çenemi kaldırdığımda Calista'dan başka hiçbir yere bakmadım. "Seni istiyor."

"Aslında ondan vazgeçmeyi düşünmüyorsun." Stefan uyanık ve öfkeli bir halde uzun masanın yanında volta atıyordu.

"Ciddi değil," dedi Ari. "Öyle olduğumuzu düşünmesini sağlıyoruz." "Gerçekten iki katına çıkmayı beklemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

geçti mi?" Stefan gözlerini devirdi ve bir ot sarması yaktı. "Kurnaz ve her şeye hazırlıklı. Ona karşı bir kan davası olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Calista'ya karşı mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

Stefan uzun bir duman üfledi. "Onun gibi insanlara karşı. Kardeşin ve tüm bunlar. Onu oraya göndermeyeceğim."

"Bunun senin seçimin olduğunu bilmiyordum Stef." Calista oturduğu dar sandalyenin iki arka ayağına yaslandı ve bıçaklarından birini kalçalarının üzerinde ileri geri salladı. Tıpkı Raven Row apartmanında her zaman yaptığı gibi.

"Seni korumak için buradayım," dedi. "Ve seni o delinin kalesine göndermek seni korumaktan çok uzak bir şey. Ben gideceğim. Bu piçle yüzleşmem gerekiyor."

"Oh, gerçekten mi?" Ari dedi ki. "Nedenmiş o?"

"Buna içgüdüsel bir his diyelim." Stefan ot sarmasından uzun bir nefes daha çekti.

Calista iç çekti. "Ben de tekrar kapılmak istemiyorum." Sandalyeyi düzeltti, sonra kardeşinin yanına gitti. "Mesele de bu, değil mi? Kuzey mi? Aynı şeyin olmasını istemezsin."

Stefan, "Kuzey'e yaptığım son yolculuk ne kadar zor olsa da bir amacı vardı," dedi. "Bu o adım değil. Burada

Kendini o deliye teslim etmenden iyi bir şey çıkmaz."

"Anlaştık." Gunnar konuşan ilk kişi olarak hepimizi şok etti. Prens sandalyesinden kalkarken ortalığı bir sessizlik kapladı. "Calista'dan vazgeçmeyeceğiz. Eryka buna izin vermez. Ama onu orada da bırakmayacağız."

"Hepimiz savaştık. Hepimiz yalan söyledik, kandırıldık, entrikalar çevirdik. Bu piç nefretimizin arkasındaki alev olabilir ama bizi tanımıyor. Sevdiklerimiz zarar gördüğünde neye dönüştüğümüzü bilmiyor. Buradaki herkes sevdiği insanlar için savaşır. Savaş lordundan nefret ettiğimiz için değil." Prens karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Onun kellesini alacak kişi olma hayalleri sadece ek bir avantaj."

"İyi konuştunuz Prensım," dedi Ari. "Sanırım hepimiz Calista'yı teslim etmeyeceğimiz konusunda hemfikiriz. Ama Eryka'yı geri alma fırsatını da tepmeyeceğiz."

"Peki, adım ne?" Frey odanın arka tarafından, hâlâ gözlerindeki uykuyu silerek sordu.

"Yıldızlarda sırlar vardır," diye mırıldandı Ari.

"Bu birçok kişinin tekrarladığı bir sözdür." Parmaklarımı parmak eklemlerine sürttüm.

"Ben de duydum." Boğazını temizledi. "Adalara savaş getiriyoruz. Bu kaçınılmaz ve bunu yapmak için uygun bir zaman. Plan yapmak ve hazırlanmak için üç gecemiz var. Herkesi bir kılıçla silahlandırmayı öneriyorum."

Ari bana anlamlı anlamlı baktı.

Bu sadece bizim savaşımız değildi. Bu herkesin savaşıydı. Krallar ve kraliçeler gölgelerde saklıydı. Buraya bir sebepten dolayı çağırılmışlardı ve sebep her neyse, o geliyordu.

"Üç krallığın ilk konseyi," diye fısıldadım Ari'nin elini sıkarken.

"Dört." Calista elini kaldırdı. "Bir kere söylediysem yüz kere de söylemişimdir. Görünürde pek bir şey olmayabiliriz ama bazıları Raven Row'un ilk krallığın tarihine ev sahipliği yaptığını söyler."

Güldüğünde sııttım, büyük bir şakaymış gibi kardeşinin koluna vurdu.

"Düşünölmesi gereken ilginç bir şey," dedi Ari, Calista'yı incelerken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Bu doğru mu?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. İnsanlar Batı'da dolaşıp, en büyük kraliyet ailelerinin kıyılarda nasıl yürüdüğünden bahsediyor."

"Batı'nın kraliyet ailesini tanımıyorum."

Gülümsemesi soldu. "Elimizdeki tek şey güneşten nefret eden çılgın bir kral. Ya da ben öyle duydum. Bu yüzden tarih dedim, geçmişte olduğu gibi. Hepimiz sadece çürümüş artıkları."

Ari kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kimsenin yönetim organı hakkında pek bir şey bilmediği, hatta kimsenin onlar hakkında pek bir şey düşünmediği, ama yine de kimsenin iktidar için acele etmediği bir yerde yaşamak tuhaf mı?"

Garip bir durumdu. Batı kraliyetine dair düşünceler, rüzgâr onu söndürmeden önce çakan bir ışıık gibiydi. Ari iyi bir argüman ortaya atmıştı: Batı Krallığı'nda neden çatışmalar, gerilimler ya da diğer topraklarla yaptığımız önemli ticaretler konuşulmuyordu?

Üzerinde düşündükçe, burası sanki bazen uğraştığımız unutulmuş bir çorak araziymiş gibi geliyordu. Küçük bir kaya parçası, bira ve oyun hileleri.

Raven Row'da zaman geçirdiğim için bunu doğrulayabilirdim. Yine de, Ari resmen Calista'yı sorguya çekiyordu.

Kolunu dürttüm. "Batı'ya olan bu ani merakın sebebi nedir?"

Bembeyaz gülümsemesi parladı ama konuşmadan önce parmak eklemlerime kondurduğu öpücükte tedirgin edici bir şeyler vardı. "Sadece daha fazla abuk sabuk düşünce, tatlı tehdit." Masaya doğru baktı. "Anlaştık o zaman. Plan yapıyoruz, savaş lordunun ayaklarına kanayan bir savaş getiriyoruz?"

"Anlaştık." Masadan aşağıya doğru bir mırıltı dalgası yayıldı.

"Bu adalarda sırlar var," dedi Ari, sonra da sanki bir

sonraki kelimeleri kafamın içine sokmak istercesine bana baktı.

"Hiç şüphesiz, şimdi bize yardımcı olacak sırlar."

Bölüm 33

Altın Kral

"Dışarıda gemilerin içinde değiller, değil mi?" Gökyüzüne baktım. Karanlık ve uğursuz bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Bir fırtına yaklaşıyordu.

"Hayır." Halvar, içinde Niklas'ın iksirinden düzinelerce doz bulunan bir çantayı omzunun üzerinden fırlattı. Sonunda Davorin'in çarpık büyüüne karşı korunmuş olacaktı. "Bana Valen'in yeni bir ada yaptığı söylendi."

"Tabii ki yaptı. Biliyorsun, artık bunu yapabilirim." Boynumdaki kuzgun dövmesini okşadım. "İllüzyonlarla birleşince, korkarım kralımızdan daha etkileyiciyim."

Halvar güldü. Kari sırtarak beni göğsümün ortasına itti.

"Şafakta görüşürüz o zaman?" Halvar bir kolunu uzattı, boştaki eli karısının avucuna kilitlenmişti.

"Şafakta." Kolunu kavradım ve başımı salladım. "Elise'in böyle sırlar sakladığım için beni parçalara ayırma planları varsa beni uyarmayı unutma."

Kari dilini şaklattı. "Eğer geçen gün neredeyse karının kafasını koparacak olması bir ipucuysa, seni kimse koruyamaz."

Kari kolunu Halvar'ın beline doladı ve Niklas, Junie ve Ash ile birlikte Hodag'ın yuvasına girdiler. Bir düzine kan fae muhafızı, Valen'in yeni adasını yerleştirdiği yere rehber olarak onlarla birlikte gitti.

Omuzlarımın öne düşmesine izin vermeden önce tamamen ortadan kaybolmalarını bekledim. Kan Sarayı sessizdi, ancak pek çok kişinin uyuduğundan şüpheliydim. Kapıların ardında alçak ve güçlü bir tedirginlik titremesi vardı. Açık bir değişim başlıyordu. Savaşlar başlıyordu. Ağaçlar ve yaratıklar bile bunu biliyor gibiydi.

Dallar başım kadar büyük kalın yapraklarla gürleşmişti. Kabuklar daha koyu, gövdeler daha kalın görünüyordu. Doğal bir kalkan kapılarımızı çevrelemişti, sessiz ve güçlüydü, sanki toprak kendi yöntemiyle karşılık veriyordu.

Uyandığımdan beri kanım sürekli aşırı ısınıyordu. Daha önce de savaşmıştım ama bu farklı hissettirdi.

Davorin, Etta'daki Kral Calder gibi değildi. Niall Grym gibi sidikli biri de değildi. Bu piç, o aptalların başlangıcıydı. Onların yakıtı, onların karanlığıydı. Kaybedecek daha büyük bir ödülü vardı -her diyarı, tanrıların her armağanını, her büyüü.

Kaybedecek bir dünyası olan bir düşman, düşmanların en tehlikelisiydi.

Saga'yla konuşmalı ve Wraith'le olan yolculuğumdan hatırlayabildiklerimi ona anlatmalıydım. Ne kadar çok şey bilirse, ne kadar çok şey hatırlarsa, o kadar çok şansımız olurdu.

Ne yazık ki, mantıklı bir adam olmak için yaptığım büyük planlar, yatak odasının kapısını açtığım anda zihnimin unutulmuşluğuna karıştı. Saga kalçasını pencere pervazına dayamıştı ve tek bir mum, dolgun kıvrımlarını vurgulamaya yetecek kadar bir parıltı yayıyordu. Tahta bir fincandan bir şeyler yudumluyordu ve kadın çıplaktı.

Tamamen, güzel bir şekilde çıplak.

Kapının kilit sesini duyunca omzunun üzerinden döndü. Alaycı bir gülümseme yanaklarını kaldırdı. "İyi ki kocam bir karısı olduğunu hatırladı ve konuşmayı kesti."

"Kocanız şu anda adını hatırlamıyor." Botlarımı tekmeledim. "Söyle bana neden

O mükemmel göğüsleri herkesin görmesi için cama mı bastırıyorsun? Onlar bana ait, yoksa hatırlatmam mı gerekiyor?"

Saga, hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi içkisini yudumlayarak pencereye dönme cüretini gösterdi. "Kimse uyanmadı."

"Doğru. Gözcü unvanına sahip sayısız kan fae muhafızı dışında. Bunun nedenini merak ediyorum? Bir şeyleri izlemek üzere eğitildikleri için olamaz."

Saga kıs kıs güldü ve bardağı pencere kenarına koydu. "Sanırım bununla ilgili bir sorunuz varsa, buraya gelip bu konuda bir şeyler yapmanız gerekecek."

Lanet olsun.

Üç uzun adım attıktan sonra onu etrafımda döndürdüm, göğüs göğüse, çıplak sırtını soğuk, fokurdayan cama bastırdım. "Ne dilediğine dikkat et, benim baştan çıkarıcı tehdidim."

Saga'nın ben onu öpmeden önce kısa bir nefes alma zamanı vardı. Avuçlarımla başının iki yanını tutarak ağzını mükemmel bir açıyla eğdim. Onun her şeyini tadabilirdim ve bunu denedim. Sanki dilimin her uzanışında onun teninde erimek istiyordum.

Ellerim belini kavradı, kaburgalarındaki çukurlardan yukarıya, tüm bu tartışmayı başlatan güzel şeytanlara doğru kaydım ama Saga bileklerimden tutarak beni durdurdu.

"Artık çok ileri gittin," dedim kısık bir sesle.

Kıkırdadı ve sırtım pencereye dönük olana kadar etrafımızda dans etti. "Daha ileri gitmeyi planlıyorum," dedi dudaklarıma karşı. "Ama bu oyunu ben kurdum, bu yüzden benim kurallarına göre oynayacaksın."

Saga kemerimi çözdü. Pantolonumun bağcıklarına parmaklarının en ufak dokunuşunda kan başımı terk etti ve yeni bir bölgeye sığındı. Elden bir şey gelmezdi. Bu kadın her dokunuşunda bedenime, ilk kez bir kadının tenini gören deneyimsiz bir fae çocuğu gibi davranıyordu.

Saga pantolonumla ilgilendikten sonra dişlerini alt dudağına geçirerek sinirli bir şekilde ısırıldı.

"Kıçımı camın önüne, herkesin görebileceği bir yere koymuşsun ama yine de yorganın altına saklanmaya hazır görünüyorsun," dedim.

"Cesur değilim, ama ..." Parmak uçlarını kalça kemiklerimin kıvrımlarında gezdirdi, ta ki boyumun üst kısmını okşayana kadar. "Olmak istiyorum. Yaşadıklarımızdan sonra her zaman cesur olmak istiyorum. Pişmanlık riskini almak istemiyorum."

Bu, Öteki Dünya beni eve çağırana kadar oynayabileceğim bir oyundu.

"Saga," dedim dudağımı bükerek. "Her boş anımızı birbirimizi yatağa atmak için kullanmamızı mı öneriyorsun? Eğer öyleyse, daha fazla katılamazdım."

Saga dizlerinin üzerine çöktüğünde başka şaka ya da söz kalmamıştı. Kanım aşırı ısındı, alnımda terler birikti ve o henüz hiçbir şey yapmamıştı. Sadece sırtarak bana baktı.

Boğazımdaki kalınlığı yuttum ve çenesini kavradım. "Seni böyle görmek, umarım biliyordur, beni yok edecek güce sahip."

"Bana neyi sevdiğini söyle," diye fısıldadı ve uzunluğumun shaftını kavradı.

Boğazımdan derin bir inilti döküldü. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Senden gelen her şey. Sevdiğim şey bu. Her şeyini. Lanet olsun. Şey."

Saga'nın dili dışarı çıktı ve yumuşak, dolgun dudaklarıyla beni sarmadan önce ucumu okşadı. Isı yüzümde parladı. Nefes almayı unuttuğumdan emindim ve dilini ileri geri kaydırırken kanayan hislerimi korumak için savaştım.

Bedenim sertleşti ve bastırılmış zevkten titredi. Saga ellerini bacaklarımda aşağı yukarı gezdirerek gerginliğimi yatıştırdı ve beni ağzının tatlı hissine çekti. Başımın geriye düşmesine izin verdim. Saga dudaklarını takip ederek ellerini uzunluğumda gezdirdi.

"Tanrılar, Saga." Tekrar konuşmak için hava bulana kadar çenem birkaç nefes sıkıştı. "Aynen böyle."

Övgüler karşısında gururlandı ve her kanamada beni bu yeni güvenle, bu yeni hevesle sahiplenmesi anlamına gelseydi aynı şeyi binlerce kez söyledim. Beni mükemmel bir ritimle esir aldı ve kafatasımı zevkten kaynaklanan bir sisin doldurmasına neden oldu.

Serbest bırakılma ateşi yaklaştığında bir elimi pencereye dayadım. Hareket, Saga'nın gözlerini benimkilere çekti, sanki yanlış bir şey yapmış olabileceğini düşünüyordu. Tüm içgüdülerime rağmen saçlarını çekiştirdim ve ağzını uzaklaştırdım. Onu tekrar ayağa kaldırdığımda Saga dudaklarını büktü. Onu sertçe öptüm ve aynı güçle geri çektim. "Savaşlar kazanıldığında, o mükemmel boğazında beni tatmana izin vereceğim. O zamana kadar, bu beden benimkine karışmadan seni doldurmak için hiçbir anın geçmesine izin vermeyeceğim."

Başımı eğdim ve boynunu öptüm, sesimi alçaltarak "Yatağa git." dedim fısıltıyla.

Teninde küçük şişlikler oluştu. Saga'nın gözleri geniş ve ihtiyaçtan kararmıştı. Ürperdi ve dört erkeğe yetecek genişlikteki pelüş şiltenin üzerinde geriye doğru kaydı. Şafak sökene kadar her türlü kıvrımla tüm alanı ele geçirmeyi planlıyordum.

Öldüğümüzde uyuyabilirdik.

Sadece birkaç hafta önce birlikte yemin ettiğim kadının aksine, bu Saga omuzları ahşap yatak başlığına çarpana kadar kürklerin üzerinden geri geri gitti. Bakışlarımı tuttu, sonra acımasızca dizlerinin ayrılmasına izin verdi, boyum seğirene kadar bana işkence etti ve ona ulaşabileceğimden bile emin değildim.

Üstümü çıkardım ve vücudunun üzerinde yükseldim.

Beni kendine çekişinde vahşi, neredeyse ilkel bir şey vardı. Bu, geçmişteki tüm buluşmalardan daha anlamlıydı. Saga'nın bana güvendiği anlamına geliyordu. Onu asla incitmeyeceğime, kaçamayacağı bir yerde onu tuzağa düşürecek bir şey yapmayacağıma güveniyordu.

Saga belime uzandı ve tırnaklarını kığımın etli kaslarına geçirip beni kendine doğru çekti

Uzunluğumun tepesi dikişinin açıklığının hemen ötesine geçene kadar kalçalarım.

"Seninim, tatlı tehdit," diye boğazını sıktım. "Benden ne istiyorsan al."

Saga, ben içine girene kadar beni kendine doğru çekerek kalçalarını kaldırdı ve büktü. Birlikte inledik. Gözleri dalgalandı. Benimkileri açık kalmaya zorladım, güzelliği, zevki, ağzının köşesindeki küçük gülümseme beni büyüledi.

Kahretsin, bir an bile kaçırmak istemedim.

Hızının yumuşak ritmine uydum. Nazik bir yapı, sert ve hızlı bir çarpışma kadar sarhoş ediciydi. Parmaklarım bir göğsünün tepesini sıktı. Diğerini yaladım. Saga topuklarını kalçalarımaya dolayarak beni yerimde kilitledi. İki kısa soluktan sonra başını kaldırdı ve nemli alnını benimkine dayadı.

"Ari, ben-" Yutkundum, kalçalarımızın her yavaş dönüşünde ter tenimizi kayganlaştırırken hala yumuşak bir şekilde inliyordu. "Ben de seninim."

Öne eğildim ve onu öptüm; hızımız arttı. Derin, uzun itişler nabzımı kafamın içinde ateş gibi yaktı. Aynı anda hem kontrolden çıkmış hem de kontrolün bende olduğunu hissettiren çıldırtıcı bir dönüş. Çılgınca, daha fazlasına ihtiyaç duyarak geri çekildim ve dizlerimin üzerine oturdum.

Saga itiraz edemedi kollarımı dizlerinin altından geçirdim ve kalçalarını yeni bir açıyla buluşacak kadar kaldırdım. Saga haykırdı, kolları başının üzerine uçtu ve hareket tüm formunu zıplattığında avuç içleri yatak başlığına dayandı.

Bu açıdan, altın mum ışığında onun vücudunun yumuşak hatlarını, güzel kıvrımlarını görebiliyordum. Bu anda büyüleyici bir şey vardı, daha önce hiç hissetmediğim bir şey, kısır bir tür aşk.

Boğazıma bir darbe yemiş gibi hissettim, Valen'in Elise'le her zaman bahsettiği ruhun derinliklerindeki aşk buydu.

Düğümü yuttum ve doruğa ulaşırken Saga'nın her nefes alışını, her inleyişini, kaşlarının her çatılışını inceledim. Saga her gün doğumunda uyandığı sürece dünyaların, tanrıların, krallıkların yanışını izleyeceğimi bilmek sarhoş edici bir duyguydu.

Onu daha önce de hayatım pahasına koruyacağımı biliyordum ama uyku ve zehirli kanla ayrılmakla karşı karşıya kaldığımda, bu kadın için ne kadar çok şey feda edebileceğimi şimdi anladım.

Saga, vücudu salıverilmesinin şiddetiyle kıvranırken inledi. Bir kalp atışı sonra ben de onu takip ettim, evcilleşmemiş bir zevkle hareketsiz kaldım. Bacaklarını belime doladım, başımı geriye attım, son salıverme darbeleri aramızda zonkluyordu.

Saga'nın göğsü ağır nefeslerle yükseldi. Boğazı açık, gözleri kapalı, kıkırdadı. "Seni dilimle mahvetmek için pek çok planım vardı ama bu çok daha iyi bir plandı."

"O dilini kullanmak için sonsuzluğumuz var." Göğüs kemiğinin üzerine bir öpücük kondurdum. "Bilmen gerekir, sana şiddetle aşık olduğumu fark ettim."

"Bunu daha yeni mi fark ettiniz?"

Sırıttım. "Senin adına büyük bir şiddete neden olacağımı ve zerre kadar suçluluk duymayacağımı düşünüyorum." Tereddüt ettim. "Sana bir keresinde beni de çözdüğünü söylemiştim ve çözdün de. Hiç kimseye karşı böyle hissetmedim, hissetmeyeceğim de. Ne olursa olsun, bunu bil."

Saga beni üzerine çekti ve öptü.

Davorin bunu benden, bizden almak istedi. Deneyebilirdi.

Kaybedecekti.

"KAFANDA HANGİ DÜŞÜNCELER DÖNÜYOR?" Saga parmak ucuyla burnumun köprüsünde gezindi.

Şafak çok uzakta değildi. Ayrılmak zorunda kalana kadar bedenlerimizi sarmaş dolaş tutacağıma dair ettiğim sessiz yemini yerine getirmiştım.

Akşama kadar hareket edemeyecektim ama her şeye değdi.

Bir omzumun üzerine yuvarlandım ve bakışlarını tuttum. "Sana uyurken gördüğüm bazı şeyleri anlatmalıyım."

Saga'nın gülümsemesi soldu. Bir omzuna yaslandı ve başını salladı. "Anlat bana."

Nereden başlasam ki? Karınıza, ayrı geçirdiğiniz zamanın ölü kardeşinin gölgesinde geçtiğini nasıl söylediniz? Onun acısına ve işkencesine tanık olduğum, kökenimin gerçeğini öğrendiğim anılardan nasıl bahsettim?

Kardeşinin tahtının uzun zamandır unuttuğu bir varisi olduğunu ona nasıl söyledim? Bir Wraith'in dediğine göre varoluştan silinmişti. Sadece kardeşinin ve karısının yasını tutmakla kalmayacak, hatırlayamadığı bir çocuğun yasını da tutacaktı.

"Ari." Saga yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Daha önce birbirimize pek çok zor şey anlattık. Anlat bana."

Bunu nasıl yaptım? Neredeyse bir nefeste.

Başından sonuna kadar Wraith'le aramızda geçenleri ağzımdan kaçırdım. Ode Hanesi'nin sarayına nasıl getirildiğimi. Davorin'in yükselişine ve düşüşüne seyirci kaldığım zamanları. Kardeşinin sarayında kader büyüsünün nasıl bolca bulunduğunu ve eski eşinin eylemlerinin bir krallığı bildiğimizden daha derin bir şekilde nasıl parçaladığını anlattım.

Ona ailemin rolünü anlattığımda Saga doğruldu ve dizlerini göğsüne çekti. "Onları gördün mü? Kardeşimle birlikte mi?"

"Seni görmüşler," dedim. "Hatırlıyor musun?"

Bir parçam neredeyse bunun uzun bir rüya olabileceğine inanıyordu. Zihnimin burada olanları açıklamak için uydurduğu bir efsane.

Ta ki Saga keskin bir nefes çekene kadar. "Ben bulunduktan sonra, değil mi?"

"Evet."

"Ari." Saga'nın gözleri büyüdü. "I . . . Riot ile demircimizin buluşmasını yarıda kestiğime dair hayal meyal bir anım var. Tanrılar, o senin büyükbaban mıydı? Bahsettiğin çocuk. . . Onu zihnimde göremiyorum ama sen Riot'un bir öğrencisinden bahsettiğinde, bu bana yanlış gelmiyor. Neden onu hatırlayamıyorum?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. O benim kafamdaki rehberdi. Bir hayalet, belki de Öteki Dünya'dan bir hayalet? Emin değilim ama bana kanımın ve kaderimin nasıl hep burada yaşadığını gösterdi. Seninle birlikte."

Saga şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Halkınız... anneniz ve babanız buradaydı. Baban-" Dönüp bana doğru baktı. "O sadece bir haritacı değildi. Tüm dünyamızı şekillendirdi. Gerçekten hiç bilmiyorlar mıydı?"

"Kanımızın Etta'dan başka bir yerden geldiğinden hiç bahsedilmedi." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Hatırlamazlardı. Lanet hepimizi böldü. Bize yeni geçmişler verdi. Wraith'e göre hayatları sildi. Bu da beni sana söylemekten korktuğum kısma götürüyor."

Sözlerimi dikkatle seçtim. Saga şiddetle severdi ve bir zamanlar kardeşinin çocuğunu sevdiğinden hiç şüphem yoktu.

Sözlerimi bitirdiğimde başını salladı, eskisinden daha solgundu. "Hayır. Hayır, ben ... .. Ari, Riot ve Anneli'nin bir varisi olsaydı hatırlardım. Kan bağı bizimle, benimle sona erdi. Gorm'un ev çizelgesinde bile varis yoktu."

Yatak başlığına yaslanarak doğruldum ve elini tuttum. "Gördüğüm kadarıyla Riot'un laneti seni Davorin'den korumak içindi ama sanırım aynı zamanda onun soyunu da korumak içindi."

Saga'nın başı omzuma düştü. "Varisinin hayatta olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şüpheli. Wraith lanetin Ode Hanesi'ni varoluştan sildiğini söyledi. Riot böyle olmasını mı istedi, yoksa lanet korkunç bir şekilde geri mi tepti bilmiyorum, ama bence bu

Davorin neden Riot'ın yerini alabileceğine inanıyor? Tartışmasız bir güç. En yakın güç Calista'da bulunuyor. Davorin'in geçmişte Seidr'ı tehdit ettiğini gördüm. Tüm kader işçilerini yok edeceğine söz vermişti. Görünüşe göre bu sözünü tutmaya kararlı."

"O kader kralı olmak istiyor," diye fısıldadı Saga. "Bu yüzden diğer güçleri çalmak için çarpık büyüsünü geliştirdi. Hepsini istiyor."

Saga'nın ağzı açık kaldı. "Son parçası olarak Seidr'i istiyor." "Eğer fae büyüsüyle güçlendiyse, bir Hikaye anlatıcısı, kardeşiniz olmanın yolunu buldu."

Saga gözlerini kapattı. "Hâlâ bilmediğimi hissettiğim o kadar çok şey var ki. Sanki sen konuşurken oradaymış gibi ama ben göremiyorum. Bugün Gölge Kraliçe'ye gidiyoruz. Sence senin gördüğünü ben de görebilir miyim?"

"Herkesin benim gördüğümü görmesinin akıllıca olacağını düşünüyorum.

Bu sadece bizim savaşımız değil. Artık değil."

Kapı sert bir şekilde vuruldu. "Ari, Saga." Cuyler seslendi. Bunu bir küfür ve kafasına inen tokat gibi bir ses izledi. "Tanrılar, baba."

Gorm'un derin tıslaması oğlu için bir azap olmalı.

"Üzgünüm," dedi Cuyler, "ama bir kral ve kraliçe için oldukça gayriresmiler."

Saga ve ben bakiştık ve gülüştük.

Cuyler boğazını temizledi. "Size yabancı kraliyet mensuplarına gitmeye hazır olduğumuzu söylemeye geldim."

İsteksizce yataktan kaydım ve Saga'ya elimi uzattım. "Hazır mısın, tatlı tehdit?"

"Hayır."

Sırıttım. "Ben de öyle."

Bölüm 34

Kuzgun Kraliçe

ARI, adalardan ayrıldığından beri onuncu kez küçük yelkenlinin donanımını ayarladı.

Kıkırdadım ve bileğini tuttum. "Sanırsın ki senin kafanı kesmeye gidiyoruz."

"Olmadığımızdan o kadar emin olma."

Uzakta, meşalelerin zayıf parıltısı denizin ortasında duruyor gibiydi. Soğuk gecenin sisleri henüz dağılmamış, şafağı da karanlığı kovacak kadar aydınlatmamıştı. Yine de, daha önce orada olmayan kayalık bir adanın şeklini seçmeye yetecek kadar ışık vardı. Valen, ana kıyı şeridinden on boy ötede, Kryv'in ve Kuzey'e katılan savaşçıların kamp kurduğu kayalık bir araziye şekillendirmişti.

Kaya, toprak ve kilden oluşan pürüzlü duvarlar, adayı derme çatma ama zorlu kapılarla çevreliyordu.

Küçük adanın kuzey tarafında birkaç gemi yanaşmıştı ve kaya duvarlarındaki meşalelerin gölgeleri arasından karanlık denizi izleyen en az altı muhafız görebiliyordum. Küçük teknede Gorm ve Cuyler, Calista ve Stefan, Hagen ve Gunnar, sonra da Stieg, Bo ve Rune vardı.

Bo çok az konuştu ama ona katılıp katılmama seçeneği sunulmadı. Davorin'in kalesini biliyordu.

Eryka'ya dönüş yolumuzu planlarken Bo, Davorin'in duvarlarının arkasındaki gözümüz olacaktı.

Calista, Hagen ve Bo ile kürek çekerken Stieg ile sohbet etti. Hikâye anlatıcısı, Davorin'in onun seidrini emmek istediği teorisini duyunca şaşırmamıştı. Sadece omuz silkmiş ve "Çoğu insan öyle yapar," demişti.

Stefan ve Cuyler erzak ve silahları kontrol ederken, Gorm, Rune ve Gunnar yanlarda nöbet tutuyor, Ari ve beni pruvada yalnız bırakıyorlardı.

"Ari, sakın ol." Gözlerini kapatana kadar ensesini okşadım. "Onlar senin halkın ve bende hâlâ kraliçenin kılıcının izi var. Boynum için endişelenmesi gereken kişi benim."

"Gerek yok Kraliçem," diye seslendi Gorm bana. "Bir elin size zarar vermesine izin vermeyeceğiz."

"Güzel. Ari için de mi?"

Gorm kalın bir kaşını kaldırdı. "Savaşçıların hem kralı hem de kraliçeyi koruması adettendir Leydim."

"İşte oldu." Ari'nin göğsünü okşadım. "Bunu duydun mu? Gorm seni koruyacak."

Ari gözlerini devirdi ve beni kendine çekerek başımı çenesinin altına sıkıştırdı. "Tüm bunların üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum, Saga."

Kelimeler Ari için bir zayıflık değildi, ama ağzından çıkan en sevdiğim kelimeler hızla bu türden olmaya başlamıştı. Kaba savunmaların düştüğü ve bana başka kimseyle paylaşmadığı türden içsel korkularının parçalarını gösterdiği yer.

Beline sarıldım, yanağımı sabit kalp atışlarına dayadım. "O zaman yolu bulmana yardım edeyim. Seni en çok ne rahatsız ediyor?"

Uzun bir nefes aldığı anda Ari'nin kaburgaları tuttuğum yerde genişledi. "Bu toprakların ihtiyacı olan kraliçenin sen olduğuna inancım tam ama bana gelince, ben hiçbir zaman hiçbir yerde lider olmayı hedeflemedim. Ruskig'de bile."

"Bu göreve talip olmadın ama yine de yükseldin. Valen Ferus'un seni elçi olarak seçmesinin bir sebebi var. Sen

tüm diyarlardaki insanların güvendiği ve hayranlık duyduğu bir adamsınız."

"Egomu çok iyi okşuyorsun." Alnımdan öptü. "Krallığıma, kralıma ve kraliçeme her zaman sadık kaldım ama artık burayı ben yöneteceğim."

Kalbim hızlandı. Bir keresinde ikimiz de elçinin uzun evinde, hatta Kuzey'in tepelerinde sakın bir yaşam bulabileceğimiz bir günün hayalini kurduğumuzdan bahsetmiştik. Güvende, yalnız, özgür. Ari benimle yemin ederek tacın içine atıldı. Ona hiç söylemediğim, yemin etmeden önce ona seçim şansı vermediğim için duyduğum pişmanlık içimi kemirdi.

Doğru, tahta geçmeyi hiç beklemiyordum. Bracken'ın liderlik etmesini, yönetmesini istemiştım. Bir savaşçı, yabancı bir devlet adamının yeni eşi olmak istedim. Barış istedim.

"Neden böyle ani bir sertlik? Aklından ne gibi kötü düşünceler geçiyor?" Ari kollarımdan kurtuldu ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sesimin melodik tınısından sersemlemediysen, itirafımın seni neden böyle bir sessizliğe sürüklediğini söyle bana."

"Yemin töreninden önce kan bağımlı açıklamamakla haksızlık ettim."

Ari'nin alnında bir kırısklık belirdi. "Haksızlık mı? Neden?"

"Az önce belirttiğiniz sebepten ötürü - hiçbir zaman bir taç istemediniz."

"Hatırladığım kadarıyla sen de yapmadın."

"Evet, ama şimdi sevdiğiniz insanlardan uzak tutuluyorsunuz ve-" "Dur." Ari'nin gözleri kızgınlıkla karardı. "Bu bir

alışkanlığın ve artık buna bir son vermelisin. Artık kendini hayatımdaki diğer insanlardan aşağı görmek yok, Saga. Senin yanında oturmak için lanet bir imparatorluğu bile yönetebilirim. Sana söylediklerimi unutma, seni kalbimde tuttuğum yeri hiç kimse alamadı.

"Huzursuzum çünkü krallığıma her zaman sadık kaldım, ancak bu sadakatin ciddi şekilde bölündüğünü hissediyorum. Hayatımda ilk defa kalbim ve kanım Etta'da

değil. Onlar burada, seninle birlikte. Bunun için kendimi hain gibi hissediyorum.

artık kralımın yanında durmanın neye benzediğini bilmiyorum."

Tanrılar adına, bu adamı sevdim. Asla kendi gücünü düşünmez, her zaman etrafındakileri düşünürdü.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve dudaklarını gagaladım. "Aynı görünüyor. Bir dostun yanında duruyorsun. O senin kralındı, şimdi bir kral arkadaşın, ama her zaman arkadaşın. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Yeni bebeği sana ve Gunnar'a göstermek için adalara gelme bahaneleri tam olarak bir bahaneydi. Seni bulmaya geldiler ve bunu biliyorsun. Ari, Elise sana zarar verdiğime inandığı için neredeyse beni öldürüyordu."

"Mülteci kampında kral olmak kolaydı," diye itiraf etti. "Hepimiz savaşçıydık; sadece onlara ne zaman saldıracaklarını söyleyecek birine ihtiyaçları vardı. Ben gerçek bir stratejist değilim, kesinlikle bir politikacı da değilim."

"Merak etme," dedim ona, bir elim yanağında. "Gorm sana tam olarak nasıl yanlış yaptığını ve nasıl düzeltmen gerektiğini anlatmak için orada olacak."

Sonunda Ari güldü ve beni bedenine sardı. "Ah, Lord Gorm olmadan ben ne yapardım?"

"Kan mahkemesine giremezsin," diye bağırdı Gorm. "Çünkü seni içeri alan bendim."

Ari, tekne Ettan bayraklı iki uzun geminin arasındaki kayalık kıyı şeridine doğru manevra yapana kadar gülümsemesini sabit tuttu. Ellerini silkeledi, dudaklarını yaladı, sonra okyanusa yuvarlanmasını engelleyecek son şeymiş gibi avucuma yapıştı.

Biz önden gittik, diğerleri arkamızdan yaklaştı ve sivri kayalıklara doğru ilerledik. Tepedeki iki muhafız durakladı ve uçuşumun kenarından baktı.

"Ari?" Bir adam seslendi. "Sen misin?"

Ari, "Mattis, beni tanımadığın için biraz alındım," dedi. "Sadece birkaç ay oldu."

"Farklı görünüyorsun. Birinin yüzünün her tarafını çizdiğini biliyor muydun?" Mattis kıkırdadı ve bir dirseğinin üzerinde uçuşumun kenarına yaslandı.

"Yaptım," dedi. "Ve bu sadece benim büyüleyici özelliklerimi arttırıyor. Bizi içeri alacak mısın, yoksa burada oturup biraz daha sohbet edelim mi?"

Mattis, "Henüz bunu yapamam," dedi. "Söylediğiniz kişi olduğunuzu kanıtlamanız gerekiyor. Dışarıda taklitçiler varken, herkesin aklandığından emin olmalıyız."

Ari, "Kişisel sorular sor, Mattis," diye talimat verdi. "Senin hakkında sadece benim bilebileceğim şeyler."

Mattis çenesini ovuşturdu. "Pekâlâ. Ruskig'e ilk getirildiğimde ve sen Kan Hayaleti'ni tutsak aldığında, bana onun öfke bağlarının anahtarını vermiştin. Bunu yaptığında bana ne söylemiştin?"

Ari bir an durakladı, sonra bağırdı. "Kolayca erişebileceğiniz bir yerde saklayın. İçimden bir ses onun ayaklanmamızda muhteşem bir rol oynayacağını söylüyor."

Mattis başını öne eğdi. "Siv hakkında bana ne söyledin?"

Ari alnını buruşturarak yüzünü buruşturdu. "Sana gerçeği söyledim, onu casusluktan çok suikastçı olmaya ikna eden bendim. Kaderin kredisini çaldım ve belki de Lysander Hanesi'ne Elise'den daha fazlası için gittiğinde ısrar ettim, senin için de. O zamanlar oldukça huysuzdun; surat asmanı bir şekilde durdurmak zorundaydım. İstersen devam et, kusursuz bir şekilde haklı çıktığım her anın tadını çıkarmaktan zevk alıyorum."

Stieg kıkırdadı ve Mattis homurdanıp elini salladığında biraz daha rahat nefes aldım.

Bir gümbürtü taş duvarları titretti ve duvarlar ortadan ikiye ayrılarak bizi içine alacak kadar büyük bir açıklık oluşturdu. Ari elini uzattı ve ben parmaklarımızı birleştirene kadar bekledi. Sıktı. Ben de ona karşılık verdim, her zaman onun yanındaydım.

Birkaç Gece Halkı savaşçısı tarafından karşılandık ve ben iki Kryv daha tanıdım - biri kayalardan yapılmış gibi yapılmıştı, diğeri ise ışıltılı kedi gözlerine sahip bir kadındı. Beni inceledi, sonra sıraya doğru ilerlerken göz kırptı.

Savaşçılar ayrılıp da Elise Ferus'un parlak gözleriyle karşılaştığında Ari keskin bir nefes aldı. Kraliçe bir tunik ve pantolon giymişti ama saçları taze üvez meyvelerinden yapılmış bir tacın etrafına örülmüştü.

İşkence dolu dakikalar boyunca sadece birbirlerine baktılar.

Sonunda Ari sırttı. Elini kalbine bastırarak hafifçe eğildi. "Kraliçem. Bana kılıcınızın altında mı yoksa yüzünüzdeki sevinç gözyaşlarını silerken mi olmam gerektiğine karar veremiyormuş gibi bakıyorsunuz ama-"

Elise ona doğru hamle yaptığında Ari'nin sözleri boğuldu. Kollarını boynuna dolamış, yüzünü omzuna saklamıştı.

Elini bıraktım ve geri çekildim. Bir an için ellerini nereye koyacağından emin değil gibiydi ama bir sonraki nefeste onu kollarının arasına aldı.

"Sebepe olduğun endişe yüzünden senden nefret ediyorum," dedi Elise. "Yalan. Ciddiyetle küçümsenmeyecek kadar harikayım. Ben bile düşmanları beni sevmeye ikna etti." Ari Elise'in sırtını sıvazladı. "Aklıma gelmişken, korkarım benim için bu bitmek bilmeyen özlemine bir son vermelisin Elise; ben artık yeminli bir adamım."

Kraliçe ıslak bir kahkaha attı. Başını kaldırdı ve Ari'nin omzunun üzerinden benim bakışlarımla buluştu. "Evet. Ben de öyle duydum."

Ayrıldılar. Elise gözlerini sildi ve Ari yanıma geldi. Bana yumuşak bir gülümseme verdi ve elime uzandı ama ben önümüzü işaret ettim.

Beş adım geride, Valen kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesini dikmiş, gece karası gözleri bazılarının öfke olarak görebileceği bir şekilde parlıyordu. İkinci bir bakışta, bu daha çok bir kralın saklamak için savaştığı türden bir duyguyu andıran bir parıltıydı.

"Biliyorsun," dedi Ari, ses tonunda biraz tereddüt vardı. İleri doğru uzun bir adım attı. "Kral olarak senin görevin, elçinden birkaç mesaj almadığında savaşçıları ve kılıçlarını kaldırıp koşturmak değil. Bilmem gerekir, ben de bir zamanlar kraldım-"

Gorm yüksek sesle boğazını temizledi.

"Doğru." Ari'nin ağzı bir sırtışı dönüşü. "Görünüşe göre yine kral oldum."

Valen'in yüzü taş gibiydi ama dudağındaki en ufak bir kıpırdanma kavgayı eğlenceye dönüştürdüğünü gösteriyordu.

Ari bir adım daha attı. "Krallıkta huzursuzluk yarattığım için elbette özür dilerim. Şaşırdığımdan değil elbette. Büyük bir kayıp olurdum ama buraya gelerek hayatlarınızı riske atmanız gereksizdi."

"Bitirdin mi?" Valen, sesinde bir kalınlık hissederek sordu.

Ari'nin dudakları gerildi. Valen neredeyse göğsünü göğsüne değdirdiğinde boğazı düğümlendi. "Neredeyse. Bu çetin sınavda öğrendiğim bir şey varsa o da düşüncelerimi - önemli olanları- çok sessiz tuttuğumdur. Şok edici, biliyorum ama öyle. Biri beni tekrar öldürmeye kalkışmadan önce, her zaman kralım olacağını bilmeni istiyorum. Her zaman dostum olacaksın."

"Seni piç kurusu." Valen bir kolunu Ari'nin boynuna doladı ve tıpkı karısının yaptığı gibi onu kucakladı. Kral bir yumrukla Ari'nin sırtına vurdu. Ari de aynısını ona yaptı.

Neredeyse kucaklaştıkları kadar hızlı bir şekilde geri çekildiler, boğazlarını temizlediler ve utangaç bir şekilde birbirlerinden ayrıldılar.

"Konuşacak çok şeyimiz var," dedi Valen. "Gel ve biz-"

"Önce ben görmek istiyorum." Kase Eriksson, bir bacağı kenardan sarkan bir çıkıntıya oturmuş, duvara yaslanmıştı. Bir koluyla karısı Malin'i göğsünde tutarken, diğer eliyle de şişen göbeğinin üzerinde dinleniyordu.

Malin dikkatini benden ayırmadı. Gözlerindeki altın ve yeşil parıltı kocasınıninkilerle aynıydı. Yemin ettiklerinde bir şeylerin değiştiği söylenmişti. Ari'yle paylaştığımız tüyün bizi birbirimize bağlaması gibi, Alvers da bir şekilde başkalarının kuramadığı bir bağ kurabiliyordu.

"Neyi gördün?" Valen sordu.

"Kuzgun." Kase beni işaret etti. "Onun Ari'nin kuzgunu olduğunu söylüyorlar, inanmadan önce görmek istiyorum."

Ari kaşlarını çatı. "Sözümüz yeterli değil mi, asık suratlı dostum?"

Bu arada seni gördüğüme sevindim. Merak etme, ben iyiyim."

Kase sırtıttı. "Anlıyorum. Bu yüzden sana baskı yapmama gerek yoktu. Sözüünüzde sorun yok ama biz hırsızız. Doğal olarak güvensizliğe yatkınız ve inanmadan önce bir şeyleri görmek isteriz."

"Saga'nın burada kimseye kanıtlayacak bir şeyi yok," diye ısrar etti Ari. "O-"

"Sorun yok, Ari." Koluna dokundum. "Karşılaşacağımız şeyle ilgili olarak birbirimize güvenmemiz gerekiyor."

Gözlerimi Nightrender'a çevirdim. Pek tehditkâr görünmüyordu ve sadece ürkütücü gölgeleriyle gözlerini karartmıştı.

Ari hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Gorm, pelerinini kullanabilir miyiz?" Bana doğru eğildi. "Bu enfes vücudu çıplak görme ayrıcalığı sadece bana ait."

"Sakin olun Büyükelçi," dedim ona. "İyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorum."

"Dün gece çok güzel bir izlenim bıraktınız."

Ari'nin tadı, pürüzsüz teni, dilimin üzerinde yuvarlanan düşünceleri kalçalarımın arasına bir sıcaklık çekerken yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemek için ona döndüm.

Ari bir pelerin tutarken, Gorm gözcülere ve Cuyler'a etrafımda bir çember oluşturmalarını emretti. Cazibe kanımı ısıttı. Yabancı asillerin meraklı bakışlarını üzerime çektim. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorlardı. Belki Halvar ya da Niklas'ın rapor ettiklerinden birazcık ama eğer bana güven duymaları gerekiyorsa, bunu kanıtlamanın tam sırasıydı.

"Gerek yok." Muhafızlara bir elimi kaldırdım. Ben elini tutana kadar Ari kaşlarını çattı. "Buranın daha fazla ağaca ihtiyacı var zaten." Gözlerinde bir anlayış parıltısı belirdi.

"Bu benim için yeni bir şey, tatlı tehdit. Buraya liderlik etmen gerekecek. Bana nasıl tamamlandı."

"Herhangi bir büyü gibi hissedersiniz, ama onunla konuşmanız da gerekir. Arzuladığınız şeyin ne olduğunu açıklayın, toprağa zarar vermek istemediğinizi kanıtlayın ve o da sizinle bağ kurmaya başlasın. Bağlantı neredeyse anlık hale gelir, sanki adalar ne istediğinizi biliyormuş gibi.

sizden önce soracaktır. Tanışmak sadece zaman ve pratik gerektirir."

Ari elimi tutuşunu sıkılaştırdı. Göğsümde yavaş, sabit bir uğultu yükseldi. Adaların sesine alışmasını istiyordum. Tek istediğim topraktaki büyüünün ona kulak vermesiydi. Ona güvenmesiydi.

"Bak," diye fısıldadı Elise.

Çatlaklar toprakta şimşek çizgileri gibi yarıldı. Dar yarıklardan kalın, siyah yaprakları haşlanmış deri parlaklığında sarmaşıklar filizlendi. Ari'nin gözleri kapandı. Bir adım daha yaklaştı. Kayalık adadan daha fazla yaprak uzandı, uzandı ve büküldü, ta ki kubbe şeklinde bir çardak ve küçük bir açıklığın önünde sarkan beyaz çiçekli sarmaşıklara kadar.

Ari'nin yan tarafını çimdikledim.

Gözlerini açtı ve sırttı. "Bunu ben mi yaptım?"

"Sen yaptın." Sırttım. "Böyle ıssız küçük bir ada için oldukça güzel."

"Bu bir illüzyon mu?" Elise sordu. "Ne demek istiyorsun, bunu ben mi yaptım?"

"Ben bu adalarla konuşuyorum," diye açıkladım. "Ari de öyle. Gördüğünüz kuzgun işareti tüm bu savaşın sebebi; düşmanımızın istediği güç bu. Onunla adaları ele geçirecek, sizi buraya hapsedecek, armağanlarınızı emecek ve diyarlarınıza aynı şekilde hükmedecek."

Dışarıda sorular mırıldanırken ben sığınağa daldım, tuniğimi ve pantolonumu çıkardım.

"Kıyafetlerini koparıp atıyor. Bu yüzden örtünmesi gerekiyor," diye açıkladı Calista diğerlerine, neredeyse sıkılmış bir halde. "Derisi yüzülmüş bir sıçan gibi çırılçıplak kulübeme indi."

"Herkes bir görsel verdiğin için teşekkürler Calista," diye mırıldandım.

Burnumdan uzun bir hava çekişiyse, damarlarımdaki sıcaklığın ürpertisini kucakladım, cildimin üzerinde fırçalanan ipek gibi, bedenim üç nefesten daha kısa bir sürede ikinci forma katlandı.

Hafif kanat açıklığımlı açtım ve derme çatma barınaktan dışarı uçtum.

"Üç cehennem." Kase öne doğru eğildi ve ortaya çıkan kuzguna baktı.

Nightrender'ı sersemletmenin bir yolunu bulmaktan gurur duydum. Kral ve kraliçesiyle yüzleştiğinde Ari'nin omzuna kondum.

"Sana bir kuzgunun beni takip ettiğini söylemişim," dedi biraz kendini beğenmiş bir şekilde. "Başından beri Saga'ydı."

"Bir şekil değiştiren." Valen başını eğdi.

"Onun soyunun sonuncusu."

"Yani kuzgun formu onun bahsettiği lanet değil mi?" Elise usulca sordu.

"Astrid tarafından yer değiştirmeye zorlandı, Doğu savaşı sırasında ona hizmet etmeye mecbur bırakıldı, ancak bizi ormanda güvenli bir yere götürürken buna karşı savaştı."

Omzundan uçarak kulübeye geri döndüm ve tekrar fae formuma büründüm. Kalbim küt küt atıyordu, hızla giyindim ve vahşı saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Döndüğümde Ari bir kolunu açtı ve beni yanına çekti.

Malin ve Nightrender artık tünelerinden inmişlerdi. Gölge kraliçe gözünü kırpmadan bana yaklaştı.

"Bir şeyler sakladığını biliyordum," dedi yumuşak bir sesle. "Zindanda konuştuğumuz o geceyi hatırlıyor musun?"

Yutkundum. "Senden kavga etmeyi bırakmanı istedim."

"Bunun için zayıf olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf etti Malin. "Ama burada her ne oluyorsa hissettin, değil mi?"

"Ben asla senin düşmanın olmadım." Bütün kraliyet mensuplarına baktım. "Hiçbirinize, ama her şeyi anlamadım. Geçmişime dair çok az şey hatırlıyorum."

Valen önüme çıktığında boğazımdan irkilmiş bir ciyaklama kaydı. Geniş Gece Halkı formu Ari gibi güçlü bir savaşçıydı, göz korkutucu ve fevkalade dehşet vericiydi. Beni ürküten yakınlığı değil, böylesine heybetli bir kralın bana diz çökmesiydi. . . bana doğru.

Kader kraliçesine taç giydiren ilk kişi olan toprak bükücü kral beni selamlıyordu.

"Sonsuza dek sana borçluyum." Valen çenesini eğdi. "Karımı ve kızımı kurtardığın için."

Ettan savaşçıları teker teker krallarını taklit ettiklerinde kaskatı kesildim. Gece Halkı önümde diz çöktü. Şefkatli hareketler sıcak kalbimi şiddetli bir dalgayla yaktı. Doğrusu, tüm gözler bana odaklanmışken, ayaklarımın önünde bu kadar güçlü dizler bükülmüşken, yerin beni yutmasını istedim.

Elise elimi tuttu. "Boğazını kesmeye çalıştığım için özürlerimi kabul et. Umarım bunun tek sebebinin Ari'nin bizim için çok önemli olması olduğunu biliyorsundur."

"Sizin için her şeyi ifade ettiğimi söylemenin zayıf bir yolu Kraliçem," dedi Ari.

Kıkırdadı ama dikkatini Nightrender'a çevirdi. "Kase, Saga'nın lanetliyen bile davranışlarında büyük bir onur göstermesi sence de tuhaf değil mi? Şimdi bir taç takıyor."

"O kanayan hikayeyi sana hiç anlatmamalıydım. Sürekli oluyor." Nightrender kaşlarını çatı.

Elise elimi sıktı ve sesini alçalttı. "Sen adalısın ama artık Etta'ya da aitsin. Bundan şüphe etme. Aslında oldukça dost canlısıyım, yemin ederim."

"Biri sevdiğin birine bıçak çekmediği sürece, evet?" Dedim.

Elise'in gülümsemesi genişledi. "O anlarda tek dostum kılıcımdır."

Kraliçe elimi bıraktı ve Gece Halkı ayağa kalktığında Valen'in yanında durdu.

Kase sinirlenmiş gibi bir iç geçirdi. "Bakın, bunun dışında kraliyet mensuplarının önünde eğilmem-" Karısını işaret etti. "Ama bu tamamen farklı bir senaryo. Yine de müttefikiniz olarak Doğu'ya ve Malin'i korumak için dostlarınız olarak hırsızlara sahipsiniz."

"Güzel." Calista benim yerime cevap verdi. "Artık hepiniz onun bir kuzgun olduğunu, sizin tarafınızda olduğunu ve kanayan bir delinin hedefi olduğunu bildiğinize göre, beni satmadan onunla nasıl buluşacağımızı bulmaya başlayabilir miyiz?"

Ari bir adım öne çıktı. "Valen, ailen öfke uykusu sırasında bunu yaşadı mı bilmiyorum ama ben uyurken bu yaratık ve onu Saga'dan uzak tutmak için yapılanlar hakkında çok şey öğrendim. Hepimiz ve gerçekte nereden geldiğimiz hakkında çok şey öğrendim. Mal." Gölge kraliçeye döndü ve kafasına vurdu. "Bazı kısımlar hâlâ bulanık ama hepsi orada. Sanırım hepimiz bilmeliyiz. Yardım etmek ister misiniz?"

Neredeyse hınzırca sıırttı. "O meşgul kafana bir göz atma şansı? Memnuniyetle."

"Güzel." Ari durakladı. "Alışılmadık bir savaşla karşı karşıyayız. Ama önce Eryka'yı bize geri getirmeye odaklanmalıyız, sonra Davorin'in kellesini alma onurunu kimin alacağı konusunda savaşacağız. Sizi temin ederim, Malin'in anlatacaklarından sonra, benim gördüklerimden sonra, hepimizin onu öldürmek için bir nedeni olacak."

Bölüm 35

Altın Kral

MALIN bir zamanlar anılarımı çalmak için beni öpmek zorundaydı. Şimdi, kaderin yüzüğüyle, büyücüsü sadece bir dokunuşla bir zihni ne kadar derinden oyabileceğini korkutuyordu.

Bana doğru uzandığında tereddüt ederek geri çekildim. "Bekle. Bunları paylaşmak istiyorum ama unutmak da istemiyorum. Bu anılar benim için çok değerli. Kalbimi çaldığı anları benden alma."

"Ari, biliyorsun yüzüğü aldığımdan beri çok daha fazla kontrolüm var. Onları çalmayacağım. Sanki artık onları bizimle paylaşıyormuşsun gibi. Anıların kalacak."

"Güzel. O zaman hepsini al, bir erkek ve karısı arasındaki belirli anları değil, anladın mı? Kralımın kendini yetersiz hissetmesini istemem."

"Tanrılar." Valen gözlerini devirdi ama dokunuşundan zevk aldığını kanıtlamak istercesine bir kolunu Elise'e doladı.

Malin Saga'ya sırtıttı. "Onu gerçekten kazanmışsın. Benim tanıdığım Ari kesinlikle böyle şeylerle gösteriş yapmak isterdi."

Saga'nın elini tutarak, "Karımın başkaları için bir gösteri haline gelmesine gerek yok," dedim.

Bu sözler sadece ikimizin bildiği bir anlam taşıyordu, en azından şimdilik. Hata yok, hepsi yakında Davorin'in kim olduğunu ve Saga'ya yaptıkları yüzünden erkekliğinin parça parça kesilmesini neden hak ettiğini anlayacaklardı.

"Anlaşıldı." Malin iki parmağını başımın ortasına bastırdı ve bir süre sonra "Bu çok garip" diyene kadar gözlerini kapattı.

"Neymiş o?"

"İlk kısmı aldım ama senin uykun, daha önce hiç böyle bir şey almamıştım. Sizin için bir rüyanın anısı gibi ama başka birinin gerçek bir anısı gibi görünüyor. Karmaşık ve biraz ısırtıyor."

"Mal," dedi Kase, kısa ve derin bir sesle. "Kendini zorlama."

Malin'in yaldızlı gözleri dalgalandı. Onları sadece benim görebileceğim şekilde yuvarladı ve fısıldadı, "Çatık kaşları sizi yanıltmasın, tüm o gölgelerin altında büyük bir endişesi var." Tekrar kocasına baktı. "Hafıza hırsızlığını sen yapmak ister misin, Nightrender?"

"Sadece söylüyorum..." Büyüyen karnına doğru eliyle bir işaret yaptı.

"Ne var? Yüzümde bir şey mi var?" "Malin."

Grupta birkaç kıs kıs gülüşme oldu. Kase ölümcül görünüyordu.

Malin alnından öpmek için bir an yanımdan ayrıldı. "Ben iyiyim ve verdiğimiz sözün sınırına yaklaşmış bile değilim, Nightrender."

"Bu şekilde kalsın." Kase'nin gözleri karardı ama kollarını kavuşturdu ve sessizleşti.

"Hangi sözü bozmamaya çalışıyoruz?" Döndüğünde sordum.

Malin'in gülümsemesi duraksadı. "Kase'den ayrılmak anlamına gelse bile doğrudan tehlikeden uzak duracağıma dair bir söz. Artık bizden daha fazlası var ve bu adama verdiğim en zor sözdü. Ağaçların arasından gelen savaş seslerini dinlerken bir gemide beklemenin nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyorsundur."

Saga bana Malin'in Davorin'le yüzleşmesi sırasında orada olmadığını söylemişti. Bu hissi anlayabiliyordum.

İyi. Bir fae uykusu sırasında bile, Saga'nın savaştığını ve hayatını riske attığını biliyordum ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum.

"Eğer bu çok fazlaysa, durmalısınız. Gördüklerimi elimden geldiğince tekrar edebilirim."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti ve parmaklarını tekrar alnıma bastırdı. "Sadece daha zor bir hafıza soygunu."

Malin tekrar gözlerini kapattı ve parmaklarının ucunu başımın ortasına doğru tuttu. Orta parmağındaki yüzük gecenin içinde bir fener gibi parlıyordu. Gözleri kapaklarının arkasında kırıştı ve tekrar açtığında yeni bir korku bakışıyla karşılaştı.

"Tüm tanrılar," diye fısıldadı.

"Dediğim gibi." Malin aklını başına toplarken gözümü kırpmadım.

Uzun bir sürenin ardından diğerlerinin yanına gitti.

Malin her bir kraliyet mensubunun başına, ardından Calista ve Stefan'a dokundu. Hikâye anlatıcısı durakladı, kararsızdı ama Stefan onu ilerlemeye teşvik etti. "Bir şeyler öğrenebilirsin Cal."

Malin avuçlarının topuklarını başlarına bastırmadan önce fazla seçenek bırakmadı. "Bu senin hediyen Calista," diye fısıldadı, "potansiyelini görmek isteyeceksin."

Halvar, Kari, Junie ve Niklas'a bir göz atmaları teklif edildi, ancak Falkyn bunu reddetti.

"Geldiğimden beri bu piçin karanlığını kazıyorum. Neler yapabileceğini biliyorum ve hepimizin buraya kaderin bir cilvesi olarak getirildiğimiz konusunda ikna edilmeye ihtiyacım yok. Sokaklarımda gölgeler kullanan bir çocuk bulduğumdan beri bunu biliyorum."

"Sokaklarınızda değildim, Luca'nın zaten kendisine ait olanı geri çalmasına yardım ediyordum," diye mırıldandı Kase, paylaşılan anıyı özümsemek için gözlerini kapatırken.

Niklas gülümsedi ama anı Junie'yi etkisi altına alınca sessizleşti. Junie hafif bir nefes verdiğinde onu kendi tarafına doğru tuttu.

Niklas gibi Bo ve Rune da görmelerine gerek olmadığında ısrar ettiler. Her şey boyunca oradaydılar. Gorm tereddüt etmedi.

ve bloklu alnını Malin'in parmaklarına doğru itti.

Anılar zihninde yırtılırken Saga'nın elini tuttum. Endişe sadece onun üzerindeydi, çünkü çok şeyi yeniden yaşayacaktı. Kardeşine zarar veren adamı yok etmek için ağabeyinin yaptığı fedakârlıklara ve sakladığı sırlara tanık olacaktı.

Hafıza diğerleri için farklı zamanlarda sona erdi. Önce Elise gözlerini açtı. Bakışları mesafeliydi, elindeki kayıp parmak uçlarını ovuşturdu, sonra Valen gözlerini açtığında onunkini tuttu. Teker teker dünyamızın ardındaki gerçeği, kaderimizi öğrendiler.

Saga bir avucunu yanağıma bastırdı. "Sen her zaman kalbimin şarkısıydın, Ari."

Onu öptüm. "Her adım beni sana getirdi."

Valen yumuşak bir sesle, "Bu Sol'un mektubu," dedi. Calista'ya baktı. Hikâye anlatıcısı henüz gözlerini açmamıştı.

"Ne mektubu?" Ben sordum.

"Calista Sol için bir not yazmış ama Kase'ye göndermiş. Bizi buraya gelmeye teşvik eden de bu oldu."

"Seni uzak tutmalıydım," diye mırıldandı Calista; gözleri hâlâ kapalıydı.

Saga elimi daha sıkı tuttu. "Ne diyordu?" Hikâye anlatıcısı sessiz kalınca onun yerine Valen cevap verdi.

"Kan kırmızısı gökyüzü, hepimizin bildiği büyük bir yalanı ortaya çıkarıyor.

inandım," dedi kral. Ezberlenmiş bir tonda konuştu, kelimeler açıkça ezberlenmişti. "Bir Falkyn yıkıma uğramış bir dünyaya gelir, kandırılanlar için bir umuttur. Kuzgun uçmak için serbest kalana kadar yakınlarda olun ama gücünüzü koruyun."

Calista araya girerek, "Biraz daha dikkatli olmanız için lanet bir uyarı, sizi lanet herifler," dedi.

"Bu işe tekrar bulaşmayacağım." Valen elini derme çatma adasına doğru salladı. "Ama yakınlardayız."

"Kan kırmızısı gökyüzü." Malin yüzünü ürkütücü kızıl aya doğru eğdi. "Büyük yalan nedir?"

Elise Valen'in elini tutup "Krallıklar bir yalan" diye fısıldayana kadar uzun bir süre sessiz kaldık.

"Ne demek istiyorsun?" Junie sordu.

"Ari'nin uykusu sırasında gördüğü şey. Eğer doğruysa, biz asla krallıklara ya da krallıklara bölünmedik. Dünyamız bir yalan."

Bu düşünce ayıltıcı, hatta korkutucuydu. Çocukken Etta'nın benim doğumumdan iki bin yıl önce tanrılar tarafından şekillendirildiğine yürekten inanırdım. Tanrıların ağacından kopan altın bir yapraktan düşen çiy damlasının mistik bir nehre dönüştüğüne dair halk hikâyeleri anlatılırdı. Nehrin kıyılarından ayvalar, çayırlar filizlenmiş ve tanrılar yeni topraklar üzerinde kimin hak iddia edeceği konusunda anlaşılamayınca, sonunda Eski Timoran'ın buzlu arazileri haline gelen kayalık tepeler yaratmışlar.

Doğu, Batı ve Güney'de de benzer hikâyeler olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Bir kuzgun uçmak için özgür olana kadar gücünüzü korumalısınız," dedim, sesim alçaktı. "Kuzgunun sadece Saga'dan bahsettiğini varsayabilirim. Ama Davorin'den kurtulduğu zaman."

"Mantıklı," dedi Gunnar ve ailesini işaret etti. "Yenilene ya da ölmek üzere olana kadar adalara adım atmamalılar."

"Calista." Valen hikâye anlatıcısıyla yüzleşti. "Bir fikrin var mı? Bu senin mektubundu. Halvar bize burada güç bulunduğunu söyledi. Bir şey hissediyor musun?"

Kız kendisine kilitlenen her bakışı içine çekti. Korku dolu bir ifade solgun yüz hatlarına yerleşti ve bir anda bank olarak kullandığı kütükten fırladı, yanakları kızarmıştı. "I . . . Yapmam gerek ..." Kekeledi ve Elise'e baktı. "Bir kadın sorunu var, İyi Kalpli."

Junie alay etti. Calista'nın doğru söylemediğini anlamak için yalanların tadını alma yeteneğine ihtiyacım yoktu. O anıyla ilgili onu huzursuz eden her neyse ondan kaçmak istiyordu.

Calista, Elise'in hangi çadırın kendisine ve Valen'e ait olduğunu işaret ettiği yere kadar takip etti.

Elise, Valen'in yanındaki kayaya döndüğünde, "Bu çok tuhaftı," dedi.

Junie, "Muhtemelen kan bağı gerçeğinden bunalmıştır," dedi ve birkaç onay sözcüğü bekler gibi etrafına bakındı ama hiçbir şey duymadı. Aslında herkesin kafası tamamen karışmış görünüyordu. "Başka kimse bağlantı kuramadı mı?"

Nabzım kafatasımın içinde atıyordu. Her şeyi tekrar gördüğümde Junie'nin ne demek istediğini anladım.

"Saga," dedim usulca. "Korkarım lanetin etkisi konusunda yanılmışım." Bakışlarım Junie'yi buldu. O da aynı fikirdeymiş gibi hafifçe başını salladı. "Kan bağı'nın tamamen yok olduğundan emin değilim. Sanırım torunları aracılığıyla yaşamaya devam etmiş olabilir." Calista'nın gittiği yöne doğru bir kol açtım. "Hikâyeleri ve uyarılarıyla kaderi değiştirecek güce sahip. Ayrıca başından beri oyunumuzun bir parçasıydı."

"Sence ..." Elise'in sesi kesildi.

Junius, "Bu savaş lordu, Ode Hanesi'nin tüm izleri yok edilene kadar rahat etmeyeceğine söz vermişti," dedi. "Ya hâlâ bir iz varsa?"

Stefan'a baktım. "Senin soyunda her zaman seidr var mıydı?"

Adam sırtıttı ve her zamanki gibi bir ot rulosu almak için kanvas ceketinin içine uzandı. "Her zaman, Altın Kral."

"Mantıklı," dedim. "Gücü arttı ama Saga daha gelmeden önce bu savaşla, bu yerle ilgili bir şeyler hissettiği söylendi bana. Calista'nın kanı bu adalardan geliyor; küçük tuhaf hikâye anlatıcımız Ode Hanesi'nin soyundan geliyor."

Bölüm 36

Kuzgun Kraliçe

DERİN BİR NEFES ALDIM, sonra çadırın kapağını kenara fırlattım. Büyük bir yer değildi, iki kişilik basit bir yatak, küçük tahta sandıklar içinde tatsız yulaflı kekler ve kurutulmuş balıklar, Valen'in baltaları ve Elise'in kılıcı çadırın direğine yığılmıştı ve yüzleri ve elleri yıkamak için kilden bir kap vardı. Calista orada tırnaklarını ovuyordu, sırtı bana dönüktü.

Artık yalnızdı. Stefan önce onunla konuşmaya gitmişti ama kısa bir süre önce Eryka'yı geri almak ve umarım Davorin'in kafasını bedeninden ayırmak için yapılan komplo ve planlara katılmak için ortaya çıktı. Takası yapmak için fazla vaktimiz yoktu ve Calista da planın bir parçası olacaktı.

Calista'nın soyu hakkındaki varsayım beni rehin aldı. Önce onunla konuşmayı teklif ettim. İlk tanıştığımızda kendinden emin ve kurnaz olan Calista, şimdi söylenmemiş düşüncelere ve endişelere gömülmüş gibiydi. İnsanların ölümüne neden olan türden akıl oyunları.

"Calista," dedim. "Size katılmamın sakıncası var mı?" Omuz silkerek cevap verdi.

"Adalara ayak bastığından beri huzursuzsun." Alçak yatağın kenarına oturdum. "Bana nedenini söyle. Yalan yok, yarı gerçek yok."

"Ben asla yalan söylemem."

"Ama kafanızın içinde olup bitenler hakkında da pek konuşmuyorsunuz."

Calista parmaklarındaki suyu silkeledi. Kollarını vücudunun üzerinde kavuşturarak bana ters ters baktı. "Hiçbir şey ifade etmeyen düşünceler hakkında sohbet etmek hiçbir işe yaramaz Kuzgun Kraliçe."

"Belki de düşünceleriniz hiçbir şey ifade etmiyordur."

"Neden düşünceleriniz ve varmaya çalıştığınız nokta hakkında konuşmuyoruz? Hemen konuya girmeyi tercih ederim."

"Dediğin gibi olsun." Aramızdaki boşluğu geçtim. "Zaman kaybetmek istemiyorum, kardeşimin geride bıraktığı sırları, ipuçlarını çözmek istiyorum. Şu anda düşündüğüm şey senin . . . benim olduğun."

Calista'nın gözleri gölgelendi. "Ben kimseye ait değilim."

"Bence biliyorsun." Ses tonumu yumuşattım. "Doğru şekilde. Bence Ari haklı ve aynı kanı paylaşıyoruz. Kardeşimin bir varisi olduğunu, lanetiyle gizlediği bir kan bağı olduğunu hepinizle birlikte öğrendim. Benden bile. Bu da bana Riot'un soyunun bu savaşta rol oynamaya devam ettiğini ve Davorin'in bunu bilmesini istemediğini söylüyor."

"Ari'nin anısında seni rahatsız eden bir şey vardı ve sanırım bu da aynı şeydi. Sanırım ne zaman çağırsak lanet ve kehanet yazmaktan daha fazla bir amacın olduğunu biliyorsun."

"Gitmeliyim," dedi Calista usulca. "Benden yapmamı istediğin şeyi yaptım."

"Ama sen hâlâ buradasın. Daha önce diğerlerine yardım ettiğin halde neden bu savaş için kaldın ve onların son savaş alanlarına hiç gitmedin?"

Calista kemerinden bıçağını çıkardı ve bıçağı bir o yana bir bu yana vurdu; bu onun düşünceler karmaşasını aşmak ya da huzursuzluğunu gizlemek için kullandığı bir yöntem olarak algıladığım küçük bir alışkanlıktı.

O vurdukça, adım attıkça ağzımı kapalı tuttum. Uzun bir aradan sonra bıçağının tıkırtısı kesildi. "Çünkü bence haklısın. Burada beni çağıran bir şey var. Şimdi kafamdan geçen gerçek bir düşünceye sahipsin. Tatmin oldun mu?"

Kalbim sıkıştı. Ode Evi'nden bir parçanın hâlâ yaşadığını bilmek bir anlam ifade ediyordu. "Bu konuda kızgın mısınız? Eğer doğruysa,

Calista, o zaman biz de senin ailenin bir parçasıyız. Bizim için bu, senin yanında olduğumuz ve seni koruduğumuz anlamına geliyor. Her zaman."

"Beni koruyamazsın." Korku gözlerinde yaşıyordu, keskin ve güçlü. İçinde sakladığı kargaşaya açılan bir cam pencere. Calista kalçasına bağlı tuttuğu keseyi karıştırdı ve katlanmış bir yığın parşömen çıkardı. Onları ellerime tutuşturdu ve bir adım geri çekildi. "Hikâye anlatıcılarının uzun yaşadığı bilinmez."

En alttaki, en yıpranmış ve hırpalanmış olan parşömeni açtım. Sayfanın ortasına basit bir satır yazılmıştı:

Yaşa ve tekrar yaşı, kızıl gecede Ölene kadar.

Parmaklarım titreyerek her bir parşömeni aceleyle gözden geçirdim. Günlerce, belki de haftalarca aynı satır, Riot'un kader lanetini yaparken söylediği aynı uğursuz kehanet parşömenin üzerine tekrar tekrar çizilmişti.

Son sayfaya ulaştığımda mürekkep taze ve canlıydı ve altına üç yeni kelime karalanmıştı:

Yaşa ve tekrar yaşı, kızıl gecede Ölene kadar.
.../ilk bağ

"Haftalardır aynı şeyi yazıyorum. Sen bana gelmeden önce bile," dedi Calista. "Beni neyin rahatsız ettiğini bilmek ister misin, Saga?" Bir an için durakladı. "Kardeşinin soyundan geliyor olabileceğimden değil. Güçlerimiz benzer, bu yüzden mantıklı. Beni rahatsız eden şey, onun bittiği yerde olmam. O çirkin Until kelimesi ve her şey. Ben sonum

Kader masallarından, hikayelerden, kıvrımlardan. Belki de Nornlar bizden bıkmıştır."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun." Parşömenleri katladım ve yatağın üzerine attım. "Seidr'i biliyorum, hayatım boyunca kullanıldığını gördüm; toprakla konuşurken kendim de kullanıyorum. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki kehanet sözleri pek çok anlama gelebilir."

Sessizce yaşadım, gölgelerde sessiz bir kuzgun gibi, ama Elise gibi cesur, Malin gibi emin olmayı özledim. Ari kadar koruyucu ve vahşi olmayı arzuluyordum.

Kafamdaki belirsizliği görmezden gelerek Calista'nın yanaklarını avuçlarımın arasına aldım ve bakışlarını tuttum. "Sevdiğim insanlardan geriye kalan tek şey olduğumu düşünerek yaşadım, ama sen ve Stefan onların birer parçasısınız. Bizim için sadece kaderin yanımızda olmasını sağlayan bir araç olduğunuzu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Sen bizim için gücünden daha fazlasısın. En önemli şey her gün doğumunda buluşmaya devam etmeniz, anladınız mı?"

Calista'nın kirpikleri dalgalandı. Bir damla gözyaşı yanağına düştü. "Her şeyin dışında kalmaya çalıştım. Ama . . . Sonsuza kadar saklanamayacağımı hep biliyordum. Kaçırılıp Kuzey'e atıldığımda bile ilk düşüncemin ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Neydi o?"

"Sonunda." Calista kıkırdadı ama bu kırık bir sestti, neredeyse çaresizdi. "Bir çocuğun sahip olması gereken çarpık düşünce, sence de öyle değil mi? Çok geçmeden korkuya dönüştü. Ta ki Lump'ı bulana kadar ve aynı şey oldu. Sonra, yine, o balo salonunda iyi kalplimi ilk gördüğümde. Lanetli kral da oradaydı, biliyorsun. İçimde bir şeylerin, bir bağın yandığını hissedebiliyordum; o gece müstakbel kraliçesini gördüğünde kelimelerimin dökülmesini engelleyemedim.

"Gardiyanlar mırıldandığımı duydular ve beni uzaklaştırdılar. Ama bir şeyler değişti. Yeni bir hikaye gördüm, bilmediğim ama bilmem gerektiğini hissettiğim bu yolları gördüm. Sanki bu hikayeyi daha önce duymuştum. O gece Lumpy ile konuştuğumda büyüdü. Az önce Altın

Kral'ın rüyasında gördün. Orada

bir an için bile olsa ona bir zamanlar kendisinin de sevdiğini hatırlatacak kadar güçlüydü. Çok doğru hissettim. Sanki bunun olacağını biliyordum.

"Özgür kaldığımdan beri tüm bunlardan kaçınmaya çalıştım ama büyümeye devam ediyor. Masallar, kelimeler, fısıltılar büyümeye devam ediyor. Kader beni avlıyor, beni sona götürüyor. Saklandığım son bu olabilir Kuzgun Kraliçe." Calista hıçkırdı ve çenesini düşürdü. Hepimiz gibi kırılmıştı. "Bunca zaman sonra bununla nasıl yüzleşeceğim?"

Onu kucakladım ve fısıldadım, "Bizimle birlikte. Yalnız değilsin, Calista. Hiçbir zaman da olmadın. Sen de gördün, hepimiz farklı şekillerde birbirimize bağlıyız."

Calista yavaşça kollarını belime doladı. Ona ne kadar sarıldım, bilmiyordum. Geri çekildiğinde, utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırdı. "Bak, eğer Norn'lar beni yakalamaya çalışıyorsa, savaşmadan gitmeyeceğim."

"Zaten sinir bozucular," dedim. "Onlara bir ders ver ve karşılık ver."

"Planlıyorum." Calista tekrar kesesine uzandı. "Bu da geldi. Benim için değil. Kralınız için." Bana başka bir parşömen uzattı ve omuz silkti. "Yaklaşan savaş nasıl kazanacağımızı ve yemi oynadığımda beni nasıl kaybetmeyeceğimizi anlamamıza yardımcı olabilir."

Çadırın kapağı tekrar geri döndü. Elise ve Malin birlikte içeri adım attıklarında sinirden bir parmak eklemim kırıldı.

"Size katılabilir miyiz?" Elise'in ağzının bir köşesi eğildi. "Bu sizin çadırınız, Kraliçe."

"Cal." Elise kızla yüzleşti. "Söylediğin birkaç şeye kulak misafiri oldum. Sen ve ben çok şey atlattık ve Saga'nın söylediklerine katılıyorum - sen bizimsin. Hepimize yardım ettin ama sana özel bir sevgim var. Sadece Sol'u tamamen kaybolmaktan kurtarmakla kalmadın, Valen'i iki kez kana susamışlıktan korudun; Ravenspire'da beni kurtarmak için bir adam öldürdün. Hatırlıyor musun?"

"Küçük bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağladığımı hatırlıyorum. Ne kadar aptalmışım. O senin kuzenin krala hizmet ettiği için piçin tekiydi ve zalimdi," diye fısıldadı Calista.

Elise gülümsedi. "Bir kalbin olduğuna dair bir işaret. Bu bir zayıflık değildir. Korku da değil. Malin, Tanrı aşkına, kaç kere birbirimize korkularımızı itiraf ettik?"

"Genellikle her konuştuğumuzda," dedi Malin. "Kase'nin yanında bunları gizli tutmak zor. Seslendirsek daha iyi olur."

"Saga'nın bu haftalarda çok korktuğundan hiç şüphem yok," diye devam etti Elise. "Ama hiçbirimiz bununla tek başımıza yüzleşmeyeceğiz. Eğer ilk kader kralının kanından geliyorsanız, o zaman güçlüsünüz demektir. Karşı karşıya olduğumuz bu piçten daha güçlü."

Calista'nın yanakları pembe renkte kızardı. "Sanırım göreceğiz. Korkarım bu hikâyenin bilmediğimiz kısımları da var."

"Eminim vardır ama bilinmeyenden korkmak pes ettiğimiz ya da vazgeçtiğimiz anlamına gelmez. İşte o zaman birbirimize daha yakın durur ve fırtınaya karşı tek vücut oluruz."

Calista, Elise ile göz göze geldi. Hikâye anlatıcısının Kuzey Kraliçesi'ne duyduğu sınırsız bir hayranlık vardı. Bir süre sonra Calista yumuşak bir baş hareketiyle çenesini eğdi ve Elise'in avucunu sıktı.

Malin koluma dokundu. "İz sürücü Ari'nin bizim için kalenin haritasını çıkarmasına yardım etti; planlamaya başlamaya hazırız."

"Sizin burada olmanız beni hâlâ tedirgin ediyor," dedim.

"Nik bize o iksiri taklitçiden korunmamız için verdi." Elise göz kırptı. "Zaten burada olduğumuzu kabul etseniz iyi olur. Calista sana söyleyecektir, bizden kurtulmak o kadar kolay değil."

Calista, "Altın Kral onun mektubunu okusun," dedi. "Yardıma dokunabilir."

Uzun bir nefes verdim. "Gidelim mi? Görünüşe göre yapmamız gereken başka bir taht savaşı var."

ARI, araziye bağlanma alıştırması olarak kullandığı bir bankete oturdu ve bana sarıldı.

"Uzun zamandır tereddüt ediyorsun," dedim dirseğimle kaburgalarını d rtterek.

"Akıllıca g r n yor," dedi bana. "  u anda, senin yanında kendimi huzurlu hissediyorum. Bunlardan birini her okudu  umda, birileri, bir yerlerde, varlı  ıma b y k bir stres ekliyor."

"Pardon? Sanırım Calista'dan bir kuzgun, a  k ve mutluluk hakkında bir masal almı  sınız."

Ari g lerek ba  sımın yan tarafını   pt . "Yaptım. Her   eyi elde ettim ama seni beni sevmeye ikna etmek olduk  a stresliydi. Bir s re benim yakınlı  ımla ilgili herhangi bir ipucu kar  sında sinirlendin."

Onu   imdikle  i  imde sarsıldı ve beline sarıldı. "Sadece kalbime sevip sevmedi  imden emin olmadı  ım   eyler yaptı  ın i  in. Me  er   ok ho  uma gidiyormu  .   imdi oku. Artık sinirlenmeye ba  ladım."

Ba  sımı omzuna yasladım. Ari par    meni a  tı ve mesajı birlikte okuyabilmemiz i  in uzattı.

*Altın Kral, yeni bir bilmece /ya da sen.
Hepimizin iyili  i i  in iyi   anslar.
Cal*

*Yıldızlar arasında bir dev ya da bir
kral. İyi dinle ve bı  ak   arkı
s  yleyecek.*

*Etine vur ve kanat. Karanlıktan ba  ka
bir   ey almayacaksın.*

Sava   kazanacak daha   ok   eyle biter.

Bu kırmızı gecede, dünyanın kararacak.

Bilmece gibi kelimelerden şikâyetçi değiliz. Şimdiye kadar kaderin tekerlemelerini okuduktan sonra düşüncelerin duraklamasına, şaşkınlığa alışmıştık.

"Ete vur." Doğruldu. Heyecan arttıkça kelimeler daha hızlı çıkıyordu. "Ne düşüneceğimizi ya da lanet kılıcı bulmaya nereden başlayacağımızı bilmiyorduk ama Ari, bu - tanrılar- bize nereye bakmamız gerektiğini söylüyor!"

"Bir bıçak." Başparmaklarını alına bastırdı, kaşlarının arasında bir oluk oluştu. "Saga, ya bana gösterilen kılıç. Kardeşin krallara layık bir kılıç olduğunu ve saklandığını söylemişti."

Kalbim çılgınca atarken kafamın içinde sis toplandı. Kolunu sıkıca kavradım. "Riot hiçbir şeyi amaçsız yapmadı. O kılıçta ihtiyacımız olacağını bildiği bir şey var."

"Yıldızlardan sık sık bahsedilir. Davorin'in herkes arasından Eryka'yı seçmesi sizce de ironik değil mi?"

Sertleştim. "Ona ihtiyacı vardı."

Ari'nin çenesi titredi. "Yaklaştıkça bunun kasıtlı olduğunu hissediyorum. Bir kale olarak inşa edilmiş olan Borough, Yüksek Mahkeme varken neden Yıldız Sarayı'nda bir kale kurdu? Neden yıldız sarayının prensesini aldı?"

"Kraliyet kanı Yıldızlar Sarayı'nda başka hiç kimsenin ulaşamayacağı bazı noktalara ulaşabilir," dedim. "Kehanetlerini şiddetli bir kilit ve anahtar altında korurlar. Kehanet Noktası'nın yüksek tepelerindeki depoya yalnızca asil soylar, o da belirli asil soylar erişebilir."

"Orada bir şey var," dedi Ari, doğrulup dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak. "Davorin'in istediği ya da belki de bildiği bir şey."

Bıçak gibi bir şey.

"Diğerlerine de söylemeliyiz."

"Kan Divanı'nı bir savaşa hazırlamamız gerekiyor."

"Mesajlaşmak için kanatlarımızın olması iyi bir şey." Göz kırptım.

"Bu hoşuma gitmiyor, bir ileri bir geri uçuyorsun." "Daha iyi bir fikriniz var mı, Büyükelçi?"

"Ağaçlara konuşmalarını söyle," diye ısrar etti Ari. "Olağanüstü bir şey söyle. Daha da iyisi, Rune'u kullan."

Maskemele çabalarına rağmen kelimeleri korku kaplamıştı. Gülümsedim. "Birincisi, cazibemin ağaçları konuşturduğunu sanmıyorum. İkincisi, Rune iyi bir fikir."

"Neden bu kadar şaşırdınız? Ben bilge bir kralım ve her zaman dikkate alınmalıyım." Parmak eklemlerimi öptü.

"Onunla konuşacağım. Davorin'le yüzleşmek için kılıçlara ihtiyacımız olacak ve elimizdeki kılıçlar hazır olmalı."

Ari uzaktaki kıyı şeridini inceledi. "Seni ona kaptırmayacağım, Saga. Bana yemin et."

Oturuşumu ayarladım, böylece burun buruna geldik. "Kalbim kaderin eliyle senin için yazıldı. Ne olursa olsun her zaman senindir."

Beni öptü. Önce yumuşaktı, sonra derinleşti, sert ve çiğdi ve ben dinlenmeyi umursamayı bıraktım. Tüm düşüncelerim huzur bulduğumuz her anı yutmaya yöneldi. Herhangi bir sakinlik ve güvenlik. Çünkü yakında her şeyin değişeceğinden korkuyordum.

Bölüm 37

Kuzgun Kraliçe

"Sırlar yıldızlardadır. Şansımıza bize düşkün görünen bir kahinimiz var." Kase ağaçlardan birine yaslanmıştı. adadaki kayalık duvarlar. "İlk işaret belirlendi. Diğerleri onu takip edecek."

Fate's Okyanusu'nun siyah yüzeyi üzerinde bir tutam altın rengi gün doğumu parlıyordu. Küçük kamp, ana adalara dönmek üzere küçük yelkenliyi yüklediğimiz kıyıda sıralanmıştı.

Kollarını kavuşturduklarında Valen Ari'ye, "Bu plandan nefret ediyorum," dedi. "Arkaya yaslanmak yanlış hissettiriyor."

"Arkana yaslanmayacaksın." Stefan söyledi. "Stratejik bir hedefle buluşuyorsun. Dilden daha iyi dökülüyor, değil mi?"

"Almanız gereken akıllıca sözler, Kralım. Ayrıca, kahraman başka biri olmalı," dedi Ari. "Tüm bunları sen başlattın ama her masalın favorisi sen olamazsın. Hele ki bu benim masalımsa."

Valen alay etti. "Bunu ben başlatmadım, Ari. Her şey sana çıkıyor, şahsen ya da kanın aracılığıyla. Bu yüzden, bu konuda senin önderliğini kabul ediyorum."

Ari ayıldı. "O zaman kıyılarda nöbet tut ve aklını başına topla."

"Sen de aynısını yapsan iyi olur, Kral."

Gecenin büyük bir bölümünde Calista'nın Ari'ye verdiği parşömeni gözden geçirdik. Nightrender ve Niklas, rotalarımızı sağlamlaştırmak için Ari'nin manzaralar ve sınırlar hakkındaki bilgisinin yanı sıra suç zekalarını kullandılar. Stratejiler, hileler ve riskler ortaya kondu ve tartıldı. Savaş lorduyla yüzleşmekten başka seçeneğimiz yoktu.

O ne kadar güçlü olursa olsun, bizim de oynayacak ellerimiz vardı. Ona karşı kullanabileceğimiz farklı büyülerimiz, farklı güçlerimiz vardı.

Niklas kalabalığın arasından geçerek ucunda keten parçası olan deri ipleri uzattı. İçinde Davorin'in büyüünden korunmak için kullanılan bitkisel iksirden bir doz daha vardı. İşi şansa bırakmamalıydı. Bo'nun avlanma ve iz sürme yeteneğini çoktan elinden almıştı ve neredeyse ilk şövalyenin hava öfkesini alıyordu.

Farklı krallıkların büyüü riske atılamayacak kadar tehlikeli ve güçlüydü.

"Saga." Elise elimi tuttu. Kraliçe savaş için vambrace ve deri giymişti. "Arkanı kolla ve ona göz kulak ol." Başını Ari'nin Halvar ve Niklas'la konuştuğu yere doğru eğdi. "Kahramanlıkları üzerine bir şarkı yazdırmak için boynunu riske atmasına izin verme."

Kraliçe beni kendine doğru çekip, kocasının yanına gitmeden önce bana kısa bir süre sarılınca biraz şaşkınlıkla kaskatı kesildim.

"Nasıl çalıştığını anlıyor musun?" Malin, Calista'ya gümüş zinciri uzatırken ve parmaklarını yumruk yaparken alçak sesle sordu.

Calista sertçe başını salladı. "Bittiğini göreceğim. Hazır olun, ama bir an bile erken değil, gölge kraliçe. O ufaklıkların kraliyet hırsızları olduğunu görmek istiyorum. Nightrender'ın entrikacılarla karşılaşmasını izlemek eğlenceli olacak."

Malin gülümsedi ama dudağı titredi. Ayrılmak beklediğimizden daha zor oldu. Adalara geri yüzmeye hazır görünen tek kişi Gunnar'dı. Ama onu kim suçlayabilirdi ki? Kral Valen'in sarayından sadece birkaç yüz

Kayalık Ada, Yıldızlar Sarayı'na giden yolculukta bize katılacaktı. Hiçbiri oturan kral ya da kraliçe değildi.

Genç prens annesinin yanaklarından öptü ve amcaları ile halalarıyla vedalaşmadan önce ona sıkıca sarıldı. Gunnar gibi Hagen Strom da Herja'yı öptü; kulağına fısıldadı ve onu yakınında tuttu. Gunnar'ın babası Niklas, Junie, Ash ve Stieg ile birlikte bizimle olacaktı. Geri kalanlar doğru an gelene kadar açık denizlerde saklı kalacaklardı.

Tabii kendi açımızdan başarısız olmadıysak.

İçime ağır bir korku çöktü. Davorin oyunlar oynardı, kılıcını en çok hasarı verecek şekilde nereye saplayacağını bilirdi ve takas için geldiğimizde ihanet bekliyor olacaktı. Hiç şüphesiz, hikâye anlatıcısı Eryka'yı ve küçük kuzgununu elinde tutmayı planlıyordu.

Henüz bunları dile getirmemişti ama Ari'nin çenesinin titremesi, adalar haritasında izlediğimiz yolları tekrar tekrar takip etmesi, birkaç nefeste bir yanıma gelip parmak eklemlerimi ya da başımı öpmesi kendi huzursuzluğunu ele veriyordu.

Stieg bizi ittiğinde arkamıza bakmadık. Deniz bulutlarının serinliği bizi yuttuğunda konuşmadık. Önümüzdeki ana adalara baktık. Kaderimize.

Yelkenli, en yeni adadan ayrılmasının üzerinden bir saat bile geçmeden kum bankının üzerinden kayarak geçti. Fırtınalı gölgeler arasında görülmesi artık imkânsız olan bir ada.

"Ari, Kase'ye ne kadar yardım ediyorsun?" Tekneden inerken elini tutarak sordum.

"Biraz," dedi bana. "Çok yorucu değil, ciddiylim.

Normalde illüzyonlar beni yorar ama bu o kadar da külfetli değil."

Dövmesinin kanadının dış hatlarını çizdim. "Çünkü toprak da sana yardım ediyor."

"Hazır mısın, tatlı tehdit?"

"Evet. Seninle barış içinde yaşamaya hazırım. Artık omuzlarımızın üzerinden bakmak yok. Hayatımı kalbime sahip olan kişiyle yaşamaya hazırım."

"Kadın." Ari inledi ve beni sertçe öptü. "Bunu söyleyip sonra da seni terk etmemi bekleyemezsin."

"Pekala, sen ihtiyaç için." Calista dedi içinde a huff. Sivri diline geri dönmüştü ama kırılğanlığına bir göz attıktan sonra, ısırığın altındaki kırılğanlığı fark etmek kolaydı. "Buluşma süresi dolmadan önce zamanımız tükeniyor."

Ari sert avucuyla alnımdaki saçları taradı ve yanağımı okşadı. "Sen bir kraliçesin, Saga. Bunu unutmasına izin verme."

"Seni seviyorum," dedim.

Ari beni göğsüne çekti, dudakları kulağıma değdi. "Bu tatlı sözleri daha sonraya sakla, yatakta, her şey geride kaldığında. Bana dört gözle bekleyeceğim bir şey ver, motivasyonumu yüksek tut."

"Yaşamının yeterli bir motivasyon olacağını düşündüm."

"Hiçbir şey senin ağzından daha ilham verici olamaz." Boynumun yan tarafını öptü ve kan mahkemesinin kapılarının açıldığı anda geri adım attı.

Yüzlerce kan fae'si, tepeden tırnağa siyah kukuletalar, başlıklar, deri maskeler ve siyah zırhlar giymiş bir şekilde organize bir birlik halinde yürüyordu. Bazıları mızrak, bazıları balta tutuyordu. Çoğu iki kılıç taşıyordu. Bjorn, Gorm ve Cuyler, saraylarının bir işareti olarak ateş kırmızısı mantolara sarınmış bir halde onlara önderlik ediyordu.

Kan Lordu başını eğdi. "Biz hazırız."

Ari ve ben birlikte kan fae sıralarının önüne geçtik. Ari elimin arkasını öptü ve yüzünde cesaret verici bir gülümsemeyle beni en öne yerleştirdi.

İçim birbirine dolanmış diken sarmallarına dönüştü. Ter avuç içlerimi kayganlaştırdı ve dilim ağzımın kuru damağına yapıştı. Ari, sanki içimdeki azabı biliyormuş gibi bir elini sırtımın en küçük yerinde tuttu. Sağlam ve sabit duruyordu, fırtınadaki çapam gibiydi.

"Şu anda aramızda hiçbir unvan yok." Göz ucuyla Cuyler'ın Gorm'un omzunu kavradığını gördüm. Neredeyse gülecektim. Hiç şüphesiz kan lordu

Aslında aramızda pek çok unvan olduğunu bana hatırlatmak için yaptığı düzeltmeler. Gorm sessiz kaldı ve ben de acele etmeye çalıştım.

"Bugün, evini geri almayı planlayan, kayıp halkı için savaşmayı planlayan adaların bir fae'sinden başka bir şey değilim." Sesim savaşçıların gırtlaktan gelen havlamaları ve bağırışları arasında yükseldi. Göğsümde bir ateş yandı. Sonunda olmam gereken yerde olduğuma dair bir doğruluk hissi. "Siz de aynısını yapın, isimleriniz bu topraklara kazınacak ve bugün ne olursa olsun asla unutulmayacak. Kan Mahkemesi, zorluklara karşı duran ve bu toprakları karanlıktan kurtaran mahkeme olarak hatırlanacak."

Tıslamalar, çığlıklar ve haykırışlar kan fae savaşçılarının üzerinde yükseldi. Korkutucu, göz korkutucu, hatta bazıları uhreviydi. Kan Fae'leri pek çok şeydi ama kimse onların onurunu sorgulayamazdı. Bu günden sonra hiç kimse onların evlerine ve halklarına olan sadakatlerini sorgulayamazdı.

Ben kenara çekildiğimde, Bjorn benim yerimi aldı ve son emirleri haykırdı. Savaşçılara hak ettikleri taca karşı görevlerini ve istendiği takdirde onu korumak için canlarını feda edeceklerini hatırlattı.

"Sen bir hayal gibisin," dedi Ari dudaklarıma karşı. "Kraliçem."

Kalbim yerinden fırladı. Ari'nin dilinden dökülen unvan diğerlerinden farklıydı. Krallığına sadık bir adamdı ve bağlılığı tamamen başka bir yere verilmedikçe bu terimi asla kullanmazdı.

Onu yavaşça öptüm, sonra alınlarımızı birbirine bastırdım. "İşaret için hazır ol."

"Dikkatli ol." Ari beni kollarıyla sardı, ama sanki çok uzun süre tutarsa beni asla bırakmayacakmış gibi hızla bıraktı.

"Leydi Saga." Gorm büyük bir arabanın kapısını açtı. Arabayı gözleri kırmızıya çalan iki hantal yük çekiyordu.

Kan lordunun arabası her zaman yollarda bir hayalet gibi olmuştur. Diğerlerine fazla gelmemeleri için bir uyarı.

yakındı. Gorm sarayını adil bir şekilde yönetiyordu ama dışarıdan bakanlar için korkutucu halkı oynamak oldukça zekiceydi. Kapılarında barışı ve rakiplerini sağlıklı bir endişeyle korudu.

Omzumun üzerinden Ari'ye baktım. Savaşçılara doğru geri adım attı, gözleri bana kilitlenmişti. Bir tarafta Stieg vardı, sonra Hodag'ın iri gövdesi en sevdiği savaşçının önündeydi. Ari'nin diğer omzunda Bo ve Rune vardı, birbirlerine uygun deri gambesonlar ve siyah başlıklar giymişlerdi.

Bo'nun bakışlarında güvenmeye başladığım bir cinayet dokunuşu vardı. Davorin'in getirdiği acının, Bracken'in katledilmesinin, Sofia'yı bizden çalmasının bedelini ödemesini istiyordu.

Savaş Lordu'na duyulan nefret Kan Sarayı'nda canlıydı. Bu sadece hangimizin ona daha önce ulaşacağına dair bir yarıştı.

Arabanın içine süzüldüm. Gunnar çoktan bankta oturmuştu, Stefan da yanında, Gece Halkı savaşçıları gibi giyinmişti. Prens, Ari'nin arkasında toplanmış olan babasına el salladı. Hagen oğluna başıyla selam verdi, gururla gülümsedi.

Calista yanımdaki koltuğa oturdu, kesesinde bir tüy kalem ve parşömen vardı ve elleri kucağında kemiksiz bir et gibi parmaklarını sıkıyordu.

Gorm'un iğne kadar küçük gözbebekleri titreşti. "Hazır mısınız, Kraliçem?"

Gorm'a hazır olmadığımı söylemek pek işe yaramazdı. Başka seçeneğimiz yoktu. Ona başımı salladım ve koltuğumda dik oturdum. Kan Lordu başını örttü, kapıyı kapattı ve Cuyler'la birlikte sürücü koltuğunda yerini aldı.

Arabanın ilerlemesinin yarattığı sarsıntıyla Calista avucumu sıktı. Gözleri gergin ve kapalıydı. Ben de onun elini sıkıca kavradım.

Hiçbir şey söylemedik. Gitmesine izin vermedik. Korkunun bir zayıflık olması gerekmiyordu ama vardı.

Ve şimdilik, bu süreçte birbirimize sıkıca tutunacağız.

Bölüm 38

Altın Kral

"Üstündeki tepelerde bulunan depoda ne istiyorsa ona odaklanmış durumda." Bo, bir dağın tepesindeki Savaş lordu kuralını koymuştu. "Asla aşağıya bakmıyor."

Toz ve tanecikli döküntüler cildimi ince bir kir tabakasıyla kapladı. Aldırmadım. Bu, ilerlediğimiz anlamına geliyordu. Yaklaşıyorduk ve bir kraliçeyle yatakta bir ay geçireceğime ve zevk alacağıma dair söz vermiştim.

Troller oyuk açma konusunda olağanüstüdür ama iki trolün aynı anda oyuk açması korkutucuydu.

Saga'nın talimatından sonra Dunker ve Hodag gece boyunca Kan Sarayı'ndan Fısıltı Gölü'ne uzanan tünellerde çalışmışlardı. Orada kayıklarla suyun üzerinden Yıldızlar Sarayı'na doğru ilerledik.

Gecenin büyük bir bölümünde, gölde geçirdiğim süre boyunca bütün bir savaşçı topluluğunun üzerinde yanılsamaları sürdürüp sürdüremeyeceğim konusunda paniğe kapılmışım.

Saga, Kase'yle birlikte küçük adanın etrafında oluşmasına yardım ettiğim kara bulutlara adaların, damarlarımdaki kan tüyünün yardım ettiğini söylemişti. O zaman temkinli davranmışım ama biz geçerken gölün yüzeyinde hiçbir dalgalanmanın olmamasını, ağaçların her savaşçıyı tüm formlarını içlerine çekecek kadar kalın bir ziftle gölgelemesini açıklamanın başka bir yolu yoktu.

Şimdilik öfkemi dinlendirdim ve trollerin toprağı kesen uzun darbelerine hayret ettim.

Yıldızlar Sarayı zirvelerden, tepelerden ve vadilerden oluşuyordu. Yemyeşil lavanta ormanları sarayı tatlı kokularla kaplıyordu ve her ağaç parlak yapraklardan çok kadife yapraklardan yapılmış gibi görünüyordu. Her elli adamda bir savaşıya fener dağıtılıyordu. Ellerimizi önümüzde görebileceğimiz kadar ışık, daha fazlası değil.

Hodag omzunun üzerinden, "Zirvelere doğru ilerliyoruz," dedi. "Yer açın," diye karşılık verdim. "Bo. Sana ihtiyaç var."

Savaşçıların geçit töreni durdu. Dunker ve Hodag ortak yuvalarında bir çıkıntı oluşturmak için zaman ayırdılar. Üç ya da dört kişiden fazlamızın yan yana durabilmesi için biraz yer açtılar. Hepimizi sığdırmak için yeterli değildi ama kan fae'leri sırayla mağaranın içine süzülüp geriniyor ya da sıralarına dönmeden önce birkaç nefes almak için diğer bedenlerden uzaklaşıyorlardı.

Bo yanıma geldi, ben adaların haritasını çıkarırken hâlâ etrafımda tereddüt ediyordu.

"Pekâlâ, iz sürücü," dedim, ses tonumda bir parça kızgınlık vardı. Adamın hâlâ elimi uzatıp kalbini sökmemi beklemesine şaşmamalıydım. Bizi avlama şekline, manastırda Saga'nın hayatını tehlikeye atmasına içlerimden. Rune kurtulmak için savaşırken onun Davorin'in zalimliğine daha da boyun eğmesine içlerimden. Gözlerimi kırmıştım. "En son buradayken yıldız halkına ne yapmıştı? Bize yol göster, belki yine bira içip abartılı hikâyelere gülmenin bir yolunu buluruz."

En azından sızlanmadı ya da yalvarmadı. Bo nerede durduğumuzu biliyordu ve şimdilik bunu kabul etti.

"Çoğu onun hizmetine girdi. Direnenler ise Kehanet Noktası'ndaki depoya sığındı," diye açıkladı Bo. Bunu bize adada Valen ve Elise'le birlikte anlatmıştı ama ben tekrar duymak istedim. Kanayan her ayrıntı önemliydi. "Depoya erişim istiyor ama nedenini bilmiyorum. Yıldızı biliyorum.

En azından ben buradayken kahinler onu uzak tutmuştu. Sarayın iki hanımı hâlâ ona karşı duruyordu."

Oraya gitmemiz gerek. Davorin'in neden bu kadar çok istediğini öğrenmeliyiz. Sonra da istediği her şeyi kendimiz için talep edeceğiz.

"Prenses Eryka'yı tutması muhtemel yer neresi?"

Haritayı inceledi ve avlunun alt kısımlarına odaklandı. "İşte." Kehanet Noktası'na giden dağın kalın tabanını işaret etti. "Haremi kraliyet botanik evinde tutuluyor."

"Harem mi?" Hagen'in gözleri karanlık bir şeyle, bir tür vahşi öfkeyle parladı.

Bo başını salladı. "Götürdüğü kadınların kendisine ait olduğunu iddia ediyor. İki kadın orada tutuluyordu. Prensesi başka nereye koyabilir bilmiyorum. Onu Celeste ve Iris'in yanında koz olarak kullanmak isteyeceğini tahmin ediyorum."

Alay ettim. Tüm bu düzenek bir zamanlar Yeni Timoran'ı yöneten Kral Eli'nin sesine benziyordu. Şüphesiz, Eli ve akıncıları Davorin'in nefret dolu cazibesinden etkilenmişlerdi. Akıncılar kadınlara karşı acımasızdı. Şimdi, toprakların karanlık, kader savaşlarının arkasındaki piç hakkında bildiklerimi bildiğimden, bu sürpriz değildi.

Ama Eryka'nın onun seçtiği bedenler arasında olabileceğini bilmek içime oturdu.

Eryka nasıl dövüşüleceğini biliyordu, pek fazla şeyden korkmuyordu ama yine de benim gözümde o masum ruhlardan biriydi. Genç bir prensi, sarayından uzaklaşıp karanlıkta okunu aramak için Doğu denizlerini dolaşacak kadar seven gerçek bir kalp.

Eğer Davorin onu Yıldızlar Sarayı'ndaki erişim noktalarına götürürse, Eryka savaşacaktı. Tıpkı Saga'yı kırmaya çalıştığı gibi onu da kırmaya çalışana kadar savaşacaktı. Yıldız prensesini nasıl bulacağımızı bilmiyordum ama ona dokunulmamış olmayacaktı.

"Botanik evinin başında kaç muhafız nöbet tutuyor?" Ben sordum.

"Her köşede dört tane var." Bo düzeneği, rotasyonları hakkında bildiklerini ve trollerin görünmeden kazmak için en iyi şansa sahip oldukları yeri tarif etti.

"Hepimiz ne yapacağımızı biliyoruz." Savaşçılara dönerek konuştum. Sözcükler sıraya dizilirken derin ve yankılı bir gümbürtü duyuldu. "Hazır ola geçin." Dunker'ın alçak omzuna bir el attım. "Burada nöbet tutacaksın, değil mi?"

Kalın kafalı trol başını salladı, sarkık kulakları başının yanında kanat gibi sallanıyordu. "Onları yaşatmaya devam et."

"Güzel. Duvarlar yıkıldığında savaşmaya hazır ol." Bir elimi nemli toprak duvara bastırdığımda parmaklarım seğirdi. Saga bu konuda benden daha yetenekliydi. Pek çok fae ile yakınlığım vardı ama bir adanın büyüğü? Hâlâ tanışmıyorduk.

Avuçlarımda, parmak uçlarımda, boğazımdaki ve göğsümdeki mürekkepli kuzgun boyunca ısı titreşti. Toprağın bizim için ne yapmasını istediğimi, savaşta bize yardım etmesinin bir yolunu hayal ettim. Saga bana bunun bir alış-veriş, bir emirden çok bir rica olduğunu söyledi.

Bize yardım et. Kendimi aptal gibi hissettim ve sıcaklık elimden çekildi.

Hells, odaklan.

Etrafını sarın, tekrar denedim. Onları gözlerden saklayın. Çaldığı şeyi geri almamıza yardım et.

Niklas ve Kase'nin kaçakçılık ve görünmeden çatlaklardan sızma deneyimleriyle hazırladıkları planı düşündüm.

Birkaç mırıltı küflü alanı doldururken, çatırdayan toprağın ve kopan köklerin gürültüsü ortalığı kapladı. Denizdeki bir dalga gibi toprağın hafifçe yuvarlanması yeni bir koridoru ayırdı. Bir trolün kazabileceğinden daha hızlı, iki savaşçının omuz omuza durabileceği kadar genişti.

Hafifçe gülerek elimi çektim. Vay canına, işe yaramıştı. Toprak bana cevap verdi.

Rune omzuma vurdu, haftalardır ilk kez gülümsediğinden emindim. "Adalar kralımız. Hepimiz biliyoruz ki

sorgusuz sualsiz."

"Daha önce sorguladınız mı? Liderlik vasıflarım ve bilirsiniz, karanlık bir savaş lordunun kellemi istediği gerçeği nasıl şüphe uyandırdı?"

Rune kıkırdadı. "Saga'nın sonunda aklının başına geleceğini ve daha az geveze birini seçeceğini düşündüm."

"Yerini al, seni piç kurusu." Onu kenara ittim, Rune güldüğünde sııttım. Tıpkı eskiden olduğu gibi, sonunda biri onun çelik gibi dış görünüşünü kırdığında. "Dostlarım, onun dünyasının yanışını izlemek üzereyiz."

Kan perileri mağaraya sürüklendi ve yeni açılan tünelden aşağıya doğru ilerleyerek bıçak ve baltalarla uzun bir ip oluşturdu. Haritayı yuvarladım ve bir kenara koydum.

"Bo." İz sürücü bakışlarımı yakalayana kadar bekledim. "Yolu göster."

Dunker kan fae'leriyle kalırken, Hodag geri kalanımızı Yıldızlar Sarayı'nın toprağının derinliklerine götürdü. Küçük grubumuz Hagen, Stieg, Bo, Rune, Niklas, Junie ve benden oluşuyordu.

Saga şimdiye kadar sınıra yaklaşmış olmalıydı. Ellerimi sıktım, adımlarımı hızlandırdım, zihnimin odaklanmasını ve düşüncelerimin hızlı planlarımızın ince buz gibi kırılabileceği tüm yollara dağılmasını önlemek için hareket ettim ve yer değiştirdim. Hazırlanmak için çok az zamanımız vardı. Her cevabı bilmiyorduk. Şüphesiz, Davorin'in savunmamızı aşip üstünlüğü ele geçirebileceği binlerce yol vardı.

Saga bedelini ödeyecekti.

"Ari." Stieg yanıma geldi. "Hiçbiri olmadan buradan ayrılmayacağız."

Sanki her düşüncemi okuyormuş gibi bana bilmiş bir bakış attı. Dudaklarımı araladım ve çenem ağrımaya başladı. Bunca zamandır dişlerimi gıcırdatıyormuşum da farkına varmamışım. Tüm bu kasvetli düşünceler içinde kaybolurken oldukça canı göründüğüme şüphe yoktu. "Onu bana tercih et, Stieg," diye fısıldadım. "Eğer iş bir arkadaş olarak soruyorum, onu bana tercih edin."

"İkinizi de seçeceğim." Elini omuzlarımla arasına sıkıştırdı ve tartışmayacağını bir işareti olarak geriye çekildi.

"İşte." Hodag yüz adım ileride olduğunu söyledi. "Yumuşak toprak. Bir sürü kök var." Trol boncuk gözlerini kapadı ve gülümsedi. "Sığırcık yakınlarında. Onun tatlılığını kokla."

Uzun bir nefes verdim ve trolle başımı salladım. "İhtişamını göster, sevgili Hodag."

Hodag dikkatli vuruşlarla başımızın üstünü kazdı. Toprak siyah ve zengindi. Nemli ağaç kabuklarının ve nemli çiçeklerin misk kokusu tüneli doldururken, delik genişledikçe altın ışık kırıldı. Stieg'in omuzları kadar geniş, manevra yapmak için basit bir açıklık.

Hodag geri adım attı, pençeleri geri çekilirken geniş avuçlarını fırçaladı. Gülümsedi. "Hazır, tatlım."

Teker teker ses çıkarmadan kendimizi içeri çektik. Ben çömelmiş vaziyette kaldım. Ev kubbeli camlarla kaplıydı. Hava nemli dalgalar halinde hapsolmuş, anında alnımı terletiyordu. Eğretili otları ve yüksek, tatlı kiraz ağaçları tepemizde beliriyordu. Botanik evin orta noktası çiçeklerden ve ağaçlardan oluşuyordu ve bizi Davorin'in muhafızlarının nöbet tutacağı camlardan koruyordu.

Süngerimsi çimenlerin arasından bir dere akıyordu. Gümüş damarlar, topraktan yükselen yıldız ışığı gibi garip mavi çiçekleri oyuyordu.

Düz, pürüzsüz, taş bir patika suyun kıvrımını takip ediyordu. Botanik evi, Yıldızlar Sarayı'na özgü çiçekli çalılar ve ağaçlarla zengin, geniş bir bahçeydi. Gümüş yapraklarıyla sanki donmuş gibi duran söğütler, siyah yaprakları ve göz alıcı altın merkezleriyle sadece ay ışığı altında açan gece çiçekleri, sarmaşıklarla kaplı çardaklar ve mor yosunlu banklar manzaradaki çukurları ve kıvrımları işaretliyordu.

Güzel bir sığınak olabilecek yer şimdi güzel bir hapishaneydi.

"Dağılın," dedim. "Alçakta kalın ve dış duvarlardan uzak durun. Önce Eryka'yı bulacağız. Yuvadın geri getirebileceğiniz diğerleri varsa, öyle yapın."

Başlarımızı kapattık ve her yöne dağıldık. Hagen benimle eşleşti. Rotamızı aşağıya, irili ufaklı beyaz çiçeklerden oluşan kır çiçeği çayırlarına doğru çevirdik. Ortada kapalı bir kulübe vardı. Açılı çatıyı çim oluşturunuyordu ve kenarlarından siyah beyaz üzüm sarmaşıkları sarkıyordu.

Hagen kılıcını çekti, ben de bıçağımı çıkardım. Bir kapıya yöneldiğimizde pencerelerin küçük camlarında mum ışığı dans ediyordu.

"Lanet olası tanrılar." Kulübenin önüne ulaştığımızda laneti ağzımdan kaçırdım. Midem bulandı. Kapının iki yanında kalın iplerle asılı duran, yıldız sarayının iki leydisi vardı.

Hagen dirseğini burnuna doladı. Güzel kokulu çiçeklerle çevrili olsa bile çürüme kokusu burnunu yakıyordu. Celeste ve Iris günlerdir ölülerdi.

Göğsüme bir önsezi saplandı. Yıldız sarayının yöneticilerinin ölmüş olması ve Eryka'yı iyi bulmayı ummak pek hayra alamet değildi.

Çenemi sıktım, Hagen'a hızlıca başımı salladım ve birlikte kapıya doğru ilerledik.

Çok kolay bir şekilde patladı ve ikimizi de sefil bir şekilde yere tükürdü. Birkaç şaşkınlık gıcirtısı bize cevap verdi.

"Geleceğini düşünmüştüm."

Nefesim kesildi. Dizlerimin üzerine çöktüm ve Eryka'yla yüzleştim. Prenses odanın ortasında duruyordu. Transparan bir elbise giymişti, ayak bileklerinde ve boynunda birer zincir vardı. Sol gözünün etrafında yeşil, etli bir çürük şişmişti. İç dudaklarındaki kan herhangi bir gösterge ise ağzına vurulmuştu. Saçlarının bir kısmı kesilmiş ve koparılmıştı ama yine de gözlerinde yaşlarla gülümsüyordu.

"Geleceğini düşünmüştüm. Yıldızlar son zamanlarda sessiz olduğu için emin olamadım." Hagen kapüşonunu geriye attığında sesi titredi ve gözyaşları döküldü. "Daj, benim için geldin. Yani, umarım sana Daj diyebilirim çünkü ..." Eryka hızla açık kapı aralığına baktı. "Çünkü, şey, maj ya da daj diyebileceğim kimse kalmadı, o yüzden düşündüm ki-"

Hagen bir sonraki nefeste onu kollarına aldı ve hıçkırmasına izin verdi. Çenesini eğdi ve kızın keçeleşmiş saçlarının tepesini öptü. "Kızım, bana ne istersen diyebilirsin."

"O ... onları öldürdü."

"Biliyorum." Hagen kızın morarmış omuzlarını sıkıca kavradı. "Bunun bedelini ödeyecek."

Eryka'nın arkasında birkaç kadın birbirine yakın duruyordu. Çoğu orman fae'siydi, birkaçı da soluk gözlü yıldız fae'siydi. Yemyeşil gözleri ve bellerine kadar uzanan kumral saçlarıyla Kalpler Sarayı'ndan bir ya da iki kişi vardı.

Gözlerim Prenses Signe'den daha yaşlı olmayan ağlayan kıza ve köşede onun saçlarını okşayan kadına takıldı.

Civanperçemi'nin gözleri bir zamanlar sonbahar gibiydi, altın rengi ve bir baykuş gibi yuvarlaktı. Yılan kadının yüzündeki ışık sönmüştü. Şimdi saçları karmakarışık, güneşin öptüğü teni solgundu, neredeyse sarılık rengini almıştı. Eteği kan içindeydi, şüphesiz son çocuğunu doğurduğundan beri yıkanmamıştı. Yine de kızını rahatlatmaya çalışıyor, kız gibi vücudunun üzerine kumaştan şeritler giydiriyordu.

Yarrow'dan Saga'yla oynadığı oyun yüzünden nefret ediyordum ama o canlı, teatral, vahiy düşkünü kadının böylesine zavallı bir versiyonunu görünce kalbim sempatiye boğuldu.

Önünde çömelmiş, gözlerinin bana odaklanmasını bekliyordum. Yüzüm fark edildiğinde Yarrow'un çenesi kırıştı. "Oyunlarımı Shelba'ma karşı kullanma. Onu buradan götürün."

Bileklerindeki ve boğazlarındaki zincirleri inceledim, sonra tekrar onun bakışlarıyla karşılaştım. "Çocuklarınız

elimizde. Magus

ve diğerkleri, hatta bebek bile, Kan Sarayı'nda güvenderler."

Gözyaşları Yarrow'un yanaklarına sıçradı. Göğsünden kırık bir hıçkırık koptu. "Teşekkür ederim."

"Hodag." Elimi salladım. "Onları yuvaya götürüyoruz. Pençelerine ihtiyacım olacak, aşkım. Bu zincirler seninle boy ölçüşemez."

Hodag geniş göğsünü kabarttı ve ana kayayı kırmak için tasarlanmış kıvrımlı pençelerini ve güçlü ellerini uzatmaya başladı. Bir düzineden fazla zincirin içinden geçerek fae kadınlarını serbest bıraktı.

Eryka ile yüzleştım. "Herkes bu kadar mı?" "Evet. Başka kimseyi tanımıyorum."

"Pekala. Eğilin, kiraz bahçesine gidiyoruz."

Zoraki eşlerin panik içinde koşuşturmasını engellemek sandığımdan daha zordu. Kiraz ağaçlarına giden yolun yarısında Stieg, Bo ve Rune bizi gördüler ve kadınların en zayıf olanını halletmeye yardım ettiler.

Niklas ve Junius açılışta bizi bekliyorlardı. İki Falkyn sorgusuz sualsiz kadınları yuvaya götürmeye yardım etti.

Yarrow'un topallayarak girişe doğru ilerlemesine yardım ettiğimde genç Shelba annesinin beline sarıldı. Zayıftı ve çocuğunu doğurduktan sonra ihmal edilmişti. Berbat bir enfeksiyonu olmadığından emin değildim ama burada ölmeyecekti. Ölürse de bir parça saygınlığı olacaktı.

Genç yılana, "En büyük kardeşin bizimle birlikte duruyor, ama küçükler güvende, tıpkı senin de güvende olacağın gibi," dedim. "Anneni yuvaya doğru götür. Kanlı Fae'lerle karşılaşacaksın, onlar hepinizin güvenli bir şekilde Kan Sarayı'nın duvarlarının arkasına geçmenizi sağlayacak. Şifacılar orada sizi bekliyor. Magus dönene kadar Yılan Sarayı'nın lideri sensin. Bu insanların ihtiyaç duydukları bakımı almalarını sağla."

Shelba yutkundu. Gözyaşları akmayı bırakana kadar yaldızlı gözlerini kırıştırdı. Çenesini aşağı doğru eğerek

bir elini göğsüne götürdü. "Tüm sarayımız ve ailemiz üzerine yemin ederim ki seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Diğer kadınların işi bittiğinde Junius, "Eryka," diye seslendi. "Gitmelisin. İyileşmeye ihtiyacın var ve Nik sana doğurganlık otları verebilir."

Eryka çenesini kaldırarak, "Bedenim hâlâ aşkımın," dedi.

"Tatlı kızım, tabii ki öyle." Hagen bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Sana söz veriyorum, Gunnar bunun senin suçun olduğunu düşünmeyecek. Ama ihtiyacın olursa-

"Hayır, ciddiylim." Eryka zorla sırtıttı. "Tekmelemeye, ısırma, savaşıma ihtiyacım vardı. Sarayımın gölgelere düştüğünü gördüm, hatırladın mı?" Junius'a baktı. "Tekmele, ısır, dövüş."

"Kan mahkemesi hapisanesinde de böyle demiştin," diye onayladı Junie.

"Evet. Bu anın ne anlama geldiğini anladım. Yıldızlar Divanı karanlıkta kayboldu, beni aldılar ve ben tekmeledim, ısırdım, dövüştüm. O da beni dövdü ve onları öldürdü."

Eryka şimdi Davorin'in gözlerini kafasından ayırma sırası gelenler listesine katıldı.

"Anneleriniz sizinle gurur duyuyor," dedim. "Sevdiklerinin ölümünden kendini sorumlu tutan biri olarak söylüyorum bunu. Sizi güçlü olmanız için yetiştirdiler ve halkınız ve hayatınız için savaştığınız için sizinle gurur duyuyorlar."

"Öyle söylediler. Beni terk etmeden önce öyle söylediler." Eryka Hagen'ın koluna dokundu. "Onu görmek istiyorum. Aşkım nerede?"

"Saga'yla birlikte," diye cevap verdim. "Hiç dinlenmedi; seni geri getirmekten başka bir şey düşünmüyor."

"Savaşıyorum." Yumruklarını sıktı. "Ben kalıyorum. Depoya girmek için benim yardımınıza ihtiyacınız var. Orada istediği bir şey var ve bizi öldürerek kanımızla içeri girebileceğini düşündü. O bir aptal."

"Bizi oraya götüremez misin?" Sırlar kanayan yıldızlardaydı. Planımızın yarısı o lanet depoya girmeye bağlıydı.

Eryka dudak büktü, ilk kez gaddarlığı bir anlığına ortaya çıkmıştı. "Elbette yapabilirim. İhtiyacı olan kan değil, kelimeler. Bunları senin için söyleyeceğim, onun için değil. Asla onun için değil."

"Prenses Eryka," dedim dudaklarımda bir sırıtış belirerek. "Kimsenin eşiniz kadar kurnaz olmadığınızı söylemesine asla izin vermeyin. Doğrusunu söylemek gerekirse, aramızdaki en kurnaz kişi siz olabilirsiniz."

Bölüm 39

Kuzgun Kraliçe

"Kesime giden kuzu ol." Niklas pelerinin tokasını boğazıma dolamıştı. "Onun sarayında bir fare. Ta ki aslan olana kadar."

Çorbamsı ve yoğun sisler arabanın etrafını sarmıştı. Gece çökerken adalar boyunca yuvarlanan vahşi bir deniz fırtınasının görüntüsü. Ari bütün gün boyunca benden ayrı kalmıştı.

Trol yuvaları tepelerin ve tepelerin altını kesebiliyordu, eğer her şey planlandığı gibi gitseydi, Ari şimdiye kadar birkaç saatliğine Yıldızlar Divanı'nda olurdu.

Tanrım, güvende olsun.

"Geldik Prenses," dedi Stefan ve kanlı bir deri maskeyi burnuna ve ağzına kapattı.

Calista gözlerini kapattı. "Bunu atlatacağız Kuzgun Kraliçe. Söyle."

"Atlatırız," diye karşılık verdim, ama nasıl atlatacağımızı bilmiyordum. İçimdeki bir his bana bugünün hayal ettiğimiz gibi olmayacağını söylüyordu. Bunu kendime sakladım.

Araba Yıldızlar Sarayı'nın filigranlı kapılarının önünde durdu. Cuyler banktan atladı ve kapıyı açtı. Gri tonlarındaki teni Stefan'ınki gibi bir kan fae maskesinin altında gizlenmişti, tıpkı Gorm'unki gibi. Yakından izlemeyen biri için kan lordu ve varisi, soylulara eşlik eden sıradan savaşçılardan başka bir şey değildi.

Siyah saten elbisemin eteğini düzelttim, ardından kürkle kaplı yün pelerinimi giydim. Pek korkutucu görünmüyordum ama zaten bütün mesele de buydu.

Davorin beni dünyanın işleyişi ve krallık politikaları hakkında çok az şey bilen aptal bir prenses olarak hatırlıyordu. Doğru, bunca dönüşten sonra bir kılıcı idare edebileceğimi biliyordu ama beni kendi cazibesıyla boyundan büyük işlere kalkışan bir kadın olarak görmesini istiyordum. Hepimizi hafife almasını istedim.

"Kral için korkuyor musunuz Leydim?" Gorm sordu. "Korkuyorum." Neden inkâr ediyorsun?

"O zaman nasıl olduğunu sor." Gorm yeri işaret etti. "Keşfedilip keşfedilmediğini bilmek bizim yararımıza olacaktır, doğrusu. En iyisi içeri girip hepimizin kafasını uçurmamak."

"Sormak mı? Arazi mi?"

"Bunu yaptığımda kastettiğim buydu." Tekrar yeri işaret etti. "Sizi çevrelediği gibi onu da çevreliyor. İkiniz de onun sesini anlayan tek kişilersiniz. Sor."

Cehennemler. Diz çöküp parmak uçlarımı serin toprağa batırmadan önce beklemedim. Kelimeler yüksek sesle değil, kafamın içinde söyleniyordu ama cazibemin sıcaklığı her zaman boğazımdan yavaş, yumuşak bir uğultu çıkarıyordu.

Bak. Bir fısıltı zihnimi doldurdu, alçak, çakıllı ve nazik. Gözlerimi kırıştırdım ve bir rüzgârın kurumuş yaprakları toprak üzerinde yuvarlayışını izledim. Sisler inceldi ve bir parça toprak bir açıklığa battı.

Orada bir tünel vardı ve yeni delikten Fısıltı Gölü'ne doğru sürüklenen yeraltı fenerlerinin titreşimi geliyordu.

Delik kendini çabucak gizledi, ama bunlar Kan Fae'lerinin fenerleriydi. Bizim insanlarımız. Planlandığı gibi geri çekiliyorlardı, bu da ... demekti. Gülümsememi bastırmaya çalıştım ama başaramadım. Botanik evini buldukları ve bir sonraki hamlelerini Kan Sarayı'na doğru herhangi bir yaralı alarak karşıladıkları anlamına geliyordu.

Ari saç salim gelmişti.

Gunnar gözlerini kapadı ve burnundan yüksek sesle bir nefes verdi.

Bak. Yine fısıltı geri döndü.

Yakındaki ağaçlar hışırdadı, dalları birbirine karıştı. Aralarında, bakmayan biri için görülmesi zor bir parıltı vardı. Bozulmamış bir gölün üzerindeki güneş ışığı gibi. Bir elimi göğsüme bastırdım. Ari'nin illüzyonları etrafımızı sarmıştı.

Öfkesinin parıltısını fark etmeyi öğrenmiştim. Adaların da yardımıyla devasa bir illüzyona adım atmıştık. Ağaçların, toprağın, hatta havanın bile onun doğal öfkesine katkıda bulunması ve kan tüyüyle benzersiz bir bağlantı oluşturmaları dikkat çekiciydi.

Onun yanılsamalarının ardında halkımız, hepimizin kaderini yeniden yazacağından hiç kuşku duymadığım bir savaşı bekliyor olacaktı.

Gorm ve Cuyler'a "Tanınmayacaksınız," dedim. İlerlediğimizde Stefan'ı bile Calista'nın kardeşi olarak görmek zor olacaktı. "Kral bizi koruyor."

Ari'nin öfkesini bir zamanlar tutabildiğinden daha uzun süre tutmasına yardımcı olduğu için zihnimdeki adalara teşekkür ettim; Ari şimdiye kadar bu kadar güçlü bir illüzyonu bu kadar uzakta tutmakta zorlanırdı. Bu, Davorin'in tahmin etmemesi için dua ettiğim bir hediye idi.

Sofia oradayken, Stefan'a bir muhafız olarak asla aşık olmazdı. Ne de Gorm ve Cuyler'a. İllüzyonun diğerlerine kanmasına yeteceğini ummak zorundaydım.

"Yakın durun Kraliçe Saga," dedi Gorm ve oğluyla birlikte önden gitti.

Arkamda Stefan, Calista'nın bileklerine dikkatlice kelepçeler taktı.

"Cal, bana bak," diye fısıldadı. Onlara biraz zaman tanımaya çalıştım ama hepimiz duymamak için çok yakın duruyorduk ve açıkçası o da ketum olmaya çalışmıyordu. "Unutmayın, bugün ne olursa olsun yalnız değilsiniz. Öteki Dünya'nın ötesine geçen bağlarınız var."

"Kes şunu Stef." Soğukkanlılığını korumaya çalışarak bir düzine kez gözlerini kırıştırdı. "Ne oldu da böyle konuşuyorsun?"

Yüzündeki maskeyi çekip çıkardı ve kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Bununla hiçbir şey kastetmiyorum. Sadece sahip olduğun yeteneklerden ya da kim olduğundan asla korkmamamı istiyorum. Buradasın çünkü güçlüsün. Bunu unutma."

Gorm ve Cuyler önümde ilerliyor, Stefan ise Calista'nın bileklerindeki zinciri sıkıca tutuyordu. Kapılarda dört Borough muhafızı ve Ulv vardı. Yılanlar Sarayı'nın kanayan kapı bekçisi. Tırnaklarının yontulmuş, kararmış kenarları bir işaretse, bir süredir Davorin'in büyüsüne kapılmışlardı. Ulv'un kurt gibi yüz hatları vardı ama bugün neredeyse kuduz gibi görünüyordu.

"Efendimizi görmeye mi geldin ufaklık?" Ulv dişlerini sıktı.

"Bilmece yok mu Ulv? O zaman kapıları aç. Hadi devam edelim."

Homurdanarak ağır kapıları açmaya çalışan muhafızlar yarı ölü gibiydi. Muhtemelen bazıları ölmüştü. Davorin'in karanlık büyüyle doldurduğu insanlar üzerindeki etkisi, doğal büyülerıyla birleşince çok yorucu olmaya başlamıştı. Onları bir kez tükettiğinde, Öteki Dünya'ya düşeceklerdi.

Ben yanından geçerken Ulv çarpık burnunu yaklaştırdı. Nefes aldı ve kıkırdadı. "Acımasız ve tatlı. Onları nasıl da seviyor."

"Sen aşağılık birisin," diye tısladım. "Arkana yaslanıp lordunu öldürmelerini izledin. Hanımına ne yapmalarını izledin?"

Ulv yarım nefes kadar duraksadıktan sonra keskin dişlerinin parıltısı loş ışıktaki kayboldu. "Hepsine yaptığı şeyin aynısını. Sana da aynısını yapacak. En sevdiğinin sen olduğunu duydum."

Muhafızlar öyle sefilce gülüyorlardı ki, şimdi onları bu sefaletten kurtarmak ve boğazlarını kesmek istiyordum. Gorm kolumu tuttu ve beni ileri doğru itti.

Ağaçların arasından bronz kısa kılıçlar kuşanmış ve başlarında kürkler olan daha fazla orman fae'si patikaya doğru ilerledi. Bizi görmüyor gibiydiler ama kılıçlarını çekmiş küçük kabilemizi koruyorlardı.

Yıldızlar Sarayı'nın kraliyet evi kristal benekli beyaz granitten yapılmıştı. Sabah ya da gece ışık vurduğunda gümüş gibi parlıyordu. Meşaleler yolu aydınlatıyor, çimenlerin üzerinde leylakla ıslatılmış çardaklar mekâna yumuşak bir güzellik katıyordu. Yıldızlı demir kapılar açık bırakılmış ve bir zamanlar burada var olan güzelliği tek bir nefeste alıp götürmüştü.

Odanın ortasındaki kürsünün tepesinde oturan Davorin (Celeste ve Iris de selefleri gibiydiler ve her zaman tüm gözlerin onları bulabileceği bir yere otururlardı) yüksek arkalıklı bir sandalyeye tünemişti. Diğer kürsüden kopmuştu ve hâlâ pürüzsüz taş zeminde yan yatmış bir şekilde duruyordu.

Davullar ve arplar, lavtalar ve pan borular halk şarkıları çalıyordu. Büyük bir kutlama, savaş lordunun adalardaki insanlara barış, eğlence ve yaşam getireceğine dair bir kandırmacası. Fark etmeleri gereken şey, onun sonları olacağıydı.

Sadece belden aşağı giyinmiş iki kadın Davorin'in kucağında kıvranıyor ve dans ediyordu, iri avuçları eteklerinin altında kaybolmuştu. Adam her zamanki gibi ahlaksızdı ve hükmedici bedenlere duyduğu aşk onun takıntısıydı.

Umarım, onun çöküşü olur.

Bu sahnenin tuhaf yanı, kadınların onun tarafından hiç de yozlaştırılmış gibi görünmemeleriydi. Hayır, arkasından yıkımla gelen karanlık bir fae'nin gücüyle yıkanarak eğleniyor gibi görünüyorlardı.

Eşiği geçtiğimiz anda müzik kesildi.

Davorin'in yüzü iki arkadaşının arasına odaklandı ve gülümsemesinin acımasız kıvrımı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Merhaba, küçük kuzgun." Ellerini geri çekti ve kadınları kenara itti. Biri platformdan aşağı yuvarlandı. O da

Beş adımı hızla atarken arkasına bile bakmadı.

Yüz hatları yakışıklı ve keskindi, gerçekten çarpıcı bir fae'ydi ama gözleri çirkindi. Ölü mavisi ve nefret doluydu. Belinde bir kılıç vardı. Kürsüden inerken başka bir kılıcın kabzasını kavradı ve gözlerini benden ayırmadan kemerine bağladı.

Davorin'in çizmeleri yere değdiği anda muhafızlar etrafını sardı.

"Umarım istediğim şeyi getirmişsinizdir."

Alay ettim. "Ancak karşılığında bana bir şey getirdiysen."

Davorin, Gorm ve Cuyler'in önünde durdu. Onların gözleriyle karşılaştı ve kıkırdadı. "Kan Fae'leri. Sağlam savaşçılar. Acımasızlar. Eskortlar için mükemmel bir seçim, aşkım."

"Ben senin aşkın değilim." Pelerinin tokasına uzandım, çıkardım ve bir sandalyenin arkasına koydum. "Savaşta resmi bir takas yapmak için buradayım. Tarafsız bir zemin."

"Sesin çok asil, çok güçlü geliyor." Davorin, Gorm ve oğlunun arasına girdi. Rol yapmak için kenara çekildiler ve doğrudan yanıma geldiler. Davorin burnundan aşağı alay etti. "Seni bu şekilde görmek sarhoş edici. Beni nasıl bir kraliçe yapabilirsin."

"Ben bir kraliçeyim. Sensiz. Takas yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz? Ben yıldız kahinimi istiyorum, sen de güvenilmez kader işçini alabilirsin."

"Güvenilmez mi?" Davorin'in kaşları çatıldı. Odanın arka tarafında Sofia yavaşça öne doğru ilerledi. "Ödülümün güvenilmez olması da neyin nesi?"

"Yalan söylüyor," dedi Sofia, sesi düz ve donuktu. "Kızın nasıl çalıştığını gördüm. Kaderin her türlü yolunu değiştirebilecek güce sahip."

"Sofia," dedim. "Şimdi kendi iradenle hareket ediyorsun. Kolay kolay unutmayacağımı bil."

Sofia'nın gözleri yaşlarla doldu. "Bana aynı şeyi yapmayacağını söyleyemezsin. Onu geri istiyorum."

"Yani onu öldüren adama mı dönüyorsun?" Sofia yüzünü buruşturdu ve yere baktı.

"Savaşta düşmanlarımızla birlik olmamız gereken zamanlar vardır." Davorin Sofia'nın yüzünün yan tarafını okşadı. "O zayıf kral için her şeyi yapmaya o kadar istekliydi ki. Onu tekrar gördüğüme şaşırmadım, ancak bir seidr damarının kampınızda olmasını beklemiyordum." Davorin dramatik bir şekilde etrafına bakındı, yüzünde zoraki bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Sevgili Uyandırıcı nerede? Onu uyandırdığını sanıyordum."

İncinmiş gibi yaptım ve arkamı döndüm. Hatta bir keresinde sustum.

"Kuzey Büyükelçisi Etta'ya döndü," dedi Gunnar, sesi sertti. "Halkıyla birlikte döndü. Şimdiden savaşlara katıldı."

"Bu doğru mu?" Davorin sırttı. "Buna inandığımdan emin değilim."

Davorin hızlı bir hareketle parmaklarını örgümün etrafına doladığında sarsıldım. Beni vücuduna doğru çekti. Gorm ve Cuyler kılıçlarını ona doğrultmuştu ama ben onları savuşturdum. Davorin'in ağzı benimkine yaklaştı, nefesi yüzümü ısıttı.

"Seni yatağımızda kırık halde gördüğünde çok perişan oldu." Şefkatle ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu. Safra yuttum. "Söyle bana küçük kuzgun, yaralar çok mu fazlaydı? Seni arkadan aldığında, ona binmene izin verdiğinde, tek gördüğü seni ne kadar çirkinleştirdiğim miydi? Bunun aşk olduğunu mu düşündün? Yoksa istediği güç müydü?"

"Bu kavgayı istemedi ama o senin gibi değildi," dedim hırlayarak.

"Oh, seni sevdim." Ağzımın diğer köşesini öptü. "Seni kendime saklamak, sana hükmetmek için her şeyi yapardım. Bunu neden göremedin? O zaman söyle bana, neden deli bir yıldız kahiniyle bir kadını takas etmeye bu kadar isteklisin?"

Gunnar irkildi ama kendini tuttu.

Bu kadar yakınken Davorin'in dudağını ısırabilirdim. Ona karşı tekme atabilir ve çırpınabilirdim. Ari'nin baskı altındaki odaklanmasını düşünmek için savaştım. Bunun bir hamle olduğunu hatırlamak için savaştım. Biz

Davorin'in sözleriyle ve dokunuşlarıyla beni korkutmaya çalışacağını biliyordum.

"Prenses Eryka bir arkadaş. Seidr'in kızı tutarlı hiçbir şey yazmıyor."

Davorin bana olan bağını gevşetti, bakışlarına bir gölge düştü. "Seidr nadiren açık olur, yoksa unuttun mu?"

"Unutmadım ama arkadaşımı daha çok geri istiyorum."

Sanki söylediğim sözleri anlayamamış gibi güldü. "Senin ... arkadaşın. Gerçekten mi? Savaş getirdim, tehditler getirdim, değerli Uyandırıcını katletmeye çalıştım. O kaçıyor ve sen buraya bir dost için takas yapmaya geliyorsun."

"Kuzey Krallığı'yla bağları var," dedim sesim titreyerek. "Bir Ettan prensinin nişanlısını geri vererek iyi niyetimi gösterirsem, o zaman ... diye düşündüm.

. Ari'yi ikna et . . ." Sözlerimi kestim ve başka tarafa baktım.

Davorin inanamayarak güldü. "Bu onun için mi? Uzun yaşamında gerçekten hiçbir şey öğrenmedin mi? Donmuş küçük kalbin bir zamanlar olduğu gibi güdük ve romantik mi kaldı?"

"Bu takası sen ayarladın; ben de şartları kabul ettim. Ne bekliyordun ki?"

"Tutku. Tehditler. Öfke. Belki biraz bıçak oyunu. Ama hayır, kraliçe elbisesi içinde cesur ve yiğit görünmeye çalışan bir kız var karşımda."

Sertçe yutkundum. "Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

Davorin'in savaşmamamdan memnun mu olduğunu yoksa hayal kırıklığına mı uğradığını anlayamadım. Muhafızlardan birine el salladı. "Yıldız kahinini getirin. Artık ona ihtiyacımız yok. Seidr varken olmaz."

"Size göre saf olabilirim," dedim. "Ama takas kurallarını biliyorum. Beni huzurunuzda çıkarma saygısını gösterin ki şartlarımızı resmi olarak ortaya koyabilelim."

Davorin'in dolgun dudaklarının bir köşesi büküldü. "Şimdi, çok sevdiğim kavgadan bir parça var. Nasıl istersen, aşkım."

Davorin bir kolunu açarak beni salonun ortasına, devrilmiş tahtın bulunduğu yere doğru yönlendirdi. Kavradım

Eteğimi biraz silkeleyerek, bozulmuş savaşçı topluluğunun yanındaki pelerine baktım ve platforma doğru yürüdüm.

Bir parıltı yakaladım. Nasıl bakacağımı bildiğimde Ari'nin illüzyonlarından bol miktarda vardı. İlk adımda biraz tökezlemiş gibi yaptım, böylece elim dışarı fırladı ve öfkesinin parıltısına dokundu.

Bir keresinde bana kimsenin dokunuşunun onun illüzyonlarını benimki kadar etkilemediğini söylemişti. Bu tuhaflığa sıkı sıkıya bağlıydık ama bir tedbir olarak boğazımdan hafifçe mırıldandım. Kimsenin duyacağı kadar yüksek sesle değil ve tekrar tekrar düşündüm:

Krala hazır olduğumuzu söyle.

Bölüm 40

Altın Kral

"Erişim izni aldığında, sinyali gönder." Valen bana bir hançer daha uzatırken şöyle dedi. "Hızlı hareket et, Ari. Daha önce de böyle adamlarla karşılaştık. Gerçek niyetini gösterip karını almak için fazla beklemeyeceğini biliyorsun. ve Calista."

"Kayalıkların arka tarafında bir merdiven var," dedi Eryka nefes nefese. Halsizdi ama ağaçların arasından ilerlemeye devam etti.

Yanılsamaların gerginliği ensemini ısırdı. Durdum ve çömeldim, bir elim toprağın üzerindeydi. Diğerleri artık durmuyordu, adalardan yardım isteme girişimlerine alışmaya başlamışlardı.

Rüzgâr saçlarımı dalgalandırdı. Yorgunluk azaldı ama bir fısıltı zihnimi doldurdu: Bak.

Daha önce hiç bir şey duymamıştım. Daha çok kanımda bir his, öfke gibi. Gözlerimi açtım. Yüzüm aşağıdaki kraliyet sarayına dönüktü. Muhafızlar etrafı sarmıştı. Meşaleler yolları aydınlatıyordu ama nefesim boğazımda düğümlendi.

"Niklas. Stieg." Bana en yakın iki kişiyi çağırdım. "Saga orada."

Niklas parmağımı takip ederek demir kapıların dışına park edilmiş büyük siyah bir arabanın olduğu yere gitti.

Falkyn'in ağzı sıkılaştı. Omzumu kavrayıp beni sarstı, sonra da Eryka'nın peşinden tehlikeli dağ merdivenlerini tırmanmaya başladı. "O zaman zamanımız azalıyor."

Tanrım, onu koru.

İçim sertleşti. Saga, Davorin'den önceydi. Planın bir parçasıydı. Bunu biliyorduk, ama şimdi o an geldiği için midem kaldırmıyordu. Ben uyurken, o piç kurusu tarafından bir daha asla zarar görmeyeceğine yemin etmiştim.

Adımlarımı hızlandırdım ve yetişmek için taş merdiveni ikişer ikişer çıktım.

Bu yemini bozmak gibi bir planım yoktu.

Kehanet Noktası'nın inşa edildiği tepe diğerlerinin üzerinde yükselmüyordu. Öyle bir şekilde konumlandırılmıştı ki, en kutsal kahinlerin günlerini geçirdiği depo, kraliyet evinin tepesine tünemiş ve göklerin şifresini çözmüştü.

Dar basamaklar tepenin arka tarafına doğru çıkarken, ana merdiven altın ve mermer plakalarla döşenmişti. Arka kapı ağır meşeden inşa edilmiş, kemerli ve demir kilitlerle barikatlanmıştı. Kilitlerin etrafında zincirler vardı ve kapının önüne birkaç kaya yuvarlanmış gibi görünüyordu.

"Bunlar daha önce burada değildi." Eryka zincirlerden birini kaldırdı ve kapıya vurdu. İki nefes durakladı, sonra tekrar vurdu.

Hiçbir şey.

Nabzım kafatasımın içinde atıyordu. Stresli anlarda zamanın çılgınca akıp gittiğini hissediyordum. Tek düşünebildiğim Davorin'in önüne konan Saga'ydı, onun gibi adamların bu adımı planlarken Valen'in uyarısıydı. Saga'yı almaya çalışacaktı. O bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Önce onlara ulaşmalıydım.

"Başrahip Frode!" Eryka avuçlarını açmış, çaresizce kapıya vurdu. "Yıldızların konuşmacısını içeri davet et."

"Söyleyecekleriniz bu kadar mı?" diye sordum.

Eryka omuz silkti. "Bunun büyük bir bilmece olduğunu hiç söylemedim. Bir kahin soyundan olmanız ve giriş izni istemeniz gerekiyor. Sana söyledim

savaş lordu bir aptaldı. Her şeyi oldukça karmaşık hale getirdi."

"İçeri zorla girmemiz gerekebilir." Niklas'ın elinde bir kese vardı. Şüphesiz yanıcı bir toz.

Bileğini kavradım. "Son çare. Davorin'e burada olduğumuzu haber veremeyiz."

"Baş Rahip Fr-"

"Leydim." Kayalıkların arasındaki bir kayalıktan fısıltıyla bir ses geldi. Fare gibi bir kadın dışarı çıktı ve kalın yün başlığını geri çekti. Eteğinin üzerine takımyıldızların desenleri işlenmiş basit kıyafetler giymişti. Gümüş rengi saçları kafa derisine kadar kırpılmış, yanaklarına ve çenesine sürme çekilmişti. "I . . . Ben Avian, bir dış rahibeyim."

"Frode nerede?" Eryka sordu. "İçeri girmemize izin verilmeli. Kaybedecek zamanımız yok. Şüphesiz yıldızlar tehlikeden bahsediyordu."

Avian titreyerek çenesini eğdi. "Evet leydim. Öyle. Baş Rahip Frode . . . o, ele geçirene giriş izni vermedi. Leydi Celeste ve Leydi Iris bize, ne tür tehditler gelirse gelsin, düşmanımızın girişine asla izin vermememizi söyledi. Hoş karşılanan tek kişi sendin."

Eryka'nın dudağı titredi ama sesi sabitti. "Düşmüş hanımlar adına geldim. Tüm adalar adına. Bizi içeri alın."

"Anahtar bende değil." Avian kızardı. "Frode içeride barikat kurdu."

"O orada mı? Frode!" Eryka tekrar bağırdı.

"Leydim," diye devam etti Avian, "tüm kutsallar orada. Deponun yanlış ellere geçmesini önlemek için kendilerini içeri kilitlediler. Ön giriş kayalarla tamamen kapatılmış. Bir süre kapıdan konuştuk-"

"Doğruyu mu söylüyor?" Junius'a neredeyse bağıracaktım. "Evet." Junie başını salladı. "Ben yalanın tadına bakmam."

"Bu rahip ne kadar zaman önce konuştu?" Stieg sert bir sesle konuştu.

Avian uzun bir nefes verdi. "İki gece."

Lanet olsun. Ona bir kez daha kazması için yalvararak şiirlerde ve tarihlerde adının görkemli bir şekilde yazılacağına söz vermeye fırsat bulamadan, Hodag itti ve pençelerini meşe kapının çerçevesindeki bir çatlağın arasına soktu.

Trol homurdandı, küfretti ve mırıldandı. Blok halindeki kolları efordan nabız gibi atıyor, tel tel saçları terden derisine yapışyordu. Yorgunluk yakında onu ele geçirecekti, ama biraz daha zamanımız, biraz daha şansımız olsaydı . . .

"Açın, canlarım."

Kesik kesik nefes aldım. Kapı ile menteşeleri arasında kayabileceğimiz kadar geniş bir açıklık kazmıştı.

"Trol için suyunuz var mı?" Avian'a sordum.

Rahibe başıyla onayladı ve Hodag'ı gizli kayalığına götürdü.

Önden gittim ve kırık kapı aralığından kayarak geçtim, kılıçlarımın ve botlarımın sivri kayalara takılmasını izledim.

Önce et, çöp ve sidik kokusunu yuttum. Ölümün yakıcılığına karşı öksürdüm ve kolumun kıvrımıyla ağzımı ve burnumu kapattım. İkincisi, mağaranın derinliklerinde bir yerde ürkütücü bir uğultu duydum.

"Tanrılar." Stieg arkamdan süzüldü ve tuniğini burnunun üzerine çekti.

Diğerleri de aynısını yaptı. Eryka öğürdü ama odaya bakınca donakaldı. Yarısı dolu toprak fenerler yuvarlak mağarada zayıf bir ışık titreşimi sağlıyordu. Yerden tavana kadar parşömen, mürekkep ve tüy kalemlerle dolu raflar vardı. Kalın deri kitaplar ve üzerinde kehanet resimleri olan ikiz ciltli kabuk sayfalar her rafta sıralanmıştı.

Ortada, boyalı bir taş masanın içine yerleştirilmiş yuvarlak bir ayna vardı. Ayna, demir parmaklıklarla kaplı dairesel bir açıklığın altına yerleştirilmişti, ancak içeri yeterince

Ay ve yıldız ışığı parlayabilir ve kutsal fae'lere görme yolculuklarında rehberlik edebilir.

"Sence yaratık içeri girmeyi bu kadar çok istiyorsa neden oradan geçmedi?" Stieg açıklığı işaret etti.

"Dediğim gibi, sadece belirli soylar girebilir," dedi Eryka. "Deneyebilirdi ama deponun etrafındaki koşuşlar halkı geri çevirirdi."

Mağara şimdiye kadar çok güzel bir yerdi. Fenerler, deponun etrafına saçılmış düzinelerce cesedi ortaya çıkardı. Avian gibi basit cüppeler giymiş ve kafalarını kazıtmış olan yıldız sarayının rahip ve rahibeleri, anahtarlarını Davorin'den saklamak için kendilerini feda etmişlerdi.

"Bana nasıl dinleyeceğimi, yıldızlarla nasıl konuşacağımı öğrettiler," diye fısıldadı Eryka, gözlerini gökyüzüne dikmiş şişman bir kadının yanında diz çökerken. "Bunu neden yapsınlar ki?"

"Burada ne tür kehanetler var?" Hagen sordu.

"Öyle olağanüstü bir şey yok." Eryka kadının gözlerini kapattı. "En azından benim bildiğim kadarıyla. Sadece Baş Rahiplerin girebildiği bazı bölgeler var."

"Davorin burada kullanabileceği bir şey olduğuna inanıyor," dedim sinirlenerek. "Ve tanrılar, bu lanet uğultu nereden geliyor?"

"Ne uğultusu?" Rune sordu.

"Bunu duyamıyor musun?" Kahretsin, ses tonu kulaklarımı tırmalayacak kadar yükseliyordu.

"Ari, hiçbir şey duymuyoruz." Stieg yanıma geldi ve odayı taradı. "Nereden duyuyorsunuz?"

Kendimi kanayan bir aptal gibi hissediyordum. Uğultu artık daha az uğultu, daha çok çığlık gibiydi. Kulaklarımı kapattım, irkildim. "Bu taraftan."

Zift koridorunu işaret ettim.

"Başrahip'in odaları aşağıda," dedi Eryka. "Bize izin verilmedi."

"Bugün kanamaya izin var." Niklas kemerinden bir bıçak çıkardı, Junius'un elini tuttu ve karanlık koridora doğru koşmaya başladı.

Bo öngörülü davranarak yağ fenerlerinden birini kaptı ve kemerli koridorun kayalık duvarlarına ışık saçtı.

"Tanrım." Tuhaf sesin tonu çığlık gibi yükseldiğinde iki büklüm oldum ve başımı tuttum.

"Tanrılar haklı. Bak." Stieg elini omzuma koydu.

Beynimdeki çığlığa rağmen bakışlarımı kaldırdım. Boğazımın arkasını yeni bir safra hücumu kapladı. Ölümden hoşlanmıyor değildim ama derisi çürümeye başlamış yaşlı bir adamla dar bir alana sıkışıp kalmak içimi huzursuz ediyordu.

"Frode," dedi Eryka avucunu ağzına ve burnuna kapatarak. "Burası onun özel odası."

"Orada her ne saklıyorsa cehennemliktir," dedim.

"Elinde bir şey var." Rune ölü yıldız rahibinin yanına çömeldi. Rahibin parmaklarından bir parça parşömen kopardı. Rune'un kaşları kalktı. "Ari, sanırım bu senin için."

Kafam karışmıştı, parşömeni aldım.

Altın dedikleri gecenin kralı.

Sırlar yıldızların arasında yatar /ya da sen tutarsın.

Ayetin altında kraliyet takımyıldızının bir çizimi vardı. Vahşi Av sırasında tanrılarla birlikte gece boyunca at sürdüğü söylenen gökyüzündeki bir savaşçı. Yıldızlardaki sırlar.

Kapıya baktım, ölümcül sesle başım dönüyordu.

Yıldızlar Sarayı'ndaydık. Bulmamız gereken hangi sırlar vardı ve neredeydiler?

Tekrar kapıya, sonra parşömene, çizime baktım. Vücudum hareketsiz kaldı. Başımı tekrar kapıya çevirdim. Tahtaya oyulmuş, siyaha boyanmış birkaç yıldız vardı. Havada aralarına çizgiler çizdim.

"Evet." Kapıya doğru hamle yapıp parmağımı en üstteki yıldız bastırduğım da parşömen elimden düştü. Parmağım tahtaya dokunduğunda ses kesildi. Bana işkence eden çığlık her neyse sustu. Kafa karıştırıcı sessizlikte gözlerimi kırptırdım ve parmağımı rahibin kapısında savaşçı takımı yıldızının tam deseninde sürükledim.

İç kilit tıkladı. Nefesimi tuttum ve kapıyı iterek açtım.

Kapının arkasında bir yatak için kürklü bir hasır, sicimle bağlanmış düzgünce istiflenmiş parşömenlerden oluşan daha fazla raf vardı, ancak birkaç tanesi siyah kurdeleyle bağlanmış ayrı bir rafta sergileniyordu. Köşede bir lavabo vardı ve duvara oyulmuş ince bir pencerenin altında, yanlış yerleştirilmiş bir toprak yığını etli çiçekler yetiştiriyordu.

"Bütün bunlar da ne?" Niklas dönüp raflara bakarak sordu. "Yıldız kehanetleri mi?"

"Bizim bildiğimiz parşömenlere ya da kabuklara yazılmamışlar. Bunlar farklı." Eryka bir tanesini almak için elini uzattı, sonra tereddüt etti. "Yıldız konuşması yeteneğe sahip olanlar için kutsaldır. Bizim konuşmamız sadece davetle paylaşılır, tabii benim gibi kendi dilini kullanmayı beceremeyenler hariç."

Junie Eryka'nın omzunu dürttü. "Senin o vahşi dilin bizi birden fazla kez kurtardı."

Bu ihtiyacı olan cesaretlendirmeydi. Eryka bir parşömen kaptı ve ipi çözdü. Gözleri bir ileri bir geri gidip geldi, sonra dudakları aralandı. "Tanrılar adına. Ari, bunlar ... kader şarkıları. Bu bir orman fae'si ile kan fae'si arasındaki bir savaşla ilgiliydi. Kan dökülmeden önce kalplerindeki öfkeyi değiştirmek için yazılmıştı."

"Kalp şarkısı mı?" Eryka'nın yanına koştum. Başparmağım köşedeki rün işaretinin üzerinde gezindi. Aynı işaret

Saga'nın ön koluna dövme yapılmış. "Bu Ode Hanesi'nin mührüdür. Bunlar kader kralının şarkıları."

Biraz huşu içindeydim. Kralın söylediği masallar, kehanetlerinin mağarası, onun seidr'i. Burada nasıl bir bilgelik bulabilirdik? Davorin'in istediği bu muydu?

"Bunlar neden sergileniyor?" Stieg siyah bir kurdeleyle bağlanmış masallardan birini kaldırdı.

"Birbirlerinden farklılar, yani farklı raflara dizilmişler," dedi Eryka. "Sanırım Frode buraya gelme ihtimalimize karşı bunları kendi elleriyle seçti."

Junie parşömeni Stieg'in elinden kaptı. Eryka kadar tereddüt etmedi ve parşömeni hemen açtı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Sanırım ... .. Sanırım bu Valen'in laneti."

Omzunun üzerinden okudum:

Her yirmi iki günde bir, kan çekerek ya da ay
ışığında,
Size eziyet etmek için canavarca bir
saltanat yükseliyor. Ölüm ve kan için
yaşayın,
Sonsuza dek kan arzusu.
Adını ya da geçmişini
düşünmeden, Sonunda
karanlığı aydınlatana kadar.
Güzelliğin, tutkunun ve aşkın asili.
Kanını vermeye istekli olan.
Yapılacak bir seçim, onarılacak bir yol.
O zaman kana susamışlığın saltanatı sona erecek.

"Valen'in büyücüsünün sözleri burada nasıl yer alıyor? O Riot'un sarayının bir parçası değildi." Biraz daha düşündüm. Frode sırları saklamak için hayatından vazgeçmişti ama bizim hangi sırları bilmemiz gerekiyordu?

"Ari." Junie bir eli Niklas'ın kolunda, bir parşömen daha okudu. "Bunlar hepimizin hikâyeleri. Bu... bu Kase ve Nik'in tanıştığı geceye benziyor."

"Gerçekten mi?" Niklas boşluğu karısıyla paylaştı ve kelimeleri taradı. "Nefretin gölgeleri, kaderin tacını kaldırmak için bir şahini geçer."

Riot hepimizden önce yaşadı. Bu hikayeler nasıl yazıldı? Buraya nasıl geldiler? Daha da iyisi, Riot Ode ne zamandır kendisinin bile varlığından haberdar olmadığı bir dünyanın masallarını yaratıyordu?

"Alın onları. Eğer sırları bulacaksak, sanırım bulduk. Saga'ya gitmeliyiz." Parşömenleri toplamaya yardım ettim. Niklas doldurması için çantasını uzattı. Onları topladıktan sonra kapıya doğru yöneldik.

Arkamı döndüğüm anda o acınası, kafatasımı yaran çığlık tekrar kafamın içinde yankılandı. Kulaklarımı tuttum ve neredeyse yere yığılıyordum. "Tanrım. Ne oldu?"

Bir el omzumu buldu. Junie. "Ari, hiçbir şey duymuyoruz." Etrafına bakındı. "Hangi yöne?"

Bir elimi parşömenlerin olduğu rafa doğru salladım, bir gözüm çatlamıştı. Geriye kalan tek şey çiçek yığınıydı ve-

"Bu." Toprak zemine doğru geri çekildim. Taştan yapılmış bir oda için yersizdi. Elim bir çiçeği kopardı ve çığlıklar kesildi.

Çılgınca kazdım. Stieg bana katıldı, hatta Bo ve Rune bile. Parmaklarım bir koyun postuna sıkışana kadar Frode'un odalarının etrafına toprak attık.

"Üç cehennem." Kenardan deliğe doğru eğildim ve sargıyı yüzeye doğru çektim. Boğazımda bir çılgınlık nabızı atarken, parmaklarımı kılıfın dikişleri boyunca sürükledim. Deriye bir kılıç sarılmıştı.

İçgüdülerim bana daha ambalajını açmadan hangi kılıç olduğunu söylemişti. Yine de, kendi annem tarafından dövüldüğünü bildiğim bıçağı tutmak göğsümü deldi. Başparmağım

Zanaatkârlığının basit bir işareti, isminin baş harfini yazmanın stilistik bir yolu.

Bir elimi burnumun altından geçirdim ve kuzgun kabzayı kavradım. Hâlâ dokunulmamış deri, derimin altında yanıyordu. Kullanılmamış bıçak, kemik kesmek için yapılmış bir bıçaktı.

"Bu annenden," diye fısıldadı Junius. Başımı salladım, ağzım sıkı sıkıya kapalıydı.

"Kader kralı bunu senin için sakladı." Rune, Junius'un yanında diz çöktü. "Adaların yeni kralı için yapıldı."

"Ari." Junius kılıfından katlanmış bir parşömen daha çıkardı.

Boğazım düğümlendi. Düzgün, eğik kelimelerle yazılmıştı ve Kral'a gönderilmişti.

Parşömeni açıp okuduğumda ürperdim. Bir şarkı şeklinde değildi. Hayır, bu Saga'ya bıraktığı gibi bir mektuptu, ama bu sefer benim içindi.

Jytte Larsdotter'ın kanı, bu bıçağın yaratıcısı.

Savaş seni ve üzerinde oturman gereken tahtı kuşattı. Bu savaş sona erdiremedim ve sevdiklerimin yanında onu terk ettiğim için pişmanım.

Karanlığın karşı toprakları yeniden birleştirmek için bir masalın başarılı / tam olarak örüldüğünü umuyorum.

Elinde tuttuğun kılıç, yapanın soyundan gelenler dışında herkes için bir kılıçtan başka bir şey değildir. Kanım kanı tutar, bu kılıç karanlık büyünün bile karşı koyamayacağı bir gi/t olacak. Etine vur, gözünü karart. Gece

*Kırmızı, iddianı kabul et ve bu karanlığı
kılıcının yanında dinlendir.*

*Bu kelimeleri okuyorsanız, kayıp bir kalbi
uyandırdınız ve ona layık olmak için yemin ettiniz.
Şimdi, **ben** de sana bir yemin ediyorum.
Onu her zaman onurlandırın ve bu topraklar
size her zaman cevap verecektir. Ona değer
verir ve siz de onun güvenini korursanız, o da
size değer verecektir.*

*Sana bir şey daha söylemek istiyorum: Annon
çağırıldığında, o hazır. Ona rehberlik et
/susuzluk bağı ve tüm şarkılar açığa
çıkacak, böylece kırık bir krallık
iyileştirilebilecektir.*

*Öyle bir an gelecek ki /ate susacak ve
zaferiniz ya da yenilginiz her /ated gi/t'in ya
yükselmesine ya da /all olmasına bağlı olacak.*

*Seni Öteki Dünya'dan koruyacağız.
İkisine de onları sevdiğimi söyle.*

İsyan Kasidesi

Son birkaç satırı birden fazla kez okudum. Annon mu?
Neden kaptandan bahsedildi? İkisine de onları sevdiğimi mi
söyleyeyim? Saga ve . . . Annon mu?

Hagen bizi gitmeye çağırmadan önce çok fazla
düşünecek zamanım olmadı. "Gece bastırdı," dedi.

"Gitmemiz gerek." Boğazımı temizledim ve Riot'un
mektubunu tuniğimin içine soktum. Kılıç kızıl ayı yakaladı,
ürkütücü bir yansıma kılıcın kenarından aşağıya doğru
parladı. Talebimi kabul edin.

Kılıcımı al. Benim iddiam bir kraliçenin kalbiydi.

Memnuniyetle alırım.

"Başlamamız gereken bir savaş var," dedim sesimde bir çizikle. "Bir avantajımız var, Öteki Dünya'da bir kader kralı bizi alkışlıyor."

Diğerleri sırttı. Junie gözlerini kaydırdı. Niklas sırtarak çantasını aldı. "İşareti gönderelim mi Kral Ari?"

Sert bir şekilde başımı salladım ve kılıcımı annemin kılıcıyla değiştirdim.

Eryka koluma dokundu. "Seni çağırdı."

"Hayır. Bana bağırdı. Annemin sesini hatırladığım şekilde değil, ama oldukça inatçıydım, bana birçok kez bağırarak istediğine şüphe yok."

Niklas açık mağarada, kapıya karşı kullanmayı planladığı keseyi topladı. Kendini odanın tepesindeki açıklıkla aynı hizaya getirdi.

"Kanatlar." Rune'a parmaklarını şıklattı. "Sakıncası var mı?"

Oraya vardığınızda başınızın üzerine atın."

Rune iki çapraz bıçağı tutan deri kayışları omuzlarına attı ve genellikle sakladığı büyük yanardöner kanatları açılana kadar omurgasını biraz kıvırdı.

"Dikkatli olun. Patlayıcıdır." Niklas keseyi nazikçe Rune'un avuçlarına yerleştirdi.

Bo adım atmaya başladı ama Rune üzerimizdeki kırmızı küreye doğru uçarken hiçbir şey söylemedi. Nefesimi tutup bekledim.

"Oldukça zordu," diye övündü Niklas. "Sessiz ama canlı. En azından benim hedeflediğim buydu. Bakalım hâlâ usta ben miyim?"

Rune kollarını havaya kaldırmadan önce birkaç dakika havada asılı kaldı ve sonra yere doğru geri fırladı. Beş kalp atışı bile geçmeden parlak kırmızı bir kıvılcım gökyüzünü sarstı. Beyaz, mavi ya da kıpkırmızı gecede dikkat çekebilecek başka bir tonda değildi.

Ancak kıydan uzakta olanlar, gökyüzünü izleyenler için uzun süre görülebilir.

"Her zamanki gibi harika, Nik." Sırtına bir tokat attım.

Bana yuvarlak bir selam verdi. "Her kanayan kralın, hepinizi kurtardığımı hatırlamasını istiyorum. Valen'i, Kase'yle inkar edeceği sayısız kez ve şimdi de seni."

"Unutulmayacak, güven bana. Acele edin, Hodag'ı bulmalı ve kraliyet evine daha önce ulaşmalıyız."

Kapıya doğru döndüğümde donakaldım. Avian kan gölünün içinde yüzüstü yatıyordu ve kapıda iri yarı bir figür çıkış yolumuzu kapatmıştı.

"Bjorn?" Kılıcımı çektim ve elimi uzattım. Kan Fae kaptanı hançerini Hodag'ın boğazına dayamıştı. Trol kadın inledi, kalın dudakları büzüldü ama yalvarmadı ya da yakarmadı. Kaptana baktım. "Bjorn bu da ne?"

Yüzbaşının sarı gözleri nefret ya da ihanetle değil, gözyaşlarıyla parladı. "Yapmak zorundaydım. Kız ... onu geri getirebilir."

"Kimi geri getireyim?"

"Kardeşim. Huldra da aynı şeyi istiyor ve ben de Gorm'un haklılığı görmesini sağlamaya çalıştım. Geçmiş değiştirebiliriz. Hikâye anlatıcısı Erna'nın kaderini değiştirebilir. O yaşayabilir."

"Bu işler böyle yürümez, Bjorn. Yapılanları çözdüğünüzde ne olacağını kimse bilemez. Bunu iyice düşün. Davorin gibi bir adamın burada güce sahip olmasını istemezsin. Şimdiden yaptıklarına bir bak."

"Ama o da farklı olacak."

"Daha kötüsü de olabilirdi Kaptan," dedi Rune saygı dolu bir sesle. "Hepimiz kaybettik."

Bjorn'un yüzü buruştu. "Bu benim hatamdı. Onu iyileşmesi için ben gönderdim. O gitmek istemedi ama ben teşvik ettim; Gorm'un haberi bile yok. Ama bunu düzeltebilirim. Cuyler annesini hak ediyor."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Bıçağı elimde yuvarladım. "Varlığımızdan kimi haberdar ettin?"

Bjorn'un yüzü ayıldı. Derin bir nefes aldı ve yüz ifadesini kan fae'lerinin bildiği hiddetten bir parça doldurdu. "Hiç kimse. Henüz. Beni affedin ama bunu kazanmanıza izin veremem."

Kılıcını hızla çekerek Hodag'ın boğazında geniş bir kesik açtı.

"Hayır!" Stieg bağırdı ve kaptana doğru şiddetli bir rüzgâr fırlattı. Bjorn'u geriye doğru savurdu. Hodag'ın gevşek bedeni kıpırdamadan öne düştü.

Öfke göğsümde keskinleşti. Alçak bir şiddet gümbürtüsü kalbimin etrafını bir kelepçe gibi sardı, ta ki gördüğüm tek şey kan ve acı olana kadar. Bjorn merdivenin çıkıntısındaydı. Saçlarını kavradım ve başını geriye doğru çekerek boğazını bana doğru açtım.

"Ölümçül bir hata yaptın dostum. Kendi lanet suçunla yaşamaktansa karımı acı ve sefalet dolu bir hayata satmayı tercih ettin."

"Anlamıyorsun."

"Sen benim ne anladığımı bilmiyorsun!" Yüzüne karşı kükredim. "Ama sana şu kadarını söyleyeyim. Karımı tehdit edenlerin ömrü uzun olmaz."

Bölüm 41

Kuzgun Kraliçe

"Tanrıların var olmadığı kadar eminim ki seni yakalamaya çalışacak," dedi Kase, daha doğrusu son adımlar atılmadan önce homurdandı. "Bunu yaptığında, elini oyna. Sadece temiz bir tuniğin seni beklediğinden emin ol."

DAVORIN uzun boylu bir fae'ye platformdaki sandalyelerden birini düzeltmesini emretti. Fae nefes nefese kalmıştı, devrilen sandalyeyi diğerinin karşısına yerleştirirken kömürden parmakları titriyordu. Bir sonraki dolunaya kadar gitmiş olacaktı, çok bozulmuştu, kanındaki lanet yüzünden çok tükenmişti.

"Otur, aşkım." Davorin sırtı ve karşıma oturdu.

Başımı kaldırmak yerine dikkatimi onun zalim bakışlarında tutmak için mücadele ettim. Ari'nin saldırmasını beklediğim yere dikkat çekmek yoktu. Parmaklarımı kucağıma doladım ve Davorin'in Nokta deposunda istediği şeyi bulmaları için sessizce dua ettim.

Pelerininin yanında oturan vahşi fae'lerden birkaçı kokladı ve öksürdü. Kendimi arkamı dönmeye zorladım.

"Takas şartlarınızı belirtin," dedi bana. Davorin uzun parmaklarını yontulmuş çenesinin üzerinde gezdirdi. Kenarları biraz koyu kirli sakalla kaplıydı ve ısırarak üzere olan bir kurt gibi dişlerini göstermeye devam ediyordu.

"Yıldız kahini Eryka için bir takas öneriyoruz. Karşılığında size kader cadısını getiriyoruz-"

"Saldırgan," diye homurdandı Calista.

Stefan, kılık değiştirmiş halde, zincirini çekerek onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Kader cadısını size veriyoruz."

"Kardeşinin yaptıklarını yeniden yazmayı planlasam bile ona teklif eder misin?" Davorin gözlerini kıstı. "Hepimizi en başa geri göndermek için mi?"

Zorla bir kahkaha attım. "Dediğim gibi, kız beceriksiz. Bizi bir gece bile geri döndürebileceğinden şüpheliyim."

"Ne dilediğine dikkat et, Kuzgun Kraliçe." Calista dizlerinin üzerindeki yerinden bana ters ters baktı.

Sırıtmamak için yanağımı ısırdım. Esir rolünü çok iyi oynuyordu. Bir zamanlar esir olduğu ve muhtemelen nasıl davranması gerektiğini bildiği için üzücü bir düşünce. Yine de şimdi işime yaradı.

Davorin bir süre beni süzdükten sonra dizlerinin üzerine çöktü. "Yalan söylüyorsun."

Sinirlerimin gerginliğini gizlemek için sandalyeye yaslandım ve en iyi alaycı gülümsememi takındım. "Beni hâlâ tanıyormuş gibi davranmana bayılıyorum."

"Oyun oynuyorsun."

"Öyle değil mi? Bunun bir takas becerisi olduğunu sanıyordum, aşkım." Tanrım, ondan nefret ediyordum.

"İşte bu bir tartışma konusu." Davorin memnun bir şekilde kıkırdadı. "Burada benimle birlikte hükmet, Saga. Sen bu toprakların kanına sahipsin, ben de gücüne. Tüyü bana geri ver ve durdurulamaz olalım."

Çekilmez biriydi. Duruşunu karşıladım ve öne doğru eğildim. "Beni bir yatağa zincirleyebilesin diye mi? Bilincimi kaybedene kadar beni kırbaçlayabilesin diye mi? Kahretsin, anlaşmamızı nerede imzalayacağım?"

"Unutuyorsun küçük kuzgun, seni kendime boyun eğdirmek zorundaydım. Yapacağımız hamleler, sadakatinin benimle senin aranda bölünmesi için çok tehlikeliydi.

Kardeşin. Anneli seni hiç bulmamış olsaydı, şu anda tahtta oturuyor olurduk. Mutlu. Güçlü."

"Ölmüş olurum." O geceler boyunca zihnimin gittiği karanlık yerleri asla unutmuyacaktım, kanayarak ve kırılarak. "Senden kurtulmak için kendimi bir bıçağın üzerine düşürebilirdim."

Davorin kaşlarını çattı. Arkasına yaslanıp parmaklarını sandalyenin kollarına vurmaya başladığında gözleri karardı. "O zaman ilerlerken, onu öldürmeden önce seidr kızıyla başlayacağım yer burası. Geçmişini unutmak için aşkımızı yeniden yazacak. Eşten daha fazlası olacağız; sen benim kraliçem olacaksın."

"İleri mi?" Sofia söyledi. "Bana onu geri getireceğine söz vermiştin."

Davorin kıkırdadı. "Zaten bu kadar çok şey kazanmışken neden yeniden başlayayım ki?"

Sofia gözlerini kırptırdı. Pürüzsüz yüzü telaşlı bir sıcaklıkla çalkalanıyordu. Davorin'in ona yaptıklarından nefret ediyordum ve onun çaresizliğini anladığım için de nefret ediyordum. Ondan nefret ettiğimden emin değildim ama güvenimin sonsuza dek kırıldığını biliyordum.

Sofia'nın her zaman sahip olduğu ateş, benimle yüzleştğinde gözlerinde yanıyordu. "Hiçbirinizi serbest bırakmak gibi bir planı yok!" diye bağırdı. "Eryka'yı botanikte tutuyor-"

Homurdandı. Onun adını haykırdım.

Sofia yavaşça yere baktı. Bir bıçak göğsünün ortasına gömülmüştü. Güzel yüzüne garip, neredeyse çılgınca bir gülümseme yayıldı. Bıçağın kabzasını kavradı. "Bu sefer onu gördüğümde, onu sevdiğimi söyleyeceğim."

O düşerken platformdan fırladım ve başını kucakladım. Sofia kollarımda sarsıldı. Bana gülümsedi. "Savaşmaya devam et, Saga."

Sofia bir nefes çekti, sonra kollarımda hareketsiz kaldı. Dizginlenemez bir sefalet, öfke ve intikam duygusuyla titriyordum.

Davorin'le yüzleştim. Sıkılmış gibi ayaklarını yere vurdu ve göz kırptı. "İtiraf et, gerçekten istediğini aldı."

"Yaptığın her şeyi böyle mi haklı çıkarıyorsun?
Mahvettiğin onca insanı? Ölüyorlar, Davorin! Büyün
ordunu öldürdüğünde ne yapacaksın? Sonra ne olacak?"
Öfkem daha fazla öksürüğe, daha fazla fae'nin ayaklarının
üzerinde kaymasına, dengesizleşmesine neden oldu.
Bazılarının yüzünde şimdiden şaşkınlık ifadesi vardı.
Avuç içim, elimdeki

Yerdeki taşlar. Havayı güçlü tut. Biraz daha zaman.

"Her savaşta yan hasar vardır, aşkım." Davorin
sandalyeden kalktı. "Bu seçimi daha basit yapacağım. Tüy
sende kalsın ama ben Gece Halkı ve Alver krallıklarını
kraliyet büyülerinden arındırırken yanımda dur. Bu
topraklar senin olsun, gerisi benim ve bize karşı koyacak
kimse kalmadığında, insanlar büyülerim olmadan bize
boyun eğecek-" Başını eğdi, kelimeyi düşündü.
"Cesaretlendirme."

Yüksek pencerelerden birinin dışında kırmızı bir ışık
patladı. Nabzım hızlandı. Diğer kral ve kraliçelere bir
işaret.

Savaş lorduyla görüşmem sona ermişti.

Davorin sinsice ilerledi. Sofia'nın bedenini bıraktım ve
ondan kaçmaya çalıştım. Gözümün ucuyla Gorm ve Cuyler
bıçaklarına uzandılar. Calista dizlerinin üzerindeydi.

Gözleri hâlâ bende olan Davorin uzandı ve bıçağı
Sofia'nın göğsünden söktü. Bıçağı Sofia'nın tuniğine sildi,
sonra da ucunu aşağı çevirdi. "Anlaştık mı, küçük kuzgun?"

"Kendimi sana tekrar teslim edeceğimi düşünüyorsan
düşündüğümünden daha fazla delirmişsin."

Davorin iç çekerek başını salladı. "Ona sahip
olduğumdan beri her türlü olacak." Bıçağını Calista'yı
işaret etmek için kullandı.

"O değersiz biri."

"Bunu söyleyip duruyorsun." Davorin bıçağı fırlattı.
Bıçağın ucu başımın hemen yanındaki duvarı deldiğinde
çığlık attım. Bir sonraki nefeste çenemi kavradı. "Güçlü
seidr'in nasıl bir his olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?
Hayatımın tamamını kardeşinin yanında geçirdim."

Gorm hazır olmamızı sağlayacak bir emir verdi. Gunnar vahşi fae'lere büyüyle geri çekilmelerini emretti. Elim çoktan duvardaki camı parıltıya uzanmıştı. İllüzyonun ışıltısı parmaklarımın arasında dalgalanıyordu. Davorin'in hiçbir zaman üstünlük sağlayamadığının ortaya çıkmasını beklerken karnım sıkıştı.

Hiçbir şey olmadı.

Ari'nin illüzyonu bozulmamıştı. Dokunuşumu hissetmiyor olabilir mi?

Elimi tekrar dalgalanmanın içinden geçirdim. Davorin yüzümü sıkıca kavradı ve beni kendine doğru çekerek ayağa kaldırdı.

"Beni sevmen için kaderini değiştirebilirim," dedi dudaklarına karşı. "Ya da yine kendi bildiğimi yaparım. Çıgıllıklarını seviyorum."

Ari neredeydi? Öfkesinin geri çekilmesi olmadan savaşçılar da bizi bulamazdı. Sinyali görmüştüm ama şimdi bir şeylerin korkunç bir şekilde yanlış gitmiş olmasından korkuyordum.

"Seçimini yap, küçük kuzgun."

Yutkundum. Ari ve diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyordum ama onları bulacaktım. Savaşçıları bize yönlendirecektim.

İçgüdülerinize güvenin.

Yanımda, elimi salladım. Gerçek bir işaret değildi ama Gorm ya da Calista'ya planımızın ters gittiğine ve doğaçlama yapacağımıza dair bir işaret vereceğini umuyordum.

Davorin'in bakışlarına karşılık verdim. "Ben seçimimi yaptım ve bu asla sen olmadın."

Ari'nin nerede olduğunu bilmiyordum ama bir sonraki adıma geçmem gerekiyordu. Vücudum geriye doğru sıyrıldı. Dar kuzgun gagam şekillendiğinde Davorin'in yüzümde tuttuğu yer kaydı. İkinci formum beni yakalamak için bir hamle yaptığında küfretti.

"Yakalayın onları!" Çarpık avlusundaki Fae muhafızları tereddüt etti. Davorin'in gözleri ham bir şiddetle parladı. "Yakalayın onları dedim!"

Kulaklarındaki püsküllü kürke bakılırsa muhtemelen Yılanlar Divanı'ndan bir adam olan uzun boylu bir fae güldü. "Size neden yardım edelim ki?"

Davorin ilk kez durakladı. Kendi avucunu inceledi, sonra orman fae'sine baktı. Adam iki büklüm oldu ve kustu. Boğazından siyah kan fışkırdı. Arkada başka bir üçlü daha kustu. Pelerinine en yakın olanlar en kötü durumdakilerdi. Ter boncukları siyaha dönerken ve gözeneklerinden sızarken kasıldılar.

Calista kıs kıs güldü. "Kapıdan girerken kıyafetlerini kontrol ettirmeliydi."

Davorin pelerinine baktı. Kıyafetlerime onun büyüünü etkisiz kılacak bir şey bağladığımı tahmin etmesi çok uzun sürmedi. Öfkelendi, yüzü kıpkırmızı oldu ve sadece yanındaki fae'ye dokundu ve diğer figürün içinde eridi, sonra bir başkası, kraliyet evindeki muhafızların arasından sıçradı ve atladı, beni yetişebileceğimizden daha hızlı kovaladı.

Gorm saldırabilir ve Davorin geri sıçradığında masum fae'leri öldürebilirdi.

Kanatlarımı umutsuzca çırparak savaşçıları çağırdım. Eğer duyarlarsa, ilerleyebilirlerdi. Eğer Gorm bir an bile dayanabilirse, eğer Gunnar'ın büyüü kılıçları uzakta tutabilirse, onları bulmak için zamanım olabilirdi, kalın çalılardan, gölgelerin ve söğütlerin onları gözden sakladığı yanılsamasında onlara rehberlik edebilirdim.

Gorm'un önünde, Davorin farkında olmadığı konukçularından birinden sıyrıldı. Yıldız fae'si kısa süreli istiladan dolayı ağır bir nefes alarak yere yığıldı ve koşarak uzaklaştı. Davorin hüsrana dolu bir hırıltıyla kılıcını çekti. "Zekice bir numara, taklidime karşı kalkan oluşturmanın bir yolunu bulmak."

"Bunda zekice bir şey yok." Gorm kılıcını ustaca kavramıştı ve yüz ifadesinde bir sakinlik vardı. "Basitçe mantıklı geldi. Eğer ordunuz yoksa ne gücünüz var? Adalar bizimdir."

"Gözümün sadece adalarda olduğunu mu sanıyorsun?" "Hayır. Ama seni durdurursak yetersiz kalacaklar."

Gorm, Cuyler ve Gunnar alçak bir duruşa geçerek saldırıya hazır hale geldiler. Davorin'e karşı korumalıydık ama hata yoktu, hepimiz ölene kadar savaşıacaktı.

Biraz daha.

Çift kapıya doğru uçtum ama gecenin kırmızı ışıltısı dalgalandığında çığlık attım.

Kraliyet evinin kenarları boyunca ağaçlar seyrelti, toprak oyukların üzerine çöktü ve sonunda Ari'nin illüzyonunun ardında saklanan kan fae savaşçıların hatları ortaya çıktı. Savaş çığlıklarını kükrediler. Ham deri davullar sıranın aşağısında çaldı. Vahşi Fae'ler şaşkınlıktan tökezlediler.

Davorin evin etrafına baktı, yüzünde saf, korkunç bir öfke vardı. Ta ki derisini kaldıran bir kahkahaya dönüşene kadar. "İşte benim kuzgunum. Oyununu oynuyor."

"Umarım karımdan bahsetmiyorsunuzdur."

Kuzgunumun kalbi şiddetle çarpıyordu. Ağaçların arasından Ari çıktı, yüzü kan içindeydi. Tepemde gezinirken beni gördü. "Özür dilerim, tatlı tehdit. Geciktik."

"Uyandırıcı." Davorin kılıcı elinde yuvarladı. "Bizimle kalmaya karar verdin."

"Pek çok şeye karar verdim." Ari bir elini parlak bir kılıcı kınından çıkarmak için kullandı. Tanıdık bir altın kabza. Vay canına, bu Riot'un sakladığı kılıçtı. Ucunu Davorin'e doğru çevirdi. "Bunların çoğu ölmeden önce seni yalvartacağım farklı yolları içeriyor. Bu arada, depodan istediğin şey bu muydu?"

Davorin'in çenesi titredi. Ari'den zalim bir kahkaha yükseldi. "Yüzündeki ifadeye bakılırsa, öyle olduğunu tahmin ediyorum." Ari

Omuz silkti ve bıçağı elinde döndürdü. "Benim için yapıldığına göre aptalsın, ama demek istediğin buydu, değil mi? Sizi incitecek, öldürecek güce sahip olduğumuzu biliyorsunuz."

Davorin memnun görünüyordu.

"Deneyebilirsin." "Denemeyeceğim. Ben yapacağım."

Ari'yi Eryka da dahil olmak üzere diğerleri yakından takip ediyordu. Yara bere içindeydi ama Gunnar'ı

gördüğünde

Sanki o kadar acımasızca ayrılmamışlar gibi el salladılar.

"Benimle yemin et!" diye bağırdı, sese küçük bir hıçkırık karıştı. "Bu iş biter bitmez. Benimle yemin et. Bir gün daha bekleyemem."

Gunnar gülümsemeye karşı koydu. "Zihnimde çoktan yemin ettik."

"Savaşta bile aşk söndürülemez." Ari, Davorin'le alay etti. "Seninle benim, konuşmak istediğim bitmemiş bir işimiz var."

Ari homurdanarak kalın ve ağır bir şeyi kraliyet evinin salonuna doğru kaldırdı. Cuyler sersemlettiğini haykıran kişiydi. Çığlık attım. Bjorn'un kafası Davorin'in botlarının önüne düştü.

"Lord Gorm, size sempati duyuyorum," dedi Ari. "Bu Bjorn ya da Saga arasında bir seçimdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, zor bir seçim değildi." Ari iki eliyle yeni kılıcını kavradı. "Bana öyle geliyor ki ordunuz artık sizin değil ve etrafınız sarıldı. Bence Kuzgun Kraliçe'ye teslim olmanın zamanı çoktan geldi de geçiyor."

Bölüm 42

Altın Kral

"Onu kovalayacak kadar istediğinden emin olun," dedi Niklas. "Kafes işaretlerini fark etmeden onu takip etmesine ihtiyacımız var."

"Bir kılıç yüzünden mi kazandığını sanıyorsun, Uyanışçı?" Davorin kılıcını döndürdü, çeliği kullanmaya çok alışkındı. "Bunca yüzyıldan sonra birkaç kan perisi ve bir kılıçla işimin biteceğini mi sanıyorsun?"

Henüz değil. Sırıttım. "Aslında yaptım. Henüz yanıldığımı kanıtlamadın."

Bu egoist piç hakkında bildiğim tek şey, ona asla zayıf olduğunu hissettirmemektir. Bu onun kavgasını, öfkesini, güvensizliğini ortaya çıkarırdı. Keyifli zayıflıklarını. Hızlı bir hamleyle kılıcını savurdu.

Onun saldırısına kendi saldırımla karşılık verdim. Saga arkamdan gakladı, belli ki tedirgindi. İleri doğru odaklandım. Davorin saldırımı savuşturdu. Kılıcımı omurgamın uzunluğuna doğru eğdim ve sırtımı darbeden korudum. Sapladım. O da savurdu. Kılıcımdaki öfkenin sıcaklığı beni daha da güçlendirdi. Kafamdaki bir düzine ses gibi, kanımın büyüünün tüyün cazibesıyla birleştiğini hissedebiliyordum.

Davorin, kökleri yerden yüksekte ve düğümlenmiş bir ağaç belirlediğinde tökezledi. Orada değildi

Tabii ki, ama yine de ayağını kaybettiğinde bir kahkaha attım.

"Teslim ol." Göz kırptım. "Hiç şansın yok. Bana böyle söylememiş miydin, ama işte buradayız."

Çenesi gergindi, vurdu. Bıçağının darbesi avuçlarımda titreşti. Dizlerine tekme attım. Küfretti ve kaburgalarındaki kılıftan bir bıçak çıkardı. Bir hamlede yan tarafımı kesti. Kanayan piç.

Arkamızda, Niklas ve Junius kraliyet salonuna doluşup Niklas'ın panzehir şişelerini bıraktılar. Tütsülendi ve vahşi fae'lerin etrafında buğulandı. Saga'nın pelerini geldiğinden beri iksiri yayıyordu ama bu Davorin'in yozlaşmasına karşı tam bir saldırıydı.

Düzinelerce fae kasıldı, iç organlarını savurdu, bir kılıcı kaldırmayı bile düşünemeyecek kadar zayıftı. Diğerleri savaşçılarımıza karşı savaştı. Zehirleri damarlarına işlemişti. Onlara göre biz düşman, Davorin ise kurtarıcıydı.

Kılıçların kılıçlara sürtünürken çıkardığı çınlamalar kraliyet evini ve ağaçları sarstı. Kan perileri katliamı durdurmak için kantripsler bağırdı, diğerleri kulakları ya da dudakları koparmak için dişlerini kullandı. Bazı sluaglar sesleri taklit ediyor ve yabanılları korkunç ağızlarına yaklaştırmak var olma amaçlarını kaybetmelerini sağlıyordu.

Rune, Bo'nun yanında dövüştü. İz sürücü eskisi kadar keskin yeteneklere sahip değildi ama kılıç kullanmayı biliyordu. Rune kendi kılıcını zorlukla kaldırdı. Vahşi bir fae çok yaklaştığında, büyülü soluk gözleriyle onlara baktı ve etlerinin parçalanıp soğuk taşa dönüşmesini izledi.

Niklas'ın iksirlerine yenik düşen fae'ler bu savaşta bizim için fazla değerli olamayacak kadar hastaydı, ama daha da önemlisi savaş lordu için de değersizlerdi.

Gorm sorularını kaptanının kafasına gömdü, Cuyler bakışlarını ölü amcasından ayırdı. Orduların vahşi fae'leri alması, kral ve kraliçelerinin yanında durması için bağırdılar.

Kalbim biraz rahatladı. Katil grubumuz arasında, Gorm'un ya da oğlunun Bjorn'u katlettiğimiz için bize düşman olabileceğine dair ortak bir endişe vardı. Bu, kan lorduna ve onun bana, Saga'ya olan güvenine çok şey anlatıyordu.

Doğrusu, Bjorn'u öldürdüğümde hızlı bir seçim yapmıştım. Belki onu esir alabilirdim ama Saga'nın hayatına bir risk daha getirmiştım. Tek gördüğüm kandı.

Gorm'un savaşçıları yıkılan yuvalardan kalesine akın ettiğinde Davorin hüsrarla kükredi. Kan fae'leri yabanılları köşeye sıkıştırdı, kanlarındaki zehri kusarken onları kılıçlarının altında tuttular. Hepsi hayatta kalamayacaktı ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Savaş lordu acımasız alayını bana çevirdi. "Sen bir aptalsın, Awakener."

"Bana göre ben kazanıyorum."

"Bunu kazanmak için zayıf fae'lere ihtiyacım yok," dedi Davorin. "Ona sahipken olmaz."

Bedeni adeta bir gölge sıçraması gibi yere yığıldı ve çimenlerin köklerine ve yapraklarına battı.

"Saga! Git, şimdi!" Bağırdım.

Kanatlarını çırttı ve Calista ile Stefan'a doğru hızla ilerledi.

Karanlık, mürekkepli havuzlar onlara doğru kovaladı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve kanayan toprakla konuştum. "Henüz tam olarak tanışmadığınızı biliyorum ama onu uzak tut. Seni almasına izin verme."

Kılıcın ucunu toprağa sapladım, sanki adaların büyüüne, gerçek kraliçesini korumak için ölümüne savaşacak biri için sakladığı kılıcın bende olduğunu işaret ediyordum. Bunun bir önemi var mıydı bilmiyorum ama kılıçla, benimle ve bu topraklarla aramda bir bağ vardı.

Saga ayakları yere basmadan önce fae formuna büründü. Calista büyük tuniği çoktan başından sıyırmış ve Saga'ya uzatmıştı. Kız da aynı şeyi bol pantolonu için yaptı. Altına daha uygun giysiler giymişti, ama Saga'yı taşımak için iki kez giyinmişti.

Saga'nın vardiyasından sonra cildini bir şeye koruması için kalın, ynl giysiler.

İkisinin de zırlı olmaması hoşuma gitmemişti ama Davorin'in karıma ellerini sürmeye çalışacağına hiç şüphe yoktu. Bunu bilirdi ve vardiyası ondan kurtulmasının en hızlı yoluydu. Saga'nın gerektiğinde giysilerini hızla yırtarak kurtulabilmesi gerekiyordu.

Seni almasına izin verme, diye tekrar denedim, elimi kılıcımın kabzasına götürdüm. Metalde bir ısırık ısısı vardı, sonra toprakta bir titreme. Gözlerimi açtığımda Davorin'in puslu formunun dizlerinin üzerine çökmüş, nefes nefese kalmış ve burnundan kan gelene kadar toprakta biriktiğini görmeden önce bir acı çığlığı duyularıma çarptı.

Bıçağı topraktan sktm ve vahşi bir neşeyle havaya bağırdım. Ordusu onun zehrini reddetmişti, şimdi de adalar onu reddedecekti. Onu yeni bir şekilde engellemiştik.

Ete vur.

Saga Batılı bir kahinin ona aynı şeyi söylediğini anlattı, sonra Calista, şimdi de Riot.

Uzun bir nefes verdim ve kılıcı elime aldım. Bu kılıç annemin kanından gelen bir büyüye sahipti. Bir fke kılıcı. Eğer Riot'a kılıcı gösterdiği anısı doğruysa, Davorin'in gücünü alacak ve kendi kanı zehirlenene kadar iltihaplanacak bir kılıç.

Kendi yozlaşmasının küçük bir tadı. O artık l bir adamdı. Kendisini tkren adadan yakınmak için hiç vakit kaybetmedi.

Davorin kılıcını aldı ve Calista ile Saga'ya doğru koşmaya başladı.

Saga bana doğru hızlı bir bakış atarak Calista'nın elini tuttu ve Yıldızlar Sarayı'nın denizle buluştuğu kenarlara doğru kaçtılar. Davorin'in vahşi fae'leri ağaçların arasından çıktığında kalbim karnıma kadar indi.

Saga bir savaşcının becerisiyle, elindeki hançerle bir darbeyi engelledi. Calista izmelerinden iki bıçak çıkardı. Bir ucunu bir fae'nin kulağına, sonra da diğerinin kaburgalarına sapladı.

Gorm ve Cuyler kraliyet evinin arkasından Saga'ya doğru koşular. Stefan kız kardeşi için koştu. Üç Borough muhafızı önüme çıktığında irkildim. Gözleri hastalıklı bir griye dönmüş, kirpiklerinin kenarlarındaki mürekkep damarları çatlamış, Davorin'in gücüne tamamen yenik düşmüşlerdi.

İlk muhafız savrulduğunda, darbeyi karşılamak için oradaydım. Aklımda yüzlerce düşünce dönüp duruyordu. Bir ayağımı yere vurarak kan tüyünü adalara bağlarken, bir muhafızı bıçakla hallettim. Nemli otların arasından fırlayan sivri taşlar bir başka muhafızın ayağının altını deldi.

Bir çığlık attı ve devrildi. Üçüncüsü haykırdı, başının üzerinde bir çekirge bulutunun döndüğünü hayal ettiğim sırada başını savurdu. Başka kimsenin göremediği çekirgeler tabii ki. İki farklı büyüyle olan bağlantı ilk başta bunaltıcıydı. Ama her hareketimde, her vuruşumda ve engellememde yeni yeteneklerime olan bağlılığım daha da güçlendi.

Saga'nın sesi beni ona doğru çekti. Kılıcını adamın çenesinin altına saplarken bir adamın yüzüne doğru çığlık attı.

Bundan, kendi halkını öldürmekten nefret ederdi ama hareket edişinde lezzetli bir vahşet vardı. Lanet bir savaşçı kraliçe gibi.

Gorm ve Cuyler kadınlara ulaştı ve eklenen bıçaklar memnuniyetle karşılandı. Panzehirden etkilenmeyen vahşi fae'ler geri çekiliyor ya da sadece düşüyorlardı. Sanki zihinlerinde artık hayatta kalma içgüdüğü yokmuş gibi, çırpınan canavarlar gibi dövüşüyorlardı.

Önümdeki son Borough muhafızının işini kılıcımı karnına saplayarak bitirdim ama dikkatim Saga ve Calista'yı hedef alarak dövüşü yaran karanlık kafadaydı. Herkes kavgaya tutuşmuşken, Davorin kavgaya karışmış gibi görünüyordu.

Burada olmaz. Onu uzaklaştırmamız gerekiyordu.

Adımlarımı hızlandırdım, hiçbir yerde yokmuş gibi görünen fae'lerle öfkeyle savaştım. O almıştı

Birçok sarayın, birçok Fae halkının elinde. Niklas elimizdeki zamanla ancak bu kadar panzehir yapabilirdi. Tanrılar, onlar bir hastalık gibiydi.

Stefan önündeki fae'lerden birinin işini bitirdi. Davorin'i görünce gözleri kısıldı ve savaş lorduna doğru koşmaya başladı. Stefan çılgınca bir saldırıyla Davorin'i neredeyse gafil avlıyordu ama yaratık kılıcını havaya kaldırarak Stefan'ın saldırısını engelledi.

"Stef!" Calista çığlık attı. "Yapma bunu."

Dudakları kanlı, iri yarı bir orman fae'si önüne atladığında yirmi adım uzaktaydım. Kılıcını savurdu. Ben de karşılık verdim.

Stefan, Davorin'e karşı koyamazdı ... ama öyleydi.

Sayırsız ot sarması içen Batı'nın kiralık evlerinden gelen adam, kılıcını sanki bunu yapmak için doğmuş gibi kullanıyordu. Davorin her vuruşta tıslıyor ve homurdanıyordu. Bir ileri bir geri dans ettiler.

Stefan alçaktan vurdu. Davorin döndü. Savaş lordu ortasından vurduğunda, Stefan vuruşu rotasından saptırdı.

"Seni tanıyorum." Davorin dişlerini sıkarak tükürdü. "Seni nereden tanıyorum?"

Stefan karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Seni durdurmak için defalarca yaşadım. Kızıl gece kralımı karşılayacağım ve ona ne kadar zayıf biri olduğunu söyleyeceğim. Buna çok güleceğiz."

"Benim eğittiğim gibi dövüşüyorsun." Davorin'in burun delikleri alevlendi. "Sen bir Rave'sin. Nasıl?"

Bir Rave mi? Riot'un sarayından bir savaşçı nasıl burada olabilir? Neden Stefan hakkında böyle bir şey düşünsün ki? Adam savaştan çok kumar salonları için yaratılmıştı.

"Ben çok daha fazlasıyım." Stefan kılıcını Davorin'inkine vurdu ve burunlarının birbirine yakın olması için onları birbirine kilitledi. "Bunca zamandır güç kazandın ama unutma, onlar da kazandı."

Hareketi gördüm ve keskin panik boğazımı sıkarak yutkundum. "Stefan! Dikkat et!"

Davorin boştaki eliyle bir bıçak tuttu. Bağırmam çok geç oldu. Ucuz ve hızlı bir şekilde, Davorin bıçağı Stefan'ın karnının ortasına sapladı.

"Hayır!" Calista çığlık attı. Saga plana sadık kalmak için onu uzaklaştırıyordu ama ikisi de donup kaldı. "Hayır, hayır, Stef, hayır!"

Ağabeyi ona baktı ve gülümsedi. "Benim için bir onurdu."

Davorin bıçağı Stefan'ın karnından çekti ve adamın geriye düşmesini izledi. Davorin kolunun tersiyle ağzını sildi ve Stefan'ın yüzünü inceledi.

Orman fae'sine özensiz bir vuruş yaptım. Kenarı kaburgalarına denk geldi, yüzeysel bir darbe ama tökezleyerek yolumdan çekilmesine yetti. Calista hıçkırarak ağladı, umutsuzca kardeşine uzandı ama Cuyler ve Saga onu geri çekmek için savaştı.

Stefan'a doğru koştum ama beş adım öte de durdum. Benim gibi savaş lordu da şaşkınlıkla onun yüzüne baktı.

Stefan yaranın kanadığı ortasını tutuyordu ama artık Stefan'a pek benzemiyordu. Yüzünde daha fazla dönüş vardı, çenesini kaplayan kıllar tel tel, koyu renkti. Göğsündeki ve kollarındaki kaslar savaşçı bir yapıya sahipti.

Göz kırptım. Dudaklarım aralandı. Onun yüzünü tanıyordum. Davorin başını eğdi.

"Annon?"

"Merhaba, hurda. Ne kadar da rezil olmuşsun." Stefan'ın gülümsemesi Riot'un sarayının kaptanının yüzünde solmuştu. Dudaklarından kan damlıyordu. Davorin'in çizmelerine tükürdü.

Calista Saga'yla dövüşmeyi bırakmıştı. Donup kaldılar, afalladılar. "Eğer sen ... Riot yaşıyor mu?"

"Onun adını ağzına alma." Annon yüzünü buruşturdu ve ortasını tuttu.

Davorin'in yüzü öfkeyle çarpıldı. Sanki kader kralının gölgelerin arasından çıkmasını bekliyormuş gibi bir o yana bir bu yana savruldu. Dikkati önce Saga'ya, sonra

Calista'nın gözyaşlarına kaydı.

Lekeli yüz. Dudakları kıvrılan Davorin kılıcını hikâye anlatıcısına doğrulttu, sanki onu işaretliyordu.

Stefan-Annon kadınlara, "Kaçın," diye bağırdı.

Gorm kendi sersemliğiyle gözlerini kırıştırdı. Oğlunu itti ve ona kraliçeyi savunmasını söyledi. Davorin çoktan onlara doğru koşmaya başlamıştı.

"Saga, bitir şunu!" diye bağırdım.

Saga, hikaye anlatıcısını kıyıya doğru sürüklemekten önce Calista'ya seçme şansı vermedi, Davorin de hemen arkasındaydı.

Annon'un yanında bir an durakladım. Ortasını tutarak öksürdü. "Bırak beni, Altın Kral. Bitir işini."

Çenemi sıktım ve parmağımla yüzünü işaret ettim. "Sakin ölme."

"O zaman acele et." Annon sanki bu bir oyunmuş gibi göz kırptı ve bir ağaç gövdesine yaslandı.

"Onu ben koruyacağım." Gorm yeni yüzü işaret etti. "Gidin, Kralım."

Kıyıya doğru koşarak uzaklaştım, kafamda tek bir cümle tekrarlanıyordu.

Annon düştüğünde, o hazırdır.

Tanık olduklarım ve Riot'un mektubuyla olan bağlantı hakkında aklımda binlerce soru dolaşıyordu. Onları Riot Ode'un kaptanının ayaklarının dibine bıraktım ve karımın peşinden koştum.

Bölüm 43

Kuzgun Kraliçe

O ADAMI TANIYORDUM. Stefan'ı değil, onun dönüştüğü adamı.

Kaptan Våktare.

Riot'un en yüksek rütbeli Rave kaptanı. Kardeşimin sarayının çok güvendiği bir dost. Davorin'i kanlar içinde eğiten adam. Calista çılgılık attı ve arkamda tökezledi. Duygularını nadiren gösteren bir kız şimdi zorlukla kontrol edebiliyordu.

"Geri dönmeliyiz. Onunla birlikte olmalıyım." Kalbim parçalandı. Sesinde büyük bir ıstırap vardı,

O kadar acı çekiyordu ki bir şeylerin değiştiğini göremiyordu. Burada bir şeyler değişmişti. Yeni bir tür güç, büyü çözülüyordu. Büyünün, seidr'in, saf büyü'nün uğultusu ayaklarının altında patladı.

Annon neden hikâye anlatıcısının kardeşi olarak saklanmıştı? Neden şimdi ortaya çıktı?

Tanrılar. Stefan bana hiçbir zaman kraliçe demedi çünkü ben onun kraliçesi değildim. Anneli onun kraliçesiydi.

Ben onun prensesiydim.

Yıldızlar Sarayı'nın uzak kıyıları, Kan Sarayı'nın yakınındaki daha sıcak adalara kıyasla rüzgârlıydı. Alçak çalılırların ve eğrelti otlarının arasından geçip soluk kuma çıktığımızda tuz ve kumun kırbacı yanaklarımı yaktı.

Omuzlarım ağır soluklarla kalkıp iniyordu. Ufuk kalın, inişli çıkışlı sislere gömülmüştü. Hiçbir şey

uzakta bir ya da iki uzunluk görülebiliyordu. Tanrılar, bu işe yarasan. Calista'ya döndüm. Yüzündeki gözyaşı izlerine kum taneleri yapışmıştı ve bana öyle bir umutsuzlukla bakıyordu ki, yanlış giden şeyi düzeltmem için sessiz bir yalvarış gibiydi.

Odaklan. Onun, Stefan'ın ve hepimizin iyiliği için bu işi bitirmeliydik.

Omuzlarını kavradım. "Vakit geldi. Cal, zor olduğunu biliyorum ama aklını biraz daha topla. Onun işini bitirelim, sonra da kardeşini kurtarmak için elimizden geleni yapalım."

"Bir şeyler oluyor Kuzgun Kraliçe." Çılgınca kafasına vurdu. "Yukarıdayım. Düşüncelerim var ve ... Bilmiyorum-"

"Calista." Kollarını sıktım. "Neler olduğunu bilmiyorum ama benimle biraz daha dayan."

"Benimle kal." Sesi rüzgârdan güçlkle duyuluyordu.

"Tanrılar bile seni terk etmemi sağlayamadı."

Dallar hışırdadığında beyanatımı daha yeni bitirmiştim. Davorin sahile adım attı, öfke ve hiddet omuzlarında karanlık bir pelerin gibiydi. Bana bakmıyordu, Calista'nın bakışlarını tutuyordu. "Kimsin sen?"

"Bunu kazanamazsın, Davorin," diye bağırdım. "Kader bizim yanımızda. Seni alt ettik."

Gözleri bana kaydı, Calista'ya doğru yavaş ve tehlikeli adımlarla ilerlemeden önce birkaç nefes boyunca beni küçümsedi. "Bir konuda yanılmışım, küçük kuzgun. Gücü kendim alabileceksen neden bir seidr fae tutayım ki?" Acımasızca kıkırdadı. "Ona sahip olduğumda, seninle ilgileneceğim, aşkım."

Sadece birkaç adım ötede uzun bir adım attı.

Planın bir parçası, kendime hatırlatıp durdum.

Şafak yaklaşırken Niklas bize, "Bildiğimiz kadarıyla bu piç Calista'yı da Saga kadar istiyor," dedi. O

berrak bir sıvı şişesini salladı. "Ona istediği şeyi vereceğiz ve onu uygun yere çekeceğiz. Tuzağa düştüğünde yüzüğü kullanacağız."

"O zaman," dedi Malin yüzüğünün parıltısını göstererek, "doğruca sana geleceğiz ve onun gidecek hiçbir yeri olmayacak."

"O zaman onu nasıl öldüreceğiz?" Elise bastırdı. "Görünüşe göre onun gibi bir adamı öldürmek kolay değil."

"Umarım bu yıldız avlusunda saklı bulduğumuz şey bize bir avantaj sağlar." Ari sırttı. "Olmazsa, bunu eski usulle yapalım derim. Kafasını koparalım."

DAVORIN göremediği bir çizginin üzerinden adım attı. Kıyının aşağısında, dört farklı noktada, Niklas'ın iksirleriyle işaretlenmiş, kanını hapsetmek için özel olarak yapılmış bir hapis haneye adım atmıştı. Tek yapmamız gereken onu burada tutmak ve sınırları güçlü tutmaktı.

Her adımını izledim, onu merkeze doğru yönlendirdim ve kenarlardan uzaklaştırdım. "Şimdi, Calista!"

Calista cebindeki gümüş zinciri karıştırırken elleri şiddetle titriyordu. Ucuna cam gibi, gümüş bir yüzük takılıydı. Gölgelerden bir kapı açma ve halkı bir işaret feneri gibi içeri çağırma gücüne sahip bir kader yüzüğü.

Bu bir riskti ama Calista'nın içindeki seidr güçlüydü ve Malin'in bile yapamadığı şekilde yüzüğe bağlıydı. Tek sorun, kanayan bir orduyu çağırarak kadar güçlü olan gücünü yüzüğe açmak için Calista'nın bu savaşa Niklas'ın iksirlerinin muhafızları olmadan adım atmasıydı.

Davorin'in karanlığına maruz kalmıştı ve yakında bunu öğrenecekti.

Davorin bize doğru koşarken kılıcımı kavradım. Midem asit içinde yanıyordu. Çok yaklaşıyordu. Ağaçların arasından Ari çıktı, kanlar içinde, elinde kılıçla. Stieg, Bo ve Cuyler peşindeydi. Tepemizde, Rune bize doğru uçuyordu. At

Kıydan uzakta bir tarafta Niklas ağaçların arasından fırladı, diğer tarafta Junius vardı.

"Şimdi!" Niklas bağırdı.

"Calista!" Çığlık attım. Davorin ona nişan almıştı. "Şimdi yap!"

Zincir titreyen parmaklarının arasından kaydı. Çığlık attı ve dizlerinin üzerine düştü. Etrafına bakınırken kumlar cılgınca savruluyor, onu tutmaya çalışıyordu. Artık çok geçti. Davorin saçlarını kavradı ve büyüünün karanlığı kızın ağzına doğru süzüldü.

Ona sahip olacaktı.

Dünya yavaşlıyor gibiydi. Aklıma umutsuz bir yakarış geldi, toprağın ona yardım etmesi için bir yakarış. Cazibe yandı. Yorgunluk toplandı. Davorin'in ayaklarının etrafında bir su birikintisi oluşurken kum nemlendi ve onu kumsalın dibine batırdı. Zayıf bir girişimdi ve yorgunluğum muhtemelen karaya iyi yansımıyordu. Ta ki su birikintisi gelgit havuzlarına dönüşene kadar.

Ari, yüz adım geride, takibini durdurmuştu. Şüphesiz benim çırpınışımı görünce kendi çağrısını kullanmıştı. Duygularımla gözlerimi kırıştırdım ve ellerimi tekrar kuma bastırdım. Kollarımda bir güç patlaması oldu. Kumun üzerinde gerçek, görünmeyen bir bağlantı parıldadı.

Tüyün yapması gereken buydu. Onur ve sevgiyle birbirine bağlı iki kalp, tüm bir diyar için gerçek bir kader yaratabilirdi.

Davorin, büyüyen havuzlar onu kalçalarına kadar götürdüğünde lanet okudu. Uzun ve çaresiz bir tutuşla Calista'nın tuniğini kavradı ve onu da kendisiyle birlikte suya çekti.

"Hayır!" Kılıcımı kaldırdım. Ona ulaşmak için savaştım ama yeterince hızlı değildim.

Davorin'in büyüü Calista'nın teninde kayıyordu. Bir anda o kadar çok şey oldu ki, Niklas'ın koruyucularını onun kanından çekerek yanlış bir seçim yaptığımızı düşündüm.

Küçümsedi. "Ah, şimdi bu gücü daha önce nerede tattığımı biliyorum."

Gözlerinin mavisi fırtına bulutu grisine dönüştü. Dudakları renklendi. Kahretsin, hayır! Onu almayacağına söz vermişim. Şimdi muhtemelen onu öldürüyordu.

Calista haykırana kadar.

Kollarını iki yana açtı ve şiddetli bir puslu ışık patlaması Davorin'i geriye savurdu. Calista kamburunu çıkarmış, ortasına sarılmış, başını eğmiş, duyamadığım kelimeler mırıldanıyor -ya da muhtemelen şarkı söylüyordu. Gözleri sıkıca kapanmıştı ve rüzgâr vahşi saçlarını yüzünün etrafında döndürüyordu.

Güç şoku kıyıda bir dalgalanma yarattı. Yana doğru devrildim. Ari ve diğerleri onun arkasındaydı.

Davorin suyun birkaç adım yakınına fırlatılmış, giderken de işaretli hapishanemizi yok etmişti.

Öksürdü ve yavaşça ellerinin ve dizlerinin üzerine kalktı; ağzından kan damlıyordu. Omzunun üzerinden Calista'nın mırıldanmayı bıraktığı yere baktı. Gizli gücünün parıltısının solduğu yere.

Bir elinde ağır bir kılıçla ayağa kalkmaya çalıştı ve o zalim gülümsemesi geri döndü. "Seni daha önce tatmıştım, biliyorsun. Annen yoluma çıkmadan önce sadece bir anlığına. Onun yerine onu aldım."

Calista ürperdi ve gözlerini Davorin'e çevirdi. Bir adım daha yaklaştı.

"Kraliçe kendi varisini öldürseydi şiirsel olurdu." Eskisinden daha dengesiz bir şekilde güldü. "House Ode'yi bitirmeye yemin ettim. Bunca dönüşten sonra bir tanesini kaçırdığımı nasıl fark etmedim?"

Vücudum ağrıyordu ama kılıcıma uzandım, aralarında durmaya hazırdım. Davorin nefretini kükredi. Calista'ya tekrar saldırmak için hamle yaptı ama boğazından sert bir öksürük çıktı. Öne doğru düştü.

Ari, Davorin'in üzerinde durdu. Yanaklarına, dudaklarına kan yapışmış, gözlerinin altın rengi biraz da kendi deliliğiyle parlamıştı. Yeni kılıcından koyu kan damlıyordu. Davorin soluk soluğa yan tarafını tutarken, hafif dalgalara doğru tökezledi.

Bir elini çekti, kan parmak uçlarını ıslatmıştı.

"Ete vur, düşmanı karart," dedi Ari, sesi sertti. Kılıcını döndürdü. "Bir kraldan yeni bir krala hediye. Sana söylemiştim, hiç şansın yoktu."

Ari'nin kılıcının ağzı ateşten ipliklerle titreşiyordu. Güç çalan bir soydan gelen kılıç. Bir vuruşta Davorin zayıfladı. Yine de irkildi ve akıntının içinde durdu. Kılıcını kaldırdı.

"Nasıl isterseniz," dedi Ari ve ateşli kılıcını tekrar kaldırdı.

Davorin bir darbeyi engelledi. Denizin derinliklerine doğru sendeledi, sert nefesler dışlarının arasından kayıyordu. Neredeyse acınacak haldeydi.

"Tacımı takmayacaksın," diye ısırdı.

"Hayır." Ari bıçağı elinde tekrar yuvarladı. "Benimkini takacağım."

Tekrar sallanamadan, solmakta olan kızıl şafakta bir savaş borusu çaldı. Arkamda, hâlâ titreyen Calista kraliçenin yüzüğünü orta parmağına geçirmişti. Doğu'daki savaşta yüzüğü kullandıkları gibi, Gece Yaratan'ın gölgeleri karısının yüzüğüyle birleşti ve onları çağırdı.

Düzinelerce savaş gemisi görüldü. Siyah yelkenler, önlerinde kuzgunlarla boyanmış beyaz yelkenler. Deniz yılanı direkler, yanlara asılmış sayısız kalkan. Yeni savaşçılardan, yeni büyücülerden ilahiler ve savaş çığlıkları.

Hava fae'lerinden gelen rüzgârlar denizi kızdırdı. Kan Sarayı'ndan bazı gemiler ödünç alınmış, Doğu ve Kuzey ordularının tamamı gelmiş gibi gösterilmişti. Ağaçların arasından daha fazla kan fae'si sahile çıktı ve Davorin yüzünde umutsuz bir öfke ifadesiyle her şeyi içine çekti.

Bana, Ari'ye ve onun sonunu getirecek olan kılıca, sonra da dalgalara baktı.

Davorin'in dudaklarında mağlup bir kıvrım belirdi. "Onu koru, Uyandırıcı. Onun için ne zaman döneceğimi asla bilemezsin."

Midem ters takla attı. Ben daha nefes almadan Davorin elini denize soktu ve bir el ile geri döndü.

kıvranan, gümüş yılan balığı.

"Hayır!" Ari savaş lorduna doğru hamle yaptı.

Davorin son bir gayretle, son bir güçle yılan balığı formuna büründü ve siyah gelgitlerin içine düştü.

"Hayır!" Ari tekrar kükreyerek denizi yarmaya başladı.

"Valen, bana yardım et! Kaçıyor. Durdurun onu!"

Hemen ardından yer gümbürdedi, ama kıyıda değil, denizin içinde. Keskin mercan ve taş parçaları yüzeye fırladı. Deniz taşından bir duvar, denizin bir kısmını açık sulardan tamamen ayırıyordu.

Kalbim hızla çarpıyordu. Ari gelgitlerin altına dalmaya devam etti. Dalgalara vurmaya devam etti, Davorin'in adını haykırmaya devam etti. Gemilerden Gece Halkı daha iyi görebilmek için fenerler tutuyor, diğerleri Ari'yle birlikte denize atlıyordu.

Ama kalbimde biliyordum. Davorin gitmişti.

Bölüm 44

Altın Kral

"ARI! ARI, YETER." Kase siyah Kryv gemisinin kenarından bana vurdu. "O gitti. Aşağıda kimse yok."

Islak saçlarımı gözlerimin önünden çektim. "Bunu bilemezsin."

"Seviyorum." Sesi yumuşadı. "Senin ve hepimizin korkusu dışında bir korku hissetmiyorum. Onunki gitti."

"O zaman korkmuyor."

Kase içini çekti. "Öyleydi. Onu pantolonuna işetmiştin. Ölmeyi bekliyordu ve son çare olarak bunu gördü. O öldü."

"Lanet olsun." Bir yumruğumu suyun yüzeyine vurdum, bunun gerçekliği göğsümü yeterince hava alamayana kadar ezdi.

Ayaklarım kumsala değene kadar geri yüzdüm. Çaba sarf ederek sendeleyerek ilerledim ama Saga'nın bana doğru koştuğunu görünce dizlerimin üzerine çöktüm. Omuzlarım öne doğru eğildi. Boğazımın arkası boğulacağımı düşünene kadar sıkıştı.

"Ari!"

Saga dizlerinin üzerine çökmeden önce belini kollarımla sardım ve yüzümü ortasına gömdüm.

"Affet beni," dedim, sert bir sesle. Bedenim bastırmaya çalıştığım duygularla sarsıldı.

Saga ıslak saçlarımı okşadı, omuzlarımı tuttu. "Seni affediyorum, ne için?"

Seni hayal kırıklığına uğrattığım için. "Onu bitireceğime söz verdim."

Gözlerim kapalı, belini daha sıkı sıktım. İçimde kabaran acıyı, eksikliklerimden duyduğum nefreti dile getirme çabalarım kırık bir hıçkırıkla boğuldu. Tanrılar, ben gözyaşı dökmezdim ama bu an, o piçin var olduğunu öğrendiğim günden beri uğruna savaştığım andı.

Gitmişti ama onun için geri dönecekti. Artık sırlarımızı, zayıflıklarımızı biliyordu. Daha güçlü bir şekilde geri dönecek ve başarısızlığımın bedeli olarak ona eziyet edecekti.

"Ari." Saga'nın sesi titriyordu. Omuzlarımı beline doğru sardı ve sanki bırakırsam sonumuz gelecekmiş gibi başımın arkasını tuttu. "Beni dinle. Onun işini bitireceğiz ve bunu birlikte yapacağız. Onun basit bir düşman olmayacağını biliyorduk."

"Onu yakalamıştım, tam orada." Başımı salladım. Saldırmak yerine onunla alay etmişim. Onunla alay etmişim. Kahretsin, onu yakaladığım için o kadar kibirliydim ki, işin uzamasına izin verdim. Faresiyle oynayan bir kedi gibi.

Sevdiğim herkes için ölümcül olabilecek bir hata.

Davorin diğer krallıkların onu tanıdığını biliyordu. Ona karşı durmuşlardı. Şüphesiz, hepimiz işaretlenmiştik.

Saga dizlerinin üzerine çöktü ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Bana bak." Gözyaşlarımın görüşümü bulanıklaştırmasından utanmadan itaat ettim. Alnını benimkine bastırdı ve titrek bir nefes verdi. "Eğer geri dönerse, hazır olacağız. O güçlü ama biz daha güçlüyüz. Bu savaşta yalnız değilsin, beni duyuyor musun? Benim yüklerim senin, seninkiler de benim olacak."

Çenesini parmaklarımın arasına sıkıştırdım. "Ben senin sevgini hak etmiyorum, benim en tatlı tehdidim."

"Yine de hepsi sende var." Beni yeni bir güçle öptü.

Onu yakınımnda tuttum, tadına baktım, onu yutmaya çalıştım. Davorin ölmemişti ve kellesi ellerimde olana kadar asla tatmin olmayacaktım ama Saga'ya sahiptim. Gerçek,

sıcak, hâlâ Saga'ya sahiptim.

Her şey bir yana, onun sevgisini kazanmış olmak benim için en gurur verici zaferdi.

Gorm oğlunu gördüğünde tahmin ettiğimden daha hızlı hareket etti. Sevecen bir baba olmayan kan lordu, varisini büyük göğsüne gömdüğünde hepimizi şok etti. Hiçbir şey söylemedi, sırtına birkaç şaplak attı, sonra Cuyler'ın yüzüne sertçe vurdu ve Gorm bize doğru ilerledi.

"Kaçtı," dedim Gorm'a, o sormadan önce. "Ağır yaralı ama ölmemiş."

"Olacak." Gorm bilinmeyenlerle uğraşmazdı ama verdiği basit güvenceyi takdir ettim. Tam bir sadakat yemini gibi. Davorin tekrar gelirse halkımız yanımızda duracaktı. "Bu taraftan. Soluyor."

Saga'nın elini tuttum, Calista'nın yakın olduğundan emin oldum ve hızla Gorm'un arkasından gittim.

Stefan-Annon'un rengi solmuş, ter ve kanla ıslanmıştı. Calista'yı öne doğru çektim.

Dizlerinin üzerine çöküp Annon'un elini tuttuğunda dudakları titriyordu. "Neredeyse patlıyordum."

Annon ıslak bir öksürüğe dönüşen kırık bir kahkaha attı. Tekrar nefesini topladığında zayıfça gülümsedi. "Bunu görmeyi çok isterdim. Bu senin gücün. Yerini almaya hazırsın."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yolunu bulacaksın." "Sana yanımda ihtiyacım var."

Başını iki yana salladı. "Hayır, yok. Artık değilsin. Son vedamıza ulaştık. Bunun hep olması gerekiyordu. Kızıl gecedeki ölüme kadar yaşa ve tekrar yaşa. Sen hazırsın, bu yüzden tanrıların salonunda kralımı selamladığım an bu. Tek istediğim buydu..."

Calista'nın gözleri büyüdü. "Hayır. Gidemezsin. Ben olduğumu sanıyordum ve ... gidemezsin."

Kadının parmak eklemeni dudaklarına götürdü ve oraya zayıf bir öpücük kondurdu. "Sen . ... hatırlamıyorsun ama daha önce de vedalaşmıştık."

"Kardeşimi kaybetseydim hatırlardım. Sen benim kardeşimsin, değil mi?" Calista gözlerini kırptırdı. Annon ona yüzlerce şey anlatan üzgün bir bakış attı. Calista gözlerini kırptırdı. "Hayır, ben ... . Birlikte büyüdüğümüzü hatırlıyorum."

"Gerçekten mi?"

Calista başını ovuşturdu. "Bu hiç mantıklı değil."

"Öyle olacak." Annon derin, sert bir nefes aldı. "Sahip olduğun bağı aramaya devam et..." Yüzünü buruşturdu. "Kalbinin sana söylediklerine güven." Annon Saga'ya baktı. "Prenses, ben ... . Ona ne kadar olağanüstü bir kraliçe olduğunuzu anlatacağım."

Saga, Annon'un diğer tarafında diz çöktü. Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Benim için yaptığınız her şeyi hatırlıyorum, Kaptan Annon."

"Benim için bir onurdu," diye fısıldadı yüzünü okşayarak.

"Bunun nasıl mümkün olduğunu ya da neden yapıldığını bilmiyorum." "Hatırla." Onun elini kavradı. "Son bir gerçek ve

daha net olacak. Revna Hanesi'nin laneti düştü ve birbirinizi yeniden bulmanız gerekiyordu."

Saga bana baktı ama Annon'un bizden bahsettiğinden emin değildim. Onun yanında diz çöktüm.

Gözleri cam gibiydi ve soluyordu ama bana kanlı bir gülümseme verdi. "Beni sana o gösterdi, değil mi?"

Başımı salladım. "Her şeyi gördüm."

"Güzel. Onları koru, ben de krala sana bizim yanımızda bir yer ayırmasını söyleyeyim."

"Her zaman."

"İlk bağı bulun," dedi Annon bana, "ve hepiniz sonunda bu hikâyeyi sona erdirecek güce sahip olacaksınız."

Annon, Calista'nın ağlamaklı gözlerini buldu ve gözleri kapanırken uzun, yumuşak bir nefes ciğerlerinden çıkmadan önce gülümsedi ve bir daha uyanmadı.

Ölenleri topladık, yaralılara baktık ve ay soluk pembe bir renkte yükseldiğinde kıyıda uyuduk. Muhafızlar kıyı boyunca nöbet noktaları belirledi.

Yıldız mahkemesi ve baş döndürücü bir korku hala üzerimizden atamadığımız kötü bir tat gibi yaşıyordu.

Saga bir rulo kürkün üzerinde uyuyordu, yanındaki boş alan bana bırakılmıştı. Diğer tarafta, diğer kral ve kraliçeler, savaşçıların ve birkaç hırsızın yanında minderlerini aldılar.

Sanki bu gece aramızda hiçbir rütbe yokmuş gibi hepimiz aynı şekilde uyuduk. Vücudum savaştan dolayı ağrıyordu ve Saga'nın vücudunun etrafında kıvrılma hissini arzuluyordum ama odak noktam suyun kenarındaydı.

Calista dizlerini göğsüne çekmiş, uzaktaki ufka bakıyordu. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, sonra yanına oturdum. Dizlerimi büktüm, kollarımla onları çevreledim ve onun gibi önüme baktım.

"Sen Ode Hanesi'nin soyundan gelmiyorsun," dedim. "Sen varisisin."

Calista gözlerini ufuktan ayırmadı. "O zaman neden hatırlayamıyorum, Altın Kral?"

"Bilmiyorum ve Saga'nın da neden yapamadığını bilmiyorum. Uykumda gördün Calista. Annon kralın çocuğunu kurtarmak için Riot Ode'u terk etti. Dönüşümler boyunca büyüdüğün için seni korudu."

"Büyümüş mü? Eğer söylediklerin doğruysa, ben senden daha büyüğüm." Gözlerini kısmıştı. "Tanıştığımızda ben bir kızdım."

"Hatırlıyorum." Elise'in Ravenspire Kalesi'nden koparıp aldığı sıska, kirli bir hikâye anlatıcısıyla ortaya çıktığı Ruskig günlerini. "Tüm bunlar sayesinde Riot Ode'nin tam olarak anlayamadığım bir güce sahip olduğunu öğrendim."

Calista başını öne eğdi. "Ben de bilmiyorum. Çünkü biz konuşurken, gençliğime dair anılarım soluyor. Şu anda hatırladığım en eski anı, bir gemiye bindirilip Kuzey'e götürüldüğüm zaman. Bunu Saga'ya zaten anlatmıştım. Tuhaf düşüncelerim vardı, sanki oraya gitmek beklediğim bir şeydi. Çok gençtim, neden böyle düşüneyim ki?"

"Bilmiyorum Calista," diye itiraf ettim. "Ama bunun babanın lanetiyle bir ilgisi olduğuna eminim."

Alay etti. "Babam. Teorinizin bundan daha fazlası olup olmadığını bilmiyoruz."

"Calista, kardeşin olarak bildiğin adam, kadim bir kader kralının kaptanının yüzüyle öldü."

"Sanırım deliriyorum." İç çekti ve avuçlarının üzerine yaslandı. "Lump'la -Güneş Prensi- tanıştığımda yedi yaşında olduğuma emindim. Dönüşümlü olarak aşağıdaydık. Şimdi gerçek yaşımı bile hatırlayamıyorum. Bir şey düşünüyorum, sonra gerçekten bilmiyormuşum gibi kayboluyor. Kader işçisi olduğu için katledilen bir anneye dair anılarım vardı. Şimdi bunu neden düşündüğümü bile bilmiyorum. O anılar yok oldu."

"Bunun nedeni, gücünüzü artırana kadar size yanlış bir tarih verilmiş olması olabilir mi?"

"Ah, Altın Kral, bu noktada her şey mümkün."

"Valen'i lanetleyen hikâye anlatıcısından alarak Kuzey'deki bir masalı çarpıtmak için kaderi kullandığınızı söylemişsiniz, değil mi?"

Calista başını salladı ama bana bakmadı. "Ben de öyle dedim."

"Bu senin gelişimin olabilir, Calista. Farkında bile olmadan seidr sahibi olanlardan öğrendin. Bir lanet yüzünden daha yavaş büyümüş olabilirsin, bilemiyorum ama üzerine inşa ettiğin bu hikâyeler bugün olduğun kişi olmana yardımcı oldu. Bu gece bizi kışımızın üstüne fırlattın ve ben ne yaptığını bile anlamıyorum."

"Ben de öyle."

Alay ettim ve gözlerimle buluşana kadar başımı eğdim. "Evet, biliyorsun. Bana söylemeye korkuyorsun."

Calista'nın gözleri parladı. "Şarkı söyledim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne söyleyeceğimi biliyorsun."

"Kuzgun Kraliçe'nin kardeşinin de şarkı söylediğini." Kaşlarını çattı. "Yalnızca benim sözlerim olduğunu sanmıyorum. Sanki kafamın içinde başka bir ses duydum, bana rehberlik ediyor, ona karşı kalkan olmak için benimle birlikte çalışıyordu. Daha önceden tanıdığım bir ses gibi."

Bir bağ. Kızdan kayboldu, şüphesiz. "Baban kendi sesinin ve annenin sesinin seninle olacağına söz verdi. Geride bıraktıkları armağanlar ve güç sayesinde bunu buluyor olabilirsin."

"Eğer benim halkım olsalardı," dedi küçümseyerek. "O zaman, belki mümkün olabilir. Sanırım."

Kız Riot ve Anneli Ode'nin kızıydı. Bundan emindim ama Saga ve Calista'nın da bunu bilmesini istiyordum. Bir fikrim vardı ama yarın Kan Sarayı'na dönene kadar bekleyecekti.

"Öyle ya da böyle," dedim, ayağa kalkıp pantolonumdaki kumları temizlerken. "Kardeşin Annon, benden seni korumamı istedi. Koruyacağım da. Yalnız değilsin, gerçi öyle hissettiğinden eminim. Ailemi bir kez kaybettim ama başka bir aile kazandım. Bizi istesen de istemesen de biz senin aileniz."

Eğildim ve saç örgülerinin tepesine bir öpücük kondurdum, sonra onu düşünceleriyle baş başa bıraktım. Calista'nın sırları vardı, şu anda bile tüm bunların onun için ne anlama geldiğini, gizli bir geçmişi çözmenin ne anlama geldiğini çok uzun süre düşünmek istemediğini hissediyordum.

Ona zaman tanıyacaktık ama ben sözümü tutacaktım. Hikaye anlatıcısı bizimdi. Karımın güvenliğini sağlamak için cehennemin dibine kadar gittiğim gibi, Calista için de aynısını yapardım.

Bölüm 45

Kuzgun Kraliçe

Ölüleri yakılmak ve tanrılara gönderilmek üzere Kan Mahkemesi'ne götürdük. Annon için, Ari en yüksek ateşi inşa etti. Sonra, Hodag ve yıldız sarayının hanımları. Yıldız sarayından ayrılmadan önce depoyu açtık ve küllerini kuzey rüzgârına savurarak ölen rahip ve rahibeleri onurlandırdık.

"Yıldızlarla buluşacaklar," diye fısıldadı Eryka ve başını Gunnar'ın omzuna yasladı.

Sofia ve Bjorn'u, sondaki eylemlerine rağmen Kan Mahkemesi'nde onurlandırdık. Sevdiğin kişi için çaresizlik hepimizin anladığı bir şeydi. Gorm ve Cuyler amcalarının ve kardeşlerinin yasını tuttular ama Ari'nin tehditleri karşısında yaptıklarını sorgulamadılar.

Yuvalar Davorin'in tutsaklarını güvenli bir yere götürmek için çalışmıştı. Magus Kan Sarayı'na değişmiş genç bir lord olarak dönmüştü. Savaşmış, öldürmüş bir savaşçıydı ama ödülü kız kardeşi ve annesinin hayatıydı.

Ari ve ben Hawthorne'u düşenlerimizle birlikte yakmamış olsak da, yozlaşmalarından kurtulan orman fae'lerinin ve Hawthorne'un ailesinin onu onurlandırmasını yasaklamadık. Bana söylendiği gibi, yılan lordu hayatını kaybetmeden önce halkını korumak için acımasızca savaşmış.

Yarrow'un kalbine bir an için bile olsa huzur getirmek benim yararımaydı. Ona ihtiyacımız vardı. İki gün sonra

Kan Sarayı'na dönen Yarrow'un ödünç aldığı kulübe krallar ve kraliçeler, Niklas, Junie ve Calista ile doluydu.

Yarrow omuzlarına keten bir battaniye sardı ve Calista ile beni karşısına oturmaya davet etti. Gözlerimi yılan kadına diktim. "Eğer geçen sefer yaptığın gibi bir şey yaparsan, merhametimiz burada sona erer."

"Oyun yok." Yarrow'un sesi yumuşaktı, sessiz bir fısıltıydı. "Eşim oyunlar yüzünden kayboldu, Majesteleri. Ben sadece yardım etmek istiyorum. Eğer geçmişte başka bir yeri koruyan bir blok varsa, birlikte onu çözebiliriz."

Calista'nın dizi masanın altında zıpladı. Anlamıştım. Yarrow'un topladığı otlar ve çiçeklerle rune ayinini yapmasını beklerken midem düğümlenmişti.

Yarrow bir parmağını taş harca daldırdı. Daha önce yaptığı gibi, avuç içlerimi yukarı çevirdi ve bilgi rününü tenime boyadı, ancak diğer elime bir tane daha ekledi. Kaderdeki soy için bir rün. Yarrow aynısını yaparken Calista hiçbir şey söylemedi, ama yılan kadın keskin yağları ve tozları karıştırmaya başladığında Calista bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Eğer doğrudan akrabaysak, bir sarayda kanayan bir oda bekliyorum."

Bir kahkaha attım. Özlediğimiz hikâye anlatıcısının zekâsı ve ısırtığı vardı. Kalbinde bir boşluk oluşmuştu, her birimiz bunu anlamıştık ama Calista görüldüğünden daha kurnaz ve bilgeydi. Bunu atlatacaktı ve bugün ne hatırlarsam hatırlayayım, onun bizim için olduğu gibi ben de onun için orada olacaktım.

Yarrow çamurlu karışımını karıştırmayı bitirdi ve gözlerimizi boyadıktan sonra, "Nornlar görmenize izin versin," diye mırıldandı.

Davorin'in adının hafızamda yeniden canlandığı günkü gibi, bir koridordan geçtim. Güneş ışıklarıyla aydınlanmıştı. Hızla yürüyordum, karnımda yeni bir heyecan vardı. Uzun, ahşap bir kapının önünde ayak parmaklarımın ucunda sallandım ve biri kapıyı açana kadar çaldım.

Bir kadın avuçlarını sildi ve eğildi.

İçeri daldım. Nefesim kesildi. Anneli yataktaydı ve yanında da "Riot" vardı. İsmi fısıltıyla çıkmıştı, neredeyse bir dua gibi saygılıydı.

Kardeşimin kahverengi gözleri ıslıl ıslıl ve canlıydı. "Skugga, içeri gel. Gel de onu gör."

Riot yanıma geldi ve bileğimden tutarak beni yatağın kenarına götürdü. Anneli bana sırtı, çok güzel, vahşi ve canlıydı. Bizden farklıydı, fae kulakları yoktu ama fae halkının en kabadayısının mizacına sahipti.

Anneli yumuşak yün bir yorganı geri çekti ve bana bir tutam altın sarısı saçıyla uyuyan bir bebek gösterdi. "Yeğenin, Saga."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "O çok güzel."

Riot bir kolunu omuzlarıma doladı ve bana sarıldı. "Annesine benziyor."

"Şanslı kız." Beni çimdiklediğinde kıs kıs güldüm. "Ona ne isim vereceksin?"

Anneli gülümseyerek Riot'a baktı. "Calista."

Küçük bir soluk beni bu tatlı andan uzaklaştırdı. Calista kapının yanındaydı, elleri ağzının üzerindeydi. Kardeşim ve karısından, büyüden ya da hala hayatta olanın çekiciliğinden uzaklaştırıldım, bilmiyordum ama elini tuttum.

Düzinelerce an kafamı doldurdu. Yaz güneşi altında kelebekler uçuşurken kıza cıvıldamak. Onu gıdıkladığımda küçük bir çocuğun kıkırdamaları. Konuşmayı, yürümeyi, en sevdiği çiçeği çizmeyi öğrenmesini izlemek.

"Kan gülleri," diye fısıldadım. "Onlar senin en sevdiklerin. Beşinci doğum şenliğinden hemen önce sana onlardan bir taç yapmıştım-"

"Seni benden aldı," diye bitirdi. "Seni bulamadığım için ağladım. Sonra daha çok ağladım çünkü Maj'ımı takip ettim ve ... gördüm. Ne yaptığını gördüm."

Avucunu sıkıca kavradım.

Burnunu çekti. "Yüzlerini tanıyorum ama bir anlam ifade etmiyor. Burada gençtim ve kısa bir süre önce de gençtim. Neden?"

Cevabını bilmediğim bir soruydu bu. "Bilmiyorum. Henüz ortaya çıkaramadığımız sırlar var."

"Bana onlardan bahsedecek misin? Hepsini, Stef'i bile... Annon'u bile?"

Ona sarıldım. "Sana her şeyi anlatacağım. Sen çok sevildin, Calista Ode."

Ayin soldu ama Calista ve ben birbirimizin kollarına sarılmış halde kaldık.

Ari, "Bunu ailevi bir bağ varmış gibi kabul edeceğim," dedi.

Gözlerimi silerek geri çekildim ve başımı salladım. "Ode Hanesi'nden. Kader kral ve kraliçesinin varisi."

"Cehenneme kadar yolu var." Kase gözlerini kapadı ve tavana küfretti. "Bir tane daha."

"Başka ne?" Calista tersledi.

Nightrender kıkırdadı ama cevap vermedi.

Elise Kase'ye sert bir bakış attıktan sonra onun yerine geçti. Calista Elise Ferus'a güveniyordu, aralarında bir bağ vardı. Hikâyeleri ister kaderin hediyelerini toplama yarışıyla başlamış olsun, ister birbirlerini gerçekten tanımadan önce birbirlerini kurtarmış olsunlar, fark etmezdi. Elise ellerini tuttuğunda Calista gözle görülür bir şekilde rahatladı.

"Cal, Kase'nin açıkça söylemediği şey şu: Eğer ilk kader kral ve kraliçesinin varisiysen, sen de bir kraliyet mensubusun. Sen bir kraliçesin."

"Tanrılara şükürler olsun." Ari kolunu belime doladı. "İşte gördünüz, tahtımız tamamen sizin. En azından bir tur boyunca rahatsız edilmeden tepelerde olacağız. Bir krallığı yönetmenin tadını çıkar."

Ona dirsek attım ama Calista'nın yüzü kızarınca kıkırdadım. "Cal, seninle dalga geçiyor."

"Öyle miyim?" Ari kaşlarını kırıştırdı. "Yatakta bir aya ne oldu, tatlı tehdit?"

Elise kıkırdadı ama Calista'ya döndü. "Kimse başına istemediğin bir taç takmayacak."

"Güzel." Kaskatı kesilmişti ve korktuğu belliydi. "Eğer sizin için bir sorun yoksa, bulduğunuz parşömenleri görmek isterim." Ari'ye baktı. "Değil mi? Sanırım dağım tarafından yazılmış bir sürü şarkı bulmuşsun."

Ayinin gölgeleri geri çekmesi için, ifadelerinde neredeyse Riot ve Anneli'den parçalar görebiliyordum. Sırıışı ağabeyiminkiyle aynıydı, gözlerindeki vahşi ışık Anneli'ninkiydi.

"Onlardan bende de var Cal. Bazıları pek mantıklı değil, ama onları araştırmak sana düşer," dedi Niklas. "Hadi, sen okurken benimle bu konuda sohbet et kızım. Tamamen ilgimi çekti."

Niklas bir kolunu onun kemikli omuzlarına doladı ve kaderle ilgili, patlamayı yapmak için kıyıda ne düşündüğü ve artık kirli bir kraliyet mensubu olduğu için önlük giymeye başlayacağını düşünüp düşünmediği hakkında atıp tutmaya başladı.

Annon öldüğünden beri Calista ilk kez gerçekten gülümsedi. Kapıyı arkamdan kapattım ve kapının önüne yığıldım.

Ari omzunun üzerinden dönerek temiz bir tunik giydi. Güldü. "Yorgun, tatlı tehdit?"

"Bunalmış." Bütün gün Calista, ben, Riot ve Kaptan Annon hakkında sorularla uğraştık.

Niklas büyülenmişti, Elise ve Valen ise Calista'yı daha gençken tanıdıkları için bu fikri zihinlerine yerleştirmeye çalışıyorlardı. Nasıl olur da yüzyıllar önce doğmuş olabilirdi? Fae halkı olgunlaştıklarında yavaşça yaşlanırdı, ama çocuklukta değil.

Sol Ferus hâlâ hapisteyken çocukken yakalandıysa, bu çok uzun zaman önce değildi.

Calista o zamana kadar büyümüş olmalıydı.

Malin, Yarrow'un ayininde gördüğümüz anılara sahipti ve herhangi bir ipucu yakalamaya çalışıyordu. Şimdiye kadar o da bizim kadar şaşkındı.

Ari kollarını bana doladı ve yüzünü boynumun eğimine gömdü. "Kahretsin, çok güzel kokuyorsun."

Ona yaslandım. Davorin ortadan kaybolduğundan beri, doğrusu, eskisinden daha fazla sorum varmış gibi hissediyordum ama bir an için kocamın içine düşüp huzur bulabilirdim.

"Umarım giyinmeyi düşünmüyordun," dedim ve alt dudağını ısırdım.

"Hiç de
değil."

"Yalancı."

Ari burnunu yanağımın kenarından aşağı doğru sürükledi. Bileğimi tuttu ve avucumu bağciksız pantolonunun ön kısmına doğru yönlendirdi. "Bu şerefe nail olmanı bekliyordum, hepsi bu."

Beni öptüğünde inledim. Elim kalın şaftının etrafına dolandı. Pürüzsüz derisini okşadım, Ari beni öpmeye devam etmeye çalıştıkça kısa küfür tıslamaları çıkarıyordum. Başparmağım birkaç nefes boyunca sert uzunluğunun ucunu okşadı, sonra geri adım attım.

Gözleri arzuyla parlıyordu. Pantolonunun düşük beli belinin keskin kenarlarını ortaya çıkarıyor, düz karnının eğimi açık dantellerin arasından kayan boyunun tepesine kadar uzanıyordu. Çok güzel görünüyordu. Vücudunun her kıvrımını, her kas parçasını, her yara izini varlığım yok olana kadar inceleyebilirdim.

Yavaşça tuniğimin bir kolunu omzumdan indirdim. Sonra bir tane daha.

Ari beni içine çekti. O kadar durgunlaşmıştı ki. Bakışları üzerimde öyle bir geziniyordu ki hissediliyordu. Sanki sert parmakları boğazımın kıvrımına, omuzlarımdaki yara izlerine, göğüslerimin arasındaki yarığa dokunmuştu. Sanki nefesi meme uçlarımı sert tepelere kadar ısıtıyordu. Yutkundum ve tuniği ayak bileklerimin etrafında toplanana kadar kalçalarımın kaydırmayı bitirdim.

Pantolonumu çıkardım.

"Buraya gel." Ari talep etti. Yalvardı.

Başımı salladım. "Ödeşene kadar olmaz."

Ari sinsi bir sırıtışla kendi pantolonunu çıkardı ve yatağın kenarına oturdu. Yanına gittim, kalçalarının arasına yerleştim ve omuzlarına dokundum.

parmak uçlarımla. Donyağı mumlarının ışığının vücudunda vurduğu her yeri okşadım. Çürükler, yanıklar ve sıyrıklar çeşitli iyileşme aşamalarındaydı. Ari bir elini kaldırdı ve göğsümü avuçladı, başparmağı tepe noktasını çevreledi.

Boğazımı açarak ona doğru eğildim.

Ari boğazımdan aşağı bir çizgi öptü. Dişlerini göğüslerimin her bir kabarıklığının kenarlarında gezdirdi. "Neden üzerime oturmuyorsun, tatlı tehdit?"

Elleri tenimde sanatını icra ederken elimden geldiğince haince sııttım. Parmak uçlarım karnından aşağıya doğru dans ederek tekrar boyunu kavradı. Küfretti ve alnının omzuma düşmesine izin verdi.

Üstünden nem damlacıkları sızdığında, başparmağımın ucunda döndürdüm, sonra parmaklarımı dudaklarıma götürüp yaladım.

Ari'nin gözleri baktı ve karanlık bir ihtiyaç alevine dönüştü. "Ne yapıyorsun sen? Bacaklarını üzerime doğru aç, kadın."

"Sana yalvarıyor muyum?" Parmak uçlarımla çenesinin çizgisini takip ettim.

Biraz zaman aldı ama çok geçmeden Ari'nin dudakları bir sırtışla büküldü. "Çok kötüsün. Cevabım evet. Sana yalvarıyorum, yalvarıyorum, tüm gücümle o güzel kalçalarını üzerime sermen için yalvarıyorum. Dizlerimin üzerine çökeyim mi? Yapabilirim, biliyorsun. Mükemmel bir tat için mükemmel bir açığa sahip olurdum."

Tanrım. Boğazımın arkasında kabaran tutkuyu yuttum. Bu adam bu sözleri nereden buluyordu?

İşe yaradılar. Kucağına oturup ona yaslandığımda kontrolsüz bir arzuyla titriyordum. Aramıza uzandım ve onu giriş yerimle aynı hizaya getirdim. Çıldırıcı derecede yavaş bir tempoyla sert uzunluğunun üzerine çöktüğümde nefesim kesildi.

Ari'nin parmakları belime saplandı. Başım bir şehvet ve aşk dalgasıyla döndü. Göğüslerimiz birbirine çarptı, hızlı kalbinin ritmine göre sallanmaya başladım. Onunla birlikte

omuzlarımı bir çapa gibi kullanarak kalçalarımı onun kalçalarının üzerinde dolaştırdım. Ari göğsünün derinliklerinden homurdandı ve belimi kontrol altına aldı. Beni kaldırdı, sonra tekrar içime pompaladığında daha da derine inmenin bir yolunu buldu.

Hareketlerimiz birbirlerine meydan okuyordu, sanki daha vahşi, daha buyurgan, daha çaresiz olmak için bir savaşa kilitlenmiş gibiydiler. Ari'nin ittiği yeri ben tırmaladım. Dişlerinin derimi sıyırdığı yerde, çılgınca sallandım.

Ari'nin elleri sıırıslıklam olmuş göbeğimde, omurgamda, göğüslerimde, sanki en sevdiği noktayı bulamıyormuş gibi her yerimde dolaştı.

Ari," diye nefes nefese kaldım. "Ari, ben, aman Tanrım-"

Zevk başımdan omurgama doğru dans etti, uyluklarımın arasında birikti ve ben bir dizi tutarsız kelime haykırana kadar devam etti. Sert bir öpücükle onları bastırdı. Dili benimkine saldırdı. Ari beni sahiplendi ve bağımlılık yaratan sıcaklığın etkisiyle irkilinceye kadar içime girdi; önce boyunun, sonra kollarının ve kalçalarının seğirdiğini hissettim, ta ki Ari bensiz parçalanacakmış gibi bana sarılıncaya kadar.

Göğsüne doğru yığıldım. Şefkatli elleri sırtımdaki yara izlerini okşadı.

"Sen benim güzel yıkımımısın, Saga," diye fısıldadı. "Seni güvende tutmaya çalışırken delireceğim ama senin için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Öldüğünü bilsem bile her gün senin mutluluğun için savaşacağım. Sen benim saplantım haline geldin. İşte bu yüzden en tatlı tehditsin."

Onu tatlı tatlı öptüm. Tehdit olarak adlandırdığı kişi olmak, tüm krallıklardaki en tatlı kelimeydi.

Bölüm 46

Altın Kral

ERYKA, Gunnar'la mümkün olan en kısa sürede yemin etme konusunda söylediklerinde ciddiyydi.

Yıldızlar Sarayı'ndaki savaşın sona ermesinden bir hafta sonra, İlçe Davorin'in bozduğu çürüyen fae'lerin kanından ve çöplerinden temizlenmişti. Gönül Sarayı bir kez daha çiçek açan söğütler ve mavi yosunlarla kaplı taşların arasından akan nazik derenin şırıltısıyla tuhaf bir fae ortamıydı.

Davorin'in varlığına dair en ufak bir ipucu yoktu; bunu görmüştüm.

Kalpler Sarayı'ndan Köprü Adalarına kadar olan rıhtımlar Doğu ve Kuzey'den gelen uzun yol gemileriyle doluydu. Kan sarayındaki kulübeler ziyarete gelen soylular, kaçakçılar ve hırsızlarla doluydu. Kalpler Sarayı'nda, kaledeki her uzun ev kraliyet mensupları ve yine hırsızlar ve kaçakçılar tarafından işgal edilmişti.

Borough avlusundaki banklar gümüş kurdeleler ve lavanta satenleriyle bağlanmıştı. Leylak rengi kemerler ön tarafa yakın konumlandırılmıştı. Güney'in tuhaflığına biraz Kuzey ve Doğu da karışmıştı. Dallardan sarkan kemikler ve rün çipleri, Etta'da gelenek olduğu üzere refah ve mutluluk kurbanlarıydı. Yeminleri Doğu Alver geleneklerine göre edilecekti, Eryka bir Alver olmamasına rağmen hem bir çiftin hem de Alver halkının ettiği çifte yemini istiyordu.

Ön sıralar Gunnar'ın geniş ailesiyle doluydu. Prenses Herja ve Hagen diğer küçük çocuklarıyla birlikte kemerin en yakınında oturuyor, Laila ve Metta çiçek taçları takıyor, genç Dain ise gümüş işlemeli ince bir tunik giyiyordu.

Bir sonraki bankta Lilianna ve Arvad oturuyordu. Eski kral ve kraliçe benimle uykuya ilgili farklı deneyimlerimiz hakkında derinlemesine konuşmuştu. Öfke uykusu, gerçekten de bir uykuydu. Onlar çok az şey hatırlıyordu, ben ise geçmişe dair itilip kakılmışım. Elise ve Valen onların yanında oturuyordu, minik Prenses Livia Valen'in kolunun altında uyuyordu.

Küçük kraliyet fae'sine kimin daha çok hayran olduğundan emin değildim, benim mi yoksa Saga'nın mı? Bu Valen ve Elise'in kızları üzerinde hak iddia ettikleri nadir anlardan biriydi. Geri kalanımız onu almaya devam etti.

Saga, Tor'un yanına oturdu ve Aleksi, yeni yürümeye başlayan genç prens, saçındaki siyah kuzguni halkayı kapmaya çalıştığında güldü. Sol, Calista'nın yanında yerini aldı.

Gorm, Calista için güneş ışınlarından zarif bir gümüş halka yapmıştı. Bugün onu ilk ve muhtemelen tek takışydı.

Elise saçındaki parçayı örmesine yardım ettiğinde, "Sadece hırsız prens için," diye homurdandı. "Ve sırf beni güldürdüğü için."

Calista, Sol'un bankta söylediği bir şeye kıs kıs güldü. Güneş Prensi geldiğinden beri hikâye anlatıcısı onun yanından nadiren ayrılıyordu. Sol buna aldırıyor gibiydi ve Stefan'la ilgili gerçeği ve tüm bunların Calista için ne anlama geldiğini öğrendikten sonra kız için bir kardeş rolüne büründü.

Diğerleri uyuduktan çok sonra Borough'nun büyük salonunda birden fazla kez mırıldanmalara kulak misafiri olmuşum, sadece üst odadan aşağıya baktığımda Calista ve Sol'un boynuzlardan yudumlayarak alçak sesle konuştuklarını görüyordum. Bazen Calista gözlerini siler, Sol da ona sarılır ya da elini tutardı.

Bu dünyada yalnız olmadığına inanmaya başladığı sürece birbirlerine ne dedikleri umurunda değildi.

"Mutlu görünüyorsun, Kral
Ari." Arkamı döndüm.

Eryka gülümsedi. Saçları uzun, soluk bukleler halinde omuzlarına dökülmüştü ve dudakları yumuşak bir kırmızıya boyanmıştı. Canlı nehir yosunu renginde bir etek giymişti ve kulaklarının uçları gümüş halkalarla delinmişti.

Bir elimi göğsüme bastırdım ve eğildim. "Prenses, siz yıldızlardan daha güzelsiniz."

"Beni oraya götürdüğün sürece nasıl göründüğüm umurumda değil." Yakınına eğildi ve fısıldadı. "Aşkım la yalnız kalmayı çok istiyorum. Hepinizden hoşlanmadığımdan değil."

"Prenses, yemin ettiğim gün ben de aynı şeyleri hissetmişim." Saga'nın kuzguna dönüştüğü ve benim neredeyse şoktan öleceğim kısmı atladım. Beringed elimi uzattım. Ortadaki cilalı ahşap yüzük en değer verdiğim yüzüğümüdü. "Başlayalım mı?"

Eryka onu Gunnar'a takdim edip edemeyeceğimi sorduğunda bunu bir onur olarak kabul ettim. Anavatanının kralının ona yol göstermesinin iyi şans getireceği konusunda ısrar etmişti. Bir konuda hem haklı hem de haksızdı. Mutluydum; halkım burada olduğu için, Saga onların arasında olduğu için mutluydum. Ama huzursuz olmadığımı söyleyemezdim.

Gece boyunca çok az uyudum. Her birkaç geçişte bir yatak odamızın kapısının kilitli ve pencerelerin sürgülü olduğundan emin olmak için uyanıyordum.

Hodag'ı özledim. Küçük sıgırcık kuşu için burada olmayı çok isterdi. Sofia'nın kaderi için yas tuttum ve şimdi Bracken'la birlikte olup olmadığını merak ettim.

Her kahkahanın, her nükte anının altında, göz önünde saklı, Davorin'in yeni, yaldızlı varlığına geri adım atıp onu karanlığına gömeceğine dair boğucu bir korku vardı. Gorm'la birlikte adalarda yeni bariyerler, yeni korumalar inşa etmeye başlamıştık bile.

Diğer krallıklar da aynı şeyi yapıyordu.

O burada değildi, dışarıda bir yerlerdeydi, umarım acı çekiyordu, ama yine de o piçin üzerimizde hâlâ biraz kontrolü vardı.

Önümüzdeki dönemeçlerde dünyamızın neye benzeyeceğini kimse bilemezdi.

Kasvetli düşünceleri şimdilik arka plana ittim ve ikiz altın meşelerin iki kemerli dalının üzerine örtülmüş şeffaf kumaşı geri çektim. Bütün gözler bize çevrilmişti ama yıldız prenses sadece önüne bakıyordu.

Gunnar güzelce cilalanmıştı. Dağınık kumral saçları düzeltilmişti ve her zamanki sade tuniklerini orman yeşili bir üst, diz üstü çizmeler ve gösterişli bir kemerle değiştirmişti. Sıradan halk ve soylular genç asillere gülümsüyordu. Basit bir inancın, Eryka'nın üç krallığı birleştirmeye yardım edeceğine dair ısrarının gerçekleşmeye başlaması ne garipti.

Daha da garibi, bir bakıma dördünü de birleştirmişti.

Calista omzunun üzerinden sırttı. Kader tahtının varisi. Bana göre bu, Calista'nın büyüünün her damarının varisi olduğu anlamına geliyordu. Başından beri sahip olduğumuz eksik bir parça.

Eryka attığımız her adımda kolumu sıktı. Ortamın mutluluğunu içime çektim. Yarrow pek konuşmuyordu ama satenlerin ve ipeklerin düzenlenmesine yardım etmişti. En küçük kızını kucağında zıplatıyordu ve yavrularının geri kalanı bütün bir bankı kaplamıştı. Magus çenesini eğdi. Haftalar önce beceriksiz bir çocukken, şimdi Gorm'un ordusunda eğitim görüyordu. Yeni bir yılan sarayını yeniden kurmak için orman fae'lerine liderlik etmeyi öğreniyordu.

Bo ve Rune, Stieg, Frey ve Frey'in kardeşi Axel'in yanına oturdular. Biz yanlarından geçerken Bo bir şeyler fısıldayınca Rune sırttı, muhtemelen Davorin'den önce yaptıkları gibi benimle bir şekilde alay ediyorlardı. Bo'nun küçük parmağının bankta Rune'un parmağına dolanışını kaçırmadım.

Niklas, Junius ve Düşmüş Loncalarından pek çok kişi Kryv Loncasıyla birlikte üç sıraya yerleşmişti. Birden fazla Falkyn saten kuşakları sıralara bağlayan altın halkaları

incelemişti.

Junie ve Nik kraliyet mensubu değillerdi, onlara tamamen dürüst desem gücenirlerdi ama yine de o gün konseyimizde oturuyorlardı. Etta'dan Kara Saray'a, adalara kadar bizim için savaşmışlardı. Bizi korudular. Her kralın masasında her zaman hoş karşılanırlardı.

Halvar bebek kızını, oğulları Aesir'le savaşan Kari'nin yanında tutuyordu.

"Bassador Ari!" Aesir bağırdı ve birden fazla bakış çekti. "Artık özgürüm!"

Üç parmağını havaya kaldırdı ve Kari nazikçe elini onun ağzının üzerine kapattığında eriyip yere düşmeye hazır görünüyordu. Çocuğa göz kırptım ve Halvar'a oğlunun beni çok sevdiğini mırıldandım, sonra da cevap veremedem oradan ayrıldım.

Sona ulaştığımız anda Gunnar hevesle Eryka'nın elini benim elimden kaptı ve ben de Saga'nın yanındaki yerimi aldım.

Lobumdaki siyah taşla oynadı ve çenemin menteşesini öptü. "Bir ısırık alacak kadar lezzetli görünüyorsunuz, Kralım."

Avucunu öptüm. "Yalnız kaldığımız an istediğin kadar tadıma bak."

Calista homurdanarak Sol'a yatak odamızda geçirdiğimiz zamanın saçma olduğundan yakındığında Saga kıkırdadı.

Arvad'dan, Alver bağları için Hagen'in yardımıyla yemin törenini yönetmesi istenmişti.

Yeminler devam ederken Saga'nın parmakları enseme gıdıkladı. Gunnar ve Eryka el ele tutuşup Öteki Dünya'da birbirlerinin gücünü paylaşacaklarına söz verirken, Saga dudaklarını kulağıma bastırdı. "Zihnin onunla birlikte."

Kalçamdaki eline baktım, sonra kendi elimle kapattım. "Seninle birlikte," dedim. "O senin için en büyük tehdit, ona ayırdığım tek düşünce bu."

Gülümsedi, anlayışlıydı ve ikimizin de paylaştığı korkulardan utanmıyordu. "Kavgamız şimdilik dinleniyor, Ari. Eğer hiç

Tekrar yükseliyor, yanında savaşıcağım kişi sen olduğun için minnettarım. Bu yüzden seninle mutlu olmayı ve korkunun dışında yaşamayı seçiyorum. Biri gelip bunu alırsa, o güne pişman olur. Uzun evde sıkıcı bir yaşam hayalimiz korunamayacak kadar harika."

Gunnar Eryka'nın ağzını kendi ağzına bastırduğunda kalabalık alkışladı.

Gülümsedim ama genç çiftin beni affetmesi gerekecekti. Gözlerim sadece karımdaydı.

BİR HAFTA DAHA ve adalar yabancı konuklara veda ediyordu. Halkımın Etta'ya döneceği gün geldiğinde acı çekeceğimi düşündüm. Bir parçam her zaman Ruskiğ topraklarında yaşayacaktı ama burası benim evimdi. Kalbimin kök saldığı yer burasıydı.

"Bu konuda kendini iyi hissediyor musun?" Valen bana sordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, Calista'nın yüklenen bir uzun geminin yanında Prens Aleksi'yi gıdıklamasını izliyordu. Sol ve Tor, oğulları hikâye anlatıcısını gıdıklamaya çalıştığında güldüler.

"Onu bizimle kalmaya zorlayamam. Onu yalnız göndermeyeceğiz."

"Ona güveniyor musun?" Kase gözlerini gemiyi yükleyen adamlara dikti.

"Evet, seni şüpheli şeytan." Bir elimi soyumdan gelen kılıcımın kabzasına koydum. "O da en az Saga kadar, belki de daha fazla, bu toprakların mirasçısı ve bu da ona belli bir koruma sağlıyor. Hoşuna gitse de gitmese de."

Cuyler ve bir grup kan fae gözcüsü Ode Hanesi'nin varisini korumakla görevlendirilmişti. Kanlı varisin etrafta olmaması garip olurdu ama Kuzgun Sırası'nda Calista'yla birlikte olacağını bilmek daha iyi hissettiriyordu. Davorin onu Saga'yı avladığı gibi şiddetle avlayacaktı.

"Saklanıyor," dedi Valen. "Kederin ne yaptığını hepimiz biliyoruz.

Hayat hiç değişmemiş gibi devam etmek istiyor."

"Biliyorum." Kan Mahkemesi'ne döndüğümüzde bulduğum buruşuk notu çıkardım. "Bunu oku. Annon, biz Eryka'nın peşine düşmeden önce bunu bana bıraktı."

"İlk bağ olmadan, kaderin armağanlarına sahip olamazsın. Çağrıya karşı savaşıacak, ama sabrının azalmasına izin verme, yoksa çok uzun süre göz ardı edilirse böyle bir bağa ne olur bilmiyorum. Sesini bulmalı." Valen kelimeleri yüksek sesle okudu, bir neden belirtmedi ama Kase'yi hiç okumadığını fark edecek kadar uzun süredir tanıyorduk. Ona sorulduğunda, Malin rahatlıkla devralırdı. Hata yapmazdık, bu konuyu asla açmazdık ve muhtemelen onun yanında hep yüksek sesle okurduk.

Valen sözlerini bitirdiğinde gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Bundan ne anlıyorsun?"

"Bir ilk bağ. Birçok kez tekrarlandı." Sesimi alçalttım ve eğildim. "İkiniz de benim hafızamdan kralın muhafızını gördünüz."

"Evet," diye başını salladı Kase. "Kaderi kral gibi değiştirebilen çocuk."

"Ama sadece House Ode için," dedim. "Ve bir süre sonra, hatırlıyor musun, ona her zaman bir başkası katıldı."

Valen'in farkına vararak küfretmesi sadece birkaç nefes aldı. "Her zaman çocukla birlikteydi. . . ."

"Calista." Kase dedi ki, kayalık törpüsü bir fırtına gibi alçaktı.

Başımı salladım. "Ya onun gücü güçlenir ve bir başkasıyla paylaşılırsa? Benim ve Saga'nınki gibi."

Valen ofladı. "Bu koğuşun hayatta olduğunu mu düşünüyorsun?" "Bu noktada her şeye inanırım."

Wraith uykumda bana yol gösterirken çocuk değildi. Keskin, talepkâr ve birçok yönden geçmişe karşı yumuşaktı. Hayalet bir rehber olarak bile ondan yayılan açık bir güç vardı. Ya Öteki Dünya'dan katılmamış olsaydı? Ya o da diğerleri gibi Riot'un laneti tarafından gizlenmişse ve birinin eksik olan bağı bulmasını bekliyorsa?

"Kaderden nefret ediyorum." Kase başını salladı. "Birazcık daha açık olsa kan dökülmesinden ve acı çekilmesinden kurtulabilirdik."

Kıkırdadım. "Ah, dostum, ama kaderin cilveleri olmasaydı asla tanışamazdık."

"Hayatım ne kadar boş olurdu."

"Bunu içtenlikle söylüyorum," dedim ona. "Ses tonunuzda bir damla bile ironi bulamıyorum."

Kase onun için gülümsedi ve başındaki siyah örtüyü çekti. "Ben gidiyorum. İşkenceci küçüklerimi taşıyan bir karım var. Elise tarafından, her boş anımda ona hizmet etmem gerektiği söylendi -daha çok tehdit edildi."

Valen güldü. "O yavruları dünyaya getirene kadar bekle. Buna tanık olduğunuzda, ayaklarını öpmek isteyecek ve ne olursa olsun bir daha asla acıdan şikayet etmeyeceksiniz."

Kase biraz soldu ama aceleyle gitmeden önce bize mırıldanarak veda etti. Hiç şüphesiz Niklas'ı bulup Malin'in tüm bu çileyi en ufak bir rahatsızlık duymadan yapabilmesinin bir yolunu bulacaktı.

Yalnızken Valen kolunu uzattı. Onu kavradım ve hızlıca kucakladım.

"Size bir daha Kral Ari diyebileceğimi hiç düşünmemiştim," dedi sırtarak. "Ama tahtta sen olduğun için adalar çok şanslı. Bilirim, bir zamanlar Ruskig tiranının esiriydim."

"En değerli günlerimden bazıları." Gülümsemem soldu. "Belki Stieg ya da Frey'i elçiniz olarak düşünebilirsiniz. Adaları iyi bilirler."

"Bunu biraz düşüneceğim." Valen omzumu kavradı. "Benim elçim olmayabilirsin Ari, ama bizi yazmazsan gelip kıyılarına savaş getireceğim. Saga'dan Elise'e olsa bile. Elise boğazına bıçak dayandığı için bunu telafi etmek istiyor."

"Saga'nın bunu çoktan unuttuğunu biliyorsun."

Valen tereddüt etti. "Senin için savaşıcağım. Bunu bil."

Kelimeler basitti ama çok şey ifade ediyordu. Valen, Davorin'in kaçışıyla ilgili korkularımı söylemeden de olsa biliyordu. Basit bir ifadeydi ama bana Güney'i Etta'yı savunduğu kadar emin bir şekilde savunacağını söylüyordu.

Çenemi eğdim. "Benim de aynısını yapacağımı biliyorsun."

Vedalaşmalar birkaç saat daha sürdü. Saga ve bana veda eden son kişi Calista oldu. Birkaç nefes tereddüt ettikten sonra kollarını Saga'nın boynuna doladı.

"Her gün biraz daha hatırlıyorum," diye fısıldadı. "Sana bir daha dokunmasına izin vermeyeceğim. Onu boğulacak ilk kaygan yılan balığı olarak yazmak için elimden geleni yapacağım." Bana döndü. "İyi bir kral ol. Ona göz kulak ol. Ve onu bu şekilde onurlandırdığınız için teşekkür ederim."

Başımı sallayarak anlayış gösterdim. Annon her masalda, her şiirde onurlandırılacaktı. Kaderin kralı, kraliçesi ve kaptanları için Borough'da lanet olası bir heykel dikerdim. Bizi buraya getirmek için her şeylerini feda ettiler. Bölünmüş aileleri birleştirmek ve eski bir krallığın hayal edebileceğinden daha güçlü bir aile kurmak için.

Saga Calista'nın saçlarını yüzünden çekerek düzeltti. "Gitmene gerek yok."

Calista gemiye şöyle bir baktı. "Raven Row benim evim. Beni çağırıyor, ama ..."

"Biliyorum," dedim iç çekerek. "Bize veda etmek imkânsız."

Calista'nın yanakları kızardı. "Belki kalabilirim. Kısa bir süre için. Savunmanın oluşturulmasına yardımcı olurum. Belki kaybettiklerim hakkında biraz bir şeyler öğrenirim."

Saga sanki aklını korumaya çalışıyormuş gibi boğuk bir çığlık attı ama heyecanı yüzünden okunuyordu. "Evet! Burada her zaman bir evin var."

Bir kolumu Saga'nın beline doladım ve hikâye anlatıcısına gülümsedim. "Eğer geri dönersen, Batı'da da her zaman bir evin olmasını bekliyorum. Artık resmen sinir bozucu bir

En ufak bir hevesle bir ay kalmak için gelen bir aile. Hazırlıklı olun."

Calista kaşlarını çattı ama yanaklarının seğirmesine bakılırsa sırtmamak için kendini zor tutuyordu. Cuyler ve gözetmenlerini İlçe'nin kapılarına kadar takip etti. Köprü Adalar artık Kan Sarayı'nın bir uzantısı olarak hizmet veriyordu. Gorm ve Magus daha şimdiden yılanları ve Kan Fae'lerini birleştirerek adaların etrafındaki girişler boyunca büyük duvarlar inşa ediyorlardı.

Fae mahkemeleri toplanıyordu.

Davorin döndüğünde -ki dönecekti- hazır olacaktık.

Yalnız kalan Saga sert bir nefes verdi. "Bizden bir şeyler sakladığı hissine kapılıyor musun?"

"Her zaman." Onu alnından öptüm. "Calista'mızın etrafında henüz öğrenmediğimiz gizemler var. Ama gücünün derinliğini keşfettiğinde dünyamızın asla eskisi gibi olmayacağına dair bir his var içimde."

Saga iç çekerek başını omzuma yasladı. "Bu bağı bulmasına yardım etmek istiyorum; gücünü anlamasına yardım etmek istiyorum ama doğrusu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve onu tekrar ilçeye giden yola doğru çektim. "Gelecek ay başla. Huzur içindeyiz, yalnızız ve seni bir süre yatağımızda saklayacağıma dair büyük güvenceler verdim."

Saga'nın dudakları sinsi bir sırıtışla kıvrıldı. "Tam olarak ne diyorsunuz, Kral Ari?"

"Diyorum ki, benim tatlı tehdidim ..." Yüzünün bir tarafını kavradım ve dudaklarını kendime yaklaştırdım. "Bu sözleri yerine getirmemin zamanı çoktan geldi."

Sonsöz

HIKAYE ANLATICISI

ZAMAN VEFASIZDI. Karanlık piç kurusu denize doğru kaçtığından beri neredeyse on tur atmıştık ve bu bize hiç zaman geçmemiş gibi geliyordu.

Raven Row'u ziyaret etmiştim. Yaşlı cadıları bir ya da iki kez kontrol ettim. Genellikle yalnız değildim.

Lump ve Tor eve döndüğümde sık sık bana katılırlardı. Diğer zamanlarda bir Falkyn ya da sadece Cuyler ve adamları gelirdi. Bazen krallar ve kraliçeler gelir, her zaman Batı sarayı ile anlaşmaya varmak istediklerini bahane ederlerdi. Eksantrik kral sırayla görülmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, muhtemelen öldüğünü ve bir serfin gerçekten de Sıra'yı yönettiğini düşündüm.

Kimse bunu öğrenecek kadar umursamıyor gibiydi. Ya da belki de amaç buydu, mistik bir koğuş dikkatleri değersiz yöneticilerimizden uzak tutuyor ve Sıra'yı kendi düzensiz varoluşuna bırakıyordu.

Benim için yeterince iyi çalıştı ve batı kıyıları beni her zaman geri çekti.

Bu dönüş farklı hissettirdi. Evime dönüyordum ama tenimde sürekli bir karıncalanma vardı. Sanki adalara tekrar ayak bastığımda eskisi gibi olamayacakmışım gibi.

Kıyının etrafındaki ağaçlara baktım. Dalları yırtık pırtık havlular gibi sarkan kalın ve gür yosunlar. Bu toprakların kökleri kanayan ayak bileklerime dolanmış ve

Dönüşler boyunca uzun süre burada kaldım. Seidr'i öğrenmişim. Hala çok az anlam ifade eden uzak bir geçmiş neredeyse hatırladığım anlar oldu.

İkisi de -altın kralım ve kuzgun kraliçem- benimle birlikte kader kralının şarkılarını karıştırmışlardı.

Riot Ode'den. Babam.

En az yarım düzine kez kanı test etmek için Falkyn'in hileli iksirlerini kullanmamızı talep etmişim. Niklas tüm bunların gizeminden zevk alıyor gibiydi ve her zaman buna mecbur kaldı. Her seferinde, kanımda Kuzgun Kraliçe'nin izleri vardı.

Biz kan halkıydık.

Hâlâ cevabını bilmediğim sorular vardı. Stefan-Annon'un çocukluk anlarına nasıl sahip olabildim? Kahretsin, dünya parçalandığında nasıl küçücük bir çocuktum da yüzüm hırsız prensten daha az yaşlı görünüyordu?

Bilinmeyenden gelen korku hakkında nadiren konuşurdum. İnandığım anılar, birlikte kafeste yaratıklar olduğumuzda Sol'la paylaştığım anılar artık yoktu.

Dönüşümler boyunca farklı krallıklara gittim, tarihlerini öğrendim, büyücüleri ve öfkeyi inceledim. Hatta yanımda Sol ile Ravenspire Kalesi'ndeki hücrelerde oturup anları yeniden yaşadım, hepsi de cevaplar için o köleleştirilmiş ayak izlerini takip etmek içindi. Lump (hatırlayabildiği kadarıyla) pozisyonlarımızı tekrarladı ve Sıra'daki halkımla ilgili paylaştığım hikâyeleri gözden geçirmeme yardımcı olmaya çalıştı.

Tüm bunları sadece hayatta kalmak için mi hayal etmişim? İyi kalpli kraliçemin teorisi buydu. Hayatta kalmak için garip şeyler yapardık. Kafam bana yaşamak için bir şeyler vermeye çalışıyor olabilir.

Hala nasıl bilge ve yaşlı olmam gerektiğini açıklamadı ama
... değildi.

Şimdi rüyalar daha da kötüleşiyordu. İçimdeki tüm sıkıntıların ve tenimdeki tüm karıncalanmaların ardında şüphesiz rüyalar vardı. Yine de, orada başka kimseye söylememişim.

Bu ani Batı'ya dönme ihtiyacının, bir kez daha ziyaret zamanı gelmesinden başka bir anlamı yoktu.

Gözlerimi kapattım ve burnumdan uzun bir nefes çektim. Son dönüşler endişe ve çalışmadan ibaret değildi. Karanlık savaşçıların, aşkları için savaşan kralların ve kraliçelerin dünyasına itilmiştim, daha azı değil. Kardeşimi kaybettikten sonra bir daha asla bulamayacağımı düşünürken onlar benim evimdi.

Birkaç kıkırdama rıhtımın yanındaki yamaçtan aşağı süzüldü.

Ağzımın kenarları bir sırtışa dönüştü. Minikler artık her yerde görünüyordu. Omzumun üzerinden baktım, şapkamın geniş siperliği güneşten korunuyordu. Geleceğin kraliyet ailesi güreşiyor ve oynuyordu. Sol ve Tor'un oğlu Alek en büyükleriydi. Benim gibi bu adalarda doğmuş bir çocuk. Lump ve Tor'u ziyaret ettiğimde onlara sık sık sıkıcı olduklarını söylerdim, sonra zamanımın geri kalanını Aleksi'nin peşinde koşarak ve ona kaderiyle ilgili küçük kehanetlerde bulunduğumda gözlerinin parlamasını izleyerek geçirirdim.

Bir zamanlar Ravenspire'da esir olarak basit kehanetleri çizmek zorunda kalmıştım. Şimdi, bana bir tür kanayan tanrıçaymışım gibi bakmaya devam etselerdi, genç kraliyet ailesi için bütün gün bunu yapardım.

Küçükleri seveceğimi hiç düşünmemiştim. Zincirleri boynumdan uzak tutmak ve hayatta kalmak konusunda çok endişeliydim. Küçükler aklıma bile gelmedi.

Ama ben hepsini sevdim.

Elise ve Valen'in birleştirdikleri iki zıt dünyayı yansıtan kızlarından, Doğu'daki gölge sarayından gelen iki uyumlu ufaklığa kadar. Kahretsin, ikizler lanet ebeveynlerinden daha sinsi olabilirdi.

Bir anda sıska kollar belime dolandı. Homurdandım ve yosunlu iki göze baktım. Biraz altın, biraz toprak ve orman yeşilinin izleri serpiştirilmiş parlak ve cam gibi.

Herkesin bilmediği bir şekilde Saga, Davorin'e karşı içinde küçük bir silahla savaşmıştı. Ari'nin hep övüneceğini sanırdım.

Babalığı bu kadar çabuk bulduğu için bir erkek olarak cesareti hakkında, ama bence kızının doğumu krala yeni bir tür karanlık kattı.

Daha fazla duvar, daha fazla muhafız, gece boyunca koridorları arşınlayan ayak sesleri, bir gün geleceğini benim kadar iyi bildiği bir saldırıyı bekliyordu. Endişelerini en yakınındakiler dışında kimsenin göremeyeceği karanlıkta saklıyordu.

Gün ışığında, kızı sadece babasının dünyasının güneşi olduğuna inanıyordu. Öyleydi, ama ben sadece onun ruhunda yeni bir şiddet seviyesini de yakaladığına inanıyordum. Sadece karısı için savaşmıyordu, şimdi çocuğu için de katlediyordu.

"Mira," diye fısıldadım. Burnuna dokundum. Adı Krasmira'ydı, yani büyükannemden geliyordu sanırım. Ama kimse ona tam adını söylemiyordu. Tatlı çehresinin tamamına baktım. Fae kulaklarının uçları, yanaklarına dökülen siyah saç bukleleri, doğumunda Lord Gorm tarafından onun için yontulan minik kuzgun oyuncağı. "En çok seni özleyeceğim. Jonas ve Sander'a söyleme."

Kıs kıs güldü. "Ya da yatağına yine bir kurbağa koymaya çalışırlar."

"Bir kader çalışanını kandırmaya çalışmaya devam ederler ve hayal kırıklığına uğramaya devam ederler."

Ona sıkıca sarıldım. Bir yanım gitmek istemiyordu. Bir yanım hiçbir şey olmamış gibi davranmak, anlamadığım bir sırrı saklamamak istiyordu.

"Aslında hiç kayıp yapmana gerek yok." Ari on adım arkamda duruyordu, başı eğikti, en iyi özelliği olduğunu düşündüğüm o kibirli sırtışı yüzünde okunuyordu.

Mira'nın kulaklarını kapattım ve fısıldadım, "Gitmeliyim. Artık senden hoşlanmıyorum."

Ari kıkırdadı. Kızının başına bir öpücük kondurduktan sonra yanıma geldi. Birlikte, Cuyler ve birkaç gözetmeninin uzun gemiyi yüklemesini izledik.

Kral uzun bir duraksamadan sonra, "İçeride bir şey saklıyor musunuz?" diye sordu.

Kurnazca ama ne demek istediğini biliyordum. Bu, Ari'nin paylaşmam gereken bir düşüncem olup olmadığını sorma şekliydi.

Evet, ama bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum. Başımı salladım. "Önemli bir şey değil. Ben sadece ... .. Bilmiyorum, Row'u kontrol etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Mira kafasına konan cıvıl cıvıl bir böcekten sonra çığlık attığında, gülerek işaret eden iki yeşil gözlü çocuğa doğru koşmaya başladı. Ta ki sarmaşıklar ve ot dalları ayak bileklerine dolanana kadar.

Jonas ve Sander yere yatırıldı.

"Livia!" Jonas sağa sola sallanıyor, cırtlak çocuksu sesi yamaçta yankılanıyordu. Tepedeki bir tümseğin arkasından Livia ve Aleksi kıs kıs gülerek ağaçlara doğru koştular. Lanetli kral bir toprak bükücüydü, ama kızı, ona toprak güçlendirici demeyi biliyordum. Onu iyileştirdi, hatta neredeyse Saga gibi onunla konuştu.

Mira, Jonas Eriksson'un kapana kısılmış bedeninin üzerine atladı ve tükürüğünden bir ipin yüzünde tehlikeli bir şekilde sallanmasına izin verdi. "Boyun eğmek mi?"

"Asla!" diye bağırdı. "Sana o kadar çok vereceğim ki kabuslar, Mira."

Kraliyet ailesinin en küçüğü olan Mira yine de kendini korudu. "Sadece Sandy sana yardım ederse ve geçen hafta tüm buzlu keklerimi ona verdim. O benim tarafımda."

Jonas, Sander kimseye sadık olmadığı ve aralarında seçim yapmayacağı konusunda ısrar edene kadar kardeşini lanetledi.

"Hiç bu kadar gurur duymamıştım," dedi Ari, savaşın gelişmesini izlerken.

"Olman gerektiği gibi. Jonas bir şeylere başlar ve bir gün onları bitirmeyi öğrenir."

Bu maskaralıklara alışkın olan diğer kraliyet mensupları, rıhtıma doğru ilerlerken küçükleri görmezden gelerek yanlarından geçip gittiler.

Ari kaburgalarımı dürttü. "Ben de

hissediyorum,
hissediyorsun?"

biliyorsun."

"Neyi

"Basınç." Kalbine bir yumruk indirdi. "Tehlike ve huzurun yer değiştirmesi. Kuzeydeki o ay kanadına dokunmadan ve kendimi çoktan ölmüş bir kralın yoluna atmadan önce hissettiklerimin aynısı. Bir zamanlar kim olduğunu düşünmeden Gece Yaratan'ı gördüğümde hissettiğim duygunun aynısı. Kuzgunuma aşık olduğumu keşfettiğimde hissettiğim duyguydu.

"İnsanın ensesinde tüyleri diken diken eden bir baskı oluşuyor. Sanki bir şeyler değişecekmiş gibi. Yakında. Uzakta. Bilmiyorum. Ama orada ve aynı şeyi hissettiğin için mi gidiyorsun diye düşünmeden edemiyorum."

"Denize düştüğünden beri böyle hissetmeyi bırakmadım," dedim ona, sonra sııttım. "Gidiyorum ama geri döneceğim. O gideli neredeyse on yıl oldu. Eski apartmanımızda tekrar onun yanında olmak istiyorum. Anlıyorsun, değil mi? Orada bir parçam vardı ve oraya nasıl gittiğimi bile bilmiyorum. Öğrenip öğrenemeyeceğimi görmek istiyorum."

Ari şefkatle omzumu kavradı. "Pekala. Her zaman söylediğim şeyi söyleyeceğim ..."

"Eğer gördüğün şu kader çocuğu hakkında bir fikrim olursa, sana söylerim." Gözlerimi devirdim ama sadece ırkıldığımı gizlemek için. "Hiç düşündün mü, Altın Kral, o zamanlar her şeyin benim yüzümden olduğunu?"

"Oh, sevgili Cal, hayal kırıklığı yaratan cevap arayışımızda en çirkin şeyleri bile düşündüm. Ama bana bununla ne demek istediğini söyle."

"Yani, Fae uykusu sırasında sana yardım gönderdim. Tüm övgüyü hak ettiğimi kabul ettik." Gemideki koşuşturmaya geri döndüm. "Ya geçmişimi hatırlamadığım için hikayeye başka bir oyuncu yazmak zorunda kalsaydım? Ne yazık ki, senin Wraith'in doğdu. Ama geçmişe dönebilseydik, o gerçekte var olmazdı."

"Yani, uykuda bana yol gösteren hayaletin sadece senin hayal gücünün bir ürünü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu kadar zaman sonra, var olduğuna dair bazı kanıtlar bulmayı beklerdim."

Ari bu fikri düşünerek başını iki yana eğdi. "Sanırım bu mümkün."

"Ne mümkün?" Saga rıhtıma adım attı. Kral bir kolunu açıp onu kendine yakın tuttuğunda Ari'nin yanına sokuldu.

"Cal rüyasında hayaleti yazdığını düşünüyor çünkü başından beri onun sadece kendisi olduğunu fark etmemiş."

Saga kaşlarını kaldırdı. "Bu bir düşünce, ama Annon bile bir 'o'dan bahsetti ve sarayın bir koğuşunu neredeyse hatırlayabildiğimi hissediyorum, ama asla tam olarak şekillenmedi."

"Peki ya kardeşinin bahsettiği bağ?" Elise de bize katıldı. "Bunca zamandır anlamaya çalıştığımız şey buydu."

"Bunu ben de düşündüm," dedi Saga. "Sanırım ben ve Cal'dı, çünkü Ode Hanesi'nden geriye sadece biz kaldık, ilk bağ biziz."

"Katılıyorum." Zihnindeki korkuları, soruları ve düşünce telaşını gömmek için garip, fazla geniş bir gülümsemeyi zorladım. Ona sıkıca sarıldım. "Geri döneceğim."

Saga beni sıkıca kavradı. "Yakında olsa iyi olur."

Batı'ya yolculuğumun hızlı olacağına dair verilen sözlerle, asla sarsamayacağım büyük bir aile olma yeminlerini yerine getiren kraliyet mensupları arasında dolaştırıldım. Hepsi kıyıya yerleştirilen son kapıları denetlemek için gelmişlerdi, sonra da beni uğurlamak için kaldılar.

Güney Adaları, gölge yaratığın bir korkak gibi kaçıp gittiği zamanki gibi değildi. Kalın kirişlerden yapılmış ve tepeleri kazınmış sivri uçlu kapılar arazinin her kenarını çevreliyordu.

Ari ısrar etmişti. Çoğu kan fae'si artık kıyı gözlemcisiydi. Gözleri her zaman denizde.

Gerçekte, krallıkların çoğu yeni topraklar haline gelmişti. Etta devasa zirvelerle çevriliydi. Doğunun Uluması deniz kapılarıyla abluka altına alınmış, ardından dört bölgenin etrafına yayılmıştı.

Niklas bazı hileli iksirlerini Davorin'in vahşı fae'lerinin geride bıraktığı yozlaşmayla karıştırmıştı. Karışımlar her bir krallığın toprağına bulaştırılmıştı. Onun kanından izler taşıyan biri toprağına ayak basarsa, toprak alevle uyarı verirdi. Ya da bana öyle söylendi.

Diğerleri beni bıraktıktan sonra Saga gözyaşları içinde, "Cuyler sana göz kulak olacak," dedi.

Cuyler neredeyse utangaç bir ifadeyle beyaz bir sırtış fırlattı. Yanaklarımda biraz sıcaklık hissettim. Hayır. Aptalca. Eğlendiriciydi. Adam beni eğlendiriyordu, hepsi bu. Kalbimin tek bir pıtırıtısının bile böyle biri için atmasına izin vermeyi reddediyordum.

Kuzgun Kraliçe'ye de söylediğim gibi, kanayan bir kraliyet mensubu yatağına düştüğü anda savaşlar başlardı. Nightrender, üç kraliçenin tahtlarına oturduğuna ikna olmuştu; dördüncüsü kalmıştı ve ben de kraliyet kanına sahip son kişiydim.

Tahta çıkmıyordum.

Ari ve Saga'nın kaderinde burayı yönetmek vardı. Biri beni tehdit etseydi onlar adına kılıç kaldırırdım. Başka bir şey değil. Kan Fae'lerine karşı olan her türlü cazibe bastırılacaktı.

Ayrıca, iliklerime kadar işlemiş olan bu fikir bana ters geliyordu. Sanki uymuyordu, sadece neden uymadığını anlayamıyordum.

Gemi akıntıya kapıldığında omzumun üzerinden el salladım, yüzümü başka yöne çevirdim. Eğer baksaydım, hepsi yanaklarımdaki gözyaşlarını görürdü.

"Hemen yanınızdaki odalarda olacağız, ayrıca bir kat yukarıda ve bir kat aşağıda, Leydim." Cuyler kendisinin ve gözetmenlerinin ikamet edeceği tüm yönleri işaret etti.

"Gorm burada değil, Cuyler." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kapının pervazına yaslandım. "Raven Row'un büyüleyici güzelliğinin tadını daha ne kadar çıkaracağız bilmiyorum ama Leydim'in sesini sürekli duymak istemiyorum."

Cuyler'ın yakışıklı gülümsemesi genişledi. Muhtemelen beni kızdırmak için belinden eğildi ve geri çekildi. "Nasıl istersen, Cal."

Burnumu kırıştırdım. "Daha iyi sayılır. İyi geceler."

Onu içeri davet etmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kapıyı kapattım. Bot sesleri kesildiğinde ve apartman koridorundaki kapılar tıkırdadığında biraz daha rahat nefes aldım.

Ta ki boş odayla yüzleşene kadar.

Göğsüm düğümlendi. Stefan'ın yatağı da aynıydı. Kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı ama düzenliydi. Raven Row ile aynıydı. Ne zaman dönsem hep farklılıklar beklerdim ama sanki zaman hep durmuş gibiydi. Kuzey'de esir kaldıktan sonra döndüğümde bile Sıra hep böyleydi.

Gözlerimdeki sızıya rağmen gözlerimi kırptırdım. "Seni özlüyorum," diye fısıldadım. "Annon, Stefan, fark etmez. Sen benimdin. Anlamıyorum Stef. Sanki başından beri biliyordun ama bana hiçbir şey söylemedin."

Odayı geçtim ve elimi çatı katındaki yatağın altındaki keçeleşmiş kürklerin üzerinde gezdirdim. Şapkalarından biri ayak ucuna atılmıştı. Onu aldım ve sanki bunca zaman sonra onun kokusunu içime çekebilecekmişim gibi yüzüme tuttum. Çoğunlukla toz, ama biraz da ot dumanı vardı.

Göğsümden bir hıçkırık koptu.

"Seni piç," diye fısıldadım. "Neden gittin? Neden bana hiçbir şey söylemeden gittin? Bir şeyler biliyordun. Bunca zamandır. Tüm bu kanayan zaman boyunca." Yatağına yığıldım. "Bana yardım etmene ihtiyacım var." Kolumla burnumun altını sildim. "Rüya görüyordum Stef. Ne hakkında olduğunu bilmek ister misin? Çünkü bana pek mantıklı gelmiyor. Rüyamda lanetli kralın lanetini görüyordum. Sonra Ari'nin halkıyla ilgili şeyler. Ya da bazen gölge kraliçeye yüzüğünü bırakan kraliçeler hakkında.

"Ve bu sadece Valen'in lanetlendiği rüyalar değil. Olayın yaşandığı geceye gidip duruyorum. Sanki o ilk hikaye anlatıcısıyla bir şekilde bağlantım varmış gibi. Bu sinir bozucu."

Rüya yaklaşık bir ay boyunca tekrarlanmıştı.

Her gece kendime ait olmayan bir geçmişin anlarını gözlemliyordum. Valen'in bir masaya bağlandığına tanık olduğum anlar. Lanetinin sözleri onun yolunu değiştirirdi. Diğer zamanlarda ise gölge kraliçenin yüzüğünün en şiddetli tartışma konusu olduğu, kraliyet mensuplarının düello ettiği bir konseyde sessiz bir tanık olurdum.

Her rüya aynı şekilde sona erdi. Her masalı çarpıtan kader işçisinin boğazı kesiliyordu. Ama bir hafta önce rüyamda geçmişimi, hikayemi gördüm. Raven Row'u hayal ettim.

Küçük Batı krallığı tüm tarihlerde neredeyse hiç tehdit oluşturmuyordu. Ne krallarım ne de kraliçelerim deli kralın görüşmeye ilgi göstermemesini küçümsedi. Doğrusunu söylemek gerekirse, Nightrender'ın eksantrik Batı sarayının reddini, tanışmaya ihtiyaç duymadığı bir kişi daha olduğu için övdüğünden emindim.

Burnumu çektim ve boş yatağa bakıp gülümsedim. "Belki burada cevaplar vardır. Keşke burada olup benimle birlikte anlamlandırabilseydin."

Ayağa kalktığımda yastık yerinden oynadı. Arkasında, üzerinde adımın yazılı olduğu, özenle katlanmış bir parşömen vardı. Bu Stefan'ın eliydi.

Tanrım, son ziyaretimde bu yoktu. Etrafımda döndüm, odanın köşelerine, çatı katına baktım ve orada kimsenin olduğuna dair bir işaret bulamadım.

Yutkundum ve parşömene uzandım. Köşede tanımadığım bir yazı vardı:

*/ov're cvn 1oo long, I/ yov Ladn'l, 1Lis
wovld're been yovcs long ago,*

Damarlarımdaki kan dondu. Mühürlü parşömen, avucum büyüklüğündeki ahşap bir kutuya yaslanmıştı.

"Bu da ne böyle?" Mührü açarken parmaklarım titredi.
Birkaç satırı okurken gözyaşlarım kirpiklerime damladı.

*Benim Calisla'm Benim pcincess'im
Yıllla birlikte celvning yapmayacağım, 1Le
momen1 yov said a caren was Leading ovc way,
TLis is 1Le /inal /acewell, How do **I** Anow
1Lis? Şey, ben1 benim Lope'um ve 1La1 nol all
Las been as il seems,*

*WLalerec yov Lare been 1old, 1Lece ace some
absolvles yov mvs1 Anow,*

*1Le nigL1 ovc wocld bcoAe, **II** Las been
erecy Lonoc o/ all li/elimes lo pcolecl and lore
yov, Lare lored yov since 1Le nigL1 ovc wocld
bcoAe*

*Seninle olacağım, çünkü **ben** de seninle
olacağım.*

*/ov Lare vsted yovc /a1Lec's roice, bvl yov wece
always mean1 lo /ind yovc own vniqve powec,
Now is 1Le lime lo cesloce 1La1 bond, los1 so
many lvcns ago, /ov ace ceady, as Le said yov
wovld be,*

*TLis is wLa1 yov mvs1 Anow, Find 1Le los1
bond,*

*1Le gcea1 Lall, Nerec /ac, 'ta lo yovc powec
dcinAing olacağım*

*/ovc secran1, /ovc bcolLec,
Annon VeAlace*

Hıçkırıkların göğsümden taşmasını engellemek için dişlerimi alt dudığıma geçirdim. Şüphesiz ilk çığılıkta oda kan fae'leriyle dolacaktı. O zaman açıklayacak çok fazla kanım olacaktı.

Notu kalbime bastırdım ve kutuya baktım.

Ayın ışığı değışti ve karnım guruldadı. Hayır, tanrılar hayır. Kutu elimde, tozlu pencereye doğru koştum.

Dudaklarım inançsızlık, kabullenme ve korkuyla aralandı.

Ayın üzerinden yavaşça bir gölge geçti. Neredeyse on tur önce olduğu gibi. Kırmızı bir belirti, kıpkırmızı bir ay.

Bir anı: Kızıl Gece'de ölüm.

Bitmemişti.

Ellerim titreyerek kutunun mandalını kurcalarken nefesler keskin ve hızlı geliyordu, sonunda kapak kalkana kadar. Kalbim göğüs kemiğıme doğru çılgınca çarpıyordu. Onlarsız dönüyor ve şimdi ...

Siyah satenin üzerine özenle yerleştirilmiş abanoz bir gül vardı. Taze yapraklar küflü odanın üzerinde mis kokulu bir hava estiriyordu. Sapı kısa kesilmiş ve kalın bir kurdeleyle bağlanmıştı, ayın gizlendiğı gecenin gölgesiydi.

Bu yakın zamanda yerleştirilmişti.

Omzumun üzerinden geçip aradım. Sırayla güller almıştım. Adalardaki kavgadan sonra durdular. Bu gülün farkı ambalajı değil, yanındaki rulo haline getirilmiş parşömen parçasıydı.

Gölgeli hayranım bir kez bile haber bırakmamıştı.

Kâğıt şeridini açarken nefes almadım. Kelimeler kanıma işlerken nefes almadım, neredeyse bir kehanet gibi. Çok basitti ama yine de tüylerim diken diken oldu.

Benimle şarkı söyle, küçük hanım.

Lanetli Kralıma ve Nazik Kalbime bunun bir parçası olmak istemediğimi söyledim ama beni dinlediler mi? Bu serserilerin kırdığı her şeyi düzeltmeme yardım etmeye hazırsanız, Kırık Krallıklar'ın toplu finali için [Acıların ve Kaderin Şarkısı](#)'ndaki SON standı [BURADAN](#) alın.

BİR SONRAKİ KİTAP, Kırık Krallık serisinin son 'ana' içeriği olacak, ancak Niklas ve Junie, Sol ve Tor ve muhtemelen Lilianna ve Arvad'ın aşk hikayesi romanlarını içerecek bir kitap planlanıyor.

Ayrıca bu Eylül ayında The Ever King adlı bir yan dizi de yayınlanacak. Erik adındaki küçük deniz fae'sini hatırlıyor musunuz? Babasını öldüren kralla bazı şikayetleri var.

Bekle, Gece Halkı kralının artık bir kızı yok mu?

[EVER KING](#) için BURADAN ön sipariş verebilir ve bir yılan ve onun ötücü kuşuyla tanışmaya hazır olabilirsiniz.

Teşekkür

Kırık Krallıklar'ın sona yaklaştığına inanamıyorum. Bu seriyi oluşturmamda bana yardımcı olan ve bizi o zor Norn'ların inşa ettiği dünyanın bu PATLAMASINA getiren herkese çok minnettarım. Sara ve Katie, geri bildirimleriniz paha biçilemez. Siz olmasaydınız çok fazla olay örgüsü boşluğum olurdu.

Editörlerim Jennifer Murgia, Sara Sorensen ve Megan Alicia'ya teşekkür ederim. Tüm kelimelerimi yakalıyorsunuz ve onlarsız yapamazdım. Şair olmayan tarafıma işkence etmeye karar verdiğim tüm kafiyeler ve kader büyülerinde bana yardım etmeye istekli olduğu için Marisa Michelle'e özel bir teşekkür, yardımını gerçekten takdir ediyorum.

Aynı anda çok fazla teslim tarihi biriktirdiğimde ve vazgeçebileceğim tek şeyin uyku olduğuna karar verdiğimde zombi annelerine yardım eden çocuklarıma. Sizler benim nedenlerimsiniz!

Kötü Sevgililerime teşekkür ederim. Gelmiş geçmiş en iyi okuyuculara sahibim. Kırık Krallıklar hakkındaki teorileriniz, yorumlarınız ve düşünceleriniz günümü her zaman aydınlatıyor.

Beni bu Fae Vikinglerine yönlendirdiği için Cennetteki Babama teşekkür ederim. Sonsuza dek minnettarım ve umarım insanların dünyasına kaçış ve ışık getirmeye devam ederler.

Hepimiz iyi olalım, LJ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.